"NOKTA TÜM ÇİZGİLERİN ESASIDIR" HALLAC-I MANSUR

İLKNUR ALTINTAŞ

PEÇELİ VE KÖLE TÜRKLER

DOĞDUKLARI TOPRAKLARDAN SÜRÜLDÜLER; KÖLE EDİLDİLER

ANATOLIA
KÜLTÜR

İLKNUR ALTINTAŞ

PEÇELİ

VE

KÖLE TÜRKLER

kitabın
adı: Peçeli ve Köle Türkler
yazarı: İlknur Altıntaş
genel yayın yönetmeni: Şeref Yılmaz
editörü: Hatice Eğilmez Kaya
kapak tasarımı: Hüseyin Özkan
iç düzeni: Özlem Özkan
yayıncılık sertifika numarası: 17463
isbn: 978-605-9937-45-0
yayın numarası: 40
roman: 13
baskı: Ocak 2017

Baskı: Stüdyo Star Ajans Matbaacılık ve Ambalaj San. Ltd. Şti
Alaaddin Bey Mh. 634 Sk. Nilüfer Ticaret Merkezi 2. Bölge Ayaz Plaza
No:24 Nilüfer/Bursa
Tel: 0224 249 33 20 - Faks: 0224 245 18 09
star@starmatbaacilik.com
Sertifika No: 15366

ANATOLİA KİTAP
Alemdar Mah. Alayköşkü Cad.
Hasoğlu İşhanı, 2B K: 3
Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0212) 512 88 77 / 526 04 30
www.anatoliakitap.com
facebook.com/anatolia.kitap

Bu eserin bütün hakları anlaşmalı olarak Anatolia Yayınlarına aittir.
İzinsiz tamamı veya bir kısmı hiçbir ortamda kopyalanamaz,
Kaynak göstermek şartıyla eğitim amaçlı alıntı yapılabilir.

Anatolia Kültür Yayınları, Ferfir yayın grubunun tescilli markasıdır.

İLKNUR ALTINTAŞ

PEÇELİ

VE

KÖLE TÜRKLER

ANATOLIA KÜLTÜR

www.anatoliakültür.com

Bu kitap tarihsel gerçeklere sadık kalınarak kurgulanmıştır!

"Üzerime bir bulutun gölgesi çöktü!
Gök gürledi; şimşek çaktı; bir ses bana:
Basra'ya doğru ilerle dedi."

Ali bin Muhammed

Anneme...

AĞUSTOS 869
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Oymalı kapı yavaşça aralandı; muhafız ürkek adımlarla ilerledi ve alçak ayaklı geniş sandalyede oturan Halife Mutazz'ın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Arkası dönüktü; üzerindeki parlak işlemeli giysisinin etekleri yerlerdeydi. Derin bir nefes aldı; yüzündeki küstah gülümsemeyle karşısında oturan adama baktı. Yirmi üç yaşındaydı ve esmer tenini iyice ortaya çıkaran beyaz uzun dişleri vardı. Satranç oynuyorlardı ve karşısındaki adamın çaresizliği muhafızın söylediklerinden daha önemli gibiydi.

"Bakalım, nasıl bir karşılık vereceksin?" diyerek sırıtmaya devam etti.

Adam bilinçsizce parmaklarıyla çenesine dokundu. Sessizdi. Muhafız yavaşça uzaklaştı ve kapının önündeki diğer muhafıza bir şeyler söyledi. Kapıda bu kez elinde büyük bir sepet getiren bir başka muhafız belirdi. Ağır adımlarla Halife'ye yaklaştı ve birkaç adım kala durdu. Sessizce bekledi. Diğer muhafızda yakınındaydı.

"Evet?" dedi Halife Mutazz. Bir hamle bekliyordu, ama karşısındaki adam hala düşünmekteydi. "Of!" dedi sadece ve düşünmeye devam etti. Elindeki sepeti taşıyan adam öylece bekledi; tek kelime etmedi. Orada olduğunu bilmesine rağmen Halife hiçbir şey yapmadı. Tüm dikkati satranç oyunundaydı. Eğlendiği her halinden belliydi. Adam sonunda bir hamle yaptı ve Halife keskin ve gür bir kahkahayla: "Şah-mat!" dedi ve eli piyona gitti; sert bir hareketle hepsini devirdi. Doğrulup ayağa kalktı. Uzun boylu ve zayıftı.

Kapkara gözlerinin etrafında ince sürme çekiliydi. Kendisini bekleyen muhafıza yaklaştı. Muhafız kucağında tuttuğu ve taşımaktan rahatsız olduğu her halinden belli olan sepeti sağ eliyle açtı. Kötü bir koku kocaman odayı kapladı. Halife biraz uzaklaştı ve yüzünü buruşturdu. Sonra tekrar muhafıza yaklaşıp sepetin içindeki kafaya baktı. Kesik baş kana bulanmıştı ve neredeyse tanınmaz haldeydi; muhafız saçlarından tutup kaldırdı. Halife dikkatle ve son derece duygusuz bir şekilde kesik başa baktı. Muhafız ellerini oynatarak her açıdan görmesini sağladı.

"Ah, evet sanırım bu Mustain" dedi. Çok keyiflendiği belliydi. "Zavallı kuzenim!" diye devam etti. Satranç oynadığı adam da doğrulup yanına yaklaştı. Daha temkinliydi; Halife ile göz göze geldiklerinde yapmacık bir şekilde güldü. Eski halifenin kesik başını tutan muhafızın midesi bulandı. Kusmamak için kendisini zor tuttuğu belliydi ve kötü koku odaya sinmeye başlamıştı. Halife Mutazz sağ eliyle sepeti kapatmasını emretti; hızla yatağının kenarında duran masaya yaklaştı ve üst çekmecesinden aldığı büyük iki keseyi muhafıza verdi. Muhafızın gözleri parladı; içinde beş yüz altın olmalıydı.

"Efendim..." diyerek saygıyla önünde eğildi. "Bunu ne yapmamızı istersiniz?" diye sordu nazikçe. Halife umursamaz bir tavırla yüzünü buruşturdu; biraz düşündü; omuz silkti. Ona ne yapılacağını umursamadı. Büyük bir sorundan kurtulmuştu

ve çok rahattı. Muhafız ağır adımlarla geri geri üç adım attı ve dönüp çıkmak üzereyken Halife ardından seslendi: "Yakın!" Odada buz gibi bir hava esti; muhafız başıyla onaylayıp odadan çıktı. Halife Mutazz: "Beni yalnız bırak!" diye emretti satranç oynadığı adama ve odanın balkonuna çıktı. Hafif bir rüzgâr ipek perdeleri havalandırdı. Balkonun yer ve duvarları mermer döşeliydi. Büyük bir İran halısı neredeyse tüm balkonu kaplamıştı ve işlenmiş kumaşlarla kaplı yastıklarla dolu koltuklardan birine oturdu; arkasına yaslandı. Öğleden sonraydı. Gözlerini kapadı; derin bir nefes aldı.

"Efendim..." diyen bir sesle gözlerini araladı. Sese doğru baktı. Veziri Marwan bin Abdullah ile göz göze geldi; ellili yaşlarındaydı; uzun beyaz giysisi sadeydi ve etekleri yerleri süpürüyordu. Kolları adeta bedenine yapışmış ellerini karnının üzerinde birleştirmişti ve saygıyla önünde eğildi.

Halife gözleriyle ona oturmasını söyledi, ama Vezir Marwan ayakta kalmayı tercih etti.

"Ah, yine tatsız haberlerin var?" diyerek söylendi Halife.

"Vasıf oğlu Salih, sizinle görüşmekte ısrarcı..." dedi.

"Burada mı?" dedi bütün keyfi kaçtı.

"Evet" dedi Marwan.

"Çok meşgulüm, daha sonra gelmesini söyle..."

"Bu üçüncü gelişi efendim; biliyorsunuz Türk komutanları çok fazla kızdırmamalıyız!"

"Onlar köle!" diye bağırdı Halife Mutazz. Ayağa kalktı ve vezirine yaklaştı.

"Onlar köle! Anlıyor musun? Onlar büyük babam Mutaasım ve onun fahişe Türk annesinin başımıza sardığı en büyük bela!" Halife öyle sinirliydi ki; konuşurken ağzından tükürükleri etrafa saçıldı. Vezir suskundu; bu tip çıkışlara alışıktı.

"Ne istiyor?" dedi Halife. Hala öfkeliydi.

"Neredeyse altı aydır birliği maaşlarını alamıyor" dedi. Biraz durdu ve devam etti. "Altmış bin altın istiyor efendim" Halife gülmeye başladı; vezir telaşlıydı. Bu gülüş pek hayra alamet değildi; sustu.

"Altmış bin altın!" diyerek onu tekrarladı Halife Mutazz. Gülüşü bıçak gibi kesildi.

"Tüm Arap ve Farisi askerler nasıl bekliyorsa onlar da bekleyecek!"

"Belki..." deyip söze başladı Vezir ama Halife Mutazz onu durdurdu.

"Bekleyecekler dedim. Bekleyecekler!"

Vezir sustu.

"Türkler, Arap ve Fars askerlerine benzemez efendim; hatırlatmak isterim ki bir tokat olayını ne kadar büyüttüklerini hatırlayınız! Neredeyse Halife Mustain'in canına mal olacaktı!"

"Ama onun canını ben aldım değil mi? Kellesi bir sepette yakılmaya gidiyor! Söyle o Vasıf'ın oğlu Salih'e paraları ödenmeyecek!" Vezir sustu; endişeliydi. Halife balkonun etrafında hızlı adımlarla etrafta gezindi.

Derin bir nefes alıp Vezir'e döndü:

"El Katai'den haber yok mu?"

"Aslında..." dedi Vezir ve bakışlarını kaçırarak "Üzüntü ve çaresizlikle vergiyi ödeyemeyeceğini bildirmiş Tolun oğlu Ahmet! Size saygılarını ve bağlılıklarını iletmiş!"

"Bağlılık ha... Lanet olası aşağılık Türkler!" dedi öfkeyle ve alt dudağını ısırdı: "Onu görevden alıyorum; hemen düzenlemeleri yap! Oraya Arap bir vali gönder!"

"Efendim, bunu yapamayız!"

"Ne demek yapamayız! Ben ne istersem onu yaparım tamam mı? Onların efendisi benim!"

"Biliyorsunuz Türklerin desteği olmasaydı..." sözünü bitiremeden Mutazz araya girdi.

"Halife olamazdım, onu mu demek istiyorsun?" dedi. Sesi sertti.

"Ve bir anlaşma yapıldı; Fustat - El Katai artık Tolun oğlu Özerk Bölge! Bize bağlı ancak iç işlerine karışmayacağımıza dair bir anlaşmamız var! Yazılı bir anlaşma..."

"O anlaşma Mustain zamanında yapıldı! Of!" dedi Mutazz ve ekledi: "Onlar anlaşmanın şartlarına uymuyor, ama değil mi?" Sesi yeniden yükseldi: "Anlaşmayı bozuyorum; hayır! Onlar bozdu!" Vezir onu sakinleştirmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Bence biraz beklemeliyiz! Biraz zaman tüm sorunları çözebilir! Şu an bir isyanla daha uğraşmak istemeyiz!"

Halife Mutazz konuyu değiştirdi; daha fazla Türklerden bahsetmek istemiyordu; Basra'daki isyanı sordu:

"Şu Basralı! Öldüğüne emin misin?"

"Basra valisi Muhammed bin Raja al Hidari isyancıların liderinin yakalanıp öldürüldüğünü bildirdi. Başı bir kazığa saplanıp Basra sokaklarında ve köle kamplarında dolaştırılmış. Her şey kontrol altında; olaylar büyümeden isyan girişiminin sonlandığını bildirmiş... Ayrıca vergilerin de yola çıktığını söylemeliyim; belki bu paranın bir kısmı ile..."

"O lanet olası Türklere bir altın bile vermeyeceğim Marwan! Unut bunu..." diye öfkeyle bağırdı.

"Efendim..." diyerek başıyla onu onayladı Marwan.

Birkaç adım geri gitti; çıkmak üzereyken Halife seslendi:

"Bana şarap getirsinler! Ve birkaç cariye!" diye emretti. Vezir sessiz adımlarla çıktı. Odanın kapısını kapattığında kendisini bekleyen Vasıf'ın oğlu Salih'e ne diyeceğini düşündü. Dar koridorda ilerledi; solundan döndü ve birkaç adım daha gittikten sonra merdivenlerden indi; derin ve sıkıntılı bir iç çekti. Alnında biriken teri elinin tersiyle sildi ve yine uzun mermer döşeli ve meşalelerle aydınlatılmış dar bir koridora girdi. Koridor boyunca bekleyen Türk askerlerin öfkeli bakışları arasında ilerledi. Kızıl meşe kapıyı araladı ve odasına girdi. Salih masanın hemen önündeki geniş koltuktaydı; kapının açıldığını biliyordu, ama dönüp bakmadı. Sağ ayağını küstah bir şekilde sol dizine koymuştu; deve derisinden yapılma ayakkabıları tertemizdi. Kısacık kesilmiş koyu kestane saçları vardı ve başlık takmamıştı; sakallarının yeni kısaltıldığı ve düzeltildiği belliydi. Marwan endişeli halini unutup gülümsemeye çalıştı.

Komutan Salih: "Evet!" dedi. Sesi toktu.

Koyu kahverengi bir bademi andıran gözlerini Marwan'a dikti.

Yerinden kıpırdamadı bile.

Marwan nazikçe gülümsedi: "Şu an sizinle görüşemeyecek maalesef" dedi sesi titreyerek.

Salih başını arkaya attı; yüzündeki gülümseme Marwan'ı ürküttü. Ayağa kalktı ve Marwan'a yaklaştı. Bakışları keskindi; gülümsemesi ise bir anda yok oldu. Derin bir iç çekti."Çok yoğun sanırım!" dedi küstahça.

"Evet, maalesef!" Marwan ne diyeceğini bilemedi, ama bakışlarını kaçırdı.

"Peki, paramızı ne zaman alacağımızı söyledi mi?" Sesi yumuşaktı, ama dalga geçer gibiydi. Bu Marwan'ı daha da korkuttu.

"Yakında!" dedi. Salih kesik bir kahkaha attı ve vezirin omuzlarına dokundu. Adam ürktü; amacı da buydu zaten.

"Size on gün veriyorum! Buraya bir kez daha geldiğimde ki geleceğim; umarım paramız hazır olur! Altmış bin altın ve faizi..."

"Faizi?" diye kekeledi Marwan.

"Seksen bin!" Bu kez daha sertti Salih.

Devam etti:

"Marwan eğer geldiğimde altınlar hazır olmazsa bil ki bu sarayı başınıza yıkarım! Ve inan bunu çok büyük bir zevkler yaparım!"

Marwan'ın omuzlarını tutan ellerini gevşetti; hafifçe omuzlarına vurdu ve odadan hızla çıktı. Kapıdaki Türk askerler komutanlarını görünce toparlandılar. Salih hiç durmadan ve yavaşlamadan koridorda ilerledi. Askerler aynı tempoda onu izlediler; hemen yanında yirmili yaşlardaki bir asker:

"Efendim!" dedi. Sonucu merak ediyordu.

Komutan Salih:

"Yakında alacağımızı söyledi; hep aynı tantana! Bu işi başka türlü halledeceğiz Akçın" dedi.

Komutan Salih öfkeli değil; kararlıydı:

"Hazinenin boş olduğunu söylüyorlar! Doğru olabilir; eğer altın varsa Marwan bunu ne yapar eder verirdi; demek ki yok ve eğer altın burada değilse tek bir yerde olabilir! Bağdat'a gidiyoruz! Özel bir birlik hazırla; çok kalabalık olmasınlar; en iyiler olsun!" dedi. Akçın onu başıyla onaylayıp: "Emredersiniz!" dedi.

Kapıda Arap askerleriyle göz göze geldiklerinde soğuk bir rüzgâr esti.

"Gözünüz bunlarda olsun!" derken aşağılayan bir bakış fırlattı Arap askerlerine. Yeşil çimenlerin üzerine ustaca yerleştirilmiş mermer sütunlarla çevrili yolda meraklı ve tedirgin bakışlar arasında ilerlediler. Diğer askerleri bahçenin diğer tarafındaydı;

onlara yaklaştılar. Salih atına bindi ve saraya baktı; vakit kaybetmeden ordugâha gittiler. Ordugâhın kapısında kendilerini bekleyen askerler meraktaydı, ama hiçbir soru sormadılar. Komutan Salih Akçın'a döndü; Akçın hayranlık ve büyük bir saygıyla bekledi.

"Askerlerle konuş; çok yakında hakları olan altını fazlasıyla alacaklarını bildir!"

"Emredersiniz efendim!" dedi.

"Ve askerlerin moralini düzeltecek bir şeyler ayarla!"

Akçın şaşkın gözlerle baktı; belli ki biraz detay istiyordu.

"Ne bileyim; bir şeyler yap işte!" deyip gülümsedi.

Gülüşü aynı içtenlikle karşılık buldu. Salih sevgiyle onun omzuna dokunup göz kırptı ve içeriye girdi...

AĞUSTOS 869
SAMARKAND YAKINLARI
BUGÜNKÜ ÖZBEKİSTAN

Açlıktan gözleri karardı. Güneş acımasızdı ve gözlerini yavaşça kapattı. Ilık bir rüzgâr yüzünde gezindi ve çok uzaklardan gelen ıhlamur kokusunu içine çekti; nehrin sesini duydu. Acı bir çığlık ve bir kamçı sesiyle gözlerini açtı. Fergana'dan çok uzaklardaydı ve gerçek bir karanlık gibi içine çöktü. Arkasına bakmadı; buna bir kez daha katlanmak istemedi. Görmemek en iyisiydi; bu kez acımasız ellerin tuttuğu kamçının kimin sırtında patladığını bilmek istemedi. At üzerindeki adam bilmedikleri bir dilde bir şeyler söyledi; öfkeliydi."Hangi dilde konuşuyorlar sence?" diye sordu Bulugan. Ayak bileklerinden zincirle birbirine bağlıydılar.

"Sanırım Arapça. Arap olmalılar!" dedi Aybars. Tenleri esmer; giysileri farklıydı. Kalın dudakları ve başlarına taktıkları omuzlarına kadar inen beyaz örtüleri vardı. Gözleri nefretle parladı.

"Nereye götürüyorlar peki?" dedi Bulugan.

"Samarkand!" dedi arkalardan birisi fısıldayarak. Dönüp bakmadılar. Arkadaki çocuk atlıların onlardan biraz uzaklaştığını

görüp bu fırsatı değerlendirmişti; konuşmalarına izin verilmiyordu. Her bir sözcük bir kırbaç demekti; bunu öğrenmişlerdi.

"Orada mı öldürecekler?" dedi Bulugan.

"Öldüreceklerini sanmıyorum; yani eğer öldürecek olsalardı..." dedi Aybars ama cümlesini tamamlayamadı. Gözleri acıyla kısıldı ve yaşlarla doldu; kulaklarındaysa sadece çığlıklar ve toprağına karışan kanın kokusunu hissetti.

Açlığını, susuzluğunu unuttu. İçinde çok daha derin ve kapanmaz bir yara bir anda gölün üzerindeki yuvarlak damlalar gibi büyüdü; tüm ruhunu sardı. Ağlamamaya kararlıydı; sağ kolunu yüzüne yaklaştırdı ve Bulugan'ın dengesini bozduğunu o an fark etti. Bulugan yere düşmek üzereyken onu tuttu ve gözlerindeki yaşları sildi. Yakıcı güneş altında dillerini anlamadıkları adamların öfkeli bağırtıları arasında ilerlediler. Uzun yürüyüşün ardından atlılardan ikisi bağırarak ve anlamadıkları o dilde bir şeyler söyledi. Mola vereceklerini anladı; kafile yavaşlamaya başlamıştı. Beyaz atın üzerindeki adam kafile boyunca ilerleyip bir şeyler söyledi. Bu kez elindeki kamçının tahta kısmıyla kolunu aşağı yukarı salladı. Oturmalarını istediğini anladı. Kafile iyice durduğunda oturdular. Zamanlama önemliydi; çünkü sadece bileklerinden değil bellerini saran zincirler de bir başkasına bağlıydı.

"Sanki kaçacak bir yer var?" dedi biri fısıltıyla. Herkes yere çökmeye başladılar. Bu kez dönüp baktı; aynı yaşlarda olmalıydı, belki on iki. Güneşten yanmış yüzü ve yuvarlak kahverengi gözleriyle gülümsemeye çalıştı çocuk acı bir şekilde ama başaramadı. Atların üzerindeki adamların kendilerine bir hayvanı besler gibi attığı kuru ekmekleri yakalamak için bütün ellerin havaya kalkması onu daha da yaraladı. Atılan kuru ekmekleri yakalamak için hiçbir şey yapmadı; açlıktan ölmeyi yeğlerdi.

"Hayatta kalmak zorundayız!" dedi Bulugan. Yakaladığı küçük bir parçayı ikiye bölüp ona uzattı, ama Aybars almadı.

Kısa bir süre sonra atlılardan biri yine anlamadıkları bir dilde bağırarak konuşmaya başladı; elinde yine kamçısı vardı ve kamçı bir yılan gibi kıvrılıp havada patladı. Ayağa kalkmaya başladılar; kamçının sesi kulaklarında yankılanırken atın üzerindeki adam ile göz göze geldi. Adam bir şeyler söyledi öfkeyle. Aybars bakışlarını bir an bile üzerinden çekmeden ona baktı.

"Aşağılık pis şişko" dedi. Adam ne dediğini anlamadı, ama bakışlarındaki nefreti görmemiş olamazdı. Kamçı bu kez büyük gürültüyle küçük bedeninde patladı. Canı çok yanmıştı, ama bir an bile kıpırdamadı ve öfkeli bakışlarını çekmedi. Ona meydan okumaya devam etti: "Umarım, dipsiz bir kuyuda yılanlar bedenini parçalar!" diye haykırdı. Adam öfkeyle bir kez daha kamçıladı onu.

"Aybars, yalvarırım sus!" dedi Bulugan. Sustu; ama öfkesi küçük gözlerinden fışkıran bir alev topu gibiydi ve avını parçalamaya hazır bir vahşi hayvan gibi adamın üzerindeydi. Bir başka atlı gelip adamı durdurana kadar da çekmedi. Adam bağırarak bir şeyler söyledi ve uzaklaştılar. Bunu merhametten yapmadığını anladı; sadece değerini düşürmek istememişti.

"Bizi köle pazarında satacaklar!" dedi Aybars. Kimse hiçbir şey söylemedi; hepsinin bildiği gerçeği ilk haykıran Aybars'dı sadece. Kafile tekrar yola çıktı ve bilmedikleri diyarlara doğru ilerlediler. Samarkand'a vardıklarında halsiz, aç ve susuzdular. Çürümüş bir geniş tahtanın üzerine çıkarılıp incelendiler. Yüzlerine hoyratça dokunan eller ve pis kokan adamların kahkahaları arasında bir kese gümüşe satıldılar. İtilerek ve sürüklenerek tahta parmaklıklarla çevrili at arabalarına doldurulduldular. Ne bir parça ekmek ne de su verildi. Bir eşya gibi satıldılar. Neredeyse üç yüz kişiydiler ve üç at arabası vardı; zorla ve hızla bindirildiler. Öylesine üst üsteydiler ki aralarında sadece nefes alabilecek kadar bir boşluk vardı. Öylesine umutsuzdular ki Kimsenin itiraz edecek ya

da söylenecek hali yoktu. Hatta çoğunun en azından onca yolu yürümeyeceği için halinden hoşnut olduğu bile söylenebilirdi.

Arabanın hasarlı tekerliğinden dolayı sürekli ve rahatsız edici bir hareket halindeydiler ve arabalar sallanarak yola çıkıldı.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Bulugan. Bilmiyordu; bilmek de istemedi. Gidecek bir yer yoktu ya da artık her yer aynıydı. Sağ elindeki zincirlere baktı ve unutmak istercesine gözlerini kapadı. Rüzgârın şarkısını dinledi. Köyünü düşündü; annesinin yemekler hazır olduğunda avluya çıkıp gülümseyerek seslenişini hatırladı. Gözlerini sımsıkı kapadı ve bu kez yüzünü dolduran yaşlara aldırmadı. Gözlerini hiç açmadı; at arabası ani bir şekilde ve gürültüyle duruncaya kadar. Yolları atlılar tarafından kesildi. En az on sekiz kişi saydı. Atlarının üzerinde dimdik duruyorlardı ve heybetliydiler. Tenleri açıktı; Araplara benzemiyorlardı; giysileri de farklıydı. Başlıkları daha kısaydı ve bellerinde kalın ve parlak işlemeli kuşak sarılıydı. Kendi aralarında bir şeyler konuştular. Kafilenin başındaki adamlar tedirgindi. Gözlerini önlerini kesen adamlardan ayıramamıştı. Uzun boyluydu; keskin bakışları vardı; koyu kahverengi gözleri ve güneşten kızarmış bir yüzü.

Dikkatle kendilerine açıklama yapan adamları dinliyorlardı. En önde siyah atın üzerinde duran adam at arabasındaki çocuklara baktı. Bakışları donuk ve sertti; hiçbir duygu ifadesi yoktu. Dost mu yoksa düşman mı anlayamadı.

"Çocukların yüzlerine bak!" dedi onun yanına yaklaşan bir atlı.

"Türkçe konuşuyor!" dedi Bulugan. Gözleri umutla parladı.

Aybars ise sessizdi; ama heyecanlanmıştı.

Türkçe konuşan adam at arabasına doğru yaklaştı.

"Nereden geliyorsunuz? Samarkand'tan mı?" diye sordu Türkçe.

Çocuklardan biri korkuyla karışık umutla haykırdı.

"Bizi köle olarak sattılar!" diye haykırdı.

Adam çocukların yüzüne baktı. "Herkes Türk mü?" diye sordu.

Dudaklarını ısırdı; öfkeliydi, ama sesi yumuşaktı. Çocuklar cevabı başlarını sallayarak verdiler. Bu onu daha da sinirlendirdi ve yine o anlamadıkları dilde konuşmaya başladı. Birbirlerine karşılıklı yüksek sesle bir şeyler söylediler. En öndeki keskin bakışlı atlı gömleğinin iç cebinden çıkardığı bir keseyi kafilenin başındaki adama fırlattı ve yanındaki adamlara dönüp bir şeyler söyledi. O ve diğerleri atlarından indiler ve at arabasına doğru yaklaştılar. Sert ve soğuk bakışları vardı. Aybars'ın gözü kuşandıkları kılıçlara takıldı. Kafilenin başındaki adam keseyi açıp içinde baktı ve gümüşleri avucuna döktü. Bir şeyler söyledi; yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle. Öndeki adam aldırmadı; ama o konuşmaya ve söylenmeye devam etti. Ne konuştuklarını öğrenmeyi çok istediğini fark etti. Tam o anda kendilerine doğru yaklaşmakta olan adam aniden kendi etrafında tam bir dönüş yaparak kılıcını çekti ve adamın başı gövdesinden koparak havada dönmeye başladı. Etrafa kan sıçradı. Çocuklar elleriyle yüzünü kapadı; bu beklenmedik hareket birçoğunun çığlık atmasına sebep oldu. Aybars ise hayranlıkla gözlerini adamdan ayırmadı. O kısacık anda dizlerini kırıp, kendi etrafında dönüp tek bir kesişle adamı nasıl öldürebildiğine inanamadı. Adam hiçbir şey olmamış gibi kılıcını yerde başsız yatan adamın giysileriyle kandan temizledi; yere düşen keseyi aldı ve tekrar gömleğinin içinde koydu. Diğer iki adam da yerlere saçılan gümüşlere baktı, ama eğilip almadılar. Sanki onlara bırakmak ister gibiydiler. Kafilenin başındaki adamların yüzlerinde gördüğü korku onu gülümsetti. Bundan müthiş bir haz duydu. Doldurudukları at arabalarının kilitleri açıldı; dışarı çıkarıldılar. Kafilenin başındaki adamların birkaçı atlarla uzaklaşırken kalanlar ise koşarak

uzaklaştı. Bileklerini bir kâbus gibi saran kelepçelerden ve o iliklerine kadar işleyen zincir sesinden kurtuldular.

"Aç mısınız?" diye sordu bir adam; cevabı beklemeden "Ah, tabi ki açsınız!" dedi yüzünü buruşturarak.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Deminki öfkesinden eser yoktu. Tekrar bildiği dili konuşan birilerini görmek bir rüya gibi geldi.

"Hasta ve yorgun olanlar at arabasına binsin! Biliyorum açsınız; biraz daha sabretmeniz gerekli" dedi.

Dediğini yaptılar; yola çıktılar. Nereye gittiklerini bilmiyordu; ama ilk kez kendisini iyi hissetti. Küçük bir tohumun toprağa düşüp yeşermesi gibi bir umut doldurdu küçük yüreğini. Yol düşündüklerinden daha uzundu; tepeleri aştılar. Ağaçların dalları arasından sızan güneş onlara eşlik etti; akşam olmalıydı artık eskisi gibi yakmıyordu.

Bağdu'nun sesiyle irkildi:

"Türk askerleriymiş" dedi heyecanla.

"Türk askerleri mi?" dedi Aybars gözlerini kocaman açarak.

"Evet!" dedi gülümseyerek.

"Burada Türk askerleri mi varmış?" dedi Songu.

Henüz on yaşındaydı ve en küçüklerinden biriydi.

"Aslında... Neydi? Sabarra, Sabıra. Ah, hayır... Samarra! Evet, Samarra diye bir yer. Buradan çok uzaktaymış! Orada yaşıyorlarmış; Samarra'da binlerce Türk askeri varmış!"

"Binlerce mi?" dedi bir diğeri.

"Binlerce!" diye tekrar etti onu Songu gözleri heyecanla parladı.

"Neden orada olduklarını öğrendin mi?"

"Hayır!" dedi Bağdu. Bunu düşünemediği için kendine kızdı.

"Ama o askerin bizi satın alan aşağılık çıyanı neden öldürdüğünü öğrendim!" diyerek büyük bir zafer kazanmış komutan edasıyla gülümsedi. Çocuklar etrafını sardı; meraklı ve sabırsız bakışları Bağdu'nun üzerindeydi.

"Hadi anlatsana!" dedi birisi onu itekleyerek.

"Bizi satın aldığını ve kanunsuz bir iş yapmadığını söylemiş; o askerin adı Baysal imiş bu arada. Baysal demiş ki: Sana ödediğin parayı vereceğim! Bir keseyi çıkarıp fırlattı hani... Adam demiş ki: Bu kadar para çok az! Adam daha fazla gümüş istemiş; Baysal bunun yeterli olduğunu hatta ona ödediği gümüşlerden bile fazlasını verdiğini söylemiş." deyip sustu.

"Onu bu yüzden mi öldürmüş?" dedi Aybars. Çocukların hepsi anlamsız ve şaşkın gözlerle bir birine baktı.

Bağdu: Adam "Bu pis Türklerin fiyatı bu kadar ucuz mu? Ah, bunu söylemişlerdi. Kendini efendi zanneden köle Türkler!" demiş. Kısa bir sessizlik oldu; adeta donakaldılar.

"Aptal adam!" dedi Bulugan ve hepsi bir anda gülmeye başladılar. Durduklarını fark edip tekrar yürüdüler.

"Türk askerleri ha!" dedi Aybars. "Tahmin etmiştim!" arkadaşları onunla dalga geçerek sırtına vurdu:

"Hadi oradan!" dedi biri.

Aybars da onlara katıldı ve gülerek yürümeye devam ettiler.

AĞUSTOS 869
ABBASİ SARAYI, BAĞDAT
BUGÜNKÜ IRAK

Geniş ahşap kapı iki kez tıklatıldı. Kabiha büyük boy aynasının karşısındaydı; saçları özenle ve gevşek bir şekilde boynunun arkasında topluydu ve başına şeffaf toz mavisi bir örtü atmıştı. Aynı rengin biraz daha koyusu uzun bir elbisesi vardı; boynunda elmaslarla süslü bir gerdanlık parlıyordu. Teni esmer; gözleri elaydı. Otuzlu yaşların sonundaydı; gözlerinin etrafında beliren çizgiler yüzüne daha da bir anlam katıyordu.

"Gir!" dedi. Sesi bütün odada yankılandı. Genç ve zayıf bir genç kız kapıyı açtı ve yaklaştı. Elinde süslü bir rulo içindeki mektubu Kabiha'ya uzattı, Rum aksanıyla:

"Oğlunuz, Halifemiz Mutazz'dan bir mektup var efendim" dedi.

Kabiha gülümsedi; mektubu aldı. Genç kız birkaç adım geri gitti, ama odadan çıkmadı. Öylece bekledi. Kabiha mektubu çıkarıp; mührü kırdı ve kendi etrafında dolaşarak büyük bir dikkatle yazılanları okudu. Bitirdiğinde gözlerinde parıltı belirdi. Özenle mektubu yine rulo hale getirip kutusuna yerleştirdi ve masanın çekmecesine koyması için genç kıza verdi.

"Bana hemen Heysem bin Abbas'ı bulun!" diye emretti.

Kız başıyla selamlayıp geri adım attı ki:

"Fedora!" dedi.

Kız döndü.

"Yeterince buz var mı?"

"Efendim?" dedi. Ne kadarının yeterli olacağını bilemedi.

"Ah, neyse!" dedi. "Çömleklere su doldurup toprağa gömsünler; ne kadar çömlek varsa! Buza ihtiyacımız olacak!" dedi.

Fedora anlamsız gözlerle ona baktı, ama bir şey söylemedi.

"Emredersiniz!" dedi ve odadan çıktı.

Kabiha kızın odadan çıkmasıyla tekrar aynanın karşısına geçti ve gülümsedi.

"Ne güzel bir gün!" diye mırıldandı. Çok geçmeden Heysem bin Abbas kapıda belirdi. Kocaman patlak gözleriyle ve sırnaşık sesiyle gülümseyerek Kabiha'nın karşısında yerlere kadar eğilerek onu selamladı:

"Beni emretmişsiniz efendim!" dedi.

"Birkaç muhafız al" deyip üzerine bir şal aldı ve hemen odadan çıktı. Heysem yüzündeki şaşkın ifadeyle onu izledi. Zindana indiler. Öndeki iki muhafız ellerindeki meşalelerle yolu aydınlattı. Taş duvarlara sinmiş ağır koku Kabiha'yı rahatsız etti. Ellerini burnuna yaklaştırdı.

"Umarım çok hırpalanmamıştır" dedi Heysem'e.

"Ah, hayır efendim! Emrettiğinizden daha fazla değil!" diyerek sırıttı, ama Kabiha'nın ters bakışıyla bir anda ciddileşti.

Demir parmaklıklar arasında ilerlediler.

"Hangisi?" diye sordu Kabiha. Heysem öne geçip birkaç adım ötesinde durdu. Muhafızların elinden kaptığı bir meşaleyle

zindanı aydınlattı. Işıktan rahatsız olan kadın üzerindeki örtüyle yüzünü gizledi. Onu böylesine sefil ve çaresiz bir halde görmek Kabiha'yı keyiflendirdi.

"Sana güzel haberlerimiz var" dedi. Sesi dalga geçer gibiydi. Kadın okkalı bir küfürle karşılık verdi. Bu Kabiha'yı daha da keyiflendirdi; bir kahkaha attı.

"Sevgili Tamara! Oğlum, halifemiz seni affettiğini yazmış! Mekke'ye sürgüne gidiyorsun!" dedi.

Kadın yerinden doğruldu; parmaklıklara yaklaştı:

"Oğlum?" dedi. "Müeyyid?"

"Ah, Müeyyid evet..." dedi Kabiha.

"O nerede?" diye Heysem'e döndü Kabiha.

"Koridorun sonunda efendim!" dedi Heysem.

"Çıkarın onu!" diye emretti.

Nöbetçiler gürültüyle kapıyı açtılar. Tek bir bakışıyla nöbetçiler kadını sertçe kollarından yakaladı ve koridorda ilerleyen Kabiha'yı takip ettiler.

"Ebu Ahmet Müeyyid!" dedi Kabiha yerde uzanmış yatan adama bakarak.

"Şu hale bak; halife olmayı düşünürken, bir mahzende çürümek!" dedi.

Sesi nefret doluydu.

"Müeyyid" diye haykırdı Tamarra.

"Anne!" diyebildi. Sesi güçsüz ve çatallıydı.

Kabiha kadına dönüp:

"Ne talihsiz bir gün senin için!" dedi.

İğneleyici ve aşağılayan bir tavrı vardı.

Kadının acı çığlığı zindanın taş duvarlarında yankılandı.

"Onlar kardeş" dedi Tamarra.

"Onlar düşman!" dedi Kabiha. Sesi öylesine hiddetliydi ki tüm zindanda yankılandı. "Biri kazanır; diğeri kaybeder! Sen ve oğlun kaybetti; ben ve oğlum kazandık!"

"Umarım Kabiha, benden daha beter olasın!" diye beddua etti Tamarra ve yüzüne doğru tükürdü, ama aralarında çok mesafe vardı. Küstahlığın bedeli muhafızlardan birinin okkalı tokadı oldu.

Kabiha nefretle kadına baktı ve Heysem'e döndü: "Onu Mekke'ye sürgüne gönderiyorum! Müeyyid'i boğarken de izlemesini istiyorum!"

"Hayır!" diye haykırırken kadın gözlerinden yaşlar boşaldı.

Kabiha onu duymamış gibi devam etti: "Cesedini bir süre buzlara sarıp bekletin! Bedeninde bir iz ya da şişlik istemiyorum; her şey usullere uygun olacak ve uygun hale geldiğinde saraydaki odalardan birine yerleştirin. Gelip kontrol etsinler! Sorun istemiyorum..." diyerek koridorda hızla ilerledi. Dört muhafız onu takip etti; diğerleri mahzende kaldı. Ardından Müeyyid'in annesinin çığlıkları ve lanetleri yükseldi.

"Dilerim Allah'tan oğluna doyamayasın! Benim oğlumdan çok daha beter bir ölümü olsun. Ve uzun yaşa Kabiha! Acılar içinde kıvranarak çok uzun yıllar yaşayasın! Benden daha beter, daha acılar içinde ölmeni dilerim!"

Kabiha ardına bakmadı ve hızlı adımlarla zindandan çıktı. Tekrar odasına geldiğinde yüzündeki mutluluk silinmeye başladı. İçinde anlam vermediği bir boşluk hissetti. Toparlandı ve balkona çıktı. Bağdat sokaklarından yükselen gürültüyü dinledi. Gözlerini kapayıp çiçek kokularını içine çekti.

"Bunu hak ettiler!" diye fısıldadı ve kendini kadife kaplama geniş koltukların üzerine bıraktı.

Fedora'nın narin sesiyle gözlerini açtı.

"Hanımım!" dedi.

Gözlerini kısarak ona baktı.

"Samarra'dan Komutan Vasıf'ın oğlu Salih sizinle görüşmek istiyor!"

Kabiha şaşırdı!

"Salih burada mı?" dedi.

Genç kız bakışıyla onu onayladı.

"Onu taht salonuna alsınlar!" dedi.

Fedora uzaklaşırken yerinden doğruldu ve balkonun korkuluklarına yaklaştı. Bir süre etrafı inceledi ve sonra içeriye girdi. Aynada kendisini izledi; başındaki örtüyü çıkartıp daha koyu renkli bir tane seçti ve odasından çıktı; uzun dar koridorda ilerledi. İki muhafızın kapısında hazır olarak beklediği kapıdan onların eşliğinde içeri girdi. Salih odanın ortasında ve ayaktaydı. Kapıya doğru döndü ve Kabiha'ya gülümsedi.

"Bu ne güzel ve ilginç bir ziyaret" dedi Kabiha.

Gülüşü sahteydi; sözleri gibi. Başıyla onu selamladı Salih. Kabiha'nın gözleriyse Salih'in yanındaki askerlere takıldı. Dört taneydi ve gereğinden fazlaydı. Yaptığının saygısızlık olduğunu düşündü; belki de göz korkutmaya çalıştığını düşündü.

"Bakıyorum, askerlerinden ayrılamıyorsun?" dedi Kabiha.

Salih güldü; askerlerine baktı. Diğer muhafızlarla birlikte dışarı çıktılar.

Kabiha taht koltuğuna oturup kollarını yanlarına yasladı. Bu Salih'i güldürdü. Kabiha bundan da rahatsız oldu ve öfkeyle ona baktı.

"Seni dinliyorum!" dedi Kabiha.

"Peki, uzatmaya gerek yok" dedi ve birden ciddileşti.

"Oğlun maaşlarımızı vermemekte kararlı görünüyor!"

"Senin halifen, senin efendin!" diyerek düzeltti Kabiha.

"Ah, keskin zekânı hatırlamak keyifli" dedi Salih.

Kabiha sol kaşını kaldırıp gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi.

"Benim bu konuda ne yapabileceğimi düşünüyorsun ki?" dedi Kabiha.

"Belki de oğlunun borçlarını ödemek istersin?"

Kabiha başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı.

"Ah, siz köle Türkler! Haddinizi hiç bilmiyorsunuz değil mi?"

"Bizanslı bir fahişe kadar değil!" dedi Salih.

Kabiha nefret dolu bakışlarını Salih'e bir ok gibi fırlattı.

"Seksen bin altın istiyorum! İki gün içinde! Eğer oğlunun hayatta kalmasını istiyorsan parayı ödersin! Sakın bana numara çevirmeye kalkma. Bunu ikinize de çok pahalıya ödetirim!" Bu kez paradan bahsetmiyordu.

"Burada sadece saray giderlerini karşılayacak kadar para var! Bu parayı nasıl bulmamı bekliyorsun?" diye bağırdı Kabiha ve ekledi: "Bilmiyor musun ki hazine Samarra'dadır..."

"Nerede olduğu umurumda değil! Askerlerim aylardır sefil ve parasız! Öyle öfkeliler ki onları zapt edemeyebilirim!"

Bu o kadar kolay değil diye geçirdi içinden Kabiha ama "Oğlumla konuşacağım!" dedi sesi daha nazikti.

"Artık beklemekten sıkıldım, çok sıkıldım!" dedi Salih.

"Sana dediğim gibi, onunla konuşacağım! Bir mektup yollayacağım ve ilk fırsatta Samarra'ya geleceğim!"

Salih parmaklarıyla dudaklarına dokundu; düşündü.

"Akıllı bir kadınsın Kabiha! Aptallık etme!" dedi ve hızla dönüp odadan çıktı. Kabiha öfkeyle karışık bir korkuyla arkasına yaslandı. Salih'in iyice uzaklaştığını anladığında muhafızları çağırdı.

"Boğa'nın oğlu Musa'nın nerede olduğunu hemen öğrenin! Hemen!" diye bağırdı.

Muhafızlar onu başlarıyla onayladı ve odadan çıktılar.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun Vasıf'ın oğlu Salih! Ama henüz beni tanımıyorsun!" dedi.

Gözleri bir yılan gibi kısıldı; bakışı donuk ve hissizdi... Birkaç dakika sonra telaşlı bir şekilde odaya giren muhafız önce onu selamladı ve:

"Efendim... Komutan Büyük Boğa'nın oğlu Musa Daylam'daymış!"

"Lanet olsun" dedi Kabiha. Komutan Musa çok uzaktaydı.

Yine de vazgeçmedi; bir şeyler düşünmeliydi. Kafasını toparlamaya çalıştı. Bakışları odada gezindi; sol kenarda duran masanın üzerinde kitlendi. Masaya yaklaştı; koltuğa oturdu ve çekmeceden çıkardığı kâğıda yazmaya başladı.

"Onurlu komutan! Büyük Boğa'nın oğlu Musa... Vasıf'ın oğlu Salih'in gözlerini hırs bürüdüğünü ve kendi menfaatleri için yemini bozup bir isyana hazırlandığını üzülerek bildirmek durumundayım. Halifemizin hayatı tehlikede! Senden bir an önce dönüp tahtı ve Halife'yi korumanı istiyorum...

Sadakatin ve cesaretin layığıyla ödüllendirilecektir!

Kabiha."

Aceleyle kâğıdı rulo haline getirip mühürledi. Yerinden kalktı ve kapıda kendisini bekleyen muhafıza yaklaştı.

"Bizzat Komutan Musa'ya verilecek! En hızlı adamını gönder! Acele etmeliyiz!" dedi. "Bana hemen Heysem'i bulun!"

Adam mektubu aldı ve odadan fırladı. Yalnız kaldığında düşündü. Salih'i oyalamalıydı. Belki de bir an önce Samarra'ya gitmeliydi. Derin bir iç çekti. Heysem kapıda belirdi.

"Müeyyid..." demeye kalmadan Kabiha sözünü kesti.

"Bırak şimdi o işi!" dedi sertçe.

Heysem başka bir sorun olduğunu anladı; sustu.

"Birilerini gönder. Salih'in kaç kişi geldiklerini, nerede kaldıklarını öğrensinler!

"Vasıf'ın oğlu Salih mi?" dedi Heysem. "Ne istiyormuş?"

"Ne isteyebilir ki lanet olası?" dedi Kabiha.

"Ne kadar?" dedi bu kez Heysem.

"Seksen bin!"

"Belki de vermeliyiz!" dedi Heysem. Kabiha ona doğru döndüğünde yüzündeki korkuyu gördü.

"Heysem her isteyene her şeyi verseydik eğer, şu an burada olmazdık!" diyerek kükredi.

"Ama bu Türkler..." dedi Heysem.

"Kapa çeneni!" diye tersledi onu.

"Bu Salih vazgeçmeyecektir! Asla pes etmezler. Buraya kadar gelmeye cüret ettiğine göre bir şeylerden şüpheleniyor olmalı! Adamları hazırla, gece yarısından sonra altınları taşıyacağız!"

"Hepsini mi?" dedi Heysem.

"Hepsini!"

"İyi ama nereye götüreceğiz?" Neredeyse bir milyon altın, değerli taş, mücevher!" dedi.

"Düşünüyorum Heysem, düşünüyorum!" dedi.

Kabiha odanın etrafında endişeli adımlarla anlamsızca yürüdü.

"Samarra'ya götürmeliyiz belki..."

"Kurtların arasına kuzular mı?" dedi Heysem. Sesi alaycıydı, ama Kabiha aldırmadı.

Haklıydı.

"Efendim bence en azından istediği altınların bir kısmını verirsek belki zaman kazanabiliriz!"

"Heysem bu altınları oğlum bile bilmiyor! Salih eğer bende bir şeylerin olduğunu öğrenirse bunun tek bir seferle kalacağını mı sanıyorsun?"

Bu kez Heysem ona hak verdi ve sustu.

"Hazinemi ikiye böleceğiz" dedi Kabiha

"Birincisi kuzeye Samarra yakınlarına gidecek; ama şehre girmeyecek. Uygun bir yer bulunsun! Diğeri Nacaf'dan Hicaz'a..."

"Hicaz?"

"Kabiha'nın gözleri parladı.

"Sürgüne giden yolcularımız ile birlikte! Bu dikkat çekmeyecektir!" diye gülümsedi.

Heysem de güldü.

"Çok keskin bir zekânız var efendim!" dedi.

Kabiha daha fazla dinlemek istemedi. Onun gereksiz övgülerine harcayacak zamanı yoktu. Acele etmeliydi; zamana karşı kaybetme lüksü yoktu. Heysem odadan çıkmaya hazırlanırken seslendi:

"Heysem!"

Heysem döndüğünde göz göze geldiler.

"Altınları taşıyacak muhafızların aileleri saraya getirilsin. Eğer bir tek altınım bile kaybolursa onların tek tek gözlerini oyarım! Bunu bilmelerini sağla; ne kadar ciddi olduğumu da..."

Heysem Kabiha'nın bakışlarından korktu ve sessizce odadan ayrıldı.

AĞUSTOS 869
ZEYDİ ALAVİ HANEDANLIĞI, DAYLAM
BUGÜNKÜ İRAN

Büyük kapı korkunç bir gürültüyle açıldı. El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi ihtişamlı koltuğundan korkuyla sıçradı. Başına simsiyah doladığı örtü sadece yüzünü açıkta bırakıyordu ve alnında ince bir şerit gibi kırmızı bir bant takılıydı. Kalın çekilmiş bir sürme gözlerini çevrelemişti. İnce uzun yüzlü; esmer tenliydi. Ayağa kalktı. Parlak sarı işlemeli siyah kaftanının etekleri yerlerdeydi.

"Komutan!" dedi. Komutan gülümsedi.

Boyu uzun değildi ama kapının önünde dev gibi duruyordu.

Kahverengi çekik gözlüydü. Kaşları kalın ve çatık; dudakları bir çizgi kadar inceydi. Saçları kısaydı ve alnına düşen birkaç perçem pencereden sızan rüzgârla kendi halinde dalgalandı.

"Hasan bin Zeydi..." diyerek onu başıyla selamladı; eğilmedi. Yanında dimdik ayakta ve bir kaya kadar sert duran dört askeri vardı.

El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi dışarıda çok daha fazlası olduğunu tahmin etti. Danışmanlardan biri öne atıldı; yılışık bir

gülümsemeyle komutana yaklaşmaya çalıştı, ama onun buz gibi bakışlarıyla olduğu yerde donakaldı.

"Biz de sizden bahsediyorduk!" dedi El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi sahte bir gülümsemeyle.

Komutan sadece gülümsedi; etrafı inceler gözlerle uçuşan perdeler, yerdeki kocaman Fars halısı ve büyük bir özenle yerleştirilmiş her bir yerini süsleyen vazolara ve aynalara baktı. Sonra tekrar gülümsedi. Derin bir soluk aldı.

"Ah, ne güzel!" dedi "Uzun bir konuşma olmayacak!"

El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi'nin danışmanları endişeli gözlerle komutanı izledi. Üç kişiydiler; biri daha yaşlıca diğer ikisi otuzlarındaydı. Üzerlerindeki kaftanlar süslü ve açık renkteydi.

Yaşlı olan öne atıldı: "Oturmaz mısınız komutan?" dedi elleriyle ona bir yer gösterdi. Bakışında nezaketsizliğine atıfta bulunur bir küstahlık vardı. Komutan onu ciddiye bile almadı. Birkaç adım attı ve durdu.

El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi'nin vazolarından birine yaklaştı; neredeyse kendi boyundaydı; parmaklarıyla dokundu. Çok kıymetli olduğu belliydi; çok güzeldi.

"Atalarınızdan miras sanırım?" dedi.

"Büyük Pers kralı İlk Sarhas döneminden kalma" dedi El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi gururla.

"Bu kadar eski yani!" dedi komutan. Rahatlığı ve kendine güveni diğerleri için rahatsız ediciydi.

Ani bir hareketle döndü:

"Demek vergiyi hazırladınız!" dedi bakışları ürkütücü bir kaplan gibi Muhammed'in üzerindeydi.

"Aslında komutan daha önce de bildirdiğimiz gibi..." dedi yaşlı olan danışman ama komutan onu yine duymazdan gelip El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi yaklaştı:

"Dağ havası bana iyi geldi!" dedi. Sağ başparmağıyla kulağını kaşıdı ve ona biraz daha yaklaştı.

"Yine de sürekli aynı yerde kalmak beni boğuyor!" diye devam etti komutan: "Daylam kampındayım ve yarın öğlen geçen yıl ki borçlarla birlikte bu yılın vergisini istiyorum" dedi sesi emreder gibiydi.

Danışmanlardan biri bir şey söylemek üzereydi ki Hasan bin Zeydi onu bakışıyla durdurdu.

"Yarına kadar bunu toparlayamam" dedi.

Göz gözeydiler.

"Toparla!" dedi komutan,

"Bana birkaç gün izin verin!"

"Yarın!" dedi komutan ve eğilip kulağına fısıldadı:

"Savaşmaktan yoruldum; sıkıldım! Ama gel gör ki en iyi yaptığım şey bu! Sen ve halkın içinse en iyi olan şey benim zaten alacağım şeyi yarın bana kendi rızanla vermendir! Kararı sen ver! Çok uzun yoldan geldim ve elim boş dönmem!"

Tekrar doğruldu ve arkasını döndü. Birkaç adım atmıştı ki dönüp' El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi'yi selamladı. Bu kez başıyla değil bir Pers kralını selamlarmış gibiydi, ama yine de bunun saygıyla bir ilgisi olmadığını anladı. El Dai'Kebir Halife Hasan bin Zeydi

Komutanın yüzündeki alaycı gülümsemeyi ise görmezden gelip onu başıyla selamladı... Komutan odadan çıkar çıkmaz hızlandı.

"Güneş batmadan dönmeliyiz! Baysal'a bir haberci gönder! Kaçak Pers kralını bulduğumuzu söylesin!" dedi gülerek. Tüm askerler gülümsedi. Dışarı çıktıklarında diğer askerler komutanlarını görünce toparlandılar ve ayakta onu selamladılar.

Biri atını ona yaklaştırdı.

"Komutanım, yarın gönderecek mi?" diye sordu yanındaki asker.

Komutan sadece gülümsedi. Bir şey söylemeye gerek duymadı. Kahverengi atına bindi; at öyle bir şahlandı ki etraftaki Hasan bin Zeydi'nin muhafızları yerlerinden sıçradılar. Komutanın askerleriyse sakindi; buna alışık oldukları belliydi. Hemen yola koyuldular...

AĞUSTOS 869
GEÇİCİ TÜRK ORDUGÂHI, DAYLAM
BUGÜNKÜ İRAN

"Adın ne?"

"Afşin!"

"Nereden geliyorsun?

"Fergana!"

"Kaç yaşındasın?"

"On!"

"Sıradaki... Adın ne?"

"Yelekin!"

Nereden geliyorsun?"

"Andizan!"

"Kaç yaşındasın?"

"On bir!"

"Sıradaki... Adın, geldiğin yer ve yaşın?"

"Tuzgu! Karagandi'den... On!"

Sorular aynı ama isimler ve şehirler farklıydı. Masanın başındaki asker bir kez daha sormadı. Sırası gelen çocuklar ne söylemesi gerektiğini öğrenmişti geriye sadece cevaplar kaldı:

"Toğrul! Almati'den... On iki!"

"Talpın! Andizan'dan... On!"

"Ulaşlu! Fergana'dan... On iki!"

"Balduk! Namangan'dan... On bir!"

"Adıyakşı! Fergana'dan... On bir!"

"Akçıl! Astana'dan... On bir!"

"Yazdıç! Gülistan'dan... On iki!"

"Yiğin! Urgut'tan... On bir!"

"Bulugan! Fergana'dan... On bir!"

"Aybars! Fergana'dan... On bir!" dedi ve Bulugan'ın yanına gitti.

Karınları toktu; meraklı gözlerle etrafı incelediler. Bacakları kısa ve geniş ahşap masanın üzerinde iki asker sıraya geçmiş çocukların bilgilerini kayıt etmeye devam etti.

Geniş bir alandı ve etrafı daha önce hiç görmediği kadar uzun surlarla çevriliydi. Askerlerin hepsi komut almadan ne yapmaları gerektiğini biliyormuş gibi koşuşturup duruyordu.

İki katlı ve çok uzun bir yapı vardı; ne olduğunu pek anlayamadılar.

"Sanırım orada uyuyorlar!" dedi Bulugan.

Aybars gözlerini yapıya dikti ve hayranlıkla baktı.

"Bir komutan daha varmış" dedi yanlarına gelen çocuk.

"Baysal komutan değil mi?" dedi Aybars gözlerini açarak.

"Ah, evet o da bir komutan ama bilmiyorum başka birinden bahsedildi?"

"Kim?" dedi Aybars ve kalenin kapısının aralandığını gördü. İki asker daha onlara yardıma koştu ve içeri atlılar girdi. Her yer toz duman olmuştu; çok yakın değillerdi ama yine de bazı çocuklar öksürmeye başladı. Tüm atlılar içeri girdiğinde kapılar yine kapanmaya başladı. Atlıların en başındaki yavaşladı; tam duracağını sandığı anda at birden şahlandı.

Aybars onun gölgesinin tüm gökyüzünü kapladığını sandı. Tüm gözler üzerindeydi. Atının üzerinden çocuklara doğru baktı; yüzü pek fazla seçilmiyordu. Atıyla kendi etrafında birkaç tur attı ve bir şahin gibi süzülerek yere indi.

Komutan kendilerine doğru yaklaşmadı, ama o mesafeden keskin bakışlarını bir kılıç gibi üzerlerinde hissettiler.

Bulugan gözleri parlayarak cevap verdi:

"Sanırım komutanı bulduk!"

Baysal koşarak komutanın yanına yaklaştı:

"Komutanım" dedi ve başıyla onu selamladı.

Komutanın bakışları çocukların üzerindeydi; soru sormadı.

Baysal: Keşif yapıyorken onları bulduk! Samarkand'da köle olarak satılmışlar. Hepsi Türk!"

Komutan bu kez Baysal'a döndü, ama yine hiçbir şey sormadı. Baysal devam etti:

"Yaklaşık üç yüz çocuk. Belki daha fazla!"

Komutanın yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu; Baysal biraz endişelendi. Ona sormadan böyle bir karar vermenin hata olup olamayacağını düşündü. Böyle bir vakit yoktu ve komuta kendisindeydi.

"Yemek yediler mi?" dedi komutan.

Baysal rahat ve derin bir nefes aldı. "Evet, efendim!"

"Güzel!" dedi ve hızla yürümeye başladı.

"Liste neredeyse bitmek üzere... Çoğu Fergana'dan geliyor! Ama komutanım... Hasan bin Zeydi'yi bulamadık!" dedi mahçup bir şekilde.

Komutanın hemen bir adım gerisindeki asker Baysal'a göz kırptı. Baysal bir kez daha derin bir nefes aldı. İçeri girdiler. Büyük bir salondu; hiçbir eşya yoktu. Merdivenlerden yukarı çıktılar. Komutan dar koridorda ilerledi. Bir asker tam kapıya girecekken onun önüne geçti ve ona kapıyı açtı. Terasın kapıları sonuna kadar açıktı ve eskimiş şeffaf bir perde uçuşuyordu. Masasına geçti; karışık gibi görünüyordu, ama kendine has bir düzeni vardı. Mektuplar, el yazmaları ve kitaplarla doluydu. Gösterişsiz ama rahat olduğu belli olan koltuğuna oturdu; arkasına yaslandı. Askerler ayaktaydı ve onun bir şey söylemesini beklediler. Bakışları dalgın gibiydi, ama bir şeyler düşünüyor olmalıydı. Parmakları masanın üzerinde hızlı ve seri bir şekilde gezindi. Ayağa kalktı ve uçuşan perdelerin arasından terasa çıktı. Dağları izledi; sıcaktı, ama tepesinde hala biraz kar vardı. Güneş batmak üzereydi. Askerler birkaç adım gerisinde dimdik ve hazır bir şekilde onu bekledi. Dört kişiydiler; Baysal onlardan bir adım daha öndeydi.

Terastan avludaki çocuklara baktı; sayım bitmişti ve bir asker elindeki kâğıtlarla binaya girdi; Baysal kapıya yaklaşıp elindeki kâğıtları aldı ve komutana yaklaştı.

"Üç yüz on dört çocuk efendim!" dedi.

Komutanın sırtı dönüktü; sağ elini kaldırdığında Baysal kâğıtları ona uzattı. Eline aldı ve kâğıtları dikkatle okumaya başladı. Terasın korkuluklarına yaklaştı ve diğer elinin parmakları korkulukların üzerinde gezindi. Bu kez her zaman olduğundan daha sertti vuruşları.

Kâğıtları tekrar Baysal'a uzattı.

"Efendim..." diyerek saygıyla onun elinden aldı Baysal ve bir adım geri gitti.

"Sabah onlara bir bak, bakalım!" dedi komutan.

"Emredersiniz!"

"Çıkabilirsiniz!" dedi komutan ve askerlerin tümü bir su köpüğü gibi sessiz ama hızla odadan çıktılar.

*

Yüksek büyük pencereden sızan güneş gözlerini kamaştırdı. Uzandığı yerde doğruldu ve Bulugan'a baktı. Bulugan uykuya direnir gibiydi ve esnedi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Aybars onu dürterek:

"Hadi ama..." dedi. Haftalar sonra ilk kez gülümseyerek uyandıkları sabahın tadını çıkarmak ister gibiydi.

Büyük kapı açıldı ve Baysal komutan belirdi. Çocuklar onu görünce toparlandılar, bazıları ayağa kalktı.

"Herkesi uyandırın ve meydanda toplanın!" dedi.

Sesi sertti, ama bakışlarında şefkat vardı. Sırtını dönüp çıktı; geride birkaç asker onları bekledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Yiğin.

Kimse cevap veremedi; Aybars yattığı yerde doğrulmuş olan Bulugan'ın omzuna dokunup: "Endişelenme; burada güvendeyiz!" dedi.

Bulugan'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Düzenli bir şekilde geniş meydana yürüdüler. Askerler sıraya geçmelerine yardımcı oldu. Hepsi çok hızlı ve ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyordu. Meraklı gözlerle birinin açıklama yapmalarını beklediler.

Baysal komutan elinde kâğıtlarla yanlarına doğru yaklaştı; ileride duran bir karış yüksekliğinde geniş bir ağaç kütüğünün üzerine çıktı. Ardında üç kova taşıyan asker onu izledi ve kovaları kütüğün biraz uzağına bıraktılar. Bir tanesinden taşan kırmızı bir sıvı toprağa karıştı. Önce kan sandı, ama diğer ovalara

baktığında boya olabileceğini düşündü. Diğer kovaların birinde sarı, diğerinde ise siyah boya vardı.

"Ne oluyor Aybars?" diye sordu Bulugan.

"Bilmiyorum!" dedi. Baysal komutan kütüğün üzerine çıktı ve fısıltılar sona erdi.

Bu kez kendilerini uyaran askerlerde yoktu; sessiz olmaları gerektiğini hissetmişlerdi.

"Endişeli gözlerinizi görüyorum!" dedi Baysal. "Unutmamanız gereken tek şey burada güvende olduğunuzdur!" dedi. "Kimsenin size zarar vermesine izin vermeyiz! Anlaşıldı mı?"

Çocuklar rahatladı; yüzleri güldü, ama hala sessizlerdi.

"Burada çok fazla kalmayacağız! Artık evlerinize dönemezsiniz; artık gidecek bir eviniz, köyünüz yok! Tek bir seçeneğiniz var; ya bir asker olacaksınız ya da köle kalmaya devam edeceksiniz. Komutanımız size bir seçenek sunuyor. Seçim sizindir! Dönmek isteyenler köylerine gönderilecek, kalmak isteyenler ise çok uzun ve zorlu bir eğitim görecek!"

Aybars'ın gözleri parladı; nefesi kesildi. Bulugan onu dürttü: "Asker mi olacağız!" derken gülümsedi.

"Büyük komutan bizi izliyor!" dedi birisi fısıldayarak.

Aybars'ın gözleri uzun geniş binanın balkonunda kendilerini izleyen komutana döndü. Ellerini balkonun korkuluklarına dayamış ve dimdik duruyordu. Bakışları keskindi; ürkütücüydü. Hayranlıkla onu izledi; heyecanlandı. Baysal komutan konuşmasına devam ederken onun gözleri hala komutandaydı.

"Bir nevi oyun diyebilirsiniz! Ama bu oyun değil; bu kesinlikle bir oyun değil. Bazı testlerden geçeceksiniz; her testin sonunda bir renk verilecek. Üç siyah alan bizimle birlikte Samarra'ya gelecek; diğerleri El Katai'ye gidecek?"

"Orası da neresi ?" dedi Bulugan.

Baysal komutan sanki onun sorusunu duymuş gibi:

"El Katai de Türk toprağıdır. Büyük komutan Tolun oğlu Ahmet'in yanında eğitileceksiniz; bir Türk askeri olacaksınız!"

Aybars heyecanla Bulugan'ın omzuna dokundu:

"Sakın unutma, ne olursa olsun onunla gitmeliyiz! Neden bahsediyorlar bilmiyorum, ama ikimiz onunla Samarra'ya gideceğiz!" dedi ve balkonda öylece hareketsiz kendilerini izleyen komutana baktı. Bulugan da ona katıldı ve hayranlıkla onu izlediler.

Komutan Baysal konuşmasın bitirdiğinde etraflarını askerler sardı ve onları ustaca gruplara ayırdılar. Üstlerindeki yırtık ve kirli gömlekleri çıkartıldı. Bellerini sarıp en fazla diz kapaklarına kadar inen kalın bir kumaştan fazlası yoktu. Yarı çıplaktılar. Askerler onları sıraya soktuktan sonra büyük binanın arka tarafına götürdü. En az öndeki taraf kadar büyüktü. Gözüne kalabalık geldi. Bir tarafta beyaz kireç dökülmüş ve alanın neredeyse tamamını kaplayan bir çember vardı. Bir başka tarafta bir gölü andıran çamurlu su ve diğer taraftaysa irili ufaklı kayalar gözüne çarptı. Üç asker boyalı kovarlı bu kez bu alan taşıdı ve yere bıraktıklarında bu kez çok daha dikkatliydiler. Çocuklar üç gruba ayrıldı; her bir grup ayrı bölgeye götürüldü askerler tarafından.

Aybars'ın gözleri büyük komutanı aradı; yoktu. Sonra tüm dikkatini etrafta koşuşturan askerlere verdi.

"Arka taraflara ilerle!" dedi Bulugan'a..."

Bulugan anlamadı: "Neden?" dedi.

"Arkaya geç!" dedi bu kez daha sertti.

Arkalara doğru geçmeye başladılar; diğerlerine fark ettirmemeye çalışarak. Ne olacağını görebileceği ama çok yakın olmayacağı bir yerde diğer çocukların arasına karıştılar. Askerler on iki çocuk seçti; beyaz kireçli çizgiye yaklaşmalarını istedi.

Verilen komutla birlikte koşmaya başladılar. Aybars'ın gözü onların üzerindeydi. Bir turu rahatça tamamladılar, ama askerler devam etmelerini istedi. İkinci turu tamamladılar. Askerler durmamalarını devam etmelerini istedi. Bazıları yavaşladı; bazıları durdu; bazıları yere yığıldı. Askerler dikkatle çocukları izledi. Onların o dimdik duruşuna hayran oldu. Beş tur sonunda ayakta kalan ve başladığı noktaya erişebilen çocukların göğsüne siyah boya sürüldü; ayakta kalan ama tamamlayamayanlara kırmızı, yere yığılanlara ise sarı boya. Bazı çocuklar gülmeye başladı; eğlenmişlerdi. Aybars gülmedi; dikkatle onları izledi. Askerlerin yüzlerine baktı. Baysal komutanın dediği gibi bu bir oyun değildi. Samarra'ya Büyük komutanla gitmenin tek bir yolu olduğunu anladı.

Bulugan'a döndü:

"Ne olursa olsun, asla bırakma tamam mı? Asla pes etme! Yorgunluktan öleceğini sansan bile durma; ilerle!" dedi.

"Neden bahsediyorsun Aybars?"

"Sadece koş Bulugan, sadece koş. Başka hiçbir şey düşünme!"

Sıra onlara geldiğinde yan yanaydılar.

Aybars Bulugan'a baktı:

"Sadece koş!" Bulugan başıyla onu onayladı ve kendilerine işaret verildiğinde koşmaya başladılar.

İlk üç tur kolaydı, ama dördüncü turda göğsünde acı hissetmeye başladı. Bacakları bedenini taşıyamayacak kadar ağırlaştı; nefesi derinleşti.

Kulaklarını sağır eden bir uğultunun bütün bedeninde dolaştığını hissetti.

Göz ucuyla Bulugan'a baktı; kötü görünüyordu.

"Koş!" diye bağırdı Aybars ve koşmaya devam etti Bulugan da.

Askerler önlerine geçip elleriyle durmaları gerektiğini işaret ettiğinde yavaşladı ve hemen arkasına baktı. Bulugan birkaç adım gerisindeydi ve ayaktaydı. Nefessiz kalmıştı ve ağzı kocaman açıktı.

Bu onu gülümsetti.

Askerlerden biri yanına yaklaştı ve bir ağaç dalının ucundaki yapraklara batırdığı siyah boyayla göğsüne kalın bir şerit çizdi.

Asker Bulugan'ın yanına gidip ona da bir siyah şerit çizdiğinde gözleri kısıldı ve gülümseyip birbirlerine sarıldılar.

Diğer çocuklar anlamsız gözlerle onları izledi; yoğun bir kalabalık ise sevinçle tezahürat yaptı.

Bir oyun olduğunu sanıyorlardı.

Orada işleri bittiğinde bir bataklığı andıran çamurlu suyun yanına götürüldüler.

Aybars yine Bulugan'ı omzundan dürttü ve arkalara doğru ilerlediler.

Çamurlu suyun her iki yanında geniş kütükler üzerinde bir elin genişliğini geçmeyecek kadar dar uzun bir ağaç dalları vardı.

İki adım mesafeli olarak dört taneydi.

Çocuklar yine gruplara ayrıldı ve ilk dört çocuğu kütüklere yaklaştırdılar.

Çocukların o ince dalın üzerinde karşıya geçmelerini izledi.

Çocukların hepsi birkaç adım sonra kendilerini çamurlu suda buluyordu.

Birçoğu bundan keyif alıp kahkahalarla güldü.

Bazıları öfkeliydi ve tekrar kütüğün başına geçmelerine izin veriliyordu.

Sona erdiğinde sadece hiç düşmeden geçenlere siyah boya sürüldüğünü fark etti. Üç kez düşmelerine izin veriliyordu, ama daha fazlası sarı boya demekti.

Aybars Bulugan'a döndü: "Yavaş ol, hızlı olmanın gereği yok. Sadece ilerle ve sakın düşme! Anladın mı?"

"Anladım!" dedi Bulugan.

Kütüğün başına getirildiklerinde birbirlerine baktılar ve Aybars:

"Yavaş!" dedi.

Başardılar.

Askerler ikinci siyah boyayı bedenlerine sürdüğünde gülümsediler.

Yorulmuşlardı.

Bu sonuncuydu ve irili ufaklı kayaların önüne geldiklerinde gözü biraz korktu.

Bulugan arkalara doğru ilerlemesi gerektiğini biliyordu; Aybars bu kez onu uyarmadı; sadece gülümsedi.

Kayaları taşımaları gerektiğini anladı.

Mesafe uzun değildi; on adım kadardı, ama taşlar çok ağır görünüyordu.

Ve çocukların tüm kucağını kaplayan o taşı düşürmek kaybetmek demekti.

Düşürdükten sonra almalarına izin veriliyordu, ama bir kez düşürünce o kayaları tekrar kaldırmak imkânsız gibiydi.

Hiçbir çocuk bunu başaramadı.

Neredeyse yüz çocuktan sadece bir tanesi siyaha boyandı.

İki asker bile kayayı kaldırmakta zorlandı ve Aybars'ın kucağına yerleştirdi.

Düşündüğünden daha ağırdı.

Bulugan ile göz göze geldi:

"Başarabiliriz!" dedi.

Bulugan başını salladı, ama gözlerinde gördüğü endişe onu korkuttu; bu yüzden bir daha bakmadı.

Dört adım sonra hala ayaktaydılar ve az kalmıştı.

Alnından damlayan ter bir nehir gibi gözlerine karıştı.

Aldırmadı.

Bir gürültüyle durdu ve Bulugan'a baktı. Ayakta durmakta zorlanıyordu ve kaya yerdeydi.

Umutsuz gözlerle Aybars'a baktı; Aybars öylece kaldı; kaya hala kucağındaydı.

"Kaldır onu!" diye bağırdı.

Bulugan denedi, ama başaramadı. Kayayı yerinden kımıldatamadı bile.

Aybars kucağındaki kayayı yere bıraktı ve Bulugan'ın yanına gitti. Kayayı yerden kaldırmasına yardım etti.

Çok kolay olmadı, ama başardılar.

Askerler birbirine baktı; kurallar aykırıydı.

Baysal birkaç adım ötede kendilerini izleyen komutanına baktı; komutan gözlerini kıstı ve başını "bırak" der gibi baktı. Ne yapacaklarını merak etmişti.

Baysal çocukları durdurmadı.

Bulugan kayayı tekrar kucağına alıp aldı ve yürümeye başladı.

Birkaç adım sonra yere bıraktı; başarmıştı.

Aybars ile göz göze geldiler.

Tüm askerlerin ve çocukların gözü Aybars'taydı.

Baysal komutana baktı; onun onaylayan bakışıyla kayanın başına geçti.

Gülümsedi; kayayı yerinden kımıldatamayınca gülümsemesi yavaş yavaş yok oldu.

Dipsiz kuyulardan gökyüzüne fışkıran su gibiydi çığlıkları ama başaramadı; kayayı yerinden kımıldatmak olanaksızdı.

Gözleri doldu; ama pes etmedi.

Başaramadı.

Kaybettiğini anladığında başını kaldırıp Baysal komutana bakarken Bulugan'ın gözleriyle buluştu.

Bir çırpıda koşuvermiş ve arkadaşının yanına çömelmişti.

İkisi de Baysal komutan baktı. Baysal ise komutanına...

İtiraz gelmedi.

Aybars Bulugan'ın yardımıyla kayayı kaldırdı ve kucağına yerleştirdi ve yürümeye başladı.

Elleri, kolları, yüzü ter içindeydi.

Adımları ağır ve kontrollü...

Tek tek adımlarını saydı ve beyaz kirce bulanmış çizginin diğer tarafına bıraktı kayayı.

Ve sonra kendini yere bıraktı.

Kolları ve bacakları iki yana açılmıştı.

Gülümsüyordu; güneş gözlerinde parladı ve gözlerini kapattı.

Sevinç çığlıkları ve kendisine tezahürat yapan arkadaşları adını haykırdı.

Yattığı yerden kalkacak hali yoktu; sadece gülüyordu.

Samarra'ya gidiyordu, çok mutluydu.

Üzerinde bir bulut gibi gölgeyi hissettiğinde gözlerini araladı.

Büyük komutan başındaydı.

Hemen doğruldu; ayağa kalktı.

Gözlerini bir an bile ondan ayırmadı.

Büyük komutanın bakışı keskin, gözleri kısıktı.

Dimdik duruyordu.

Tezahüratlar bir anda bıçak gibi kesildi.

Her yer sessizdi.

Komutan sağ elinde tuttuğu siyaha bulanmış ağaç dalını onun göğsüne sürdü ve uzaklaştı.

Ve yine coşkulu kahkahalar ve alkışlar göğe yükseldi.

Aybars büyük komutanı izlerken Bulugan yanına yaklaştı. Ona sarıldı; gözleri hala onun üzerindeydi.

Baysal komutan yaklaşıp saçlarını okşadı çocukların.

"Demek bizimle geliyorsunuz?" diyerek gülümsedi ve sırtını dönüp uzaklaşmak üzereyken;

"Efendim..." dedi Aybars.

Baysal döndü:

"Büyük komutanın adı ne?"

Büyük komutan demesi Baysal'ı gülümsetti. "Büyük komutan mı?" dedi ve ekledi "Evet o büyük komutan" dedi ve ekledi.

"Boğa'nın oğlu Musa!"

Aybars'ın gözleri parladı ve mırıldandı.

"Boğa'nın oğlu Musa!" dedi tekrar.

Boğa'nın oğlu Musa hızlı adımlarla ilerledi.

Askerler bir adım kadar gerisindeydi.

"Listeler tamamlanınca hemen bana gelsin! Ayrıca iki haberci bul; El Katai'ye gidecek. Çocukları götürmek içinde üç birlik!"

"Emredersiniz!" dedi asker.

Binaya girip odasına çıkmaya hazırlanırken büyük kapıdan nefes nefese yaklaşan askeri görünce durdu.

"Efendim, ziyaretçilerimiz var!" dedi gülümsedi.

Komutan Boğa'nın oğlu Musa tepkisizdi; aralanmaya başlayan büyük kapıya baktı.

Süslü bir at arabası sayıları onu geçmeyen muhafızlar eşliğinde içeri girdi.

Yavaşladı ve durdu.

Arabaya doğru yaklaştılar. Atlılardan biri indi ve sahte bir gülümsemeyle:

"Bu yılın vergisini getirdik komutan" dedi. Boğa'nın oğlu Musa'nın keskin bakışlarıyla karşılaştığında ekledi:

"Ve geçen yıl ki borcumuz!"

Muhafızlar arabanın arkasındaki büyük sandığı yere indirmiş başında nöbetteydi.

"Belki saymak istersiniz!" dedi elçi, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı ve nezaketi samimi değildi.

"Ah, beni kandırmak istediğinizi pek sanmıyorum! Yoksa yanılıyor muyum?" dedi Boğa'nın oğlu Musa.

Adam onun bakışlarından ürktü ve buz gibi bir ses tonuyla: "Efendimiz, ayrıca bu gecikmeden dolayı sizden ve Halifemizden çok özür dilediğini bildirmemi istedi!"

Boğa'nın oğlu Musa gülümsedi.

"Bir daha olmamasını dileyelim!" dedi sertçe ve ekledi: "Kendisine saygılarımızı iletin!" sesi nezaketten uzak, emreder gibiydi.

Sırtını döndü ve binaya doğru ilerledi.

Askerler sandığı aldı ve at arabası uzaklaştı.

Boğa'nın oğlu Musa hızla odasına girip masasına oturdu.

İki askeri kapıdaydı; sessizce beklediler.

Mektup yazacağını düşündüler.

Bir süre öylece oturdu; mektup yazmayı planlamıştı, ama vazgeçti.

Koltuğundan kalkıp terasa çıktı ve büyük meydana baktı.

Sağ orta parmağıyla alt dudağını kaşıdı; bakışlarını bu kez dağlara çevirdi.

"Altan!" dedi.

"Emredin komutanım" diyerek yanına yaklaştı asker.

"Çocuklara söyle, hazırlansınlar!"

Altan gideceklerini sandı, ama komutan devam etti:

"Kök börü!" dedi gülümseyerek.

Altan bembeyaz dişleriyle gülümsedi; sevinç ve heyecanla:

"Emredersiniz komutanım" dedi.

Tüm askerler gülümseyerek birbirine baktı ve hızla odadan çıktılar.

Koşarak ve kahkahalarla merdivenlerden indiler. Geniş meydana geldiklerinde Altan askerlere:

"Tuzgun, Uçar, Yılgın!" diye seslendi.

Endişeyle döndüler, ama Altan'ın yüzündeki mutluluğu görünce rahatladılar.

"Kök börü!" diye bağırdı Altan ve hepsi bir anda gülümsedi. Hatta uzaktan onu duyan diğer askerler arasından kahkahalar yükseldi.

Haber çabuk yayıldı; kamp bir anda bir karnaval yerine döndü.

Askerler heyecanla koşuşturuyordu.

Aybars anlamsızca onları izledi; diğer çocuklarda farklı değildi.

"Kök börü!" diye bağırdı askerlerden biri çocuklara ve tüm çocukların heyecanla gülümsedi.

"Askerler mi?" dedi Bulugan. Şaşkın ve mutluydu.

Aybars ise sabırsızdı; içten bir kahkaha attı.

Büyük kapıdan askerlerin eşliğinde çıktılar.

Herkes birbirine bakıp gülümsüyordu.

Bazı askerler önden gitmişti.

Çocuklar büyük yeşil ovaya yaklaştıklarında beyaz kireç dökülmeye başlamıştı.

Askerler bir yer belirleyip geniş bir çember çizdiler kireç tozuyla.

İki asker üç yüz kadar adım saydı ve durdu. Diğerleri hemen yanlarına gidip oraya da kireç tozuyla geniş bir çember çizdiler ve etrafını ağaç dallarıyla çevirdiler.

Askerlerin mi yoksa çocukların mı daha coşkulu olduğu belli değildi.

Boğa'nın oğlu Musa atıyla yaklaştığında neredeyse iş bitmişti.

Onar tane atlı seçildi ve iki gruba ayrıldılar.

Keçi postunu ortadaki çembere bıraktılar.

Yere düştüğünde o kadar çok ses çıktı ki Aybars bir an taşlarla doldurulduğunu sandı.

Sonra gözü Boğa'nın oğlu Musa'ya takıldı.

Atının üzerindeydi; izleyiciydi.

Dimdik duruyordu ve dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

Gülmüyordu, ama çok keyifli olduğu belliydi.

Oyun başladı.

Askerler tam ortadaki çemberde duran keçi postunu yakalamak için at sürdüler.

Çok hızlıydılar ve biri keçi postunu kaptı.

Diğer takımın kalesine doğru hızla ilerledi ve takım oyuncuları onu durdurmak için elerinden geleni yaptı.

Hem at sürmek hem de o postu taşımak çok güçtü.

Oyuncu asker keçiyi kaptırdı.

Herkes çok eğleniyordu.

Postu kaptırmayan ve karşı takımın kalesine atan kazanacaktı.

Tehlikeliydi; ustalık gerekiyordu.

Atların birbiriyle çarpışmamasını önlemeleri gerekliydi.

Post bazen havada uçurup diğer askere fırlatıyor, bazen de güçlü kollarıyla atın gövdesine doğru sarkıtıyordu.

İki atın çarpışmasıyla izleyiciler biraz endişelendi, ama önemli bir sorun olmadığını görünce devam ettiler.

Sonra askerlerden biri oyundan çıktı ve başka bir asker oyuna girmeye hazırlandı.

Keçi postunu yine çemberin ortasına bırakmışlardı; yeni oyuncuyu bekliyorlardı.

Oyuncu hazırlanırken Boğa'nın oğlu Musa yaklaştı.

Oyuna katılacaktı.

"Büyük komutan oyuna giriyor!" dedi çocuklardan biri.

Aybars gülümsedi; çok heyecanlıydı.

Tüm askerler öyle bir coşkuyla bağırdılar ki Aybars bir an dağların o sesle sallandığını hissetti.

Komutan gülümseyerek yaklaştı ve çemberi etrafına dizildiler.

Başlama işareti verildiğinde atlar tozu dumana katarak ve hızla tam ortada duran keçi postuna doğru koştular.

Boğa'nın oğlu Musa atının üzerinde eğilerek sol eliyle postu ustaca aldı ve diğer takımın kalesine doğru sürdü atını. Askerleri peşindeydi; komutanlarının elinden postu kapmak için uğraştılar; bunu başarmak için çok istekliydiler. Tereddüt yoktu.

Boğa'nın oğlu Musa tüm engelleri aştı ve ilerledi; sonra postu diğer eline aldı; atında hiçbir yavaşlama yoktu.

Aybars gözlerini ayırmadan onu izledi; büyülenmişti.

Komutan Musa keçi postunu sağ baldırıyla atının gövdesi arasına sıkıştırdı ve hızla ilerledi.

Herkes hayranlıkla onu izledi; artık onu durdurmanın ya da postu almanın imkânı yoktu; askerler yine de pes etmedi, ama kaleye giren post ile birlikte coşkulu kahkahalar yükseldi.

Komutan hemen sonra oyundan çıktı.

Askerlerini mutlu etmek istemişti ve başarmıştı.

Askerler coşkuyla komutanlarını selamladı ve oradan uzaklaştı.

Kampa girmek üzereyken uzaktan hızla yaklaşan atlı dikkatini çekti. Durup, bekledi.

Haberci atından inip yaklaştı:

Elindeki mektubu büyük bir saygıyla ve bakışlarını kaçırarak Boğa'nın oğlu Musa'ya uzattı:

"Komutanım; Bağdat'tan geliyorum! Halifemizin annesi bizzat size iletilmesini istedi!"

Musa mektubu aldı; askerlerinden birine baktı.

Haberci askeri takip etti.

Boğa'nın oğlu Musa mektubu açtı; atının üzerindeydi.

Dikkatle mektubu okudu ve tekrar rulo hale getirdi.

Bakışı derindi; Baysal dayanamadı:

"Kötü haber mi efendim!"

"Halifeyi korumamızı istiyor!" dedi düşünceliydi.

"Kimden?" dedi Baysal.

"Salih'ten!"

"Böyle bir şey yapabilir mi?"

"Bana sormadan asla buna cesaret edemez!"

AĞUSTOS 869
TÜRK ORDUGÂHI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Komutan Vasıf oğlu Salih kürsüye yaklaştı.

Büyük bir düzen içinde sıraya girmiş askerler komutanlarını görünce sustu; binlerce askerin gözü onun üzerindeydi. Dimdik durdu; ellerini kürsüye koydu. Askerlerin yüzlerine baktı.

"Gözlerinizde mutsuzluk görüyorum; öfke görüyorum; umut görüyorum! Size iyi bir şeyler söylememi istiyorsunuz! Ama üzgünüm, iyi bir haber yok! Size hatırlatmalıyım! Size o çok çabuk unuttuğunuz geçmişi hatırlatmalıyım! Binlerce yıl önce atalarımızın doğduğu topraklarda daha önce eşi görülmemiş bir savaş oldu.

Vahşice saldırdılar; acımasızca; kalleşçe!

Herkesi kılıçtan geçirdiler. Çocuklara, kadınlara, yaşlılara acımadılar! Topraklarımız kanla yıkandı; nehirler parçalanmış cesetlerden görünmez oldu.

Tek bir kişi ayakta kaldı. Tek bir Türk! Tek başına yaralı bir çocuktu. On bir yaşındaydı! Ama o bir Türk'tü. Asla pes etmedi;

asla vazgeçmedi; asla umutsuzluğa kapılmadı! Direndi! Rüzgârlara direndi! Yağmurlara, açlığa, susuzluğa, uykusuzluğa... Korunmasızdı! Onu koruyacak hiç kimse yoktu. Ağaç kovuklarında uyudu! Mağaralarda yaşadı! Ayakta kaldı; hayatta kaldı! Bir dişi kurt ile birleşti! Ve bu dişi kurt on bir erkek dünyaya getirdi... On bir Türk kavimi böyle oluştu... On bir yöne yayıldılar! Onlardan kavimlerden birinin adı Aşina!

Asil kan demek!

Siz Aşina'nın çocuklarısınız...

Siz asil kandan geliyorsunuz!

Bin yıllar sonra size yine saldırdılar! Babalarınız, onların babaları zorla doğdukları topraklardan sürüldü; köle edildi!

Aileleri, sevdikleri katledildi.

Onları aşağıladılar; hor gördüler; köle dediler.

Ama ayakta kaldılar.

Geçmişi unutmadılar!

Dillerini unutmadılar!

Kim olduklarını unutmadılar!

Çoğunuz burada doğdunuz!

Samarra'da... Bağdat'ta...

Ama asla sizi kabul etmediler...

Size köle dediler...

Sizi sadece kullandılar; aşağıladılar.

Asla kendilerinden kabul etmediler!

Bugün hakkınız olan parayı hoyratça savurmaktan çekinmiyorlar!

Saraylarında zevk ve eğlenceyle meşguller.

Çünkü siz onların gözünde bir kölesiniz; hep öyleydiniz.

Hep öyle kalacaksınız!

Onlar efendi!

Eğer lütfederler ise size birkaç altın sunabilirler; eğer isterlerse...

Bugün burada kimin efendi kimin köle olduğuna karar vereceksiniz!

Bugün burada kim olduğunuzu hatırlayacak ve hatırlatacaksınız!

Bir Türk tüm dünyaya bedeldir!

Siz Aşina'nın çocuklarınsınız; tek başınıza kalsanız bile hayatta kalırsınız.

Şimdi onlara kimin efendi kimin köle olduğunu öğretecek miyiz?" diye haykırdı ve ellerini kürsüye vurdu.

Binlerce asker coşkuyla bağırmaya başladı.

Vasıf'ın oğlu Salih kılıcını çekti ve havaya kaldırdı. Bir anda binlerce kılıç havada ışıldadı; coşku yerini büyük bir öfkeye bıraktı.

AĞUSTOS 869
UMM AN NASSAN ADASI, BAH-R -AYN
BUGÜNKÜ BAHREYN

Tapınağın duvarlarının ortasına iliştirilmiş meşalelerin aydınlattığı bir mağaraydı. Yerler yüzyıllar öncesinden kalma işlenmiş taşlarla döşeliydi; her bir parça birbirinin kopyası ve özenle yerleştirilmişti.

Büyük bir çemberin etrafında dizilmiş beyaz giysili insanlar bir törene hazırlanır gibi sessizdi. Tüm kadınların ve erkeklerin başında omuzlarına dek inen beyaz bir örtü vardı. Çemberin tam ortasında bakır bir kazan içinden yükselen alevler ve duvardaki gölgeler nereden geldiği belli olmayan bir esintiyle dans eder gibiydi. Ateşin başında duran adamın omuzlarının üzerine atılmış siyah bir örtü vardı ellerini kocaman göbeğinin üzerinde birleştirmişti.

Hemen solunda duran uzun boylu adam daha gençti; siyah gözleri gece gibi karanlıktı; yanık tenliydi.

Dimdik duruyordu. Omuzlarına düşen saçlarını başındaki beyaz örtü gizleyememişti. Sağ taraftaki orta yaşlı kadın ise heyecanlıydı ve ışıldayan gözlerle girişe baktı; gülümsedi.

Onun gülüşüyle tüm gözler girişe yöneldi.

Üzerine giydiği omuzlarını ve kollarını açıkta bırakan giysi teninden daha beyaz değildi.

İri siyah gözlerini çevreleyen siyah kaşları kalındı.

Bedeni inceydi, ama yüzü bir ay kadar parlak ve yuvarlaktı.

Başını alnından başlayıp sımsıkı saran beyaz bir örtü saçlarını gizlemişti.

Yürürken ona eşlik eden iki adam vardı ve onlar da diğer insanlar gibi baştan aşağıya beyaz giyimliydiler.

Ayakları çıplaktı.

Çembere yaklaştığında iki kişi yan tarafa çekilerek ona yol verdi ve çemberi kapattılar.

Ona refakat eden kişiler de çembere katıldı.

Ateşin olduğu büyük kazanın yanına yaklaştı; gözleri yan tarafta duran demir çubuklara takıldı; sonra başını öne eğdi.

Ustaca oyulmuş bir ağaç kütüğünün önünde durdu.

Diz çöktü.

Başını kaldırıp önce kadına bakıp gülümsedi; tam ortada duran siyahlara bürünmüş adam çok daha ciddiydi.

Bakışlarıysa aklın ötesini okuyacak gibi keskindi.

"Hazır mısın?" dedi adam sesi mağarada yankılandı.

Başını salladı.

Adam kollarını iki yana açıp bir adım daha yaklaştı.

İnsanlar onun hareketini beklermiş gibi öne doğru yaklaştılar; çember biraz daha daraldı.

Genç kız heyecanlıydı; bir an kalbinin duracağını sandı ve bir sorun olmaması için Tanrı'dan yardım diledi.

Derin bir nefes aldı:

"Ben Shahla! Bir Karmati'yim! Yüce halkımın önünde yemin ederim ki akıl süzgecinden geçmeyen her türlü bilginin düşmanı olacağım!

Yüce halkımın önünde yemin ederim ki gereksiz yere kan dökmeyecek ve gerektiğinde can almaktan ve can vermekten kaçınmayacağım!

Yüce halkımın önünde yemin ederim ki bana öğretilen hiçbir sırrı hiç kimseye anlatmayacağım!

Yüce halkımın önünde yemin ederim ki bana öğretilen her bilgiyi çıraklara, kalfalara öğretmekten kaçınmayacağım.

Yüce halkımın önünde yemin ederim ki sahip olduğum her şeyi kardeşlerimle paylaşacağım.

Yüce halkımın önünde yemin ederim ki hangi halktan olursa olsun zalimlerin karşısında ve mazlumların yanında olacağım." dedi. Ateşin önündeki adam; diğer tarafa geçti ve Shahla'nın önüne gelip durdu. Shahla diz çöktüğü yerde doğrulmadan başını kaldırıp ona baktı.

Adam başının üzerindeki örtüyü omuzlarına indirdi ve gözlerini genç kızdan ayırmadı.

"Ben Rashid Karmati! Karmati'yim! Ubbakların lideriyim. Sen Shahla, bugün on sekiz yaşını doldurdun ve uzun zorlu eğitimini tamamladın. Kendi rızan ve isteğinle bir savaşçı bir Ubbak olmayı kabul ediyor musun?"

"Ediyorum!" dedi Shahla.

Rashid "Başını eğ" dediğinde başını ağaç kütüğüne dayadı. Ellerini iki yana açtı ve kütüğe sarıldı.

Rashid demir ateş kazanındaki demir çubukların bir tanesini aldı ve Shahla'nın bir kuğuyu andıran boynuna yaklaştırıp ense köküne bastırdı.

Shahla acıdan mı yoksa o içinde kasırgalar oluşturan o sesten dolayımı bilemedi, ama elleriyle kütüğü tırmalar gibiydi.

Hiç sesi çıkmadı.

Kulaklarında uğuldayan yanma sesi yok oldu, ama acı hala oradaydı; buna aldırmadı.

Burnuna yanık etinin kokusu geldi.

Başını kaldırdığında Rashid Karmati'nin gülümseyen gözleriyle buluştu.

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi; gülümsediğini düşündü, ama Rashid'in donuk hali bunun doğru olmadığının kanıtı gibiydi.

Sessizlik yerini şen kahkahalara bıraktı. Herkesin yüzünde kocaman bir gülüş ve gurur vardı.

Boynunda hissettiği acı yok olmuştu.

Rashid Karmati ona yaklaşıp sarıldı:

"Daha da tehlikeli bir hale geldiğini söyleyebiliriz" diyerek onu alnından öptü. Ona kocaman gülüşüyle karşılık verdi. Ardından gülümsediğinde gözleri parlayan kadın yaklaştı.

Gözleri buğulu ve yaşlar gururla taştı.

"Sabika!" dedi Shahla.

"Benim ceylan gözlüm!" diyerek ona sarıldı Sabika.

Annesi gibiydi; doğduğu topraklarda tek başına kaldığında onu almış ve buraya getirmişti.

Sabika'nın sevgi dolu kolları onu bir kez daha sardı.

"Ah, Shahla! Öyle gururluyum ki..." derken kelimeler kadının boğazına düğümlendi.

Sözcüklerin anlamsızlaştığı zamanlardandı; sadece dokunmak anlamlıydı.

Sıra Farjad'a geldiğinde Sabika bir adım geri gitti.

Gülümseyerek ona baktı:

"Teşekkür ederim!" dedi Shahla.

Farjad bir şey söylemedi.

Gülümsedi ve omuzlarına dokundu.

Sarılmak istedi, ama Shahla onun dirseklerine dokunup nazikçe bunu engelledi.

"Teşekkür ederim!" dedi tekrar ve gülümsedi.

Shahla Sabika ile göz göze geldi; umursamaz bir tavırla kaşını kaldırdı; Farjad'ın yüzündeki hayal kırıklığı onu hiç etkilemedi.

Şarap içildi; şarkılar söylendi.

İnsanlar birbirine dostça sarıldı.

Kahkahalar mağaranın duvarlarında yankı buldu.

Bir süre sonra kalabalık dağılmaya başladı; Shahla ve arkadaşları sahile gittiler. Başındaki sıkı örtüden kurtulup saçlarını özgür bıraktı.

Gece kadar siyah bukleler omuzlarından salındı.

Kumsalda oturup denizin dalgalarını dinledi; hüzünlü bir şarkı söyler gibiydi ve rüzgâr ıslık çalarak eşlik ediyordu.

Mela yanına yaklaşıp oturdu.

Sağ kolunu Shahla'nın omzuna attı.

Yüzüne düşen siyah saçlarını kulaklarının arkasında iliştirdi ve gözlerini kıstı.

Yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

Bu Shahla'yı da güldürdü.

"Birini bekliyor gibisin, ama Farjad burada değil!" dedi.

"Ah, hayır!" diyerek yüzünü buruşturdu Shahla.

"Sana inanamıyorum; bütün kızlar ona âşık! Hatta kocaları olanlar bile!" deyip kendi kendine güldü.

Bu Shahla'yı da güldürdü.

"Ve sen neden bu kadar nazlanıyorsun bilemiyorum!"

"Bunun naz ile bir ilgisi yok; o beni ustam! O kadar..."

"Hadi ama hiç mi etkilenmiyorsun?"

"Mela!" dedi. Konuyu kapatmak istedi ve başardı. Gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Biliyor musun? Ezrak onu görmüş!" dedi Mela.

"Kimi?" dedi Shahla umursamazca.

"Ali bin Muhammed!"

Heyecanla arkadaşına döndü. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi: "Ciddi misin? Ne zaman, nasıl, nerede? Ah, Mela bunu bana nasıl anlatmazsın!"

"Daha yeni söyledi Shahla!"

"Nasıl biriymiş?" Mela'nın ellerini tuttu.

"Peçe takıyormuş!"

"Ah, gerçekten mi?" dedi. "Bunu bilmeyen mi var?"

Shahla hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ve onunla konuşmuş!"

Shahla sabırsızdı:

"Ne demiş!"

"Teşekkür ederim!"

"O kadar mı?"

"Yemyeşil gözleri varmış! Her zaman siyah giyiniyormuş ve rüzgârdan daha hızlı olduğunu söyledi, simsiyah bir atı varmış"

Shahla gülümseyerek arkasına yaslandı ve sırtına batan çakıl taşlarını hiç umursamadı.

Gülümseyerek yıldızlara baktı.

"Biliyordum!" diye fısıldadı.

"Neyi biliyordun?" Mela şaşkındı.

Shahla doğruldu; Mela'nın ellerini sımsıkı tuttu.

"Onu gördüm Mela! Gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Yüzünü göremedim, belli belirsiz ama gözlerini gördüm!"

"Nerede?"

"Rüyamda!" dedi Shahla. Mela dudaklarını büzerek:

"İnanamıyorum sana!" dedi.

Shahla gülümsedi ve bu kez denize baktı:

"Bu denizin diğer tarafında bir yerlerde... Ve ben bir gün onu bulacağım. Bunu biliyorum!"

Gözleri umutla parladı.

Bir süre daha sahilde oyalandılar ve ay iyice tepeye yükseldiğinde ayrıldılar.

Evleri adanın yamaçlarındaydı ve taşlı yolda gülümseyerek ilerledi.

Küçük taş evlerinin bahçe kapısını araladı ve çiçek kokularını içine çekti.

Sabika avludaydı ve ağaç dallarından yapılma geniş minderlerle döşeli koltuğunda bir şeyler okuyordu.

Mum alevi yüzünü aydınlatıyordu.

Elindeki kâğıtları bıraktı ve gülümseyerek Shahla'ya döndü.

Usulca ona yaklaşıp dizlerine yattı.

Sabika saçlarıyla onu okşadı.

Şefkatli parmakları yüzünde gezindi.

"Farjad'a çok kaba davrandın" dedi Sabika.

"Biliyorum!" diye mırıldandı.

"Onu aklından çıkarmalısın Shahla! Farjad iyi bir adam!"

"Biliyorum!" dedi Shahla.

"İtaatkâr ve inatçı! İşte bizim kızım!" diyerek bir kahkaha attı Sabika. Shahla da gülmeye başladı; doğruldu ve yanına yaklaştı.

"Bir konuda anlaşalım" dedi Shahla. "Onu görmeden ondan asla vazgeçmeyeceğim!"

"Kabul!" dedi Sabika.

Onu kollarının arasına aldı ve bir süre hiç konuşmadan öylece kaldılar. Mutluydu; umutluydu ve çok yorgundu.

Biraz daha bekleyip odasına gitti ve üzerindekileri çıkarmadan kendini yatağa bıraktı.

*

Ilık rüzgâr limon çiçeklerinin kokusuyla odayı doldurdu.

Pencerenin hemen önündeki büyük ağacın dalları taş odayı gölgeliyordu; sabahın erken saatleriydi, ama bunaltıcı bir sıcak vardı.

Rashid Karmati elindeki mektubu dikkatle okuyup koltuğuna yaslandı.

Farjad ise öfkeli ve gergindi; odanın etrafında ellerini ovuşturarak tur attı; sessizlik sinirleri bozdu.

"Ne yapacağız?" dedi.

Bakışları Rashid'in üzerindeydi ve Rashid ona bakmadı.

"Ali bin Muhammed!" dedi.

Farjad şaşkındı.

Gözleri öfkeyle büyüdü:

"Ne?" dedi.

Rashid ise bir o kadar sakindi.

Yumuşak ve tane tane konuştu:

"Altı kadın ve altı erkek Ubbak seç; hazırlansınlar. Herhangi bir sorun olursa onu koruyacaklar!

"Rashid delirdin mi? Neden onca altını o adama bırakacağız?"

Rashid sert bir şekilde sözünün kesti:

"Sana fikrini sormadım Farjad! Ne yapman gerektiğini söyledim! Birazdan yazacağım mektup en hızlı şekilde Ali bin Muhammed'e ulaştırılacak; diğer Ubbakları seç!"

"Diğer Dai'ler, isyana katılmayacağımızı söyledi!" dedi Farjad. Onun kızdırmak ister gibiydi ve başardı.

"Neyin var ha?" dedi Rashid. Ayağa kalktı ve ona aşağılayan bir bakış fırlattı. "Bazen beni hayal kırıklığına uğratıyorsun! Küçük

düşünüyorsun! İsyan başladığında bütün Karmatiler ona katılacak! Ona şimdi katılmıyor olmamız ona destek olmayacağımız anlamına gelmez!" Konuşurken ona yaklaştı ve tam karşısına geçip gözlerini dikti; bekledi.

"Shahla aklını başından aldı; düşünemiyorsun! Aptalca detaylarla uğraşıp olayın büyüklüğünü göremiyorsun! Git onunla konuş; evet derse güzel. Hayır derse istemiyor demektir ve bu olayı bitir! Anlaşıldı mı?"

Farjad cevap vermedi. Dalgın, öfkeli ve moralsizdi.

"Sabah herkes yola çıkacak, ben Bağdat'a gidiyorum; sen Basra'ya. Şimdi çık! Ali'ye mektup yazmalıyım!" dedi ve Farjad arkasına bakmadan odadan çıktı.

Rashid masasının başına geçti ve çekmecesinden bir kâğıt çıkarıp yazmaya koyuldu.

*

Shahla kapının sesiyle irkildi ve gözlerini araladı. Açık pencereden içeriye süzülen güneş gözlerini aldı.

Sabah olmuştu ve ne zaman uykuya daldığını bile hatırlamıyordu.

Yataktan kalkıp saçlarını omuzlarının arkasına attı ve kapıya ilerledi.

Kapıyı açtığında küçük Eslem'in parlak kocaman gözleriyle karşılaştı.

Eslem onu görür görmez diz çöktü ve tüm ciddiyetiyle:

"Usta Shahla! Ben Eslem! Dört ay on bir gün sonra altı yaşımı dolduracağım. Benim kadın ustam olur musun?"

Shahla gülümsedi.

Eslem hala yerdeydi.

Eğildi; onun karşısında diz çöktü.

"Sanki biraz acele mi ediyoruz?" diye sordu. Elleri yanaklarındaydı.

"Bu evet demek mi?" diye sordu Eslem. Dudakları gülümsemek için sabırsızdı ve meraktaydı.

"Henüz nasıl bir eğitim alacağına karar verdiğimizi hatırlamıyorum!" diyen sesiyle ikisi de aynı anda bahçe kapısını aralayıp kendilerine yaklaşan Sabika'ya döndü.

Sabika yaklaştı ve eğilip kocaman gözleriyle onu izleyen Eslem'e:

"Belki matematik?" dedi.

Küçük kız korkuyla gözlerini açtı ve hızla koşarak oradan uzaklaştı.

Shahla ve Sabika ardından kahkahalarla güldüler.

Tam içeri girmek üzerlerken bahçe kapısı gürültüyle açıldı; bu kez koşarak yaklaşan Mela'ydı.

Yanlarına geldiğinde nefes nefeseydi.

"İnanamayacaksın?" dedi Shahla'ya.

Shahla ve Sabika sabırsızdı; tüm dikkatleri Mela'nın üzerindeydi.

"Rashid bir görev verdi; Ali bin Muhammed'e bir mektup gönderilecek! Ayrıca daha sonra onu korumak için altı kadın altı erkek Ubbak gönderiyorlar!"

Shahla elleriyle ağzını kapattı; gözleri güneş gibi parladı ve öylece kalakaldı; Sabika'nın yüzüne baktı; gülümsediğini gördü. Saçlarını ensesinde toplayıp ve hızla Mela ile birlikte koşarak evden uzaklaştılar.

"Tanrım teşekkürler... Teşekkürler" diyordu içinden.

"Farjad bir toplantı yaptı; sana haber vermek için koşarak geldim!"

"Sen bir harikasın!" dedi Shahla.

Biraz yavaşladılar.

Yokuştan aşağıya hızla inip meydandaki kalabalığa doğru ilerlediler.

Ezrak gülümseyerek onlara baktı ve onlara yaklaştı:

"Mela, ona mektup götürüyorum! Yine!" dedi gülümseyerek.

Mela'nın yüzü soldu; Shahla ise neredeyse bayılacaktı.

Kaynayan bir kazanın içine düşmek gibiydi.

Tüm umutları yok oldu.

"Ne oldu?" dedi Ezrak kızlara bakarak.

"Sen mi gidiyorsun?" dedi Mela.

Yüzündeki hayal kırıklığına anlam vermedi Ezrak ve Shahla'ya döndü:

"Evet" dedi.

"O nerede?" diye bağırdı Shahla.

Mela ve Ezrak göz göze geldi. "Farjad" diye fısıldadı Mela. Erzak Shahla'nın kimi sorduğunu anladı.

"Büyük evde!" dedi sesi titreyerek.

Shahla hışımla yanlarından ayrıldı ve meydanın solundaki dar yokuşa doğru koşmaya başladı.

Büyük eve geldiğinde durdu ve derin bir nefes aldı. Bahçe kapısını gürültüyle açıp sertçe kapattı.

Büyük kapının önüne geldi; kapı aralıktı.

İçeri girdi ve geniş salonun solundaki kapıyı açıp içeri girdi.

Farjad odanın ortasındaydı ve sırtı dönüktü.

Sesle birlikte kapıya döndü; Shahla ile göz göze geldi.

Yüzünde beliren bir gülümseme Shahla'nın öfkeyle parlayan gözlerinde bir çiğ tanesi gibi yok oldu.

"Shahla!" dedi.

Shahla öfkesini yenip soğuk ve yumuşak bir tonla:

"O mektubu ben götürmek istiyorum!" dedi.

"Ezrak götürecek!"Sesi buz gibiydi ve bakışlarını ondan çekip sırtını döndü.

"Onunla konuşurum; sorun çıkartmaz!" dedi Shahla. Sesi daha da yumuşadı.

"Yarın sabah benimle Basra'ya geliyorsun!"

"Rashid ile konuşacağım!" dedi Shahla.

Farjad öfkeyle döndü:

"Bu kararı ben veririm!" dedi. "Sen benimle Basra'ya geliyorsun!"

Shahla sustu.

Bakışları onun üzerindeydi; gözlerini kısarak:

"Senden nefret ediyorum!" diyerek hızla döndü ve koşarak odadan çıktı.

Ne adımları yavaşladı ne de gözlerindeki yaşlar.

Yol boyunca kendisine seslenen hiç kimseye bakmadı.

Sadece koştu.

Eve geldi; bahçe kapını açtı ve hızla içeri girdi.

Sabika gözyaşları içindeki Shahla'yı görünce yüzündeki gülümseme endişeye döndü.

Shahla hiçbir şey söylemeden ilerledi odasına gitti.

Yatağın yanına oturup hıçkırarak ağladı; Sabika yaklaştı; yanına oturdu ve ona sarıldı.

"Shahla ne oldu?" dedi Elleriyle yüzüne yapışmış saçlarını kulaklarının arkasına iliştirdi.

"Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum!" dedi.

Sabika sıkıntılı bir iç çekti:

"Kimi göndermiş?"

"Ezrak! Bunu bilerek yapıyor, ama başaramayacak! Kimse başaramayacak, onu görmeme kimse engel olamayacak!" dedi. Gözyaşları durmuştu; içindeki öfke ise hala derinlerde bir yerlerdeydi.

Sabika ona sarıldı.

Endişeli ve üzgündü.

"Belki biraz yüzmek iyi gelir ha?" dedi Sabika.

Başını olumsuz anlamda salladı Shahla.

"Biraz yalnız kal!" dedi ve onu alnından öperek kapıya yöneldi ve kapatıp çıktı.

Kendi odasına yöneldi ve giysilerini değiştirip evden çıktı.

Hava sıcak ama rüzgârlıydı; saçları uçuştu.

Yokuştan inip büyük ev'e doğru ilerledi.

Büyük kapı açıktı; bir ölü evi kadar sessizdi, ama Farjad'ın içeride olduğunu biliyordu.

Odasının kapısına geldiğinde kapının sonuna dek açık olduğunu fark etti.

Yerlere fırlatılmış kâğıtlar, kitaplar ve parçalanmış bir vazoya baktı.

Bir kedi kadar sessizdi, ama Farjad birden hızla döndü.

Göz göze geldiler.

"Eğer fikrimi değiştirmek için geldiysen, aklına bile getirme!" diye bağırdı.

Sabika Farjad'ın çok ağrıdığı belli olan sol bileğine baktı; diğer eliyle onu ovuşturuyordu. Bir yerlere vurduğu belliydi.

"Neden bahsediyorsun? Ve ne oldu burada?" dedi Sabika.

Farjad şaşkın ve kısık gözlerle ona baktı:

"Seni o göndermedi mi?" dedi.

"Kim?" dedi Sabika "Sahilde yürüyüş yaptım ve sadece bir kitap almaya gelmiştim! Neler oluyor Farjad?" dedi.

Farjad biraz daha sakindi:

"Ali bin Muhammed'e gönderilecek bir mektup var; o kendisi götürmek konusunda ısrarlı..." dedi sıkıntıyla.

"Ah..." dedi Sabika. "Bu kez neredeymiş?"

"Kuzeyde! Basra'nın batısında... Sama kasabasında!"

"Geçen haftada bir haberci geldi? Neler oluyor" dedi Sabika.

"Beş yüz bin altın, hepsini ona verecek!" dedi Farjad.

"Neden bahsediyorsun?"

"Abbasi altınları!" gözleri öfkeyle parladı Farjad'ın.

"Düşün Sabika, halkımız için harcayabileceğimiz bu parayı o adama veriyor!" Sırtını dönüp pencereye yaklaştı.

"Bu kez başarırsa bu hepimiz için iyi olacak Farjad!" dedi Sabika.

Alaycı bir gülüşle döndü Farjad:

"O sadece kaçık bir asi! İnsanları kandırıyor; onları asla gerçekleşmeyecek bir hayalin peşinden uçuruma sürüklüyor! Bunu göremiyor musun? Bir ilah gibi herkes ona tapıyor; lanet olası herif" dedi.

Sabika sustu:

"Neyse ben kütüphaneden bir kitap alayım; daha sonra konuşuruz!" dedi

"Sabah Rashid Bağdat'a, ben Basra'ya gidiyorum; Shahla da benimle gelecek!" dedi Farjad.

"Öyle mi?" dedi Sabika şaşırmış gibi sol kaşını kaldırdı.

"Bir iki gün içinde döneceğiz!"

"Aslında..." dedi Sabika.

Farjad gözlerini ona dikti; konuşmasını bekledi.

"Onunla biraz vakit geçiririz diye düşünüyordum! Biliyorsun dün gece o bir kadın usta oldu ve bilirsin! Onu götürmen şart mı? Belki bir sonra ki görev?" dedi Sabika.

Dudaklarında ince bir gülüş belirdi.

Farjad: "Elbette, tabi..." dedi. Deminki gerginlikten sonra biraz uzak kalmak ona da iyi gelecekti.

"Ah, güzel... Döndüğünde görüşürüz o zaman!" dedi Sabika; gülümseyerek odadan çıktı ve kütüphaneye yöneldi.

Bir kitap aldı ve büyük evden ayrıldı.

Eve döndüğünde Shahla bahçedeydi.

Daha iyi görünüyordu, ama değildi.

Sabika'yı gördüğünde gülümsedi.

"Nerdeydin?" dedi.

"Bilirsin! Her zaman ve her yerde!" diyerek bir kahkaha attı Sabika ve onun yanına yaklaştı.

"Sama'daymış!" dedi.

"Bunu nasıl öğrendin?" dedi Shahla ve sorduğu sorunun ne kadar manasız olduğunu düşündü.

Tüm bedenini saran heyecan kısa sürdü.

"O kadar yakın ve bir o kadar uzak!" dedi ümitsizce.

"Burada kalmanı istediğimi söyledim ve kabul etti. Sabah herkes yola çıkacak!" dedi Sabika.

En azından onlardan uzakta ve Sabika ile kalmak onu rahatlattı.

"Onu gördükten sonra buna artık bir son vereceğine söz vermeni istiyorum!" dedi Sabika.

Shahla heyecanlandı; tam olarak ne demek istediğini anlamamıştı.

"Onlar gittikten sonra seni tekneyle karşıya götüreceğim; Ezrak'a yetişmen çok sürmez... Onu gör; mektubu verin ve hemen buraya dönün"

"Ama Farjad öğrenirse..."

Onun için sorun olabileceğini düşündü; bu kalbini yaraladı.

"Ben senin kadın ustanım; üstelik onun da ustasıyım!" dedi gülümsüyordu.

"Sabika!" diyerek ona sımsıkı sarıldı.

"Unutma! Ne çok sahilden ne çok içerden git! Sakın çöle girme!" dedi Sabika.

"Merak etme!" Kokusunu içine çekti; yanaklarını ıslatan yaşlar içindeki mutluluğun dışa vurumuydu; acıyla bir ilgisi yoktu.

*

İnsanların dağılmalarını beklediler.

Gözden kaybolunca kadar tekneyi izledi Shahla.

Geceden hazırladığı yolculuk giysileri; okunu ve kılıcını sandala yerleştirmişti.

Şimdi beklemek zamanıydı ve gözleri Sabika ile buluştu.

Meydanda sadece birkaç kişi vardı.

Gözleriyle anlaştılar ve sandala doğru ilerlediler.

Sabika bir sesle döndü:

"Nereye?" sorgudan çok meraklı bir edayla soran Ahsanef'e:

"Biraz gezinti yapacağız" dedi.

"Ben de mi gelsem?" Bir davet bekleyen Ahsanef "Başka zaman!" cevabıyla yüzünü buruşturdu ve uzaklaştı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" diyerek gülümsedi Shahla.

"Senin yaşındayken yaptıklarımı sana anlatmadığımı bilmen yeterli!" diyerek gülümsedi Sabika.

Kürek çekmeye başladılar; adadan gittikçe uzaklaştılar.

Shahla adaya baktı. Hüzün ve mutluluk birbirine karıştı içinde.

Tıpkı maviyle yeşilin o eşsiz uyumu gibi; bütün ve tekti.

Sabika dudaklarını aralayıp bir şeyler söylemeye hazırlanırken Shahla:

"Ne çok sahilden, ne çok içerden... Çölden uzak duracağım!"

Bu Sabika'yı gülümsetti ve rahatlattı.

Shahla'nın gözleriyse ötelerdeydi. Kara görünmeye başladığında içinde serin bir rüzgâr esti.

Küçük tekneler için ayrılan limana yaklaştıklarında giysilerini değiştirmişti.

Çok dikkat çekici değildi; giysileri koyu renkliydi.

Bıçağı beline doladığı kuşağına gizliydi ve kılıcını ise tüm bedenini saran siyah örtü gizlemişti.

Başına doladığı örtüyle saçlarını gizlemişti.

Limanda koca göbekli tıknaz bekçi ile karşılaştılar.

"Bu sabah ne kadar da hareketli!" dedi Ahmed.

Sabika gülümsedi:

"Bizi bilirsin!" dedi. "Çok hızlı bir ata ihtiyacımız var!"

Shahla sessizdi; hiç konuşmadı.

Ahmed çok kısa bir süre sonra kahverengi parlak tüyleri güneşte parlayan bir kısrak ile yaklaştı.

"Nereye gidiyor?" dedi Shahla'yı kast ederek.

Ahmed cevap alamayacağını biliyordu; yine de sormuştu; iki gülümsemeyle yetindi.

Shahla, Sabika'ya dönüp sarıldı.

Sabika elleriyle yüzünü avuçlarına aldı ve gözlerine baktı.

"Dikkatli ol!" dedi.

Shahla "Olurum!" dedi ve atına bindi.

Ona son bir kez baktı; gözlerinin içi gülüyordu.

Atını döndürdü ve hızla uzaklaştı.

Deniz kokusu gittikçe uzaklaştı, ama kuşlar uzunca bir süre ona eşlik etti.

Evler azalmaya başladı ve bir süre sonra tamamen gözden kayboldu.

Rüzgârda savrulan otların hışırtısı ve alçak tepelerin ardında gizlenmiş ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu.

Başını kaldırıp güneşe baktı; yakıcıydı.

Uzunca bir süre yol gittikten sonra durdu.

Atıyla güneşe doğru döndü ve gölgesini izledi.

Yönünden emin olduktan sonra tekrar hızlandı.

İçindeki coşku bedeninden taşar gibiydi.

Bomboş arazide sevinç çığlıkları ve kahkahaları yankılandı.

Tekrar durdu ve yönünü kontrol etti. Çok kısa bir zaman sonra Ezrak'a yetişeceğini anlayıp bir kez daha gülümsedi.

Doğru yoldaydı ve biraz daha kısaltmak için daha içlere girdi.

Sabırsızdı.

Susadığını hissetti, ama kaybedecek birkaç saniyesi bile yoktu; vazgeçti.

Tekrar durup yönüne baktı; kum ve toprağın karışmaya başladığını gördü; iç kısımlara, çöle yaklaştığını anladı.

Yönünü düzeltip devam etti.

Her adımda ona biraz daha yaklaştığını düşünmek onu daha da hızlandırdı.

Uzaklardan gelen bir sesle arkasına baktı.

"Lanet olsun!" dedi "Bedeviler!"

Onu takip ettiklerini anlaması uzun sürmedi.

Hızlandı.

"Ah, salak Shahla! Neden bu kadar içeri girdin?" dedi kendi kendine.

Vazgeçmeye ya da pes etmeye niyeti yoktu; devam etti.

Tekrar arkasına baktı; bir anlık bakışıyla on iki atlı saydı.

Endişelendi; üstelik pek dostça bir halleri yoktu.

Tekrar baktığında ona yetişemeyeceğini anlayan grubun dağılmaya, birbirinden uzaklaşmaya başladığını anladı.

İlerledi, kafasını toplamaya çalıştı.

Etrafta gizlenecek bir yer görünmüyordu ve yüksek tepeler düşündüğünden çok daha uzaktaydı.

Bir süre sonra kendisini takip eden bedevilerin çok geride kaldığını gördü.

Bir kez daha baktığında yoklardı.

İyice yavaşladı. Geriye baktı; emin olmak istedi.

Yine de bu onu çok fazla rahatlatmadı.

Etrafta küçük tepeler vardı; bu hem iyi hem kötüydü.

Tekrar hızlanmaya çalıştığı anda bedenine bir anda geçirilmiş bir büyük ilmek çekildi ve kendini yerde buldu.

Kuşağındaki bıçakla ipten kurtuldu ve kılıcını çekti.

Başındaki örtü rüzgârla bir adım ötesine savuldu.

Bir anda etrafında bir çember oluşturan atlılar ise çok fazlaydı.

Birkaç tanesini öldürebilirdi, ama hayatta kalma şansı yoktu.

Yaşamak içinse çok büyük amacı vardı.

Kılıcını içinden söylenerek yere fırlattı.

AĞUSTOS 869
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Rüzgâr çiçek kokularını savurdu.

Halife Mutazz büyük dillere destan bahçesinde; geniş sırma yastıklarla döşeli bir çardakta uzanmıştı.

Arp çalıyordu bir müzisyen ve şarap taşıyan bir hizmetli sessizce ayakta bekliyordu.

Çardağın hemen ilerisinde her iki tarafta kalın parmaklıklı kafesler içindeki iki kaplan sakindi; karınları tok olmalıydı. Kuyruklarını sallayarak geniş kafeslerinde geziyorlardı.

Adım sesleri yaklaştığında Halife Mutazz gözlerini açtı ve öfkeyle yaklaşan Marwan'a baktı.

"Sana rahatsız edilmek istemediğimi söyledim Marwan! Ama anlamıyorsunuz!" dedi doğruldu ve arp çalan zayıf genç müzisyene kabaca müziğine son vermesini emretti.

"Bilmek isteyeceğinizi düşündüm efendim!"

"Neymiş?" dedi Mutazz.

"Basra'dan gelen bir haberci! Ali bin Muhammed'in ölmediğini söylüyor!"

"O kim?" dedi Mutazz.

"Basralı isyancı efendim!" dedi.

"Ha, Basralı! Peçeli!" dedi. "Ne demek ölmemiş! Basra valisi başını bir kazığa çakıp tüm kamplarda dolaştırdığını bildiren bir mektup göndermedi mi?"

Öfkeyle ayağa kalktı.

Marwan mahcup bir şekilde başını önüne eğdi.

"Kim o hemen görmek istiyorum!" dedi.

Marwan hızla uzaklaştı; geri döndüğünde yanında kısa boylu ve zayıf bir adam vardı.

Halife'nin önünde saygıyla eğildi ve öylece kaldı. Halife: "Basralının yaşadığını söylemişsin?" dediğinde başını doğrultup ona baktı.

"Maalesef yaşıyor efendim!"

"Nerede peki?"

"Adamlarım iz üzerinde... Çölde olduğunu tahmin ediyoruz!"

"Çöl!" deyip bir kahkaha attı Halife Mutazz.

"Çöl seni yutmasın sakın; ya da kaplanlarım?" deyip gülmeye devam etti. "Yalancıları hiç sevmezler! Doğru söylediğini nereden bileyim; valim adamın yakalanıp öldürüldüğünü söylüyor! Sana neden inanayım?"

"Efendim, yalan söylüyor! Sizden korktuğu için ve onu hala bulamadığı..."

Sözlerini tamamlamasına fırsat vermeden bağırarak sözünü kesti Halife Mutazz.

"Bu ne cüret! Sen benim valim için nasıl yalancı diyebilirsin?"

"Hakikat bu efendim!" dedi adam.

"Peki, ispatın var mı?"

Adam elinde tuttuğu küçük kırmızı bir kutuyu açıp Halife'ye gösterdi.

Kutunun içinde kanlı bir göz vardı ve Halife yüzünü buruşturdu.

"Bu da neyin nesi?" dedi.

Marwan araya girdi:

"Efendim Basralı sürekli peçe takıyor ve kimse onun aslında kim olduğunu bilmiyor! Bildiğimiz tek şey yeşil parlak gözleri olduğu."

Halife tekrar göze baktı; siyaha yakın bir renkti.

"Lanet olsun! Emin misin?" dedi Marwan'a.

Marwan onu başıyla onayladı.

Halife Mutazz adama döndü:

"Onu gözünü mü çıkardın?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

Adam tedirgin oldu; bakışlarını kaçırdı.

Halife:

"Ah, vahşetten hiç hoşlanmıyorum!" deyip sırtını döndü.

Marwan ve adam anlamsız gözlerle ona; sonra birbirlerine baktı.

Tek kelime etmediler.

"Muhammed bin Raja al Hidari demek bana yalan söyledin ha... Onu görevden alıyorum; tutuklansın ve buraya getirilsin! Hemen! O Basralıyı da bulun ve buraya getirin! Bu kez Bağdat sokaklarında dolaştırılacak başı!" dedi öfkeyle.

"Emredersiniz, deyip adamla birlikte" uzaklaştı Marwan.

Halife ardından bağırdı:

"Beni bekle, yeni bir vali bulmamız gerekiyor!" dedi.

Saraya girdiler.

Marwan ideal adaylardan bahsetti yol boyunca.

Odasına girdiğinde:

"Abdul bin Belazuri!" dedi halife Mutazz.

"Efendim." dedi Marwan.

"Kes artık Marwan! Sana ne diyorsam onu yapacaksın!" Marwan sustu. Halife masasına yaklaştı; kısa bir not yazıp aceleyle mühürledi ve Marwan'a uzattı." Bunu hemen Abdul'e iletin; şu adama da yüz altın verin! Bir daha görmek istemiyorum; görgüsüz bir adam ve vahşi! Vahşi insanları sevmem!" dedi.

Marwan gönülsüzce mektubu aldı ve odadan çıkmaya hazırlanırken Halife Mutazz sordu:

"El Katai'den ne haber?"

"Hazinesinden sorumlu Ahmed bin Mütebbir bir mektup yolladı en kısa zamanda vergiyi toparlayacağını söyledi."

"Hep aynı tantana... Yakında toparlayacağız, yakında göndereceğiz!"

"Efendim Ahmed bin Mutebbir en güvenilir adamlarımızdandır ve el Katai'de olan biten her şeyi bize bildirir; halifemize yürekten bağlıdır. Tolun oğlu Ahmet'in söz geçiremediği tek kişidir; hazine onun kontrolünde; çok yakında vergiyi yollayacaktır!"

"O herife güvenmiyorum Marwan!" dedi Halife Mutazz. "Bir sinsilik peşinde!" dedi Tolun oğlu Ahmet'i kastediyordu.

"İstediğini aldı efendim; El Katai'yi dilediğince yönetiyor!"

"Ah, bununla yetinmeyecektir! Bu aşağılık köle Türkler asla yetinmez... Yarın bir gün tam bağımsızlığını ilan ederse hiç şaşırmayacağım!"

Vezir Marwan gülümsedi:

"Sadece bir şifa evinden bahsediliyor; bırakalım yapsın..."

Halife Mutazz da ona katıldı ve gülümsedi:

"Şifa eviymiş!" dedi küçümseyerek.

Marwan ekledi, hala gülüyordu:

"Efendim o topraklarda Türklerin sayısı çok az; halkın yüzde sekseni Arap! Üstelik tüm önemli kademelerde Araplar var ve hepsi size sadık. El Katai'de bir Türk devleti kurmaya asla cesaret edemez!"

AĞUSTOS 869

TOLUN OĞULLARI ÖZERK ABBASİ BÖLGESİ

FUSTAT, EL KATAİ

BUGÜNKÜ KAHİRE/ MISIR

Dar taş sokaklar arasında hızlı adımlarla ilerledi.

Endişeliydi; gözleri korkuyla büyüdü.

Şüphe dolu bakışları etrafta gezindi.

Ayağı takıldı ve yere yuvarlandı; koltuk altında sıkıca koruduğu kâğıtlar etrafa saçıldı ve aceleyle onları toplamaya başladı.

Sokak sessizdi, ama adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Alnında boncuk taneleri gibi biriken terini sildi ve topladığı kâğıtları bu kez kollarıyla göğsüne gizledi.

"Ahmed bin Müdebbir!" diye seslendi biri.

Karar veremedi; hızlanmalı mıydı yoksa durmalı mıydı?

Duymazdan geldi.

Hızla yürümeye devam etti.

Ensesine dokunan bir el ile dönmek zorunda kaldı ve rahat derin bir nefes aldı:

"Ah, Allah aşkına ödümü kopardın!" dedi Mustafa ile karşılaşınca.

Gözleri kocaman bir tabağı andıran geniş yüzünde bir nokta kadardı Mustafa'nın ama yine de bakışındaki korkuyu bin adım öteden hissetmek mümkündü.

"Türk askerleri her yerde! Halife yanlılarının dükkânları basıldı; memurlar tutuklandı; herkesi götürmeye başladılar!"

"Lanet olsun!" dedi Ahmed bin Müdebbir. "Gizlenecek bir yer bulmalı ve hemen Samarra'ya gitmeliyiz!" Mustafa başıyla onayladı onu dar sokakta koşar adımlarla ilerlemeye başladılar.

"Evimdeki kayıtlar, tüm belgeler! Onları bulmamaları gerekiyor" dedi Ahmed bin Mütebbir.

"Artık çok geç askerler evine çoktan girdi bile!" dedi.

Ahmed bin Mütebbir durdu; yüzü karardı.

Gözleri ağlamaklıydı.

"Onları almalıyız; onları geri almanın bir yolunu bulmalıyız!" dedi.

"Canımızı kurtarabilirsek şanslıyız dostum" dedi Mustafa. "Çoktan gitmeliydik!" diye de ekledi.

"Ne yani, şehrimizi onlara mı bıraksaydık?" dedi Ahmed bin Mütebbir. Sözleri meydan okumadan çok kendini rahatlatmak içindi; pek de bir işe yaramadı.

"Limana varabilirsek ve El Bahr el Ahmar'ı geçtik mi güvendeyiz demektir!" dedi.

Bu fikir çok daha umut vericiydi; ama kısa sürdü.

"Onları almadan gidemeyiz" dedi. "Bu şehri bırakmak" demek dedi.

"Başka şansımız yok!" dedi Mustafa ve Ahmed bin Mütebbir'i çekiştirerek yürümeye zorladı.

Adımları hızlandı ve sokağın sonuna geldiklerinde önlerini askerler kesti.

En önde komutanları olduğu belli olan yüzünde sahte bir gülüşle:

"Ahmed bin Mütebbir!" dedi.

Etrafa baktılar, ama kaçmanın imkânı yoktu; kaçmaya çalışmak ölmek demekti.

"Tolun oğlu Ahmet sizi görmek istiyor!" dedi komutan.

İtiraz ya da bahane hakkı olmadığını anladı Ahmed bin Mütebbir.

Askerlerin eşliğinde çaresizce yola koyuldu.

Gözleri büyük meydanda toplanmış ve etrafları askerler tarafından çevrilmiş insanlara takıldı.

Neredeyse bütün kepenkler indirilmiş kalan birkaç tanesi ise büyük bir gürültüyle kapatılmaya çalışılıyordu.

Sağır edici bir sessizlik vardı.

El Katai sokakları ve caddeleri bu kadar askeri bir arada görmemişti.

İtiraz etmedikleri için askerler oldukça nazikti.

Valilik binasının önüne geldiklerinde Mustafa ile göz göze geldiler.

Başını umutsuzca iki yana salladı Mustafa.

Binanın önüne geldiklerinde durdu; parlak büyük kubbeye ve mermer duvarlara baktı.

Son kez görüyormuş gibi hissetti.

Büyük kapıdan askerlerin eşliğinde içeri girdiler; geniş merdivenleri çıkıp valinin odasının kapısında durdular.

Askerlerden biri öne geçip içeri girdi ve kısa bir süre sonra çıkıp kapıyı içeri girmeleri için sonuna kadar açtı. Mustafa'yı odaya almadılar.

Çalışma masası büyük geniş pencerenin önündeydi ve Tolun oğlu Ahmet'in sırtı dönüktü. Bahçeyi izliyordu, ama içeri girdiklerinin gayet farkındaydı.

Adım seslerinin sona ermesini beklermiş gibi aniden döndü ve gülümsedi.

Otuzlu yaşların henüz başındaydı ve orta boyluydu.

Hafif göbekliydi, ama şişman sayılmazdı.

Çekik gözleri parladı:

"Ahmed bin Mütebbir!" dedi.

"Sayın Vali!" dedi isteksizce.

Onu yaralamak ister gibiydi, ama başaramadı. Tolun oğlu Ahmet tiz bir kahkaha attı.

"Artık ne dersen!" dedi.

Kendi sözü bir ok gibi geri dönerek yüreğine saplandı.

Bir asker içeri girdi ve Tolun oğlu Ahmed'i selamlayıp yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Tolun oğlu Ahmet'in yüzünde en ufak bir duygu ifadesi yoktu; sadece dinledi.

Asker yine saygıyla uzaklaştı.

Tekrar göz göze geldiklerinde gülümseyerek:

"Masanın altında gizli bir bölme mi yaptırdın? Ne kadar zekice!" dedi alaycı bir şekilde Tolun oğlu Ahmet ve sırtını döndü.

Tüm defterleri bulmuşlardı; içinden küfretti.

"Bu yaptığınız eninde sonunda cezalandırılacaktır! Yasaları çiğniyorsunuz! Halifemiz bunu affetmeyecektir!" diye haykırdı.

"Ah, çok korktum!" dedi. Tolun oğlu Ahmet

Tekrar ona dönüp birkaç adım attı; iyice yaklaştı:

"Sence korkmuş gibi mi görünüyorum?"

Öyle görünmüyordu; ama korkudan kendi dizlerinin titremesine engel olamadı.

"Sana bir seçenek sunuyorum Ahmed bin Mütebbir!" dedi Tolun oğlu Ahmet ve devam etti:

"Limanda bir gemi bekliyor; El Bahr el Ahmar'dan seni çok uzaklara götürebilir; bir daha asla geri dönemeyeceğin kadar uzaklara!" dedi sesi sakin ama bakışları korkutucuydu.

"Diğer seçenek ne?" dedi.

Tolun oğlu Ahmet sadece gülümsedi. "Ahh..." dedi.

"Ne zaman?" diye sordu Ahmed bin Mütebbir.

"Hemen!" dedi Tolun oğlu Ahmet.

Bakışlarını bir an bile üzerinden çekmemişti.

"Tamam..." dedi.

"Güzel!" dedi Tolun oğlu Ahmet ve şefkatli bir annenin çocuğunu sarışı gibi sımsıkı tuttuğu ruloları bir hamlede aldı; bir adım geri gitti.

Elini nazikçe havaya kaldırdı ve ona kapıyı gösterdi.

Ahmed bin Mütebbir sırtını dönüp kapıya doğru ilerledi ve tam çıkmak üzereyken Tolun oğlu Ahmet seslendi.

Sesi tüm odayı doldurdu.

"Eğer bana bir oyun oynamaya kalkarsan seni akbabalara yediririm!"

AĞUSTOS 869

NAJAF

BUGÜNKÜ NECEF/ IRAK

Sıcaktı.

Tamarra at arabasının bir köşesine kıvrılmış hala ıslak gözleriyle boşluğa bakmaya devam etti.

Bedenini saran siyah örtünün içinde kaybolmak ister gibiydi.

Atlı muhafızlardan biri ona ekmek uzattı; yola çıktıklarından beri hiçbir şey yememiş; su içmemişti.

Kabul etmedi; dönüp bakmadı bile.

Muhafız diğer arkadaşının yanına döndü.

"Sadece bir noktaya bakıyor ve sanki orada bir şey görüyormuş gibi..." dedi.

"Oğlu gözlerinin önünde öldürüldü! Ne bekliyorsun ki?" dedi diğeri.

"Hiçbir şey yemedi; açlıktan ölebilir!" dedi muhafız.

Üzüldüğü belliydi.

"Hicaz'a varınca zaten ölecek!" dedi diğer muhafız.

Sesi soğuktu.

"Belki de..." dedi diğeri.

"Unut bunu! Aklına bile getirme tamam mı? Sanki o kadının neler yapabileceğini bilmiyormuş gibisin!" deyip onu terledi. Kabiha'dan bahsediyordu. Diğeri çaresizce sustu ve tekrar Tamarra'ya baktı.

Tamarra hiç kıpırdamadan aynı noktaya bakmaya devam etti.

Ruhu bedenini terk etmiş gibi yalnız ve boştu.

"Ne zaman varırız?" dedi arkadan yetişen bir muhafız. Sekiz kişiydiler.

Öndeki hoşnutsuz bir ifadeyle üzerleri bir örtüyle iyice gizlenmiş altın sandıklarına baktı.

"Belki üç gün! Ya da daha fazla... Çok ağırlar" dedi.

"Şu işi bir an önce bitirip evime dönmek istiyorum!" dedi sıkıntıyla birisi.

Etrafa göz attı; sessizdi.

Toprak kokusu geldi ve ılık bir rüzgâr esti.

Gökyüzüne baktı; kuşları izledi.

Aniden atını durdurdu; gözleri endişeyle büyüdü.

Diğer muhafızlar ona döndü; biri:

"Ne oldu?" dedi.

Cevap gelmedi ve bakışlarını onun baktığı yöne çevirdiler.

Neredeyse yirmi atlıydı; bir anda tepenin ardında bir kâbus gibi belirmişti.

Giysileri koyu renkliydi ve öylece hareketsizdiler.

"Lanet olsun; ne yapacağız?" dedi öndeki muhafız endişeyle.

Tamarra ilk kez başını kaldırdı ve atlılara doğru baktı.

Yüzünde en ufak bir duygu ifadesi yoktu. Sadece baktı ve gözlerini onlardan ayırmadı.

Atlılar bir anda hızla hareket edip üzerlerine gelmeye başladı.

Toz toprak ile karıştı ve etraflarında kocaman bir buluta döndü.

Atların sesleri sağır ediciydi ve sadece kılıçlarını çektiler, ama yerlerinden kımıldayamadılar.

Korumaları gereken tek şey altınlardı.

Atlılar iyice yaklaştığında saldırdılar.

Birçoğu doğru dürüst tek bir hamle bile yapamadan can verdi.

Atından düşmüş ve kötü yara almış iki muhafız ise atından inen iki adamın boyunlarına sapladığı kılıçla can verdi.

Bu daha ziyade acılarına son veren bir vuruştu.

Tamarra yerinden kımıldamadı; ama bakışları atlılardaydı.

"Ali bin Muhammed!" diye seslendi.

Simsiyah atıyla biri kadına doğru döndü.

Başına sardığı siyah örtü omuzlarına kadar iniyordu; yüzüne peçe takmıştı.

Güneşi kıskandıracak kadar parlak yeşil gözleri vardı; alnı güneşten yanmış ve terliydi.

Dimdik durdu ve kadına baktı.

Bir şey söylemedi.

Adamları attan inip sandıkları üzerlerindeki siyah örtüden bir hamlede kurtarıp arabanın üzerine atladı ve sandıkları açtı.

Sarı parlak altınlar ışıldadı ve tüm vadiyi inletecek kadar gürültülü bir kahkaha attı.

Diğerlerinin ona katılması uzun sürmedi.

Tüm sandıkları açtılar ve birbirleriyle şakalaşıp gülümsediler.

Tamarra gözlerini peçeli adamdan ayırmadı.

"Sen kimsin?" dedi birisi Tamarra'ya. Cevap vermedi; arabanın üzerinde duran adam onu sertçe dürttü ve siyah örtüsü açıldı.

Bileklerinden bağlıydı.

Ona bakmadı bile; sadece peçeli adama bakıyordu gözlerini ayırmadan.

"Sana diyorum!" dedi adam. Öfkeliydi ve bir cevap bekliyordu. Kadının bu kez daha sert iteledi. Kadın biraz sallandı, ama bunu umursamadı.

"Cafer!" dedi peçeli adam. Sesi yumuşaktı, ama emreder gibiydi.

Cafer durdu.

"Sen O'sun! Basralı! Ali bin Muhammed!" kadın buğulu gözlerle ona baktı.

"Köle misin?" diye sordu Ali bin Muhammed.

"Ebu Ahmet Müeyyid'in annesiyim!" dedi Tamarra

Tüm adamlar bir anda ona baktı...

"Öldü mü?" diye sordu Ali bin Muhammed.

Tamarra'nın gözlerinde biriken birkaç damla kirpiklerinin arasından süzülüp yanağını ıslattı.

"Ona bir at, yiyecek ve su bırakın" dedi adamlarına.

Kadına dönüp:

"Neye ihtiyacın varsa alabilirsin!" dedi altınları kast ederek.

Tamara yerinden kalktı ve arabadan indi.

Cafer kadını bileklerini saran kalın ipten kurtardı ve ona ters ters baktı.

Serbest bırakılmasından hoşnut olmamıştı.

Tamarra yaklaştırılan ata bindi. Altın, yiyecek ve su almadı.

Başındaki örtüyü düzeltti ve hızla oradan uzaklaştı.

Cafer Ali'ye yaklaştı:

"Düşmanlarımızın ailesi de düşmanımızdır Ali! Bu kadını bırakmak çok riskli..." diye söylendi.

Ali hiç cevap vermedi. Cafer söylenmeye devam etti. "Bak söylüyorum; bu kadın başımıza iş açabilir. Onu hemen acısız bir şekilde..." deyip atla hızla uzaklaşan kadına baktı.

Ali'nin bakışı bu kez sertti ve Cafer sustu.

Ali bu kez arabanın üzerindeki adamlara biriyle göz göze geldi:

"Ne kadar var Mahmud?" diye sordu.

Mahmud gülümsedi:

"En az beş yüz bin!"

Herkes gülümsedi.

Ali hariç. Gözleri etrafta cansız yatan adamlardaydı. Yüzündeki hüznü peçesi bile gizleyemedi.

"Onları gömün! Altınları nereye götüreceğinizi biliyorsunuz! Cafer, Muhammed, Rafik, Müşrik!" diye bağırdı.

Hemen yanına koştular.

"Al Jahra'ya gidiyoruz!" dedi ve atını döndürüp hızlandı.

Siyah giysileri rüzgâr ile havalandı ve adamları hemen atlarına binip onu takip ettiler.

AĞUSTOS 869
SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Samarra sokakları kaçışan insanlarla doluydu; kadınlar çocuklarını kucaklayıp evlerine koştu.

Dükkânlar ardı ardına gürültüyle kepenkleri indirdi. Nal sesleri yaklaştıkça ortalarda kalan insanlar korkuyla sığınacak bir yer aradı.

Tüm şehir halkı gizlendi.

Binlerce Türk askeri şehrin merkezini doldurdu ve dağıldılar.

Önde atlılar vardı.

Boşaltılmış sokaklarda saraya doğru ilerlediler.

En önlerindeyse komutanları Vasıf'ın oğlu Salih vardı.

Saraya yaklaştıklarında Farsi askerleri önlerini kesti; sayıca çok azdılar.

Endişeliydiler.

Kaçmayı kendilerine yediremediler ve oracıkta kısa bir çatışmanın sonunda çoğu can verdiler.

Askerler saray kapısına dayandı.

Komutan Salih durdu ve askerleri etrafını sardı.

Sarayın içinden gelen kılıç seslerinin sona ermesini beklediler.

İçerde az sayıda Arap ve Farsi askerleri vardı ve kapı bir süre sonra gürültüyle açıldı.

Komutanlarına kapıyı sarayı koruyan Türk askerleri açtı ve onları selamladılar.

Askerler dört bir yana dağıldılar.

Komutan Salih'in ise girmek istediği tek bir yer vardı ve hızla atından inerek sarayın mermer merdivenlerini tırmandı.

Birkaç birlik askeri onu takip onu takip etti.

Saray ahalisi korkuyla kaçıştı; gizlenecek bir yer aradılar.

Bazıları şanslıydı; bazılarıysa değildi.

Uzun koridorları geçip Halife Mutazz'ın kapısının önünde yaklaştıklarında Arap askerleri kılıçlarını çektiler.

Komutan Salih yüzlerindeki korkuyu gördü; adımları yavaşladı.

Askerlerinin onu korumak için önüne geçmelerine izin vermedi.

En önde yürümeye devam etti dar koridorda.

Askerler koridorun diğer tarafına baktılar ve o kapıya doğru hızla koşup kaçtılar.

Komutan Salih tek bir tekmeyle koca kapıyı ardına kadar açtı.

Halife Mutazz'ın etrafı Arap askerleriyle çevriliydi.

Komutan Salih yirmi kadar kişi olduklarını saydı.

"Ne duruyorsunuz! Saldırın!" diye bağırdı Halife Mutazz. Korkudan sesi titriyordu ve askerlerin ortasında kaybolmuş gibiydi.

Arap askerleri kılıçlarını çekti.

Ve çember içine aldıkları Halife Mutazz'ın etrafında ağır adımlarla dönmeye başladılar.

"Bugün burada ölmeniz gerekmiyor Abdal!" dedi Komutan Salih.

Komutanlarını iyi tanıyor gibiydi. "Hele de bu aşağılık köpek için!" diye ekledi.

Abdal ile göz göze geldi; bir süre birbirlerine baktılar ve Komutan Salih:

"Askerlerini al ve burayı terk et" dedi.

"Dışarıdakileri de..." dedi Komutan Abdal.

"Hepsini!" dedi Salih. Sesi tok ve samimiydi.

Abdal kılıcını indirdi; onu askerleri takip etti ve odadan çıkan komutanlarını izlediler.

Komutan Salih yanındaki askerlere döndü:

"Çıkmalarını sağlayın!"

Asker: "Emredersiniz komutanım" diyerek Arap askerlerinin peşinden odadan çıktı.

"Lanet olsun aşağılık köpekler! Sizin göreviniz beni korumak!" diye bağırdı Halife Mutazz.

Bedeni korkudan titriyordu ve gözlerinde yaş vardı.

"Tamam" dedi "Ne kadar istiyorsanız vereceğim; hatta iki katını, üç katını" dedi Halife Mutazz ve suratına inen bir tokatla yere yığıldı.

Ellerini yüzüne yaklaştırdı; kan içindeydi.

Suratında hissettiği acıya aldırmadı; ölüm korkusu tüm bedenini ele geçirdi.

Yerden kalkıp elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Ne istiyorsunuz? Tüm hazinemi mi? Tamam, hepsi sizin olsun" dedi.

Tokat bu kez çok daha sertti ve odanın diğer tarafında savruldu.

Ağlamaya başladı; o mağrur halinden eser yoktu.

Yirmi iki yaşında korkmuş bir çocuktu sadece.

Komutan Salih eğilip onu yakasından yakaladı.

"Sen bir Türk'ü satın alabileceğini mi düşünüyorsun?" diye bağırdı.

Öylesine öfkeliydi ki nefesi bir fırtına gibi saçlarını havalandırdı.

Komutan Salih onun ağlamaya başladığını görünce tiksintiyle yüzüne tükürdü ve iteledi.

Askerlerine döndü:

"Alın şunu gözümün önünden!"

Askerler hızla Halife Mutazz'ın yanına yaklaşıp kollarından tuttular ve sürükleyerek odadan çıkardılar.

AĞUSTOS 869
ANBAR
BUGÜNKÜ IRAK

"Komutanım" diye yaklaştı bir atlı ve sağ taraftan hızla kendilerine yaklaşan bir atlıyı fark etti Komutan Ataç.

Güneş kızgın ve yakıcıydı.

Elini alnına yaklaştırdı ve yaklaşan atlıyı seçmeye çalıştı.

Başını yana doğru hafifçe salladı; kafileyi durdurmasını istedi.

Asker hızla uzaklaştı ve yavaşladılar.

Bin kişiydiler; çoğu atlıydı.

Ağır ilerliyorlardı, ama çok düzenliydiler.

Atlı yaklaşmaya başladığında yanına dört atlı asker aldı ve hızla o yöne gittiler.

Bir kadın olması onu şaşırttı.

Tamarra atında dik ve mağrurdu.

"Türk askerleri misiniz?" diye sordu.

Komutan Ataç gözlerini kıstı ve dikkatle kadına baktı.

"Kimsin sen?" dedi.

"Tamarra! Ebu Ahmed Müeyyid'in annesiyim! Türk askeri misiniz?" diye sordu bir kez daha.

"Öyleyiz!" dedi Komutan Ataç. Anlamaya çalıştı.

"Komutanınız kim?"

"Vasıf'ın oğlu Salih!"

"Samarra'ya mı gidiyorsunuz?"

"Evet!"

"Komutanınız ile görüşmem gerekiyor" dedi. "Altınların yerini biliyorum!" diye ekledi.

Komutan Ataç neden bahsettiğini anlamadı.

"Altınlar?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Kabiha'nın altınları! Vasıf'ın oğlu Salih onları geri isteyecektir! Onları nereye sakladığını biliyorum!"

Kadının kendisinden fazla şey bilmesi onu yaraladı; bir anda ani bir emirle Samarra'ya çağrılmışlardı.

Neler olduğunu az çok tahmin edebiliyordu.

"Nerede?" diye sordu Komutan Ataç. Heyecanlanmıştı.

Komutan tüm askerleri Samarra'ya toplama emri vereli çok az bir zaman olmuştu. Samarra da neler olduğunu tam olarak bilemiyordu, ama kadının yalan söylediğini düşünmedi.

"Sizi oraya götüreceğim..." dedi Tamarra. Gözleri nefretle parladı.

"Ne kadar?" diye sordu Ataç.

"Tüm hazine" diye cevapladı Tamarra.

"Tek bir yere mi gönderdi, yani?" diye sordu şüpheyle asker.

"Evet!" diye cevapladı kadın.

"Peki, sen burada ne arıyorsun? Bağdat'tan çok uzaktayız?"

"Oğlum öldü ve sürgüne gönderildim; oğluma sadık muhafızları beni buldu ve kaçmama yardım etti!"

"Peki, şimdi neredeler?" diye sordu Komutan Ataç.

"Onları Bağdat'a yolladım!"

"Neden?"

"Komutanınla görüşmem gerekiyor asker!" diye bağırdı Tamarra. "Sana hesap verecek değilim!"

Komutan sustu; kafasını toparlamaya çalıştı.

Cevap bekleyen soruları vardı ve gözleri Tamarra'nın öfkeli bakışlarıyla buluşunca vazgeçti.

"Beni Samarra'ya götürün! Yoksa bir kadından korkuyor musunuz?" dedi uzaklarda kendilerini izleyen askerlere bakarak.

Yüzünde aşağılama vardı.

Komutan Atınç:

"Tatar, Oytun! diye bağırdı. Yaklaştılar.

"Birkaç asker alın ve önden gidin! Onu komutanımıza götürün!" diye emretti.

Askerler "Emredersiniz!" diyerek hızla yanlarından uzaklaştılar.

AĞUSTOS 869
EL KHALİJ'AL FARSİ/ BASRA LİMANI
BUGÜNKÜ BASRA/IRAK

Mor şalvarın üzerine giydiği göğsünü açıkta bırakan, yırtmaçlı ayak bileklerine kadar uzanan ipek giysinin kenarları ince işlemelerle süslüydü. Başına taktığı açık renkteki başlık onu biraz olsun güneşten korumaya yeterliydi. Ayaklarında delikli deve derisinden yapılma sandalet yeni yağlanmış, parlıyordu.

Adımları yavaş ve kibirliydi.

Bakışlarında merhametin eseri yoktu.

Kısa boylu ve kiloluydu.

Sıcaktan bunalmış; sıkılmış ve asabiydi.

"Geçen seferki olayı unuttuğumu sanma sakın!" diye söylendi.

Aaailyah sinsice güldü:

"Efendim, bu kez çok memnun kalacaksınız."

"Paradan bahsediyorum Aaailyah!" diye kükredi ve devam etti "Elbette memnun kalacağım. Yoksa bataklıklarda sen çalışırsın!"

Aaailyah'ın yüzündeki korku ve endişe onu keyiflendirdi; kesik bir kahkaha attı.

Sonra bir anda durdu.

"Hepsini alıyorum; geçen sefer ki fiyata..." Emir verir gibiydi.

"Ama..." demesine fırsat vermeden öyle bir baktı ki, Aaailyah başını eğmek zorunda kaldı.

"Utbe!" diye bağırdı Abbad bin Acun.

Utbe yaklaştı.

Uzun boylu, ince yapılı, beyaz tenliydi.

"Gemiden inen bütün köleler kampa gidecek; temizlensinler... Yarın işe koyulsunlar!"

Utbe başıyla onu onayladı; arkasını döndü. Tam çıkmak üzereyken:

"Ahbari hangi cehennemde?" diye sordu Abbad bin Acun.

Utbe ona baktı; sessiz kaldı, ama cevabı bakışlarında gizliydi.

"Lanet olası çocuk" diye kükredi. Eliyle git der gibi yaptı; Utbe uzaklaştı.

Kölelerin gemiden inmelerini beklemedi. Vali ile görüşmek için hızla limandan ayrıldılar.

Sekiz silahlı muhafızı geriden onu izledi; Utbe ise yanındaydı.

"Bu sıcak beni öldürüyor!" derken yavaşladı ve yüzünde bir anda beliren bir gülümsemeyle seslendi.

"Reyhan bin Salih!" dedi birkaç adım öndeki bir grup adama.

İçlerinden biri yavaşladı ve döndü.

Yirmili yaşların sonlarında; uzun boylu ve geniş omuzluydu.

Gözleri sürmeliydi; gülümsedi.

Giysileri saf ipektendi ve sol işaret parmağına büyük ve gösterişli bir yüzük takmıştı.

Muhafızlarına baktı; biraz uzaklaştılar.

Bekledi.

"Abbad bin Acun!" dedi. Sağ eliyle kısa sakallarını sıvazladı.

"Sevgili dostum!" dedi Abbad bin Acun. "Seni görmek ne güzel!"

Sarıldılar.

"Köle pazarından mı?" dedi Reyhan bin Salih.

"Pazar kurulmadı; hepsini ben aldım!" diye abartılı ve sahte bir kahkaha attı Abbad bin Acun.

Reyhan bin Salih'in kahkahası daha ölçülüydü.

"Valiyi ziyaret edeceğim! Neden sen de gelmiyorsun?" diye sordu.

"Memnuniyetle!" dedi Reyhan bin Salih. Gözleri parladı.

"Hem senin şu işi de konuşuruz; Vali sorun çıkartmayacaktır!" dedi sinsice güldü ve omzuna vurdu Reyhan bin Salih'in.

Yürümeye başladılar.

Valilik binasına geldiklerinde Reyhan bin Salih sordu:

"Ona rüşvet teklif etmeli miyiz?"

"Sen bana bırak; ben hallederim!"

İçeri girdiler; vali onları çok bekletmedi.

Geniş ve loş bir odaydı; pencereden sızan ışık odanın bir bölümünü aydınlatmıştı; etrafta birbiriyle ilgisiz ama kıymetli olduğu belli olan süs eşyaları gözüne çarptı.

Zevksiz döşenmiş bir odaydı.

Abbad bin Acun:

"Reyhan bin Salih" dedi ve "Basra valisi Muhammed bin Raja al Hidari!" diyerek onları tanıştırdı.

Gri saçları düzdü ve omuzlarına düşmüştü. Seyrek sakalları ve rahatsız edici bakışları vardı.

Gözleri bir çukuru andırıyordu; sevimsiz bir adamdı, ama Reyhan bin Salih gülümsedi; aynı şekilde karşılık buldu.

Masanın ön tarafındaki koltuklara oturdular.

"Bu genç adam birkaç hafta önce hayatımı kurtardı!" dedi övgüyle Abbad bin Acun valiye dönerek.

"O siz miydiniz?" dedi Vali Muhammed bin Raja al Hidari!" gözlerini giysilerinden alamıyordu ve özellikle de parmağındaki yüzükten.

Reyhan bin Salih sadece gülümsedi: "Orada olmamız büyük şanstı!" dedi Abbad bin Acun'a bakarak ve gülümseyerek.

"Etraf çapulcularla doldu!" dedi Abbad bin Acun. Vali üzerine aldı ve ters bir bakış fırlattı.

"Hadi dostum, seni kastetmediğimi biliyorsun! Bu şehir senden daha iyi bir vali görmedi!" dedi.

"Sadece ortalık karışık!" diye ekledi Abbad bin Acun.

"Şu asinin yakalandığını duydum; bu çok büyük bir başarı" dedi Reyhan bin Salih.

Muhammed bin Raja al Hidari temkinliydi:

"Evet!" dedi ve ekledi: "Basra'da her gün biri çıkıyor! Sıradan bir asi işte!" dedi.

Abbad bin Acun bir kahkaha attı: "Ali bin Muhammed için sıradan bir asi demek yeterli değil!" dedi. "O bir büyücü; sözleriyle,

vaat ettikleriyle insanları büyüledi. Siyah kölelere özgürlük vaat etti; düşünebiliyor musun? Hatta bir siyahın bile Halife olabileceğini söyledi; eşitmişiz! Siyahlarla!" Yüzünde ve sesinde aşağılama vardı.

"Sanki hala hayattaymış gibi konuşuyorsunuz?" dedi Reyhan bin Salih gülümseyerek.

"Allah korusun! Binlerce kölem var benim genç dostum!" diye bir kahkaha attı.

Vali de gülümseyerek onlara katıldı.

"Neyse ki artık böyle bir sorunumuz kalmadı; Valimiz sayesinde!" deyip Valiye döndü Abbad bin Acun ve devam etti:

"Bu tatsız konuyu kapatalım; Reyhan Basra'da ticaret yapmak istiyor ve ne yapabiliriz diye seninle konuşmak istedik!"

Vali derin bir nefes aldı; detayları öğrenmek için sabırsızdı; Abbad devam etti.

"Ahvaz'lı. Ailesi yörenin en önemli ailelerinden; buğday, tahıl ve pamuk ticareti yapıyorlar; Reyhan buna köle ticaretini de eklemek istiyor!"

"Köle ticareti?" dedi Vali.

"Para neredeyse ben oradayım" dedi Reyhan bin Salih. "Elbette diğerlerinden vazgeçecek değilim! İşleri büyütmek istiyorum" deyip güldü.

"Neden Basra?" dedi Vali.

"Basra bu toprakların kalbi!" dedi Reyhan. "Birkaç gemi aldım!"

"Kaç?" diye sordu Vali.

"Yirmi!"

Valinin gözleri parladı; gözüyse hala onun parmağındaki yüzükteydi.

Reyhan bunu fark etti ve parmaklarıyla yüzüğüne dokundu.

"Elbette konuşulabilir!" dedi Vali hemen bir yanıt vermedi.

Abbad göz ucuyla Reyhan'a baktı ve gitmesini istedi göz kırparak.

"Reyhan bin Salih ayağa kalktı ve saygıyla eğilerek:

"Sayın Vali tanıştığımız için çok mutlu oldum; umarım daha sık görüşürüz!" dedi.

Vali de ayağa kalkmıştı.

Reyhan parmağındaki yüzüğü çıkartıp Vali'ye uzattı:

"Lütfen bunu tanışmamızın küçük bir hediyesi olarak kabul edin!" diyerek Vali'ye uzattı gülümseyerek.

Vali tereddüt etti, ama gözleri parladı.

Abbad ile göz göze geldi; onun onaylayan bakışlarıyla elini uzattı; teşekkür etti.

Abbad ve Reyhan birbirine bakıp sinsice gülümsedi ve Reyhan odadan çıktı.

"Çok naziksiniz genç adam!" dedi.

Vali elindeki yüzükten gözlerini alamadan koltuğuna sırtını yasladı. Kalın parmaklarına sokmayı başaramadı ve küçük parmağına taktı.

"Daha önce hiç duymadım!" dedi ailesini kast etti.

"Merak etme; Utbe araştırdı. Ahvaz'ın tamamı neredeyse onların. Çok zenginler! Düşünemeyeceğin kadar..." dedi Abbad.

"Tam olarak ne istiyor?" diye sordu:

"Köle kamplarına adam ve erzak ticareti!"

"Böyle bir ihtiyacımız yok!"

"Üç gün önce gelmesi gereken erzak gemileri hala ortada yok; köle gemilerinden biriyse açıkta kayboldu. Binlerce köle var; onları doyurmak için meraklı değilim ama açlıktan ölmemeleri gerekiyor! Onlar ölürse bataklıkları kim kurutacak?" dedi sesi daha sertti.

Cevap vermedi gözü hala yüzükteydi.

"Bize ne kadar verecek?" dedi ona bakmadan.

"Yüzde on!"

"Yani?" dedi bu kez gözleri Abbad'ın üzerindeydi.

"Sana yüzde dört; bana altı!"

Yüzünü buruşturdu Vali ama anlık bir hareketti.

"Başka?"

"Gerekli izinler alındığında üç yüz altın!" dedi.

"Beş yüz!" diye düzeltti Vali.

"Kabul!" dedi Abbad.

Vali sinsice güldü:

"Senin bu işten kârın nedir?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez!" diyerek sırıttı Abbad ve ayağa kalktı.

"Yarın imzaya geliriz!" diye ekledi.

Vali yerinden kımıldamadı; gözü hala hayranlıkla yüzükteydi.

"Bu arada!" dedi Abbad.

Vali döndü.

"Ne çirkin bir adammış; peçe taktığına şaşmamalı!" dedi Ali bin Muhammed'i kast ederek ve bir kahkahayla odadan çıktı.

Vali Muhammed bin Raja al Hidari'nin yüzü kireç gibi oldu; tüm keyfi kaçtı.

"Hassan?" diye bağırdı ve kapıda genç; orta boylu bir muhafız belirdi.

Yaklaştı.

"Ali bin Muhammed'i hala bulamadılar mı?" dedi öfkeyle ama sessiz olmaya özen göstermişti.

"Hayır, Sayın Vali!" dedi çaresizce başını salladı.

"O aptallara söyle... Onu bir an önce bulsunlar! Ne yapacakları umurumda değil; bulmadan karşıma çıkmasınlar!" diye kükredi.

AĞUSTOS 869
EL KATAİ
BUGÜNKÜ KAHİRE/MISIR

Tolun oğlu Ahmet kapının önünde beliren bir gölgeyle başını kaldırdı ve gülümsedi:

"Aleemah!" dedi ve hemen ayağa kalktı.

Aleemah Sudan kabilelerinden birinin lideriydi. Siyah derisini iyice ortaya çıkaran beyaz bir giysinin üzerine kırmızı renkte kenarları rengârenk desenlerle işlenmiş bir şal atılmıştı.

Başında beyaz ince bir kalpak vardı.

Uzun boylu ve zayıftı; otuzlu yaşlardaydı.

Bembeyaz ve iri dişleriyle gülümsedi:

"Tolun oğlu Ahmet!" dedi.

Yaklaştılar ve sarıldılar.

"Yine ortalık karışık?" dedi gülümseyerek Allemah.

"Her zaman!" dedi Tolun oğlu Ahmet. Buna alışık gibiydi.

"Yolda Ahmed bin Müdebbir'i gördüm!" dedi.

Karşılıklı gülümsediler.

"Artık zamanı gelmişti!" dedi Aleemah.

Başıyla onu onayladı Tolun oğlu Ahmet.

"Sana haberlerim var" dedi ve oturdu.

Tolun oğlu Ahmet merakla bakışlarını ondan ayırmadan koltuğuna oturdu.

"Çölde toplanıyorlar!"

"Kim?" dedi.

"El Bahr el Ahmar'ın güneyindeki tüm kabileler gitti; bizden de çok sayıda kabile katıldı. Yakında işler karışacak!" dedi endişeyle.

"Ali bin Muhammed mi?" dedi Tolun oğlu Ahmet.

"Bilemiyorum!" dedi iç çekerek Aleemah. "Basra'da yakalanıp öldürüldüğünü söylüyorlar!" Bunu pek inandırıcı bulmamakla birlikte ekledi: "Uzun zamandır da ortalarda yok, yani mümkün!" dedi.

"O aptal bir kedi bile yakalayamaz!" dedi Basra valisini kast ederek Tolun oğlu Ahmet ve yerinden kalkıp hemen sağındaki duvarda duran büyük haritanın başına gitti.

"Kaç kişiler?" diye sordu Tolun oğlu Ahmet

"Yüz bin!"

"Yüz bin!" dedi kelimeleri uzatarak Tolun oğlu Ahmet. "Bu kesinlikle Ali bin Muhammed'in işi!" deyip gülümsedi.

"Bilmiyorum!" dedi tekrar Aleemah.

"Nubialılar?" diye sordu merakla Tolun oğlu Ahmet.

"Henüz bir hareket yok; Nasr son ana kadar tarafını belli etmez; ama eğer katılırsa bu iki yüz bin kişi eder!" dedi Aleemah.

Tolun oğlu Ahmet ellerini başının yan tarafına koydu ve derin bir nefes aldı.

Heyecanlanmıştı.

"Bu kadar adamla ne yapacak? Diyelim ki Basra'daki köle kamplarında bir isyan çıkarttı ve bu kez başardı..."

"Ki bu beş yüz bin kişi demek!" diye ekledi Aleemah yerinden kalkmamıştı.

"Nereye götüreceksin onları Ali?" Daha çok kendisiyle konuşur gibiydi.

"Özgür ve yeni bir ülkeden bahsediyor! El Muhtare! Seçilmiş yer!"

"Bataklıkların ortasında bir ülke mi inşa edecek?" dedi Tolun oğlu Ahmet. Gözleri hala haritadaydı.

"Basra'yı alırsa mümkün!" dedi Aleemah.

Bu Tolun oğlu Ahmet'i güldürdü; Aleemah'a dönerek bir kahkaha attı:

"Bütün Abbasi donanması körfezde... Bir Tanrı bile bunu başaramaz!"

AĞUSTOS 869
AL JAHRA "ARAP ÇÖLÜ"
BANU TEMİM KABİLESİ KUZEY BÖLGESİ
BUGÜNKÜ KUVEYT

"Ali bin Muhammed geliyor! Ali bin Muhammed geliyor!" diyerek coşku ve heyecanla bağırdı hızla yaklaşan atlı.

Ardında onu izleyen atlılar da coşkuluydu ve gülümsüyorlardı.

Hızla kabilenin iç kısımlarında ilerlediler.

İnsanların gözleri mutlulukla parlıyordu ve birbirlerine sarılıp gülümsediler.

Yol boyunca dar yolun etrafında küçük topluluklar oluşturdular.

Atlı bağırmaya devam etti; herkese duyurmak ister gibiydi:

"Ali bin Muhammed geliyor; Ali bin Muhammed geliyor!"

Büyük bir geniş çadırın önünde durdu ve perdeyi aralayıp önünde bekleyen adama gülümseyerek yaklaştı:

"Efendim o geliyor; Ali bin Muhammed!" dedi gülüşü tüm yüzünü aydınlatmıştı.

Çadırın önünde beyaz giysisi yerleri süpüren adamın başında da beyaz bir örtü sarılıydı. Savrulup gitmesini önlemek ister gibi siyah ince bir şerit ile tutturulmuştu.

Uzun boylu ve kiloluydu.

Esmer teni; simsiyah gözleri vardı.

Sakalları incelerek karnına doğru iniyordu.

Kalın sesiyle abartılı bir kahkaha attı:

"Ne duruyorsunuz gidin karşılayın onu!" diye bağırdı kollarını iki yana açarak.

Etrafta onay bekleyen ve gülümseyen adamlar hemen atlarına bindiler ve Ali bin Muhammed'e eşlik etmek için hızla uzaklaştılar.

Çok geçmeden sevgi tezahüratları arasında ve onlarca atlının eşliğinde Ali bin Muhammed çadırın önüne yaklaştı ve durdu.

Kum taneleri havada uçuştu, ama kimse bundan rahatsız olmadı; alışık gibiydiler.

Ali bin Muhammed sağ eliyle peçesini indirdi ve bembeyaz dişleriyle gülümsedi; sessizlik yerini büyük coşkulu bir gülümsemeye bıraktı.

"Ali!" dedi adam.

"Vahab!" diyerek atından indi; kollarını açmış olan Vahab'a yaklaştı ve sarıldılar. Bu etraftaki coşkunun daha da artmasını sebep oldu.

Onlara gülümsediler.

Çadırın içine geçtiler ve Ali başındaki örtüyü çıkardı. Siyah saçları omuzlarına düştü;

Esmer teni güneşten iyice yanmıştı; yemyeşil gözlerindeki ışıltı ise çadırı aydınlattı.

"Ah, dostum!" diyerek omzuna sertçe vurdu Vahab. "Yine hangi cehennemdeydin?" diye abartılı bir kahkaha attı.

Ali sadece gülümsedi.

"Aç mısın? Ah tabi ki açsın!" dedi ve bir şeyler hazırlanmasını emretmek için hazırlandı, ama Ali engel oldu:

"Değilim Vahab!" dedi.

Vahab tekrar yaklaştı ve tam karşısına geçti; uzun boyluydu, ama yine de onunla göz göze gelmek için kafasını biraz kaldırması gerekti.

"Anlat bakalım?" dedi ve bekledi. Bir şey söylemesini beklemeden devam etti.

"Ah, bu bakışı biliyorum!" dedi gülerek.

Bu kez Ali bir kahkaha attı.

"Yine neler planlıyorsun?" dedi Vahab gülerek.

"Yine mi isyan? Bak dostum köleleri unut! Ticaret yapalım; para kazanalım; sen ve ben bir araya gelirsek neler yapabileceğimizi düşün!" dedi.

"Birkaç yıl sonra neden olmasın?" dedi Ali.

"Dik kafalı asi adamın tekisin Ali!" dedi yüzünü buruşturarak:

"Evet, bu kez planın ne?" Pes etmişti ve sabırsızdı.

Ali:

"Planım!" dedi. Kelimeyi iyice uzatarak ve gülümseyerek:

"Köleleri kurtaracağım; Basra'yı alacağım ve bataklıkların ortasında özgür bir ülke inşa edeceğim!"

"Basra'yı?" dedi Vahab ve bir anlık sessizlikten sonra kahkahası çadırı doldurdu.

Ali ile göz göze geldiklerinde kahkahası gülümsemeye döndü.

Ali yeşil gözlerini iyice kısmıştı ve bakışında en ufak bir tereddüt yoktu, ama gülümsüyordu.

"Demek Basra'yı alacaksın!" dedi Vahab. Biraz ciddileşir gibi oldu, ama uzun sürmedi tekrar güldü.

"İyi bir planın vardır herhalde?" dedi.

Ali başını evet anlamında salladı; gözleri parladı, ama bir şey söylemedi.

"Sakıncası yoksa öğrenebilir miyim?" dedi Vahab.

"Elbette; sen yardım edeceksin!" dedi Ali gülerek.

"Öyle mi?" dedi Vahab.

Ali gülümsedi:

"Gemiye ihtiyacım var!"

"Gemi mi?" Vahab pek bir şey anlamadı; alnında gizlenen ince derin çizgiler ortaya çıktı.

"Gemi!" dedi Ali.

"Elbette!" dedi Vahab. Pek bir şey anlamamıştı, oysa.

"Kaç tane istiyorsun?" dedi.

"Hepsini!" dedi Ali.

"Donanmamı istiyorsun, yani?" dedi Vahab bir anda ciddileşti; sol gözünü kıstı.

"Ticaret gemilerini de..."

Vahab yine bir kahkaha attı;

"Ali, o pisliklerin kıçlarına tekme atmayı ne kadar istediğimi biliyorsun! Ama bu istediğin şey bizi savunmasız bırakır!"

"Ben sizi korurum!" dedi Ali. O da ciddileşmişti.

"Üstelik bu yardımdan kimsenin haberi olmayacak; en azından şimdilik! Üstelik bu iş bittiğinde donanman iki katına çıkacak! Makul bir anlaşma yani!"

"Sanki Basra'yı almış gibi konuşuyorsun Ali!"

"Bu kez farklı Vahab, bu kez kaybetmeyeceğim!"

"İki kez başaramadın!"

"Üçüncüsü olmayacak!" derken bakışları Vahab'ın üzerindeydi.

"Biz büyük bir kabileyiz Ali, insanlarımı beslemem gerekir; diyelim ki donanmayı verdim. Ticaret yapmazsak açlıktan ölürüz!"

"İki yüz elli bin altın halkına yıllarca yeter!" dedi Ali.

"Seni sinsi yılan, onca altını nereden buldun?" dedi Vahab yine bir kahkaha patlattı.

Ali sadece sol kaşını kaldırıp gülümsedi, ama cevap vermedi.

Sadece sordu:

"Bu evet demek mi oluyor?"

Vahab ellerini göbeğinin üzerine koydu ve parmaklarıyla dokundu.

Kocaman gözlerini kıstı ve Ali'nin gözlerine baktı:

"İki yüz bin yeterli olur!" dedi ve "Tüm gemilerim iki yıl boyunca senindir!"

"Bana bir yıl yeterli!" deyip gülümsedi Ali ve bir birlerine sımsıkı sarıldılar.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu Vahab biraz uzaklaşarak.

"Kalamam, gitmem gerekiyor!" dedi.

"Hayatta olmaz; en azından bu gece kal! Yemek yiyelim; şarap içelim!" dediğinde Ali ters ters baktı.

"Yemek yiyelim; ben şarap içeyim; sen içme!" diye ekledi. "Takıntılı adamsın!" dedi Vahab.

"Aklımı bulandıracak her şeyden uzak duruyorum sadece!" dedi Ali ve ekledi: "Yarın sabah gideriz o zaman!" dedi ve teklifini kabul etti gülümseyerek.

Vaham kapıdaki nöbetçilere seslendi: "Ziyafet hazırlansın; Ali bin Muhammed için çadır ve diğerleri içinde..." dedi.

Nöbetçilerin Ali'ye hayranlıkla bakışını gördü; uzaklaştıkları zaman: "Sende ne buluyorlar bilmiyorum; kaçık bir asisin sadece! Üstelik senden daha yakışıklıyım" deyip yine güldü ve Ali de ona katıldı.

AĞUSTOS 869
BASRA VALİLİK BİNASI
BUGÜNKÜ BASRA/IRAK

Vali Muhammed bin Raja al Hidari gülümseyerek koltuğuna yaslandı.

"Gerekli belgeler hazırlandı!" dedi Abbad bin Acun ve Reyhan bin Salih'e bakarak.

"Ancak..." dedi.

Aşağılık bir gülüş tüm yüzünü kapladı.

Abbad ve Reyhan anlamsızca birbirlerine baktılar.

"Seni araştırdım genç adam!" dedi Reyhan bin Salih'e bakarak.

Ortam bir anda gerildi.

"Sizden de bunu beklerdim Sayın Vali!" dedi Reyhan bin Salih.

Yüzünde en ufak bir tereddüt olmaması Abbad bin Acun'u biraz rahatlattı.

"Ne öğrendiniz?" diye sordu Reyhan bin Salih.

"Ah, biraz daha detay!" dedi gülümseyerek Vali.

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi Abbad bin Acun. Sesi sertti.

"Sakin ol Abbad! Bir sorun yok, genç dostumuz söylediği gibi Ahvaz'lı çok varlıklı bir ailenin oğlu. Anlattığın gibi her şey ancak..."

"Ne ancak?" Bu kez daha öfkeliydi Abbad.

"Bugün bir mektup verilmiş size Reyhan bin Salih! Ve bu biraz şüphe uyandırmış; çünkü özellikle görülmemesi için... Sanırım neden bahsettiğimi biliyorsunuz" dedi ve detay vermedi.

Açıklama bekledi; Abbad da Reyhan'a döndü.

"Ne mektubu Reyhan?" diye sordu.

Reyhan bin Salih sessizdi ve endişeli.

Bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

Bu özellikle Abbad'ı endişelendirdi.

"Ah, lanet olsun?" dedi.

"Sanırım yakalandım" dedi Reyhan. Sağ orta parmağıyla alnını kaşıdı ve göğsüne gizlediği özenle sarılmış mektubu çıkarttı.

Abbad bin Acun sert ve tek bir hamleyle mektubu aldı ve açtı.

Yüzü öfkeden iyice kararmıştı ve kaşları çatıktı.

Yazılanları okudu; Vali meraktaydı, hiç konuşmadı.

"Seni lanet olası hergele!" dedi ve bir anda gülmeye başladı Abbad bin Acun.

Reyhan bin Salih ise biraz mahcuptu, ama gülümsedi.

"Ne?" dedi Vali.

Ne olup bittiğini anlamamıştı.

Abbad mektubu ona uzattı ve yırtarcasına alıp okudu.

"Bir aşk mektubu mu?" dedi yüzünü buruşturarak. "Peki, ama neden o kadar gizli ve..." cümlesini tamamlayamadan Reyhan bin Salih:

"Öfkeli bir kocası var da..." dedi gülerek.

Kahkahalar odayı doldurdu.

"Dudaklarının izi hala bedenimde ha!" diye dalga geçti Abbad bin Acun ve ekledi: "Serseri!"

Ayağa kalktı ve "Şu belgeleri alsak ve artık gitsek diyorum!" dedi.

Reyhan ve Vali de ayağa kalkmıştı.

Vali belgeleri Reyhan bin Salih'e uzattı.

Teşekkür ettiler ve vedalaştılar.

Reyhan bin Salih ve Abbad bin Acun'u kapıya kadar geçirdi Vali.

Reyhan, Abbad'ın akşam yemeği teklifini başka bir zamana erteledi ve adamlarıyla birlikte valilik binasından ayrıldı.

Abbad Vali'ye döndü:

"Onu isyancılardan biri mi sandın?" dedi aşağılayarak.

Vali gözlerini kaçırdı. "Giysilerini görmüyor musun? Yürüyüşünü; konuşmasını... Adam kaç dil konuşuyor biliyor musun?" diye devam etti.

Vali cevap vermedi.

*

Reyhan bin Salih geniş kapıyı açıp yüksek tavanlı odaya girdi; pencere kanarındaki masaya yaklaşıp koltuğa oturdu.

Masanın üst çekmecinden çıkarttığı geniş köşeli demir kutunun içini boşaltıp içine bir miktar su döktü. Göğsünde giysisinin içinde gizlediği mektubu alıp açtı ve masaya serdi.

Mektubu su dolu kutuya bıraktı; üzerindeki tüm mürekkebi akıtmasını bekledi; su siyah dönerken yazılar yok olmaya başladı.

Tamamen yok olduğunda çıkartıp masaya özenle yerleştirdi ve elleriyle birkaç kez üzerinden geçti; iyice düzeldiğini görünce

masanın üzerindeki minik şişelerden birine uzandı ve içindeki sıvıyı dikkatlice mektubun üzerine döküp elleriyle yaydı.

Ellerini bir bezle kuruladıktan sonra bu kez bir başka şişeyi açıp avuçlarına döktüğü siyah tozu mektubun üzerine serpti.

Elleriyle dağıttı ve kısa bir süre bekledikten sonra mektubu sudan çıkarttı.

Tekrar masaya yaydı ve ıslak bir bez parçasıyla mektubu sildi.

İşini tamamladığında mektupta bambaşka bir mesaj vardı.

Bu bir aşk mektubu değildi; ama onu bir aşk mektubundan çok daha fazla gülümsetti.

Masanın üzerindeki mum alevi ile mektubu tutuşturdu ve yazılar tamamen okunamaz hale gelinceye kadar bekledi ve su dolu kutuya bıraktı.

Gri saplı bir kaz tüyünü eline alıp bir başka kâğıda yazmaya başladı.

Mektubu rulo şeklinde sardı ve mühürleyip seslendi:

"Kadr!" Koltuktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Kadr kapıda belirmişti:

"Birkaç gün içinde kamplara erzak taşımaya başlayacağız; diğer kampların yöneticileriyle konuşun. Bizden mal alacak her kamp yöneticisine her ay 300 altın rüşvet verilecek ve kamp sahiplerine ise yüz köle hediye edileceği bilgisi yayılsın... Adamların farklı bölgelere yerleşmesini sağlasınlar ki tüm köleleri örgütleyebilsinler. Silahlar çok iyi gizlenmeli, anladın mı? Adamlarımızı önceden gönderin, malları bekletsinler... Sakın hata yapmasınlar!"

Kadr başını evet anlamında sağladı. Reyhan bin Salih elindeki ruloyu uzattı ve ekledi:

"Bu mektup bir an önce Ali bin Muhammed'e ulaştırılacak!"

AĞUSTOS 869
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

"Efendim Boğa'nın oğlu Musa Komutan'ın yaklaştığını bildirdiler" dedi Akçın

"Neredeymiş?" dedi Salih taht koltuğuna oturdu ve arkasına yaslandı; birden yüzü karardı.

"Rey yakınlarında haber almış! Bağdat'a gelmek üzereymiş..."

"Güzel!" dedi dudakları büzdü ve garip bir ses çıkardı.

Musa'nın kızgın olabileceğini biliyordu, ama onunla konuşup sakinleştirebileceğini düşündü.

Ne de olsa o çok uzaklardaydı ve ona danışacak zaman yoktu.

Düşüncelerinden sıyrılıp sıkıntıyla ayağa kalktı.

Tam o anda kapı açıldı ve iki asker belirdi ve hızla yaklaştı:

"Komutanım Tamarra diye bir kadın; Ebu Ahmed Müeyyid'in annesi olduğunu söylüyor! Sizinle görüşmek istiyor; altınların yerini bildiğini söylüyor!"

"Altınlar?" dedi Vasıf'ın oğlu Salih ve Akçın ile göz göze geldi.

"Lanet olası Kabiha, bunu nasıl düşünemedik!" deyip kendi başına vurdu sertçe.

"Nerede?" dedi öfkesi daha çok kendineydi.

Asker hemen kapıya koştu ve kapıda bekleyen Tamarra'yı içeri aldı.

Siyahlara bürünmüş Tamarra yavaşça yaklaştı.

Ürkütücüydü, gözlerinin beyazına kan oturmuştu, ama dimdikti.

Rengi soluk, eski güzelliğinden geriye pek bir şey kalmamıştı.

Onu en son ne zaman gördüğünü anımsayamadı.

"Tamarra!" dedi yanına yaklaştı.

"Komutan!" diyerek onu selamladı.

"Asker dedi ki..."

Tamarra sözünü tamamlayamadan sözünü kesti.

"Onun ne yılan olduğunu unutmuş olmanıza biraz şaşırdım" diyerek onu bakışları ve sözleriyle iğneledi.

Salih derin bir iç çekti; kendine olan kızgınlığı arttı.

"Nerede olduğunu biliyormuşsun!"

"Düşmanını en az kendin kadar iyi tanımalısın komutan! Hayatta kalmanın tek yolu budur!"

"Seninle derin sohbetleri özlemişim ancak..." dedi Salih.

"Altınların nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun?" diyerek günler sonra ilk kez gülümsedi Tamarra.

"Şimdi mi gitmek istersin?"

"Hemen!" dedi Salih ve odadan çıktılar.

Samarra'nın hemen dışındaki kırsala çıktılar.

Salih Tamarra'nın kendinden bu kadar emin olmasından etkilendi, ama sürekli durması ve atını farklı yönlere sürmesi kafasının karışık olduğunu düşündürdü; karamsarlığa kapıldı.

"Kabiha'yı sorgulaması için birilerini görevlendirdin değil mi?" dedi.

"Elbette, efendim!" dedi Akçın.

"Neyse, burada bir şey bulacağımız yok zaten!" diyerek söylendi...

Tamarra birden hızlandığında umutlandı; askerleriyle birlikte onu izlediler.

Küçük bir değirmen eviydi ve etrafta terk edilmiş taş evlerden başka bir şey yoktu.

Yaklaştılar ve atlarından inmek üzereyken bir tıkırtı duydular.

Tüm askerle bir anda kılıçlarını çekip atlarından indi ve dikkatlice etrafta gezindi.

Çok geçmeden altı muhafızı yakaladılar ve değirmenin bodrumundaki gizli bölmeyi bulup aşağıya indiler.

Salih en öndeydi ve yanındaki askerler meşalelerle odayı aydınlattı.

Akçın sandıklardan birini açtı ve oda ışıltıyla parladı.

Salih'in kahkahası tüm odada yankılandı.

Akçın'ın kulağına eğildi ve:

"Bu altınlardan kimseye bahsedilmeyecek! Özellikle de..." sözünü tamamlayamadan...

"Emredersizin komutanım!" dedi Akçın.

Tamarra odanın girişinde ellerini karnında birleştirmişti; sadece izledi.

Kalbi ve ruhu paramparçaydı, ama bir dağ gibi dik ve mağrurdu.

Kendini hatırlatmak istercesine boğazını temizledi.

Salih döndü:

"Affet; bir an seni unutmuşum!" dedi gülerek.

"Sorun değil; hatırlatmasını bilirim!" dedi Tamarra.

Salih kesik ve tiz bir kahkaha attı:

"Saray kadınlarından korkulur!" diyerek ekledi: "Ne kadar istiyorsun?"

"Altın istemiyorum!" dedi Tamarra.

Salih şaşırdı; ama mutlu oldu:

"Peki, ne istiyorsun?"

Tamarra gülümsedi ve gözleri kısıldı.

Yüzü bir anda gecenin karanlığında tüm zarafetiyle ortaya çıkan ay gibi parladı.

AĞUSTOS 869
"ARAP ÇÖLÜ" AL JEHRA
BANU TEMİM KABİLESİ
BUGÜNKÜ KUVEYT

Nöbetçilerden biri yaklaştı; kulağına eğildi.

Tedirgin bakışlarıyla bir şeyler fısıldadı.

Kahkahası bir bıçak gibi kesildi ve göz bebekleri öfkeyle büyüdü. "Ne?" diye bağırdı. Bir anda sessizlik kapladı çadırı... Adam öylesine ürktü ki uzaklaştı. "Bu nasıl mümkün olabilir!"

Sofranın etrafındaki herkes meraklı gözlerle birbirini süzdü; ama kimse tek kelime etmedi.

"O adamı hemen bulun ve buraya getirin" diye bağırdı.

Nöbetçi korku dolu gözleriyle Vahab'a baktı "Efendim" dedi. Bir an durdu; gözlerini kaçırdı ve

"Aslında bir kadın..." dedi sesi titreyerek...

Oturduğu yerden bir anda öfkeyle ayağa kalktı.

"Bana köle bir kadının üç adamımı öldürdüğünü ve kaçtığını söylüyorsun; doğru mu?"

"Peşindeler efendim, çok kısa zamanda yakalanacaktır."

"Öyle olmasını umalım; onu bulun ve buraya getirin!"

Nöbetçi sırtını dönmeden birkaç adım geri gitti ve kaçar gibi uzaklaşıp çadırı terk etti.

Sofra hala sessizdi; Vahab yerine oturdu. "Sevgili dostum, lütfen bunun için beni affet" diyerek Ali'nin omzuna dokundu. Az önceki öfkesinden eser yoktu.

"Her seferinde bir sorun çıkıyor değil mi?" diyerek gürültülü ve sahte bir kahkaha attı.

Ali saygıyla başını eğdi; ama tek kelime etmedi.

Vahab'ın diğer yanında oturan Cafer ile göz göze geldi.

Bakışlarında gizli bir mesaj vardı ve Cafer de suskunluğunu bozmadı.

"Düşünebiliyor musun? Köle bir kadın üç adamımı öldürüyor! Bu aptalları belki de benim öldürmem gerekiyor!" O gülmeye başladığında herkes güldü.

Ali ve Cafer dışında herkes...

Vahab bir anda sustu: "Ah!" dedi "Ali affet beni... Köleler konusundaki hassasiyetini biliyorum... Ama bu bir katil! Üstelik bir kadın" yine kahkaha attı.

*

Sol eliyle adamın ağzını kapamıştı. Sağ eliyle tuttuğu bıçağın ucuysa korkudan gözlerinden yaşlar boşalan adamın boğazındaydı.

Kulağına fısıldadı:

"Tek kelime edersen cehennemi boylarsın..." dedi Shahla. Çadırda başka birinin olmadığına sevinmişti; bir an önce bu lanet olası yerden kurtulmak istiyordu.

Dışarıdan gelen sesler çoğalmıştı:

"Lanet olsun onu hemen bulmanız lazım... Ali bin Muhammed misafiri; böyle bir gecede bu rezaleti asla affetmeyecektir..."

Shahla onun adını duyunca nefesinin kesildiğini sandı. Demek buradaydı. Anlam vermedi; Sama kasabasında olmalıydı. İçinden söylendi; iki gündür burada tutsak olduğunu unutmuş gibiydi.

"Onun hemen yakalanıp ziyafet çadırına götürülmesini istiyor; eğer bulamazsanız kelleniz gidecek..."

Dışarıdaki adamın endişeli sesi onu öylesine mutlu etti rehin aldığı adamın ağzından elini çekti ve bıçağı gülümseyerek bıraktı...

*

"Benimle bir kadeh iç Ali" dedi Vahab..." Anlaşmamızın şerefine benimle bir kadeh içer misin?" diye tekrarladı.

Ali sofradaki kadehe uzandı; sol işaret ve küçük parmağına taktığı safir ve elmas yüzükler parladı.

Ali gülümsedi: "Dostluğumuzun hatırına elbette" diyerek bir yudum aldı.

Vahab yine gürültülü bir şekilde güldü; geniş bir tepsiyi andıran göbeği sallandı.

Ali'nin gözleri kadehteki şarabı bir nefeste midesine boşaltan Cafer'e takıldı. Cafer'in umursamaz bakışları onu güldürdü. Ne yaparsan yap der gibi baktı ona ve kadehini sofraya bıraktı.

Yorgun; ama rahattı.

"Vahab!" dedi ona eğilerek; elini elinin üzerine örttü.

Vahab şaşırdı.

"Bunu asla unutmayacağım... Teşekkür ederim!"

"Ah, beni ağlatacaksın Ali" diye fısıldadı. Diğer elini onun elinin üzerine koydu.

"Sen ve ben... Nasıl denir, çok eğlenceli bir adam değilsin ama benim dostumsun. Daima öyle kalacaksın! Gerçi çok uzun yaşayacağını sanmıyorum; yani kafandan geçen şeyler seni fazla yaşatmayacak" deyip yine bir kahkaha attı.

"Birkaç gün daha kal" diye ekledi.

"Kalamam" dedi Ali.

"Peki, ısrar etmeyeceğim... Gidip artık uyuyun"

Ali gülümsedi; Cafer ile göz göze geldi; kalkmak için doğruldu.

Tüm bakışlar aynı anda tek bir noktaya kilitlendi.

Çadırda aralanan perde ve hızlı adımlarla yaklaşan nöbetçi bu kez gülümsedi ve heyecanla haykırdı:

"Efendim tutsak yakalandı."

Vahab kolundan tuttuğu Ali'yi yerine oturttu.

"Onu buraya getirin" dedi.

Çadırın hemen önünde bekletiliyor olmalıydı; bileklerinden bağlıydı.

Ali kıza baktı.

Üzerinde solmuş gri ve kirden renk değiştirmiş bol ve dizkapaklarına kadar uzanan bir elbise vardı. Kir ve kum beyaz tenini saklamaya yetmiyordu; saçları ve gözleri simsiyahtı. Dağınık saçları neredeyse belindeydi.

Tüm bakışların üzerinde olduğunun farkındaydı, ama gözleri bir kaplan gibiydi. Korkusuz ve vahşiydi...

"Demek kaçak küçük köle sensin!" dedi Vahab.

"Adın ne?"

Shahla cevap vermedi; hatta soruyu duymamış gibi yüzüne bile bakmadı. Bakışları Ali'deydi. Hayatının en güzel anıydı. Göz göze geldiler. Tüm bedeninin titrediğini hissetti.

"Cevap ver köle" diye bağıran bir ses ve yüzüne inen sert bir tokatla yere düştü.

"Vahab" dedi Ali. Buna engel olmak istedi; Cafer'in yüzü asıldı, ama bir şey söylemedi.

Çadır yine sessizliğe büründü.

Nöbetçi Shahla'ya yaklaşıp bir kez daha vuracağı sırada Vahab: "Hayır" dedi.

Shahla hala yerdeydi; dudaklarının arasından sızan kana aldırmadan elinin tersiyle sildi.

Başını kaldırdı ve yeniden Ali ile göz göze geldi. İkisi de bakışlarını çekmedi.

Sonsuza dek bu anın içinde kaybolmak istedi. Onun gözlerinde kaybolmak...

Sessizliği Vahab'ın alaycı sesi bozdu:

"Onu sana veriyorum Ali" dedi.

Ali döndü; anlamsız gözlerle ona baktı.

"Bana mı veriyorsun?" düşünmeden konuşmazdı; ama öylesine şaşkındı ki.

"Evet, ne istiyorsan yap! Artık senin kölen!"

Vahab'ın anlık duygu ve düşünce değişimlerini biliyordu, ama bu kez gerçekten şaşkındı.

Tekrar kadına baktı; Cafer ile göz göze geldi.

"Bir hediye olarak kabul et; temizlenince bir şeye benzeyebilir. Ama istemezsen sorun değil, hemen öldürürler!"

Ali suskundu; düşünemiyordu. Ne diyeceğini bilemedi.

Ne söylemeliydi; onu da bilemedi.

Dudaklarından tek bir söz çıktı:

"Tamam"

Vahab onun sözlerini tekrarladı; o da şaşkındı.

Güldü: "Nasıl olsa çok yaşamayacaksın! Biraz eğlen dostum" diyerek omzuna sert bir şekilde vurdu ve kahkaha attı.

Eliyle nöbetçilere işaret etti.

"Kızı temizlesinler!"

Nöbetçiler Shahla'yı çekiştirerek dışarı çıkardı.

"Artık uyumalıyız" diyerek bir anda ayağa kalktı Vahab "ya da bazılarımızın yapacak başka şeyleri vardır" diyerek güldü. Cafer kesik bir kahkaha attı; ama Ali'nin bir kılıç gibi parlayan öfkeli bakışlarıyla gülüşü bir anda yok oldu.

Çadırdan çıktı; adımları hızlıydı.

Cafer ona yetişmekte zorlandı.

Şarabın etkisiyle tüm bedeni gevşemişti.

Çok keyifliydi. Konuşmadılar ve birkaç adım ilerideki çadıra girdiler. Bir anda Cafer'e döndü: "Sarhoşsun!" dedi.

Kelimeler ağzında yuvarlandı Cafer'in...

"Belki biraz" dedi ve anlamsızca gülümsedi.

Bu Ali'yi de gülümsetti.

"Gün doğumunda yola çıkıyoruz; toparlan!" diyerek onu çevirdi ve çadırın içine doğru hafifçe itti. Cafer'in bu alışık olmadığı gülüşleri onu keyiflendirmişti. Kendisi için hazırlanmış çadıra doğru ilerledi.

Perdeyi aralatıp içeri girdi.

Geniş oymalı tahta masaya yaklaştı; üzerinde sadece yiyecekler, biraz meyve ve çadırı aydınlatan mumlar vardı. Yorgundu; üzerindeki ipek kumaşlar bile ağır geliyordu. Aynı ağaçtan yapılma koltuğa oturdu ve masaya yaklaştırdı.

Özenle katlanmış kalın bir kâğıdı yine aynı özenle ve yavaşça açtı. Masanın büyük bir bölümünü kaplayan bir haritaydı.

Parmakları yazıların ve şekillerin üzerinde dolaştı; bir çocuğun başını okşar gibi nazik ve şefkatliydi.

Gülümsedi ve sonra bir anda irkildi. Bakışları çadırın girişindeydi.

Shahla'nın saçları ıslaktı; üzerinde yeşil ayak bileklerine kadar uzanan işlemeli bir elbise vardı; ayakları çıplaktı.

Teni tahmin ettiğinden daha beyaz, gözleri daha siyahtı.

Gözlerine sürme çekilmişti ve odayı yasemin kokusu sardı.

Niye böyle tuhaf baktığını anlamaya çalıştı. Kadının bakışlarına anlam veremiyordu.

Bir şey söylemek istedi, ama ne diyeceğini bilemedi. İnce bir iç çekti.

"Hayatımı kurtardığın için her istediğini yapacağımı sanıyorsan çok yanılırsın!" dedi Shahla. Niye böyle saçma sapan bir şey söylediğini kendisi de anlayamadı. Bir anda kelimeler ağzından dökülüvermişti.

Ali:

"Senden istediğim tek şey sessiz olman!" dedi. Yerinden kalktı. Kadının masanın üzerine baktığını görünce aç olabileceğini düşündü. Bir şey söylemedi, ama eli ve gözleriyle alabileceğini işaret etti.

Sonra geniş bakır bir çukur tabak içindeki meyveler aldı ve yanına yaklaşıp ona uzattı.

Shahla hiç itiraz etmeden tabağın hepsini aldı ve ondan uzaklaşıp bir köşede yere oturdu.

Ne kadar zamandır yemek yemediğini bilemedi.

Kadının her hareketinde bir incelik ve zarafet vardı.

Bir köleden beklenmeyecek bir incelik...

Ali onu izlemekten vazgeçti ve masanın başına döndü; oturmadı.

Dikkatini veremedi; ani bir hareketle kadına döndü, ama yaklaşmadı.

"Sana zarar vermeyeceğim; o yüzden endişelenmene gerek yok! Sabah buradan ayrılıyoruz ve bu gece burada uyuyabilirsin."

"Bunu en son deneyenler şimdi çok uzaklarda..." dedi Shahla göz kırparak ve ekledi: "Adın ne?"

Ali gözlerini kıstı:

"Bir köle için fazla cüretkâr bir soru? Üstelik bu soruyu benim sormam gerekirken?"

"Ali... Sana öyle dedi pis şişko. Kim Ali?" diye yeniledi...

"Ali bin Muhammed bin Ahmed bin Ali bin İsa bin Zeyd bin Ali bin al- Hüseyin bin Ali bin Ebu Talib" dedi.

Shahla elindekileri bıraktı; yerinden doğruldu ve yaklaştı.

"Başın hala omuzlarının üzerinde oysa..." Biraz eğlence iyi gelebilirdi. Hem ne diyebilirdi ki seni görebilmek için başıma neler geldi mi diyecekti.

Shahla'nın yüzünü daha da aydınlatan anlam veremediği ifade onu öfkelendirdi:

"Ne demek bu?" diyebildi.

" Basra'da bir kazığa saplı başı bütün sokaklarda gezdirildi de... Yani ya o Ali bin Muhammed değildi; ya da sen Ali bin Muhammed değilsin!" dedi.

"Ah, onur duydum" diyerek gülümsedi Ali. Bu onu keyiflendirdi. Demek Vali Muhammed bin Raja al Hidari böyle bir yalan söylemişti; bu işine geldi. Ölü olarak bilinmesi çok daha iyiydi.

"Sabah nereye gideceksin? Samarra? Bağdat?"

Ali cevap vermedi; sadece sırtını döndü.

Masaya yaklaştı.

Shahla ani bir hareketle masanın üzerindeki sayfalardan birini aldı ve göz attı. Ali hışımla döndü ve kâğıdı onun elinden aldı. Bu kez gerçekten öfkelendi.

"El Muhtare" dedi Shahla.

Ali şaşkındı; kâğıdı geri alması bir anlıktı. O kadar dar bir zamanda bunu nasıl anladığını düşündü.

Shahla'nın meraklı bakışları hala üzerindeydi; kendi sözünü fısıldayarak tekrarladı.

"Bu gece çok şanslıydın, bence bunu çok fazla zorlama!" dedi Ali.

"Ne yapacaksın kölelerin sahibi?" dedi.

Ali'nin bakışlarıyla karşılaşınca; "Ah, bilmiyor muydun? Sana kölelerin sahibi diyorlar!"

"Bir hayranlık mı seziyorum!" dedi Ali. Bakışları alaycıydı.

Shahla'nın yüzü kızardı. Anlamış mıydı yoksa? Hemen toparlandı:

"Hayır, bir aptal olduğunu düşünüyorum; hayalperest bir aptal!"

"Ah!" dedi Ali. Bu kez sinirlenmemişti, hatta keyiflendi.

"Öyle mi! Neden öyle düşünüyorsun peki?"

"Mümkün değil! Diyelim ki başardın? Onları ne yapacaksın? Nereye götüreceksin binlerce insanı?"

Ali gülümsedi.

Çok yakındılar; ikisi de bakışlarını birbirinden çekmedi.

Bir süre sessiz kaldılar; sessizliği kadın bozdu:

"Ah evet, El Muhtare" dedi. Zafer kazanmış bir komutan gibi derin bir nefes aldı; gülümsedi. "Ve düşündüğümden de aptal olmalısın!" diye ekledi. "Asla başaramazsın!"

"Çok akıllı olduğunu sanıyorsun değil mi ?" dedi Ali.

"Çok akıllı olduğumu biliyorum Basralı. Ve kendini akıllı zanneden herkesin düşüncelerini de okuyabiliyorum!"

"Ya!"

"Dikkatin dağınık, senin sorunun aynı anda birçok şeyi düşünmek zorundasın ve dikkatini dağıtan da benim!"

"Bak sen!"

"Kalp atışların hızlandı; avuçların terlemeye başladı. Öfkeli görünüyorsun, ama değilsin; içindeki duyguyu bastırmaya

çalışıyorsun, ama gözlerindeki derin bakış öfkeden değil arzudan…"

"Seni mi arzuluyorum?"

"Beni!" diye gülümsedi.

Ali ona iyice yaklaştı; kulağına eğildi. Yanağı bir an Shahla'nın tenine değdi. Shahla bir an ruhunun bedenini terk ettiğini sandı. Tüm bedeni titredi.

"Seni kırmak istemem ama pek tipim değilsin!" dedi.

Ve ani bir hareketle geri çekti.

"Gerçekten mi?" sesinden hiçbir tereddüt yoktu; belki ince bir alay… Kendine olan güveni tamdı. Ama Ali devam etti. Shahla'nın yüzündeki güven kendini yok edene kadar

"Bir kere çok zayıfsın. Çok konuşan kadınları sevmem. Üstelik tenin fazla beyaz… Solgun! Biraz hastalıklı görünüyorsun! Ve eğer konuşmaya devam edersen seni nöbetçilere veririm! İnan ki bunu istemezsin ve inan ki bunu yaparım!"

Kolundan tutup geniş büyük yer yastıkların bulunduğu yere sürükledi ve hafifçe itti.

"Uyu!"

Arkasını döndü; masanın yanına gitti.

Çadır derin sessizliğe gömüldü.

Avuçları terliydi; kalbi hızlı atıyordu. Görmediğinden emin olmak için bir kez daha ona baktı.

Gözleri masadaki kâğıtların üzerindeydi; ama bakışı boştu; dikkatini toplayamadı. En iyisi biraz uyumalıydı.

*

Çadırın perdesi açıldı ve gün ışığı çadıra doldu.

Ali'nin sırtı dönüktü; etrafa son bir kez baktı; kimin geldiğine dönüp bakmadı; kimin geldiği belliydi.

"Umarım kendine gelmişsindir Cafer!" dedi.

"Başım biraz ağrıyor, ama..." Ali'nin bir anda dönüp öfkeli gözleriyle onu süzdüğünü görünce sözleri yarım kaldı.

Cafer'in dün gece bıraktığı yerde uyuyan kadına baktığını gördü.

"Abdal ile konuş! Kadını azat ettiğimi söyle. Birazdan yola çıkıyoruz!"

"Bunu yapamazsın! Beni burada bırakamazsın!" diye yerinden kalkıp haykırdı Shahla.

İkisi de bir anda kadına döndü...

Bir şey söylemesine fırsat kalmadan uzandığı yerden doğrulup yanlarına geldi. Sanki Cafer'i görmemiş gibiydi; ya da umursamıyordu. Bu Cafer'i biraz kızdırdı. Ali'nin karşısına geçti.

"Seni azat ettim, istediğin yere gidebilirsin? Kimse sana engel olmayacak!" dedi Ali.

"Benim derimi yüzerler... Bunu bilmiyor musun?" diye bağırdı. İlk kez gözlerinde korku ve endişe vardı. Ölmek umurunda değildi; onu bulmuşken şimdi ayrılamazdı.

"Bunu halledeceğim, merak etme... Kimse bir şey yapmayacak!"

"Sen gittiğin anda bana neler yapacaklarını biliyorsun! Beni burada bırakamazsın!" sesi yalvarır gibiydi.

Cafer usulca Ali'nin kulağına eğildi:

"Bunu halledebilirim! En azından acısız bir şekilde..."

Ali'nin ters bakışlarıyla sustu.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni de götürün."

"Olmaz!"

"Söz veriyorum hiç konuşmayacağım; Bağdat'a beni de götürün!"

"Bağdat'a gideceğimizi nereden biliyor!" diye söylendi Cafer... Ali'nin bakışlarıyla karşılaşınca keşke sussaydım diye geçirdi içinden. Bakışlarını kaçırdı.

"Biliyordum, Bağdat'a gittiğinizi biliyordum!"

"Seni oraya götüremem!" diye yineledi Ali.

Çadırdan çıkmak için bir adım attı; Shahla yaşlı gözlerle: "Beni burada bırakma Ali..." dedi.

Ali durmadı; çadırdan çıktı ve Cafer onu izledi...

Shahla dizlerinin üzerine çöktü; gözleri doluydu. Çaresizlik tüm bedenini sardı. Yanağına düşen damlalara engel olamadı... Sona gelmek bu olmalıydı. Hiçbir çıkış yolu yoktu ve içinde bir soğukluk hissetti.

Korktu; çok korktu.

En çok da onu bir daha göremeyeceği için.

Direnecek ya da meydan okuyacak dermanı yoktu.

Sadece bu işin bir an önce bitmesini diledi.

Bu kadar çabuk öleceğini düşünmemişti.

Gözleri çadırın içinde gezindi; güneş içeri sızıyorken "bu kadar güzel bir sabahta ölünmemeli" diye geçirdi içinden...

Sonra yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi.

Ve aniden çadırın perdesi açıldı.

Güneş gözlerini kamaştırdı.

Siyah bir gölge gibiydi.

Gözlerini kıstı.

"Bunları giy, gidiyoruz!"

Fırlatılan siyah giysileri havada yakaladı. Doğruldu; Ali'nin gözlerinin içine baktı. Hala yaşlarla doluydu ve bu kez gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi...

"Acele et!" derken sesi bu kez yumuşaktı; az önceki öfkeli ve emrivaki halinden eser yoktu. Bir şeyler daha söyleyeceğini sandı, ama sadece baktı ve dönüp çıktı çadırdan...

Cafer'in tedirgin bakışlarına aldırış etmedi.

"Tek bir kelime daha duymak istemiyorum!" dedi.

Cafer de daha fazla söylenmeye istekli değildi.

Yerde duran iki bölmeli deve derisinden yapılma çantayı ata yerleştirdi. Kalan son parçaydı; Muhammed de hazırdı.

Meraklı gözler ve ağır adımlarla yaklaştılar.

Rafik, Cafer'e göz kırptı; Muhammed ise daha cesurdu:

"Neler oluyor Ali?" dedi.

Ali dönmedi; atın eğerini kontrol etti; sonra çantanın bir bölmesini açtı...

"Lanet olsun!" dedi. Hışımla çadıra geri döndü.

Shahla aniden döndü. Ali'nin verdiği siyah gömlek ve pantolon içinde kaybolmuş gibiydi. Belinde defalarca dolamak zorunda kaldığı mor kuşak takılıydı...

Gülümsemek istedi, ama öfkeyle üzerine gelen Ali onu ürküttü; bir adım geri gitti.

Ali hiçbir şey söylemeden üzerini aradı.

"Ne yapıyorsun?" diye söylenmesine aldırmadı. Elleri tüm bedeninde dolaştı ve kuşağın içinde saklanmış hançeri tek bir hamleyle sertçe çekip aldı.

Kınından çıkardı.

Gözleri avının üzerine atlamaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibi parladı.

Hançer öyle keskin ve parlaktı ki; bir an ölümün o bıçağın parlaklığında saklandığını düşündü.

"Gidecektin ve sadece kendimi korumak içindi... Ben hırsız değilim" diyebildi.

"Evet, öylesin!"

Hançeri kınına yerleştirdi. "Gidiyoruz; hemen!"

Bu sert tavır onu rahatsız etmedi; hatta rahat bir nefes aldı; tereddüt etmeden onun peşine takıldı.

Ali çadırın girişinde aniden durunca ona çarptı. Hemen toparlandı; gözlerini kaçırdı; başını usulca eğdi. Tekrar baktığında dört adamın anlamsız, meraklı, şaşkın bakışlarıyla baş başaydı. Herkes bir cevap bekliyor; ama soru sormaya kimse cesaret edemedi.

Ali: "Bu... Bu..." dedi.

Adını bilmiyordu; Shahla'ya döndü.

"Shahla!" diyerek yarım kalan cümlesini tamamladı.

Ali: "Cafer bin Muhammed al Suham, Muhammed bin al Kasım, Müşrik Hamza Abu Ahmed ve Rafik Cafer Abu al –Fadl dedi.

Shahla anlamsız gözlerle Ali'ye ve adamlara baktı.

"Shahla, sadece Shahla" deyip gülümsedi.

Adamların bakışları Ali ve Shahla'nın üzerinde olağanüstü bir ahenk ile gidip geldi; kimse bir şey söylemedi.

Cafer Ali'nin elinde tuttuğu bıçağa baktı; sonra da Shahla'ya...

"Ee, bizimle Bağdat'a geliyor..." dedi. "Gidelim..."

Kaçarcasına hızla ilerledi ve atına bindi. Cafer atlardan birini getirmişti çoktan.

Yaklaştı:

"Binmeyi biliyorsun değil mi?"

Shahla eğeri tuttu: "Beni öldürmek istediğini biliyorum; bir daha aklından bile geçirme. Ölen kişi ben olmam emin ol !" dedi ve ustaca bir hareketle tek bir hamlede bir kuş gibi uçarcasına ata bindi.

"Lanet olsun... Başımız ciddi belada!" diye söylendi Cafer ve atına yöneldi...

Ali herkesin atına binmesini bekledi; görmüyor, ama biliyor gibiydi. Yavaşça sürmeye başladı. Etrafı insanlarla çevriliydi; gittikçe çoğalan bir kalabalık onu takip etti. Hayranlık ve saygı dolu bakışlar arasında ilerledi. Shahla ve diğerleri onun birkaç adım kadar gerisindeydi...

Çadırların arasında dar yollardan geçip büyük geniş çadırın önüne yaklaştığında atını durdurdu.

Çölün ortasında bir saray gibi ihtişamlıydı çadır; her yanı sarmış nöbetçiler sessizdi.

Vahab ona doğru yaklaştı; kollarını açtı ve sarıldılar.

"Allah seninle olsun !" dedi, Vahab

Gururlu ve endişeli bakışları Ali'nin üzerindeydi.

Ali sadece gülümsedi ve tekrar sarıldılar.

Vahab onun tekrar ata binmesine yardım etti ve biraz uzaklaştı.

Sadece onun değil herkesin gözü Ali'nin üzerindeydi ve öylesine sessizdi ki etraf, kimse nefes bile almıyordu, sanki...

Omuzlarına düşmüş siyah taylasan ile ustaca başına sardı...

Sağ elini önce dudaklarına sonra alnına götürüp Vahab'ı selamladı; boynundaki siyah peçeyi taktı ve hızla döndü. Rüzgârla yarışır gibiydi...

Vahab tok sesiyle ardından bağırdı:

"Ali bin Muhammed, Alavi al Basri al Burkui! Khuruc Ghadban Billah!"

Ali sol kolunu kaldırdı; at sürmeye devam etti; hızında hiçbir azalma yoktu.

Sesi her yeri kapladı:

"Khuruc Ghadban Billah" diye haykırdı.

Ve ardından herkes aynı anda tekrarlamaya başladı.

Çöl coşkuyla haykırılan **"Khuruc Ghadban Billah"** sözleriyle doldu.

Cafer, Muhammed, Müşrik, Rafik ve Shahla onu takip ettiler...

Çölün kızgın kumlarında uzun süre devam ettiler.

Arada sırada Cafer Shala'ya doğru bakıyor; bir sorun olmadığını görünce devam ediyordu.

Müşrik ve Rafik'in yanlarında yedek atlar vardı. Onları en geriden takip ettiler.

Kavurucu güneşin altında kızgın kumların arasında hiç durmadan at sürdüler.

Ali yavaşladı; ardından diğerleri.

Etrafına baktı; başı ve sonu olmayan çölün ortasında; hiç bitmeyecek gibiydi.

Cafer ilerleyip Ali'nin yanına yaklaştı; bir şeyler konuştular; anlayamadı.

Ali eğilip atını okşadı, sanki kulağına bir şeyler fısıldar gibiydi. Şefkatli ve yumuşaktı.

Sonra başını gökyüzüne çevirip baktı; kendi etrafında daireler çizerek her yana baktı.

Güneş tepedeydi; yakıcı ve ihtişamlı.

Gözlerini ondan ayırmadı; niye durduğunu da anlamadı.

Mola vermeyecekti; vermezdi.

Ali bir anda döndü, göz göze geldiler.

Sadece bir andı; bakışlarını hemen kaçırdı; at birden şahlandı ve hızla devam etti.

Shahla tam hazırlanırken Cafer onu uyardı:

"Hayır" dedi. Durdu. Herkes durdu ve Ali'nin ardından baktı.

Nereye gittiğini bilemedi; gidecek bir yer yoktu.

Ardından savrulan kumlar bir bulut gibiydi ve yavaş yavaş kum tepelerinin arasında kayboldu.

Ali geri döndüğünde ne kadar beklediklerini bilemedi; çölde zaman kavramı yoktu.

Bir an sonsuzluk gibiydi; güneş hep tepedeydi ve kumlar yakıcı.

Ve yine de büyüleyiciydi.

Huzur veren bir sessizlik ve arada sırada kumları savuran bir esintiydi.

Yüzünde ve ellerinde hissettikleri ılık bir dokunuş gibi...

Hissettiği anda kaybolan bir büyüydü.

Tıpkı onun bakışları gibiydi; üzerinde hissettiği anda kaybolan bir gizemdi.

Yine sadece Cafer ile konuştu; yine ne söylediğini duyamadı.

Peçesi hala yüzündeydi; sanki onun bir parçasıydı.

Bir anda Cafer Shahla'ya baktı ve Ali'ye bir şeyler söyledi.

Siyah ince bir perde gibi yüzünü gizleyen peçesi gülüşünü gizleyemedi.

Farklı bir gülüştü; ne alay ne de tanık olduğu öfke vardı.

Anlam veremedi, ama rahatsız da olmadı.

Gülüşü de rüzgâr gibi bir anda kayboldu ve hızla atını sürdü.

Bu kez hep birlikte gidilecekti; anladı.

Cafer'in bir şey söylemesine fırsat vermeden o da atını sürdü...

Geride kalan sadece kumların dansıydı...

Yaklaştıkça kaybolan kum tepelerini aştılar.

Yorgundu; yüzü güneşten iyice yanmış olmalıydı; ince bir sızı hissetti.

Teri gözlerini yaktı; sildi.

Ne kadar süreceğini düşündü.

Ne kadar dayanabileceğini...

Sonra düşünmekten de vazgeçti.

Yavaşladılar.

Söylenmesine gerek kalmadan herkes ne yapması gerektiğini biliyordu; onun böyle bir gücü vardı.

Bu kadar çabuk alışabileceğini düşünmemişti.

Belki de o sessiz emirler atlar içindi; kontrol ediyormuş hissi.

Belki de tam tersiydi.

Derin bir iç çekti.

Etrafa baktı; çöl hala uçsuz bucaksızdı.

Kumların büyük sırrını saklarcasına sessiz ve gizemliydi.

Bir deniz gibi uçsuz bucaksız gök ve bir altın gibi ışıldayan kumların tam orasında bir mucize gibi bir anda ortaya çıkan görüntüyse içinde tarifsiz bir coşkuya döndü.

Gözleri kısıldı; dudakları kıvrıldı ve her şey, tüm sıkıntı, yorgunluk bir anda yok oldu.

Dev palmiyeler nöbet tutar gibiydi o yeşil gölün etrafında.

Yeşilin bu kadar güzel olduğunu o an fark etti; onun gözlerinden sonra.

Gözlerini ayırmadan sadece baktı; zaman durmuş gibiydi.

Cennetteydi.

"Ah, hayır" dedi. Yüzü düştü; bir serap olmalıydı.

Bir rüya.

Muhteşem bir rüya, kusursuz...

Gözlerini sımsıkı kapattı; belki rüya devam ederdi.

Kime ait olamadığını bilemediği bir sesle aniden gözlerini açtı.

Rafik öyle bir sevinç çığlığı attı ki; sesi tüm çöle dalga dalga yayıldı.

Çölün sessizliğine alışan kuşlar korkuyla ve gürültüyle uçuştu gökyüzünde...

Gökyüzünde akıyor gibiydiler; kendilerini öylece bırakıyor ve sonra bir anda tekrar havalanıyorlardı.

Oyun oynar gibi, meydan okur gibiydiler...

Bir kahkaha attı; bir serap değildi; bir vahaydı.

Bu gerçeğin ta kendisiydi.

Diğerlerini beklemeden Rafik'in peşinde takıldı; bir an önce orada olmalıydı.

Bu kez en geride kalan Ali'ydi.

Yüzünde huzurlu bir gülüş; gözlerinde derin bir bakış vardı.

Onları ağır ağır izledi.

Rafik'in sevinç çığlıklarına Müşrik de kahkahalarıyla eşlik etti.

Hızlarını alamadılar; kahkahalar ve çığlıklar yetmedi.

Koşarak göle atladılar; kıyafetlerinin ıslanması umurlarında değildi; hatta bundan daha da keyif aldıkları belliydi.

Sakin göl bir anda karnavala dönüştü.

Kuşlar daha alçaktan uçarak eşlik ettiler coşkuya.

Muhteşemdi.

Ve rüzgâr dev palmiyelere sataşır gibi esti.

Savruldu; yaprakların arasından sızan güneş ışığı ılıktı.

Bir rebabın tellerinden doğan bir şarkıydı; her şey tamdı; her şey olması gerektiği gibiydi.

Ve tüm mucizeye katabileceği tek şey gülüşüydü; sadece gülüşü.

Sonra bir anda Ali ile göz göze geldiler.

Yüzü daha da yanıktı; peçesi yoktu bu kez.

Ve ilk kez bakışlarını da kaçırmadı.

Bu onu o kadar şaşırttı ki; bilemediği bir sebepten gözlerini göle çevirdi.

Tekrar ona baktığında yoktu.

Başını çevirdi; etrafa baktı.

Hiçbir yerde yoktu.

Arkasını döndü.

Oysa sadece bir andı; rüzgârdan daha hızlı olmalıydı.

Buna bugün birçok kez tanıklık etti; gülümsedi.

Kendi kendine mırıldandı:

"Rüzgârın efendisi..."

Düşüncelerini bir hançer gibi kesen bir sesle irkildi.

"Hurma!"

Elinde tuttuğu hurmaları kendisine sunan Rafik ile karşılaşınca gülümsedi.

Uzun ve ince yapılıydı. Bir zeytin tanesini andıran gözleriyle ve kocaman gülüşüyle çok sevimliydi. Olduğundan daha genç görünüyordu. Kıvırcık siyah saçları kısaydı.

Teşekkür etti ve avucundaki hurmaları aldı; bir tanesini yedi; çok lezzetliydi.

Cafer de yanlarına yaklaştı; bu kez sevimli olduğu bile söylenebilirdi.

Gülümsüyorlardı.

Ama gülüşlerinde bir şey vardı; anlayamadı.

Biraz bekledi.

Bir şeyler söylemek istiyor, ama lafı geveliyorlardı.

"Bir şey mi söyleyeceksiniz?" dedi meraklı ve sabırsız bakışları arasında...

"Aslında..." dedi Cafer...

Ama devamı gelmedi.

Shahla bekledi; meraklandı.

"Bazı şeyler var, yani belki sen bizim için yemek yaparsın!" dedi Cafer.

"Ben pek yemek konusunda iyi değilim" dedi Shahla.

Ve ciddiydi...

Adamların yüzündeki hayal kırıklığı ve şaşkınlık ise görülmeye değerdi."Nasıl?" dedi Rafik...

"Yemek yapmayı bilmiyorum!"

"Her kadın yemek yapmayı bilir!" diye homurdandı; yüzündeki derin hayal kırıklığını gördü Shahla...

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum!" diye yineledi.

Dönüp gitmek için bir adım attıklarında:

"Ama avlanabilirim!"Cafer ve Rafik'in alaycı kahkahaları onu biraz öfkelendirdi.

"Bize tavşan mı avlayacaksın? Ya da bir ceylan?" bu kez kahkahaları daha da şiddetlendi...

"Sen bir tavşan bile yakalayabilirsen eğer, ben senin kıyafetlerini bile yıkarım!" Cafer hala gülüyordu. Yahya da ona katıldı...

"Bu sözünü hatırlamak istemeyeceksin!" dedi Shahla "Ama ben sana büyük bir zevkle hatırlatacağım! Ve... Bulaşık işleri de sizde olacak!"

Tatlı bir meydan okumaydı; Cafer ok ve yayını getirdi. Rafik hala gülümsüyordu. Shahla ise çok keyifliydi. Ok ve yayı aldı. Yedek okları çantasıyla birlikte sırtına yerleştirdi ve "Güneş batmadan dönerim" dedi ve uzaklaştı...

AĞUSTOS 869
ARAP ÇÖLÜ - AL JAHRA
BUGÜNKÜ BAHREYN

Güneş tepede ve yakıcıydı.

Elleri arkadan sıkıca bağlanmış bedeviler dizlerinin üzerinde endişeli ve korku dolu bakışlarla birbirine baktı.

Sıcak bir esinti kumları dağıttı ve gözlerini kapadılar.

Dört kişiydiler. Gözleri birkaç adım mesafede konuşan tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş altı kişideydi.

Başları ve yüzleri örtülüydü. İçlerinden sadece birisi siyah giyimliydi ve dönüp kendilerine doğru geldi.

Yüzündeki örtüyü boynuna indirdiğinde bir kadın olduğunu görünce şaşırdılar.

Sabika'nın ani ve hızlı bir hareketle çıkardığı bıçak güneşte parladı. Endişeleri arttı.

Sabika bir adım kala durdu; diğerleri arkasındaydı.

Onların korku dolu gözerline baktı ve en öndekinin yanına çömeldi.

Genç bir delikanlıydı; alnında biriken terler hem korkudan hem de sıcaktandı.

Sabika derin bir nefes aldı; ela gözleri parladı.

Yüzü güneşten iyice kızarmıştı. Delikanlı gözlerini kaçırdı.

Sağ eliyle onun çenesini sertçe kavradı ve gözlerinin içine baktı.

"Banu Temim kabilesindensiniz değil mi?" dedi.

Sesi yumuşaktı, ama bu delikanlıyı rahatlatmadı.

Sadece başını evet anlamında salladı.

"Canınızı yakmayacağım, sadece birini arıyorum. Sorularıma doğru cevap verirsen gitmenize izin vereceğim! Beni anlıyor musun?" dedi.

Genç bedevi başını salladı bir kez daha.

"Siyah saçlı, beyaz tenli bir kız. Üç gün önce kayboldu! Kabilenizde mi?"

Delikanlı şaşkındı. "Bilmiyorum!"

"Bu bölgede sizden başka kimse yok! Sama kasabasına gidiyordu!" Sesi biraz daha yükseldi.

"Bilmiyorum!"

"Duymak istediğim cevap bu değil!"

"Yemin ederim bilmiyorum!" dedi delikanlı.

Sabika öfkeyle dudaklarını ısırdı; canını yakmak istemiyordu. Ama bunu yapmaktan çekinmeyecekti.

"Neden bu işi bu kadar zorlaştırırsınız ki?" dedi ve bıçağını delikanlının gırtlağına dayadı.

"Bir kez daha soruyorum! Siyah uzun saçlı, zayıf..." sözünü tamamlayamadan arkadan bir ses geldi.

"Onu gördüm!" Sabika heyecanla ona doğru döndü.

"Nerede?"

"Onunla gitti!"

"Kimle?"

"Ali bin Muhammed! Çölde yakalamışlar, tutsak edildi. Şef onu Ali bin Muhammed'e köle olarak verdi ve bu sabah Bağdat'a gittiler!"

"Ali bin Muhammed burada değil!" dedi Sabika.

"Yemin ederim buradaydı; dün akşam geldi. Yanında dört adamıyla... Kız gece çadırdan kaçarken üç muhafızı öldürmüş; yakalandı ve liderimiz Vahab onu Ali bin Muhammed'e verdi... Sabah gittiler... Yemin ederim doğru söylüyorum... Onunla gitti..."

Sabika doğruldu, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ah, Shahla! İşte benim kızım!" diye mırıldandı.

Ubbaklardan biri yaklaştı; yüzü gizliydi.

"Doğruyu söylediğini bilemeyiz!"

Sabika adamın korku dolu gözlerine baktı: "Doğru söylüyor!" dedi.

"Sabika, Shahla yakalanmaz!" diye ısrar etti.

"Eğer kendi istemediyse! Ali bin Muhammed'in orada olduğunu bir şekilde öğrenmiş olmalı" kesik bir kahkaha attı. Tüm endişesi yerini mutluluğa bıraktı.

Tekrar çömeldi ve bıçağını genç bedeviye yöneltti. Delikanlı korkudan gözlerini sımsıkı kapadı ve bileklerindeki ipin kesildiğini anladığında rahat ve derin bir nefes aldı.

Sırayla hepsinin bileklerini saran ipleri kestiler.

Sabika kurumuş bir ağaç dalına bağlanmış atlarını işaret etti.

Koşarak atlara ilerlediler ve atlarına binip uzaklaştılar.

Sabika hala gülümsüyordu.

"Adaya dönüyoruz!" dedi.

"Peşlerinden gitmeyecek miyiz?" dedi biri.

"Hayır, o artık dönmeyecek!" dedi Sabika ve hızla atına atladı ve sürdü.

Onu takip ettiler. Çölün kızgın kumları arasında hızla ilerlediler.

Güneş batana kadar devam ettiler; gök kızıla dönmeye başladığında çölden çıktılar ve limana varmaları uzun sürmedi.

Atları da tekneye alıp körfezin sularında yol aldılar.

Sabika başlığını çıkardı ve saçları rüzgârda savruldu.

Hala gülümsüyordu.

Karanlık çöktüğünde adaya varmışlardı.

Sahilde meşaleler yanıyordu ve kalabalıktı.

"Farjad dönmüş!" dedi.

Yüzü asıldı. Teknesinden indiğinde karşısında ilk gördüğü Farjad'dı.

Öfkeden çıldırmış bir hali vardı ve gözleri teknenin içinde gezindi.

"Shahla nerede?" diye bağırdı.

"O artık dönmeyecek!" dedi. Sabika ona iyice yaklaştı.

"Ne demek dönmeyecek? Nerede? Buldunuz mu? Yoksa bulamadan mı döndünüz!"

"Ali bin Muhammed ile gitti!"

"Bunların hepsi senin başının altından çıkıyor değil mi? Beni nasıl da kandırdın!" bakışı nefret dolu, sözleri buz gibiydi.

"Benimle konuşma tarzına dikkat et, Farjad!" diye bağırdı Sabika.

"Hemen hazırlanın, yola çıkıyoruz!" dedi Farjad ve arkasını döndü.

"Seni görevden alıyorum!" dedi Sabika.

Farjad döndü.

Öfkeli bir gülümsemeyle:

"Görevden mi alıyorsun?" dedi.

"Evet!"

"Bunu yapamazsın!"

"Elbette yaparım! Ben bir Dai'yim!" dedi Sabika.

"Görevi bıraktın, bahçenle ilgilenmek istiyordun!" Sesi alaycıydı.

"Fikrimi değiştirdim! Rashid burada değil; yani sadece benim sözüm geçerli! Şimdi evine git ve yeni görevini bekle!"

Farjad'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden kalabalığa döndü:

"Shahla dönmeyecek! Bu konu burada kapandı. Rashid dönene kadar tek Dai benim. Ve döndükten sonra her ikimiz de... Tıpkı eskiden olduğu gibi... Şimdi evinize gidin!"

EYLÜL 869
ARAP ÇÖLÜ/ AL JAHRA
BUGÜNKÜ SUUDİ ARABİSTAN

Ali dev hurma ağacının geniş ve eski gövdesine dokundu.

Derin yarıklarıyla her yeri kesilmiş gibiydi; yine de dimdik ayakta ve güçlüydü.

Tüm acılarına rağmen sararmış ayrık, geniş yapraklar arasında meyvelerini saçmak için sabırsızdı.

Sunuyormuş gibiydi.

Dallar başlarını yere eğmiş, hurmalar düşmek için sabırsızdı.

Verdikçe çoğalacaklardı.

Düştükçe...

Bir karşılık beklemeden, koşulsuz bir teslimiyetti.

Ağacın üzerinde geniş gri kanatlarıyla uçan bir hurma akbabasına takıldı gözleri...

Tek başınaydı.

Yaralıydı.

Cesurdu.

Ağacın dallarına sığınmayacak kadar mağrur; ölümün hayat olduğunu bilecek kadar bilge.

Hayranlıkla onu izledi.

Gökyüzünde akışını.

Tam düşecek ve yere çakılacak derken birden yükselişini...

Gülümsedi; yeşil göle baktı.

Güneş batmak üzeydi ve göl bir mücevher gibi parlıyordu; gözleri kamaştı.

Palmiyeler rüzgârın eşliğinde güneşe veda eder gibi şarkılarına başladılar.

Gün geceye teslimdi; koşulsuz bir teslimiyet.

Gönüllü bir teslimiyet...

Birden gülümsemesi acıya döndü; yüzü karardı.

Gözleri nefretle kısıldı.

"Muhammed bin Raja al Hidari, sanıyor musun ki seni unuttum? Sen ki kalbimi ateşe attın, yemin olsun seni cayır cayır yakmadan ölmeyeceğim!" diyerek mırıldandı.

Bir süre daha orada kaldı; zaman kavramını unutarak.

Ağaca yaslandı, gölü izledi.

Güneş batmak üzereydi; hava soğudu.

Kamp yerine yürüdü.

Muhammed'in öfkeli sesini duydu, ne dediğini anlayamadı, hızlandı.

"Ne oldu?" dedi. Sesi bir bıçak gibi hepsini susturdu; birbirlerine anlamsız gözlerle baktılar.

"Ne oldu?" bu kez daha sertti.

Yine bir cevap alamadı.

"Kız nerede?" dedi bu kez. Etrafa sadece bir kez bakması yeterliydi, yokluğunu anlaması için.

Muhammed derin bir nefes aldı, daha çok iç çeker gibiydi sıkıntıyla...

Anlattı...

"Onu çöle gönderdiğinize inanamıyorum. Bazen gerçekten aklınızdan şüphe ediyorum!"

Cafer ve Rafik, mahcup bir şekilde gözlerini yere eğdi.

Ali de fazla söylenmedi.

Yanına Muhammed ve Müşrik'i alıp hızla ata binip tekrar çöle girdiler.

Güneş batmıştı, ama gökyüzü hala griydi.

Henüz kaybolmamış ayak izlerini takip ettiler.

Tahmininden daha da uzaklaşmış olmalıydı.

Kum tepeleri geceyi selamlarken gölgeler ve hala sıcak kumun kokusunu hissetti.

Ayak izleri kayboluyordu; acele etmeliydi.

Kısa bir süre sonra hiçbir iz kalmayacaktı.

Üç ayrı kola ayrıldılar.

Daha da hızlandı.

Gözleri bir şahin gibiydi, ama kumdan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra bir karartı gördü; hızlandı. Küçük bir kum tepesinin yamacındaydı.

Kumların üzerindeydi.

Atından hemen yanına yaklaştı; Saçları dağınık yerde öylece uzanmıştı; kendinde değildi. Onu doğrulttu; ama tüm çabasına rağmen kendine getiremedi. Bedeni bir tüy gibiydi, parmaklarını boynuna dokundurdu. Hala nefes alıyordu. Kesik ve yavaş...

Birkaç adım ilerisinde derisine saplanmış bir ok ile bir çöl kobrasını fark etti. Endişeyle boynunu, kollarını, bacaklarını kontrol etti.

Hiçbir iz yoktu...

Sonra başını tuttu; elinde hissettiği sıcaklığa baktı.

Onu iyice doğrulttuğunda kana bulanmış kaya parçasına baktı.

Onu doğrulttu; hala kendinde değildi ama nefes alıyordu.

Bir ses duydu; etrafa baktı.

Bir inlemeydi...

Başını yavaşça kuma götürdü; yerinden doğruldu ve sese doğru hareket etti. Birkaç adım sonra yerde can çekişen bir Arap antilop onu hayrete düşürdü. Bacağından yaralıydı; bir ok bacağına saplıydı ve çok acı çekiyordu.

Yaklaştı; yanına çöktü. Başını şefkatle okşadı ve gizleyerek hançerini çıkardı.

Sol eliyle onun gözlerini kapadı; yumuşak bir şekilde ve tek bir hamlede boğazını kesip acısına son verdi.

Başını usulca ve saygıyla kuma bıraktı; bir kez daha başını okşadı ve doğruldu.

Hançerini kınına yerleştirdi.

Shahla kendine geldiğinde başındaki acı tüm bedenini sardı.

Doğrulmaya çalıştı, ama zorlandı.

İkinci denemesinde başarılı oldu; hala yerdeydi.

Dizlerinin üzerinde otururak ne kadar zamandır baygın olduğunu hatırlamaya çalıştı. Siyah bir gölge gibi kendisine doğru yaklaşan kişinin Ali olduğunu anlaması çok uzun sürmedi.

Aklı bulanıktı; gözlerini kıstı; düşünmekten vazgeçti.

Ali yaklaştı ve çömeldi:

"İyi misin?" Sesi huzur verdi. Yumuşak ve düşünceliydi.

"İyiyim" dedi fısıldar gibi. Konuşacak hali bile yoktu.

"Üzgünüm" diye ekledi.

"Sorun değil, kalkabilecek misin?" derken onu kollarından tuttu.

Sımsıkı tuttu, ama dokunuşu yumuşaktı; canını acıtmaktan korkar gibiydi.

Shahla çabuk toparlandı, yine de başında korkunç bir ağrı vardı.

Ağır adımlarla ata doğru ilerlediler. Önce Ali bindi ve kolunu uzattı; onun arkasına geçti.

Beline sımsıkı sarıldı.

Başındaki korkunç ağrı bir anda bedenini terk etti; tüm ruhunu kaplayan huzuru selamladı.

Gri siyaha teslim olmak üzereydi, rüzgâr saçlarını savurdu.

O ise rüzgârla yarışır gibiydi...

Çöl esintisiyle hızla ilerlediler.

Dolunay tüm ihtişamıyla aydınlattı yollarını.

Üzerlerine düşecekmiş gibi parlayan yıldızlar ve çöl muhteşemdi.

Kısa bir süre sonra tekrar vahadaydılar.

Muhammed ve Müşrik henüz yoktu.

Cafer attan inmesine yardım etti; endişeliydi.

"Onlara haber ver, dönsünler!" dedi Ali.

Ateşin yanına doğru göl kenarına doğru yürüdü Shahla; oturdu.

Rafik elinde bir ok ile ateşe yaklaştı, okun ucunu alevlendirdi. Göle doğru döndü. Yayına yerleştirdi.

Müşrik havaya bir şey fırlattı ve Rafik ustaca onu vurdu.

Ve bir anda gürültüyle aydınlandı gece.

Daha önce hiç şahit olmadığı bir tuhaf gürültüydü; yerinden sıçradı ve binlerce alev topuna dönüşüp gölün üzerine yıldızlar gibi düştü. Öylesine parlaktı ki yıldızlar bile sönük kaldı. O ilk andaki gürültü yerini daha önce hiç duymadığı seslere bıraktı. Şiddeti azalmıştı ve büyüleyiciydi.

Shahla öylesine şaşkın ve büyülenmişti "Bu nedir?" bile diyemedi.

"Güherçile" dedi Ali.

"Bazı şeyler bir araya geldiğinde başka bir şeye dönüşebiliyor!" dedi gülümseyerek "Ama bu en saf haliydi"

Sadece ona baktı Shahla.

Elinde bir çanak su ve açık renk bir kumaş vardı.

Yanına çöktü:

Cafer ve Rafik atlara doğru gidiyordu.

"Akşam yemeğini almaya gidiyorlar!" diye gülümsedi Ali.

Shahla gülümsedi ve başındaki ağrı çok ani biçimde hatırlattı kendini.

Başındaki kanı suyla temizlerken sordu:

"Bunu nasıl yaptın ?" O kadar yakındı ki fısıldayarak söyledi.

"Neyi?" Neden bahsettiğini biliyordu, yine de sordu.

"Bir antilop ve bir çöl kobrasını nasıl mı öldürdüm?"

Tüm dikkati başındaki kanı temizlemekteydi, ama cevabı merak ediyordu.

"Belki..." dedi. Gözlerine bakmadı.

"Yoksa bir hayranlık mı hissediyorum" dedi.

Kısa ve içten bir kahkaha atışına ilk kez şahit oldu; bu onu da gülümsetti.

"Ah, evet çok etkilendin!" dedi Shahla ve başında Ali'nin başına sert bir dokunuşuyla ani bir sızı hissetti.

Sonra bir çiğ tanesi gibi yok oldu acı.

Ardında muzip bir gülüş bırakarak.

Cevabını alamayacağından emin olan Ali gülümsedi ve doğruldu; elindeki su kabı ve bezle uzaklaştı.

Yemek yediler; güldüler; şakalaştılar.

Ali suskun; ama keyifliydi.

Yüzünde çözülemeyen bir ifade vardı çoğu kez.

Hep düşünceliydi; hüzünlü ama parlayan gözlerinde kayaları eriten su gibi kendinden emindi.

Hüzün umudun perdesiydi, ama gizlenemiyordu.

Sohbetlere sadece gülümseyerek katıldı.

Bir süre sonra da hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

"Onun bir ailesi var mı?" diye sordu Shahla.

Aslında tek tek herkese sormayı ve konunun ona gelmesini planlamıştı, ama birden ağzından çıkıverdi.

Beklenmedik bir rüzgâr gibi soğuk bir hava esti.

Gülümseyen dudaklar kapandı; bu onu daha da meraklandırdı.

"Basra'dalar mı?" dedi.

Cevabı almaya kararlıydı.

Otuz beş yaşlarında olmalıydı; gözlerinin etrafında bakışlarını daha da anlamlandıran çizgiler; şakaklarında ve sakallarındaki seyrek beyazlar dikkatli bakıldığında seçiliyordu.

Ama cevabını alamadı.

"Bu konu hakkında sakın ona bir şey sorma" dedi Muhammed.

"Sen söyle o zaman !" dedi.

"Bu konu hakkında konuşmuyoruz!" dedi Cafer. Sesi sertti; konuyu kapatmak ister gibiydi ve bunu başardı.

Ama bu vazgeçtiği anlamına gelmiyordu.

Bir karısı olmadığını hissetti; en azından yaşayan bir kadın değildi.

Tüm bedenini saran bir mutluluk hissetti ve böyle hissettiği için kendinden utandı.

Cevaplar bu gece değildi; biliyordu.

Ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Gece iyice siyaha döndüğünde herkes bir yana dağıldı.

Çok uzaklaşmış olamazdı; onu bulmaya kararlıydı.

Çok büyük bir vaha değildi; gölün etrafını saran ağaçlar en fazla yirmi metre kadardı.

Çölün ortasında hayal bile edilemeyecek kadar güzel bir orman diye düşündü.

Palmiye ve hurma ağaçlarının dev yapraklarının şarkısına daha önce hiç duymadığı sesler eşlik ediyordu.

Bir kuş ya da böcek sesleriydi; bilemedi.

Bildiği tek şey mükemmel bir uyumdu.

Ay tüm ihtişamıyla geceyi aydınlatırken yıldızlar dallarında özgür kalmayı dileyen salkımlar gibi üzerine düşecek sandı.

Onu gördü; kumlara öylece uzanmıştı.

Bir yıldız düşmesini bekler gibiydi. Bacaklarını gövdesine doğru çekiliydi.

Onu izledi.

Ayın ışıltısı gölün yüzeyini aydınlatıyor; onu gözleriyse gökyüzündeydi.

Hangisinin daha büyüleyici olduğunu bilemedi, ama o seçimini yapmıştı.

"Beni daha ne kadar gözetlemeyi düşünüyorsun?"

Bir an nefesinin kesildiğini sandı; oysa yerinden bile kımıldamamıştı.

Bağırmamıştı; etraf öylesine sessizdi ki sanki bütün çölü kapladı.

Ne diyeceğini bilemedi; gizlenmenin de faydası yoktu.

Ali doğruldu ve ona döndü.

Bu onu daha da şaşırttı; onca ağaç arasında orada olduğunu nasıl bilebilirdi?

Yaklaştı.

"Beni mi arıyorsun? Yoksa yine kayboldun mu?"

"Dolaşmaya çıktım diyelim!"

"Öyle diyelim!" diyerek gülümsedi.

Onu aradığını biliyordu; bunu umursamadı.

Önemli olan bulmaktı.

Sustular.

"Su şey midir?" dedi Shahla.

Anlamsız gözlerle ona baktı Ali.

"Yani... Göle girmek..."

"Ah evet, yılanlar, zehirli otlar!"

Ciddi mi yoksa dalga mı geçiyor anlayamadı; irkildi.

Gülüşü rahat bir nefes almasını sağladı.

Ali ekledi:

"Ki olsa bile seni korkutacağını sanmam."

Amacı göle girmek değildi; sadece konuşmaya çalıştı.

Belki saçmaladı; bunu da umursamadı.

"Sabah güneş doğarken yola çıkacağız" dedi Ali. "Bence uyumalısın?"

"Uykum yok!"

Hiç düşünmeden ağzından bir anda çıktı.

"Ama gitmemi istiyorsan..."

Öyle bir bakışı vardı ki; çözemedi.

Git demedi; kal da demedi.

Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kumlara oturdu.

Çöl ve gölün arasında ince bir şerit gibi uzanan ağaçlar ve lacivert gökyüzüne baktı.

Bir düş bile bu kadar güzel olamaz herhalde diye geçirdi içinden...

"Ancak bir rüya olabilir gibi geliyor değil mi?" dedi Ali.

Aynı şeyi düşünmüş olmaları içini titretti.

Sadece derin bir nefes aldı.

Ali kumlara uzandı; yine gökyüzündeydi gözleri.

Kısa süren sessizliğin ardından Ali:

"Bu gece sorular yok mu ?" dedi.

O soruyu sormak için can atıyordu; ama nedense bu geceyi mahvedeceğini düşündü ve vazgeçti.

"Bazen o an öyle güzeldir ki sözcükler tüm sihri bozar. Ne sorunun bir önemi vardır; ne de cevabın!"

"Bir katil, bir avcı ve bir şair! Beni şaşırtıyorsun!"

Gülümsediler.

"Kaç yaşındasın?" dedi Ali.

"On dokuz!"

"Nerelisin?"

"Esfahan" dedi Shahla. Yalan da sayılmazdı, oralarda doğmuştu.

"Akşamları bir rüzgâr eserdi. Birbirine karışmış kokular. O tepelikleri hatırlıyorum; sıcaktan çatlamış toprağı ve kokusunu. Hepsi birbirine karışırdı ve insanlar hep gülümserdi, hatırlıyorum. Çocukların koşuşturmasına, yaramazlığına kızılmazdı. Yani genellikle..." gülümsedi. "Sonra onlar geldiler; o günde dek at kişnemesini ve nal seslerini çok severdim. Her yeri yaktılar. Kılıçlar kana bulanmadan önce parlıyordu güneşte... Her yer çığlık, her yer gözyaşı" sonra sustu. "Bazen keşke orada ölseydim" diyorum. "Öyle güzel bir gündü ki; muhteşemdi... Sonra bir anda sanki bir cehenneme döndü"

"Sen hiç köle edildin mi?" diye sordu Ali'ye...

"Hayır!"

Sesi dokunaklıydı; fısıldar gibiydi.

Shahla şaşırdı.

Hiç köle edilmemiş biri hayatını kölelere adıyor; beyaz bir adam siyahlar için savaşıyor. Neden peki?" diye sordu Shahla.

"Ne neden?"

"O hayata devam edebilirdin?"

"Etrafında çok fazla acı varsa, etrafında adaletsizlik varsa nasıl mutlu olabilirsin ki?"

"Korkmuyor musun?"

"Bazen bunu başaramamaktan korkuyorum!"

"Bence başaracaksın?"

"Dün gece bir aptal olduğumu düşünüyordun!" gülümsediğini hissetti.

O da güldü.

"Hala aptal olduğunu düşünüyorum; köle değilsin, zenginsin, mutlu bir hayatın varken adaletten, özgürlükten bahsediyorsun. Aptal ama çok iyi bir adam olmalısın."

Yaklaşan adım sesleriyle doğruldular.

Kıyafetlerine bulaşmış kum tanelerini temizleyip seslendi:

"Cafer!"

Cafer bir anda belirdi ve manalı gözlerle onları süzdü.

Hiçbir şey söylemedi.

Ali'ye bakarken gözleri parladı.

Ona olan saygısını gecenin karanlığı gizleyemedi.

Diğerleri gibi.

Kamptan ayrılırken o hiç görmediği gözlerdeki hayranlık ve coşkuyu hatırladı. Bir Tanrı gibiydi ve onun yanında olduğuna hala inanamıyordu.

AĞUSTOS 869
AL BASRAH/VALİNİN KONAĞI
BUGÜNKÜ BASRA/ IRAK

Akşam henüz çökmüştü; evdeki kandillerin çoğunun söndürülmesini emretmişti. Hizmetliler korkuyla koşuşturup duruyor; Vali Muhammed bin Raja al Hidari bağırarak acele etmelerini söylüyordu. Ayağı takılıp sendeledi ve kendi kendine söylendi.

"Acele edin lanet olası ahmaklar!"

Halife Mutazz'ın yeni vali atadığını öğrenmişti; Ali bin Muhammed'in yakalanıp öldürüldüğü yalanı ortaya çıkmıştı. Bu sadece valiliğinin değil kellesinin alınması için yeterli bir sebepti. Bu işleri iyi biliyordu; önce yeni vali görevi devralacak sonra da eskisinden tamamen kurtulacaklardı. Bu halifenin emri olmasa bile yeni vali onu hayatta bırakmayacaktı; buna emindi. Şehirden ayrılmalıydı. Hayatının sonuna değin yetecek kadar altını vardı, ama tüm bunların hepsini alabilmek için ne zamanı ne de yeterli adam yoktu.

Hizmetlilerden biri endişeyle odaya girdiğinde telaşlandı:

"Efendim Abbad bin Acun geldiler!" dedi. Sözünü henüz tamamlamıştı ki Abbad bin Acun ve yanındaki üç koruması kapıda belirdi.

"Tanrıya şükürler olsun!" dedi. Biraz olsun rahatlamıştı.

Abbad bin Acun:

"Reyhan bin Salih bize yardım edecek. Adamları şehrin çıkışındaki tepelikte seni bekliyor; seni Ahvaz'a götürecekler. Bir süre orada kalacaksın; ortalık sakinleşince ya da Halife Mutazz sakinleşince geri dönersin!"

"Ah, lanet olsun. Geri filan dönmek istemiyorum. Sadece bir an önce gitmek istiyorum!"

Abban bin Acun gevrek bir şekilde güldü:

"Elbette dönmek isteyeceksin. Burası Basra! Asla vazgeçilmez; bu topraklarda yarın ne olacağını ise Tanrı bile bilemez!"

"Tüm eşyalar arabalara yüklendi efendim!" dedi kapıda beliren siyahî bir hizmetli.

"Muhammed bin Raja al Hidari, Abbad bin Acun'a yaklaştı; omzuna dokundu:

Her şey için teşekkür ederim sevgili dostum" dedi.

"Bunu hiç sanmazdım, ama sanırım seni özleyeceğim! Umarım yeni vali de senin gibi küçük ama değerli hediyeleri seviyordur!" diyerek parmağındaki yüzüğe baktı.

"Yeni valinin canı cehenneme..." diyerek güldü.

Vedalaştıktan sonra evden çıktılar. Üç at arabası tıka basa doldurulmuştu. Kendi muhafızlarının yanı sıra Reyhan bin Salih'in gönderdiği köleler de arabalardaydı. Yola çıktılar. Basra'nın dar ve taşlı sokarlında ilerlediler. Sokaklar her zamankinden daha sakindi. Sokak kandilleri gecenin karanlığını biraz olsun kırıyordu. Son kez gördüğü şehrine bakmak bile istememişti. Bir an önce bu şehirden uzaklaşmak istiyordu. Doğuya gidecekti. Hindistan'a geçmeyi planlıyordu. Buralardan ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi.

Şehir geride kaldığında Reyhan bin Salih ve adamlarıyla buluşacakları teperliğe geldiler.

Arabalar durdu; karanlıktı. İndi ve etrafa baktı. Hizmetliler ve muhafızları yakındaydı. Kısa bir süre sonra ellerinde meşalelerle atlılar yaklaştı.

Reyhan bin Salih yanında bir düzine adamıyla yanlarına geldi. Atından indi. Giysileri gece kadar koyuydu, ama gülüşü aydınlıktı.

"Ah, biraz geciktik sanırım!" dedi sesi yumuşak ve sakindi.

"Reyhan bin Salih! Sevgili Dostum!" diyerek gülümsedi Muhammed bin Raja.

Reyhan yaklaştı ve sarıldılar.

"Bu yardımını asla unutmayacağım!"

"Dostlar ne günler içindir!" dedi Reyhan bin Salih ve ekledi: "Birkaç haftada senin sayende tüm köle kamplarına erzak satıyorum. Yüzlerce köle sattım. Hem sen hem ben kazandık! Seninle artık çalışamayacak olmamız gerçekten üzücü. Daha aşağılık birini bulabileceğimi sanmıyorum!" dedi gülümseyerek.

Muhammed bin Raja'nın gülümsemesi yüzünde dondu; ne demek istediğini anlamamıştı. Bir adım uzaklaşmak istedi, ama beceremedi:

"Ne demek bu?" diye sordu şuursuzca.

"Yine de çok nankörlük etmeyelim! Sen olmasaydın tüm o kamplara silah sokmayı nasıl becerirdim; o köle sandığın siyahî adamlarım şimdi o zorla köle ettiğiniz zavallı insanları eğitmekle meşgul" deyip gülümsedi.

"Ne oluyor, ne demek bu!"

Başının dertte olduğunu anlamıştı; etrafındaki adamlarına baktı.

Hepsi birer birer uzaklaşmıştı.

Bakışlarıysa nefret doluydu.

"Bu nasıl bir ihanet! Bu nasıl alçaklık!" diye bağırdı.

Reyhan bin Salih ise keyifle onun çaresizliğini izliyordu.

"Abbad bin Acun da mı bu işin içinde!" diye haykırdı.

"Ah, hayır. O daha sonraki konumuz! Aslında onun akıbetine köle ettiği insanlar karar verecek; sonuçta adil olmalıyız değil mi?" deyip siyahî adamlara baktı. Bembeyaz dişleriyle gülüşleri geceyi aydınlatmıştı.

"Tıpkı senin akıbetine karar verecek olan kişi gibi!" diye ekledi. Bir anda ciddileşmişti.

"Neden bahsediyorsun?" dedi Muhammed bin Raja.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun bence. Karısını ve çocuklarını zindana attırdığın adamlardan biri mesela! Bunu asla unutmayacak kadar acılı ve öfkeli bir adam mesela!"

Muhammed bin Raja onun Ali bin Muhammed'den bahsettiğini anlamıştı; tüm bedeni korkuyla ürperdi.

Reyhan bin Salih sertçe onun elini kavradı ve sertçe tanıştıkları gün ona verdiği yakut yüzüğü hoyratça çıkardı ve avucuna alıp baktı:

"Bu yüzüğü bana Ali bin Muhammed hediye etmişti; üzgünüm çok değerlidir. Ona selamları ilet lütfen!" dedi ve sert bir yumruk attı suratına.

AĞUSTOS 869
SAMARRA YAKINLARI
BUGÜNKÜ IRAK

Muhafız başındaki çuvalı sertçe çıkarıp yere fırlattığında saçları savruldu ve yüzüne düştü.

Üzerindeki giysiler pis ve eskiydi.

Kâbusa dönen bir peri masalının dilencisi gibi yere itildi.

Derin bir soluk aldı ve düşünmeye çalıştı.

Muhafızları ikna etmek bir yana kendisini dinlemelerini bile başaramamıştı.

Uzun siyah saçlarını toplatıp sağ omzunun üzerine bıraktı. Artık çiçek kokmuyordu saçları ve acıyla dudaklarını ısırdı.

"En önemli kuralı nasıl unuttuğunu gerçekten hiç anlamıyorum!" diyen sesle başını kaldırdı.

Görmeyi en son düşündüğü kişi karşısındaydı.

O ayakta kendisiyse yerdeydi.

Bu derinden yaraladı; tek kelime etmedi.

Tamarra:

"Asla düşmanını hayatta bırakma! Gerçekten bunu unuttuğuna inanmıyorum" sesi alaycı, yumuşak ve nefret doluydu.

Çok keyifli olduğu belliydi; yüzüne baktı.

Bir pırıltı vardı ve gülümsüyordu.

Konuşmadı.

"Bana en son ne dediğini hatırlıyor musun? Ben ve oğlum kazandı! Sen ve oğlun kaybetti! Benim oğlum öldü; senin oğlun öldü..." kendi etrafında yürümeye başladı Tamarra.

"Mutazz öldü mü?" dedi acıyla Kabiha.

Gözleri yaşla doldu.

Tamarra:

"Ah, hayır. Henüz değil! Bunu asla kaçırmam!" dedi gülümseyerek.

Kabiha onun hala yaşadığına sevinmeli miydi yoksa üzülmeli miydi bilemedi.

Gözünden akan yaşlara da aldırmadı.

"Senin hayatta olmanı sağlayan benim; öldürülmen gerekiyordu" dedi son bir umutla.

"Adil olmalıyım! Haklısın... Merak etme; ben asla yapılanları unutmam!" dedi.

Kabiha sözlerinden büyük bir pişmanlık duydu, ama artık çok geçti.

"Merak etme; hayatta kalacaksın!" dedi Tamarra.

Muhafızlara bir göz işareti yaptı ve Kabiha'yı kollarından sertçe tutarak ayağa kaldırdılar.

"Lanet olsun, bırakın beni. Ben Halife'nin annesiyim! Bu yaptığınız ihanettir!" diye haykırdı, ama sesi boşlukta kaybolur gibiydi.

Onu odanın iç bölümüne götürdüler, Tamarra ağır adımlarla onları takip etti.

El ve ayak bilekleri zincirlendi; çırpınışı boşunaydı.

Son kilit takıldığında zincir sert ve çok gürültülü bir şekilde kaymaya başladı.

Gürültü sona erdiğinde kollarından tavana; ayaklarından duvara kilitlendiğini anladı.

Adımları hala yerdeydi, ama hareket etmek mümkün değildi.

"Tanrım lütfen bana yardım et!" diye fısıldadı.

"Onu hatırlaman ne kadar güzel!" dedi Tamarra. "Sanırım o da unutulmaktan çok hoşlanmıyor! Hatırlıyor musun Kabiha, ilk zamanlardı... Benim mutlu olduğum son zamanlar... Mütevekkil bana âşıktı; sonra sen geldin ve onu büyülerle kendine bağladın..."

Bakışları Kabiha'nın üzerinde nefretle gezindi. Kabiha sessizdi, artık kelimelerin bir işe yaramayacağının farkındaydı. Tamarra devam etti: "Bana göz kırpmıştın; hatırlıyor musun?"

Kabiha cevap vermedi.

"Ah, hadi! Hatırlamıyor musun? Büyük bahçedeydik ve sen onun yanındaydın. Beni oradan kovmuştu ve sen bana göz kırpmıştın! Hatırladın mı?" Kabiha cevap vermeyince yine kendi etrafında döndü ve "Neyse boş ver çok zaman geçti; sadece hangisi olduğunu hatırlamaya çalışıyorum! Sağ mı; yoksa sol mu?" Odanın ortasında durdu; kendi etrafında döndü.

Muhafızlar ne yaptığını anlamaya çalıştı. Delirmiş gibiydi.

Tamarra kendi kendine fısıldayarak konuşuyordu. "Çardak burada... Sarayın kuzeyi... O giriş... Solundaydı..." Sonra bir anda sesi yükseldi; gülümsedi:

"Sol gözünmüş!"

Kabiha korkuyla gözlerini açtı.

"Yalvarırım Tamarra! Lütfen bana bunu yapma!" dedi, ama Tamarra çoktan muhafıza göz kırpmıştı ve muhafız acımasızca keskin bıçakla Kabiha'nın sol gözünü çıkardı.

Kabiha'nın acı çığlıkları taş duvarlarda yankı buldu.

Yüzü kana bulandı; haykırışları muhafızları bile tedirgin etti; bir adım geri gittiler.

"Düşünüyorum acaba kahkahan mı daha rahatsız edici; yoksa çığlıkların mı?" dedi Tamarra.

En ufak bir merhamet yoktu; hatta bundan çok keyif aldığı belliydi.

Kabiha'nın çığlıkları yavaşça azaldı ve inlemeye döndü.

Samarra onu sabırla bekledi.

"Bu işi bitirebilirdik! Dedim ya; çok zaman geçti ve aşk dediğin çok uzun sürmüyor! Babasını çoktan unuttum!" dediğinde Kabiha bunun henüz bir başlangıç olduğunu anladı ve bütün bedeni korkuyla titredi.

"Çok iyi bir çocuktu. Çok nazikti ve o benim her şeyimdi!" derken gözlerinden yaşlar boşaldı Tamarra'nın. "Ama sen onu benden aldın!" kılıçtan daha keskin bakışları Kabiha'nın üzerindeydi.

"Bu benim kararım değildi!" diye bağırdı Kabiha.

"Onun ölümünü izledim!" dedi nefretle fısıldayarak ona yaklaştı. "Hayatımın tek anlamı oydu!" diye bağırdı." Şimdi sensin!" derken gözyaşlarını eliyle sildi. "Bu arada berbat görünüyorsun?"

dedi yüzünü buruşturarak; onun göz çukurundan akan kan tüm yüzünü kana bulamıştı.

"Oğlum hep adil olmamız gerektiğini söylerdi! Haklıydı; beni hayatta bıraktın; bunu unutmam! Unutmayacağım!"

Kabiha'nın içinde küçük bir umut ışığı belirdi; öyle ki acısını hissetmedi.

Korku dolu gözlerle Tamarra'ya baktı.

O ise muhafızlara:

"Burnunu kesin ve kulaklarını da! Daha sonra serbest bırakın!" dedi.

Kabiha'nın korku ve acı dolu çığlıkları eşliğinde hızla odadan çıktı.

EYLÜL 869
SHAMMAR DAĞLARI
BUGÜNKÜ SUUDİ ARABİSTAN'IN KUZEYİ

Gözleri aralandı; üzerindeki ince örtüden kurtulup yerinden doğruldu ve bir süre kendine gelmeyi bekledi.

Dalların arasından süzülen güneş ışığını aksi yüzündeki gülümseme oldu.

Rüyasında gördüğü ve hatırlamakta zorlandığı şey bir bulut gibi hızla silinirken gülümsedi.

Göle baktı; sonsuza dek burada yaşayabileceğini düşündü.

Sonsuza dek mutlu ve özgür...

Onun yanında...

Yüzünü yıkamak; hatta yüzmek istedi.

Etraf sakindi; ama diğerlerinin nerede olduklarını merak etmedi.

Ayağa kalktığında Ali'nin sesiyle aniden döndü. Saçları kesikti; alnına düşen birkaç perçemin uçları kıvrıktı.

Sakalları öylesine kısaltılmıştı ki bir küçük parmağı genişliğinde bile değildi.

İki yandan yırtmaçlı ayak bileğine kadar uzanan giysisi beyazdı. Beline geniş yaldız işlemeli bir kuşak takılıydı. Göğsünü açıkta bırakan gömleğin kolları bileklerine kadar uzundu.

Gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti; gözlerindeki yeşil ışıltı bir güneş gibi aydınlattı.

"Günaydın" dedi.

Elinde tuttuğu temiz kıyafetleri ona uzattı.

"Göle girmelisin, bütün gün çölde olacağız."

Bu kez itiraz etmeden onu dinledi. Sonra onun kıyafetlerini giydi; kuşağı yine defalarca doladı beline ve yanlarına geldiğinde hepsinin çoktan hazır olduğunu gördü.

Hepsi başlarını sarmıştı; bugün daha farklıydı.

Ali'nin başını sarması için verdiği uzun beyaz pamuklu kumaşı elindeydi.

Ali yanına yaklaştı; tek bir harekette kumaşı özgürlüğüne kavuşturucasına bir atlas gibi havaya attı. Defalarca ve üst üste ve çok kısa bir sürede onu başına yerleştirdi.

Başı ve ensesi güvendeydi.

Düşündüğünden çok daha hafifti ve bir esinti hissetti.

Ama bu onun nefesi ve kokusundan mıydı bilemedi.

Nasıl göründüğünü merak etti; komik olmalıydı, çünkü herkes ona bakıp gülümsedi.

Yola çıktılar.

Ali yine en öndeydi.

Birkaç saat bir ömür kadar uzundu.

Çöl uçsuz bucaksızdı.

Her bir kum tepesinin ardında bir ağaç görmeyi diledi; ama sadece kum vardı.

Güneş kavurucuydu; sadece dudaklarını ıslatacak kadar su içmesini söyledi Cafer.

Oysa tüm nehirleri içecek kadar susuzdu.

Çölde su; en kıymetli mücevherden değerliydi; söylenenler doğruymuş diye geçirdi içinden.

Bazen biraz yavaşlıyordu Ali, atının yelesini okşuyor sonra bir anda rüzgâra meydan okuyordu.

Göz kapakları ağırlaştı; bir an sallandığını hissetti her şeyin.

Sonra iyice açtı gözlerini.

Başında belli belirsiz bir ağrı vardı.

Kendini bir an bıraksa çölün kumlarında kaybolacağını düşündü.

Hatta bunu diledi.

Kumlar dalga dalgaydı.

Daha önce hiç ayak basılmamış gibiydi.

Ve yine aynı oyunu oynadı; bir sonraki kum tepesinin ardında bir vaha hayal etti.

Her hayal kırıklığında ona bir az daha yaklaştıklarını düşündü.

Bir sonraki tepenin ardındaydı.

Yavaşladılar; göz kapaklarına direndi.

Kalp atışları hızlıydı; istediği tek şey su ve uykuydu.

Kafasının içinde hızla büyüyen ağrı bile umurunda değildi.

Ona baktı.

Önce hızını azaltıyor, ama durmuyordu.

İyice yavaşladı ve sonra atıyla birlikte döndü.

Yüzünü seçemedi.

Sanki gözlerinden kayar gibiydi.

Beyaz bembeyazdı her yer ve bir anda karardı.

Yerdeydi; gözlerini araladı.

Göz kapaklarını açmakta zorlandı.

Ellerinde, boynunda ve saçlarında bir serinlik hissetti.

Onun nefesini, kokusunu hissediyor, ama yüzünü hala seçemiyordu.

Gözlerinde ağırlık ve kafasındaki ağrıya aldırmadan yine de onun kollarında olmak eşsizdi.

Ali elini göğsünün tam ortasına bastırdı; "çok hızlı" diye fısıldadı.

Göz kapaklarına direndi.

"Başın ağrıyor mu?" dedi Ali.

"Evet."

"Göz kapakların?"

"Açamıyorum, ağrı değil ağır çok ağır..."

"Düşüyor gibi misin?"

Düşüyor gibiydi; hiçbir şey net değildi.

"Yüzün bulanık." dedi.

Sesi titredi.

Sonra bir koku sardı; tanıdık bir koku ama ne olduğunu çıkaramadı.

"Bunu çiğne!"

Dediğini yaptı; bu bile ıstıraptı.

Hareket etmekte hiç bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu.

"Şimdi yut!" dedi Ali.

Yutmakta zorlanınca onu biraz doğrulttu.

"Birazdan ağrın geçecek."

Öyle olmasını umut etti ve onun kollarında kalmayı...

Acı takas edilebilir bir bedeldi onun kollarında olmak için.

"Kekik" dedi.

Ne kokusu olduğunu bulmuştu.

"Evet, kekik" sesi yumuşacıktı; yüzü yavaş yavaş netleşmeye başladı.

Yeşil gözleriyle buluştuğunda ise acı tüm bedenini terk etmişti.

Yorgundu; kumların üzerinde sonsuza dek uyuyacak kadar yorgundu, ama onun gözleri güneşten daha parlaktı.

"Başka bir yerinde ağrı var mı?"

O an attan düştüğünü hatırladı ve başını -hayır anlamında iki yana salladı.

Ali onun dün gece başını çarptığı yere dokundu.

"Peki bu?"

"Sorun yok" dedi. Yalan söyledi, bazen bir bıçak saplanır gibi sızlıyordu.

Ali elini tekrar onun göğsüne bastırdı."Daha iyi" dedi.

Biraz uzaklaştı; tam doğrulmak üzereyken "Ah" dedi Shahla. Canı yanmış gibi; yanmamıştı.

Sadece gitmesini, uzaklaşmasını istemedi.

Ve bunu başardı.

Tüm acıların yerini mutluluk doldurdu.

"Belki de burada kalmalıyız" dedi Cafer.

Onların da orada olduğunu o an fark etti.

Endişeli bakışları üzerindeydi ve sadece gülümsedi.

"Kalamayız!" dedi Ali, tekrar Shahla'ya döndü."Başın dönüyor mu?"

Dönmüyordu, ama "Evet, biraz" dedi.

Ali doğruldu ve onun da kalkmasına yardım etti.

Shahla düşecekmiş gibi sallandı; nefesi kesildi.

Ama bunun sadece onunla ilgisi vardı.

Onun dokunuşuyla.

Onun sesiyle.

Onun nefesiyle.

Düşündü.

Belki de bu kadarı yeterliydi.

Şımarıklık yapmanın zamanı değildi.

"Ben iyiyim, at binebilirim" dedi.

Göz göze geldiler.

Bakışındaki gizemi çözemedi.

Gözleri kısıktı; daha çok inceler gibiydi.

"Gerçekten iyiyim"

Ali döndü; atına bindi ve tam o da atına doğru giderken elini uzattı.

İşte bunu hiç beklemiyordu.

Kolunu tuttu ve bir kuş gibi havalandığını hissetti.

Arkasına geçti sımsıkı sarıldı.

İyice hızlandığında başını onun sırtına yasladı.

Kum tepelerini izledi.

Bir sonra ki kum tepesinin ardında büyük bir tepe daha görmeyi diledi bu kez.

Ve her tepeyi geride bıraktıklarında gülümsedi.

Akşam olmalıydı, ama güneş hala yakıyordu.

Ne zaman ve nerede duracaklarını hiç umursamadı.

Ali yavaşladı ve durdu.

Etrafa baktı.

Güneş tüm ihtişamıyla yine en tepeydi, ama artık yakmıyordu; insaflıydı.

Kendi etrafında daireler çizdi.

Gözleri bir kartal gibiydi.

Her yer çöldü.

Gökyüzüne baktı; maviydi.

İnce bir bulut bile yoktu.

Güneş gözlerini kamaştırdı; yine de belli belirsiz ay'ı görmesi fazla zamanını almadı.

Belli belirsizdi; henüz zamanı gelmemişti.

Cafer atıyla yanlarına yaklaştı; bir şey söylemedi.

Kolunu uzattı; sağ tarafı işaret etti ve hızlandı.

Kum tepelerini seyretti.

Çöl uçsuz bucaksız bir ova gibiydi artık.

Yine bir vaha bulacak diye düşündü Shahla...

Bir zaman sonra yanıldığını fark etti.

Kum ve toprak birbirine karışmaya başladığında ufukta belli belirsiz gri bir şerit belirdi.

Ne olduğunu anlayamadı.

Uzaktaydı.

Belki bir bulut dedi; gözlerini ayırmadı.

"Dağlar" diye mırıldandı.

Sıra sıra inci taneleri gibiydi; yaklaştıkça devleşti.

Yavaşladılar.

Dağların üzerindeki ince bulutlar bir kralın tacı gibi heybetli ve büyüleyiciydi.

Ilık bir rüzgâr esti, onları selamlarmış gibi.

Kumlar toprak ve taşa teslim olurken ay güneşi uğurlamaya hazırlanıyordu.

Nereye geldiklerini bilmiyordu; bir an sormayı düşündü.

Tereddüt etti.

Ali sanki onu hissetmiş gibi:

"Shammar dağları" dedi.

Daha önce defalarca buraya geldiğini düşündü.

Yüzünü görmüyordu; ama gülümsediğini hissetti.

Ona hala sımsıkı sarıldığını fark etti; belki biraz uzaklaşmalıydı; belki de buna hiç gerek yoktu.

Daha da sarıldı.

Seyrek de olsa birkaç ağaç görmek çok keyifliydi.

Taşlar kayalara dönüşmeye başladı.

Yaklaştıkça kuşlar ve yabani otlar kendini göstermeye başladı.

Ağaçlar biraz daha sıklaştı.

Attan indiler; yürüdüler.

Yumurta büyüklüğünde taşlar toprağın üzerine saçılmıştı.

Taşlı yol dağların arasından bir yılan gibi kıvrılıyordu.

"İnsan kendini çok küçük ve değersiz hissediyor" dedi.

Ali gülümsedi.

"Develer dağları hiç sevmez" dedi Cafer.

"Neden?" diye sordu.

"Onlar çölün efendisidir ve dağlara asla yanaşmazlar. Dediğin gibi; kendini küçük ve değersiz hissederler."

Gülümsedi.

Hiç bilmiyordu.

Bilmediği ne çok şey vardı.

Hayranlıkla etrafı izledi.

Dağın yamaçlarında kayaların arasında sıkışıp kalmış ama yine de yaşamanın bir yolunu bulmuş bitkilere baktı.

Ne kadar güçlüydüler.

Güneş hala tepedeydi; yaprakların arasından son kez ışıldarken dağların gölgesine meydan okur gibiydi.

Sessizliğin böylesine gizemli bir dili olduğunu ilk kez keşfetti.

Nefesi kesilmeye başladı; tırmanıyor olmalıydılar.

Bir düzlüğe geldiklerinde Ali durdu.

Yanına yaklaştığında gözleri kamaştı.

Yemyeşil bir vadiydi.

Gökyüzüyle dağlar arasında beyaz bulutlar hareketliydi.

Yeşile bulanmış ince bir dere, kayaları eritecek kadar güçlüydü.

Öylesine muhteşemdi ki eksik olan sadece bir esinti diye düşünürken, rüzgâr onu hissetmiş gibi saçlarını savurdu.

Aşağıya indiklerinde Ali'nin ilk işi atını dereye yaklaştırmak oldu.

Ona öylesine sevgiyle okşuyordu ki sanki biraz kıskandı.

Atı kıskandığına inanamıyorum dedi içinden; gülümsedi.

Ali ile göz göze geldiklerinde bunun gülümsemenin biraz daha ötesine geçtiğini anladı.

Gözlerini kaçırdı; sonra vazgeçti; bir daha baktı.

Gülünce yanağında ince bir çizgi belirdi.

Kızdığında kaşlarının arasında oluşan sıradağlar gibi derin çizgiler güldüğünde de oradaydı.

Ona her baktığında yeni bir şeyler keşfetmeyi sevdi.

Şiirsel bir yanı vardı.

Müşrik etraftan çalı çırpı toplamaya başladı.

Rafik atları bağladı.

Cafer ve Muhammed yoktu.

Herkes ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi.

Bir söz ya da komuta ihtiyaç yoktu.

O da bir şeyler yapmak istedi, ama ne yapacağını bilemedi.

Sadece etrafa ve sonra Ali'nin gözlerine baktı.

"Birkaç gün burada kalacağız" dedi.

Bunu beklemiyordu; sabah tekrar yola çıkacaklarını sanmıştı.

Etrafa baktı; konaklamak için çok uygun bir yer değildi.

Üstelik buraya ulaşmak için bu kadar acele ettikten sonra neden burada birkaç gün kalacaklardı.

"Burada mı?"

"Buralarda!"

Hiçbir şey anlamadı.

Başka sorusu yoktu.

Onun yanında olduğu sürece nerede olduğunun bir önemi yoktu.

"Gel" dedi.

Onu izledi.

Kayaların ve kurumuş çalıların arasından geçtiler.

Bir kuş sürüsü geçti.

Çığlıkları yankılandı; sendeledi, ama toparlandı ve onu izledi.

Kurumuş ağaç dallarıyla gizlenmiş mağaranın siyah bir çukuru andıran ağzı onu ürküttü.

Tereddüt etti; ama ilerledi.

Sandığı kadar karanlık değildi; koridor gibi uzun yolda ilerlediler. Tavan basıktı; sanki bir ustanın hünerli ellerinde işlenmiş gibi kusursuz kıvrımları vardı kayaların. Kaygan ve yuvarlaktı.

Işık çoğalmaya başladı.

Çıktıklarını sandı; başka bir çıkışı olmalıydı.

Ve bir anda pırıl pırıl parlayan yeşil bir gölü andıran su birikintisiyle karşılaştı.

Yaşlı bir kadının buruşuk tenini gizleyen gözlerindeki bilgelik gibiydi.

Tüm kusurları yok eden, hayran olunası bir güzellikti.

Bir süre sadece bakakaldı. Nefesi kesildi; şaşkındı.

"Böyle bir yerin olduğunu söyleselerdi, asla inanmazdım" dedi.

Ali mağaranın tavanına baktı; ışığın girdiği büyükçe bir delik vardı:

"Hava karardığında bizim aydınlatmamız gerekecek" dedi.

"Buraya en son ne zaman geldin?"

"Bir yıl önce"

"Mola yerin yani!" gülümsedi Shahla.

"Altı ay burada yaşadım!"

Gülüşü aniden kesildi.

Onca zaman burada ne yapılır ki diye düşündü. Saklanmak için iyi bir yerdi, ama onun gizlenebileceği çok daha rahat yerler olduğuna emindi. Dostları düşmanlarından fazlaydı.

"Tek başına mı?"

Neden böyle sorduğunu bilemedi.

"Evet!" çok keskin ve netti. Sırtı dönüktü.

"Sanki..." dedi ve vazgeçti.

Ali onun sözünü tekrarladı; başını boş ver der gibi salladı Shahla.

Ama o ısrarcıydı; "Sanki..." dedi.

Sesinde değil ama bakışlarında emir vardı.

"Sanki... Burayı çok seviyorsun... Ama nefret de ediyorsun?" dedi Shahla.

Niye böyle hissettiğini kendisi de anlamadı.

"Artık gitsek iyi olur!" dedi sadece.

İçinde nasıl bir yara var iyileşmiyor dedi içinden.

Ama haklıydı.

Gitmeleri iyi oldurdu.

Bakışlarını üzerinden çektiğinde soğuk bir rüzgâr hissetti...

İhtiyaç duyduğu ışık onun gözlerindeydi.

Dönüş yolunda hiç konuşmadılar.

Gün geceye emanetti.

Yıldızlar ayın etrafında toplanmaya başlamış görkemli gecelerine hazırlanıyor gibiydi.

Heyecanlı ve sabırsız...

Et kokusunu duyduğunda acıktığını fark etti.

Hızlandı.

Ali suskundu; hiç konuşmadı.

Onu sinirlendirdim mi diye düşündü, ama öfkeli değildi.

Bedeni orada ama aklı, ruhu başka yerlerde gibiydi.

Bakışları dipsiz bir kuyu gibiydi.

Dikkatli, farkında ama sessizdi.

Hava serindi.

Ateşi izledi; sonra bir anda yerinden kalktı.

Atların yanına gitti; döndüğünde kucağında tuttuğu bir şeyler vardı; karanlıktı ne olduğunu göremedi.

Boynundan göğsüne dek inen çapraz askılı geniş bir çantası vardı.

Sadece o an göz göze geldiler.

Alev gözlerinde parladı.

Ama bakışının anlamını çözemedi.

O bir gizemdi.

İyi geceler dedi ve uzaklaştı.

Nereye gittiğini sormadı; biliyordu.

"Bu gece dönmez!" dedi Cafer

İçini bir hüzün kapladı.

Bir anda herkes ayaklandı.

Ateşin başında tek başına kaldı; sakıncası yoktu.

Bu gece hiçbir şeyin önemi yoktu.

O gitmişti.

Cafer yanına yaklaşıp ona uyuması için bir yer hazırladıklarını söyledi."Bunları derede yıkayabilirim" dedi. Ayağa kalktı.

Müşrik atıldı; heyecanlıydılar: "Ah, biz hallederiz. Sen uyu!"

"Uyuman gerekiyor, dinlenmelisin" diye onları onayladı Muhammed.

İçlerinde en az konuşan oydu; Rafik ise ortada yoktu.

"Tamam" dedi.

Uyumaktan daha iyi bir seçenek yoktu.

Birkaç adım attı ve durdu.

Bir tuhaflık vardı.

Ne olabilirdi?

Döndü.

Hepsi ayaktaydı; hepsinin bakışları Shahla'nın üzerindeydi.

"Aslında pek uykum yok" dedi.

Yüzlerindeki hayal kırıklığı onu eğlendirdi.

Henüz ne yapmaya çalıştıklarını anlamamıştı, ama birazdan öğrenecekti. Cafer'e yaklaştı; gözlerinin içine baktı.

Rafik hala ortalıkta yoktu; atların yanına gittiğini düşündü.

Ama neden?

"Neden beni uyutmayı düşündüğünüzü merak ediyorum" dedi.

Herkes kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Yaramazlık yapan çocukların bahaneleri gibiydi anlamsızca konuştular.

Ve sonra gülümsedi.

Sinsi bir gülüş olmalıydı ki Cafer bir adım geri gitti.

"Ah, nasıl da düşünemedim. Erkek erkeğe sohbet etmek istiyorsunuz!"

"Yani..."

"Evet..."

"Aslında"

Tamamlanmayan cümleler, anlamsız sözcükler...

"İçki içeceksiniz!" diye gürledi Shahla.

"Hayır..."

"Tabi ki hayır..."

"Bunu ona söylememi istemezsiniz sanırım!" dedi.

Pes ettiler...

Daha fazla inkâr etmediler.

"Eğer beraber içeceksek tabi ki ona söylemem!" diye ekledi.

"Bizi öldürür!" Rafik'in gözleri korkuyla açıldı.

Bu korkudan çok mahcup olmama kaygısıydı.

Ali'nin bu kadar kızacağını sanmıyordu.

Önceki sabah Cafer'e söylenirken bile ince bir sitemdi.

Bir yasak değildi.

"Bunu öğrenirse... Yani bizi neyse..." Cafer alışık gibiydi.

"Öğrenmeyecek! Sabaha kadar dönmez demediniz mi?"

Herkes birbirine baktı; ortak bir karar çıkmadı.

"Ya ben de içerim; ya da mağaraya giderim!" Son resti acımasızdı.

"Makul bir anlaşma!" dedi Muhammed. İlk kez gülümsedi. Kocaman gülüşü o sert hatlarını yok etti.

Tahta oymalı küçük kâselerde içtiler.

Şarabın tadı kokusu gibi keskindi.

Her bir yudumda içinde büyüyen bir rahatlık tüm bedenini sardı.

Sanki yıllardır tanışıyor; yılardır birlikteydiler.

En son ne zaman böyle güldüğünü bilmiyordu.

"Cafer, senin bir karın var mı?" dedi.

"Üç tane!"

Ateşin etrafında kahkahalar yükseldi.

"Üç mü?" Shahla da onlara katıldı.

"Ve inan bunun nasıl olduğunu hala anlayabilmiş değilim."

Anlatırken kendisi de gülüyordu.

"Kıskanmıyorlar mı?" çok samimiydi Shahla.

"Kadınlar Shahla, biz erkekleri ortaya atıp didişmeye bayılıyor. Beni umursadıklarını bile sanmıyorum" tekrar kahkahalar birbirine karıştı. "Bu onların arasındaki mesele... Benimle... Erkeklerle bir ilgisi yok."

"Kesinlikle katılıyorum" dedi Muhammed gülerek.

Onun bir kadın olduğunu unutmuş gibiydi.

"Özlemiyor musun?"

"Aaa, Hayır! Karılarımı tanısaydın savaş alanının daha güvenli bir yer olduğunu bilirdin!"

Yine güldüler.

Çok keyifli bir geceydi.

Rahattı.

Gevşemişti.

Parmak uçlarında bir karıncalanma vardı ve bu onu rahatsız etmedi.

Olur, olmaz gülüşünü kontrol edemiyordu sadece.

"Peki, sen ?" dedi Cafer.

"Evet" dedi... Doğruldu; ciddileşmeye çalıştı, ama ikisi de anlamsızca gülmeye başladı.

"Merak ediyorum!" dedi Cafer...

"Neyi ?"

Gülmemeye çalıştıkça daha çok gülüyorlardı.

Herkes gülüyordu.

"O üç adamı nasıl öldürdüğünü merak ediyorum!"

"Sen birini mi öldürdün?" şaşkınlıkla bağırdı Muhammed.

Ama gülümsüyordu.

"Üç tane... Aynı anda..." diye düzeltti Cafer.

Shahla doğruldu.

Gülümsemesi kayboldu.

"Şöyle..." dedi. Kelimeler ağzında yuvarlanıyordu, ama sorun yoktu.

Kimse de buna aldırmıyordu.

"Eğer birini öldüreceksen yakın olmalısın!"

Herkes bütün dikkatini ona verdi; herkes sustu.

Gözlerini Shahla'nın üzerinden ayırmadılar.

Shahla devam etti:

"İyi olmalısın, yumuşak başlı ve tetikte. Hatta gülümsemek her zaman işe yarar. Kendini iyi hissetmeli, güçlü..."

Bir yudum daha aldı, Cafer'e iyice yaklaştı.

"Sana güvenmeli... Nefretini gizlemelisin; öfkeni, ondan tiksindiğini asla bilmemeli... Bir şey isteyeceğim demelisin ki kendini üstün hissetsin. Bu her zaman işe yarar... Sonra ona dokunursun yumuşak ve duygulu bir şekilde..." Elleri Cafer'in üzerindeydi... "Belki birkaç damla gözyaşı..." derken gözlerinin içine baktı. Gözleri dolu doluydu. Tek bir damla aktı ve işaret parmağıyla onu sildi. Cafer elini uzattığında bir anda belindeki bıçağı gırtlağına dayadı. O kadar hızlıydı ki kimse hızına yetişemedi.

Herkes donakaldı.

Sessizliği Shahla'nın kahkahası bozdu.

Bıçağın keskin yüzünü çevirip Cafer'e uzattığında hala gülüyordu: "Böyle öldürdüm Cafer!" dedi.

Cafer de dâhil herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Cafer parmağıyla işaret etti.

"Sen çok tehlikeli bir kadınsın!" Aynı sözleri tekrarlayıp gülmeye devam etti.

Muhammed çocuklarını anlattı; beş oğlu ve iki kızı vardı.

Muhammed heyecanla tam bir şey anlatmaya hazırlanıyordu ki Müşrik endişeyle:

"Ali..." dedi.

Hemen toparlandılar; şarap taslarını saklamaya çalıştılar.

Cafer endişeyle Shahla'ya döndü:

"Sakın yüzüne bakma tamam mı ?"

Ve sessiz olmasını diledi.

"Tamam; merak etme" dedi fısıldayarak Shahla.

Kendinden emindi.

Ali ayaktaydı; gölgesi her yeri kaplamış gibiydi; yüzüne bakmadı.

Herkesin bir anda ciddileşmesi onu güldürdü; yine de sessiz olmaya çalıştı. Dudaklarını ısırdı. Başı yerdeydi. Hatta saçlarıyla yüzünü örtmeyi başarmış bile sayılırdı.

Sessizlik yemini edilmiş gibiydi.

Rüzgâr durmuş; kuşlar bile susmuştu.

Dizlerini bedenine doğru çekti; kollarıyla iyice sardı. Çenesini dizlerine dayadı.

Muhammed: "Otursana Ali" dedi.

Gönülsüz bir teklifti.

Ali hiç cevap vermedi.

Shahla onun gözlerinin kendi üzerinde olduğunu hissetti.

Ama ona bakmadı.

"Shahla!" dedi.

İlk kez adıyla seslenmişti; heyecanlandı.

Yüzüne baktı ve tekrar gözlerini kaçırdı.

Bir kez daha bakmasını ya da bir şey söylemesini beklediğini biliyordu.

Sağ eliyle ağzını kapatıp ona baktı.

Yine siyahlar içindeydi.

Bakışı derin ve gizemliydi.

Öfke yoktu; belki biraz diye vazgeçti sonra.

"Sanırım artık uyusak..." derken Cafer daha fazla dayanamadı.

Gülmesini engellemeye çalıştıkça daha fazla güldü.

Muhammed ile göz göze geldiler.

O da direnmedi.

Ardından herkes onlara katıldı.

Bir tek Ali gülmüyordu.

"Muhammed, hadi bunlar neyse... Sana gerçekten inanamıyorum!"

Muhammed biraz mahcup oldu; onun asıl kızdığı ona da şarap verilmesiydi. Biliyordu, ama seçenekleri yoktu.

Shahla ve Muhammed göz göze geldiler; aynı anda aynı şeyleri söylediler.

"Makul bir anlaşma!" Shahla onun taklidini de yapmıştı.

Kahkahalar su gibiydi; durdurulamaz. Ali bu kez sinirlendi:

"Gidiyoruz!"

Kahkahasını bir bıçak gibi kesecek kadar keski ve sertti.

Ayağa kalktı ve sallanarak tekrar oturdu.

Tekrar güldü.

"Benim için geri geldi" diye düşündü. Mağara uzaktaydı onları duymuş olamazdı. Neden dönmüştü ki? Üstelik neden bu kadar kızgındı.

Gülümsemesinin sebebi artık şarap değildi.

Şarap sadece dönüp duran başının sebebiydi.

Hala yerde olduğunu kolundan tek bir harekette tutup onu ayağa kaldırdığı zaman anladı.

"Bu işin burada bittiğini sanmayın!" dedi ve Shahla'yı sürükleyerek uzaklaştı.

Cafer mırıldandı: "Sanırım âşık oluyor! Hata... Büyük hata!" derken herkes yeniden gülmeye başladı.

"Neden seni her yalnız bıraktığımda bir vukuat oluyor anlamıyorum!" diyerek söylendi Ali ve devam etti: "Her seferinde... İstisnasız!"

"O zaman bırakmaman gerekiyor!" sözcükler ağzında yuvarlandı Shahla'nın.

Ali döndü, hala kolunu tutuyordu. Canın yakacak kadar değil ama düşmesini engelleyecek kadar sıkıydı.

Göz göze geldiklerinde "Yani öyle dediğin için söylüyorum... Bir vukuat olmasın diye... Sen öyle dedin."

Ali o kadar anlamsız bakıyordu ki saçmalamaya başladı; sonra da sustu.

Sonra vazgeçti:

"Hem neden sinirleniyorsun ki... Harika bir akşam geçirdik !" diyerek gülümsedi.

"Kolunu bıraktığım anda yürüyemeyeceksin farkında mısın?" Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, ama sesi yumuşaktı.

"Sen gelmeseydin yürümek zorunda kalmayacaktım"

"Bu mu yani!"

Dudaklarını kıvırdı Shahla. Ne diyebilirdi ki!

"Neden geldin?" dedi.

"Ne?"

"Sabaha kadar gelmez dediler. Neden geldin?"

"Bir şey almam gerekiyordu? Gözlerini kaçırdı.

"Ne?"

"Ah, yine başladı sorular!"

"Gözlerini kaçırıyorsun, kıvırmaya çalışıyorsun..."

"Kıvırmak"

"Her ne almaya geldiysen almadın, demek ki kıvırdın! Demek ki başka bir sebepten geldin"

"Sen söyle!"

"Neyi?"

"Neden geldiğimi?"

"Ben de sana soruyorum zaten!" yine gülmeye başladı. Tüm bedeninin sallandığını hissetti...

"Biliyor musun?" dedi. "Cafer'in üç karısı varmış; dedi ki: o evde canlı kalma ihtimali savaş meydanında kalmaktan daha." Uygun sözcüğü bulamadı. Hatırlamaya çalıştı... "E, mümkün ya da mümkün değil... Her neyse..."

Bir anda onun kollarından kurtulup yürümeye başladı.

Toprak ve taş ayaklarının altından kayıyor gibi geldi.

Bir kuş gibi havalandığını hissetti.

"Yürüyemeyeceğimi söyledin... Bak işte!" derken onun nefesini hissetti. Kucağında olduğunu anladığında sustu.

Sıkıca sarıldı; yanağını boynuna yasladı. Derin bir nefes aldı ve göz kapaklarına daha fazla direnmedi.

*

Gözleri aralandığında mağaradaydı.

Aydınlıktı; ışığın nereden girdiği belli değildi.

Etrafta erimiş mum kokusu bilemediği başka bir kokuyla birleşmişti.

Yerdeydi.

Bir mağarada tahmin edemeyeceği kadar rahat ve gösterişli ve işlemeli ipliklerle süslenmiş örtüden kurtulup doğruldu.

Yalnızdı; başının biraz ağrıdığını fark etti; üzerinde durmadı.

Çok daha kötülerini görmüştü.

Etrafı inceledi. Duvarlardaki geniş oymaların içinde eşyalar ve en çok da rulo şeklinde kâğıtlar vardı.

Bazıları yerdeydi.

Dağınık gibi görünse de hepsi son derece özenli ve dikkatli yerleştirilmişti.

Tavanı bir kubbeyi andırıyor ve mermer gibi parlıyordu.

Duvarlara baktı.

Gördüğü şekillerin doğal olmadığını anladığında yataktan fırladı ve yaklaştı.

Bütün bir duvar bıçakla adeta oyulmuştu.

Ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Şekiller anlamsızdı.

"Bir harita" diye fısıldadı.

Kelimelerden çok semboller vardı.

İşaretler.

Kâğıt ve mürekkep vardı; neden bıçakla duvara kazımak istedi ki diye düşündü.

İçinde karşı koyamadığı bir duygu ile gözlerini yerde duran kâğıtlara dikti.

Bir yanı karıştırmaması gerektiğini söyledi.

Ama merak ediyordu.

Sonra tekrar duvara baktı.

Kesiklere dokundu.

Kayalara değil ruhuna kazımak ister gibi olmalıydı.

"Neyin peşindesin Ali?" diye sordu kendi kendine.

Ali'nin "Çözemedin sanırım!" diyen sesiyle döndü.

Saçları ıslaktı; üzerindeki siyah gömlek üzerine yapışmış gibiydi.

Güne çoktan başlamış gibi zindeydi.

Gülüşüyle sabahı aydınlandı.

"Bir haritaya benziyor!" dedi.

Ali yaklaştı, gülüşü yel gibi kayboldu.

Ne düşündüğünü kestirmek zordu.

Ne hissettiğini bilebilmek...

Aklını okumayı isterdi.

Yanına yaklaştı; duvara döndü ve dikkatle baktı.

Binlerce kez baktığında emindi, ama sanki ilk kez bakıyormuş gibiydi.

"Buradayız!" dedi bir noktayı işaret etti.

Shahla heyecanlandı; tanıdık bir his değildi.

"Shammar Dağları" dedi.

"Burası neresi?" Eliyle taşlara dokundu. Parmağı sağ taraftaydı.

"Basra! Biraz aşağısı körfez, görüyor musun? Şu bölgenin tamamı!"

O kadar büyük olduğuna şaşırdı.

Parmağıyla taşlara dokunuyor ve keyifle anlatıyordu.

"Buradan çıktık; Banu Temim Kabilesi... Bu alanın hepsi onların!"

Neredeyse körfez kadardı; bu da onu şaşırttı.

"Bağdat neresi?"

Gösterdi.

"Yani buradan yukarı çıkacağız!" dedi.

"Hayır, Nefud çölüne gireceğiz! Buraya..."

"Yine mi çöl! Bağdat'a gideceğimizi sanıyordum!"

Bunu hiç beklemiyordu.

"Henüz değil! Belki sabah yola çıkabiliriz, belki!"

"Belki!" Hiç ona göre bir cevap değildi.

"Neden?"

"Bir şey bekliyorum?"

"Ne?" Yüzüne baktı.

Sorularından çok eğlendiğini ilk kez fark etti.

Gülümserken sağ gözündeki çizgiler ile öfkelendiğinde alnında beliren çizgileri ayırt etmeyi öğrenmişti artık.

Bundan keyif alıyordu.

Cevap vermeyecekti; ısrar etmedi.

"Hala pek kendine gelmemiş gibisin. Benimle gel!" dedi ve ustaca konuyu kapattı.

Beklemeye gerek bile duymadı; söylediklerinin itirazsız yapılmasına alışıktı.

Yanılmadı.

Shahla onu takip etti.

Mağaradan çıktılar; güneş yüzünde parladı; gözlerini kıstı.

Kuş sesleri eşliğinde ilerlediler.

Bu kez farklı bir yöne saptılar.

Dik ve dar bir yokuştu.

Yürümekte ve ona yetişmekte zorlandı.

"Nereye gidiyoruz?" Nefesi kesilmeye başladı; Ali ise yavaşlamadı bile.

"Sabret!"

Bir an durdu; mükemmel sabah anlayışı bu değildi.

Üstelik yamaç gittikçe dikleşiyordu.

Ali durdu ve döndü.

Göz göze geldiler.

Biraz dinlenelim demeyi kendine yediremedi ve bir adım attı; ilerlediler...

"Az kaldı" dedi Ali...

"Umarım buna değer!" diye söylendi...

"Emin olabilirsin!" diye gülümsedi Ali. Yamacın bir diğer tarafı uçurumdu; bir an başı döndü. Bakmamaya çalıştı.

Daha önce hiç görmediği rengârenk yaban çiçekleri taşların arasından adeta fışkırmıştı.

Rüzgâr otları savurdu ve aniden kayboldu.

"Bedel ödemek gerekir!" dedi Ali.

Ne demekti şimdi bu!

"Bedel!" Yorgunluktan sesi kısık çıktı.

Daha fazla dayanamayacaktı; durdu. Derin nefes aldı. Dizlerinin üzerine çöktü. Alnı ter içindeydi...

Ali yanına çömeldi: Göz göze geldiklerinde nefesinde en ufak bir değişiklik olmadığını görmek onu sinirlendirdi.

Sanki düz yolda yürümüştü.

"Tüm güzellikler en tepededir! O yüzden biraz zahmet ve sıkıntı iyidir!"

"Belki de gözünün önündedir!" dedi Shahla onun gözünün içine bakarak.

Bir şey söylemek istediğini hissetti, ama söyleyemedi Ali.

Onun mahcup ve şaşkın hali onu keyiflendirdi.

Gülümsedi...

Ali doğruldu ve yürümeye devam etti. O da ayağa kalktı ve gülümseyerek onu izledi.

Garip bir ses gittikçe yaklaşıyor gibiydi.

Gürültülüydü.

Ne olduğunu anlamadı.

Ama rahatsız etmiyordu; hatta büyüleyiciydi.

Yağmur gibi ama daha şiddetli...

Uçurum geride kalmıştı, yol daha genişti. Taş ve toprakların arasından kendine ince bir yol çizen su birikintisine takıldı gözleri ama yavaşlamadı.

Ali bir düzlüğe geldiğinde durdu ve yan tarafa doğru çekildi.

Sular dev bir kayanın üzerinden kendilerini bırakırken hayranlıkla izledi.

Bu bambaşkaydı.

Öylesine büyüleyiciydi ki bu kez gerçekten nefesi kesildi.

"Su çok cılız akıyordu. Aslında çok genişti; ama farklı yönlere gidiyordu. Bunu engelledim ve yanlarına kayalar dizdim. Her iki tarafa da... Suyun geçebileceği tek bir yer kaldı, her iki tarafta kayalar dizili. Ortada toplanıyor ve tek bir yöne gidiyor ve birikiyor".

"Ve taşıyor!"

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Ve taşıyor!" diyerek tekrarladı onu.

"Derin olması önemli. Yani ne kadar su birikirse o kadar şiddetli olur."

"Herkesi birleştireceksin değil mi? Sadece ne olacağını görmek istedin!"

Gözleri şelaledeydi; ama Ali'nin ona baktığını hissetti.

Döndü.

Göz göze geldiler.

Bakışını yine çözemedi.

Her şey o kadar iç içeydi ki.

Acı, umut, sevgi, nefret, intikam, merhamet, öfke...

Savaşmıyorlardı.

Hiçbiri bir diğerini reddetmeden parlıyordu gözlerinde.

Ve hepsini kontrol ediyor gibiydi.

Derin bir iç çekti:

"Bunu iki kez başaramadım"

Şelaleden bahsetmiyordu.

"Nerede hata yaptığını biliyor musun?"

"Evet!"

"O zaman bir daha yapma!" dedi ve şelaleye yaklaştı.

Kayalara tutunarak tam akıntının içine girdi.

Su buz gibiydi.

İşte buna değerdi; bunu itiraf etmek zorunda değildi ama Ali haklıydı.

Su bedeninden akıp giderken hissettiği duyguyu kelimeler ifade edemezdi.

Yüzünü kaldırdı; kollarını açtı.

Onun karşıdan gülümsediğini gördü, ama sonra kayboldu.

Kayalara tutunarak şelaleden çıktı.

Kıyafetleri üzerine yapışmıştı.

Gözleri onu aradı.

Birkaç adım ötesindeydi; sırtı dönüktü.

Döndü ve "Gitmeliyiz" dedi.

Birbirlerine doğru yaklaşırken tepeden baktı ve toz bulutuyla yaklaşan atlıları gördü.

Çok hızlıydılar.

Ne kadar olduklarını sayamadı; belki on beş ya da daha fazlaydılar.

Şaşkındı; endişelendi.

Ali omzuna dokundu. Tekrarladı. "Gitmeliyiz"

"Tamam" dedi. "Bu beklediğin şey mi?"

"Evet, endişelenme!" dedi. Hissetmiş olmalıydı.

"Tamam" dedi.

İnişleri daha hızlıydı; Ali konuşmadı.

O da soru sormadı.

Sızlanmadı, söylenmedi.

Mağaranın önüne geldiklerinde döndü ve:

"Ben yanına gelene kadar oradan çıkmanı istemiyorum" dedi.

"Tamam" dedi.

"Lütfen Shahla, sorun istemiyorum!"

"Tamam"

Uzaklaşırken ardından baktı;

İçini bilemediği, anlam veremediği bir hüzün kapladı.

Hayatında ilk kez bir başkası için endişelendi.

Kayaların arasında gözden kaybolana dek ardında baktı.

Ve dediğini yaptı. Tekrar mağaraya girdi; bir an önce dönmesini umut ederek...

Ali hızlandı; kayaların üzerinden sekerek ve atlayarak geçti.

Defalarca geçtiği yolu bedeninin bir parçası kadar iyi tanıyordu.

Düzlüğe ulaştığında atlılar iyice yaklaştığında etrafı gri bir toz bulutu sardı.

Cafer, Muhammed, Müşrik ve Rafik sırtları dönük atlılara bakıyordu.

Cafer onu hissetmiş gibi arkasına baktı; göz göze geldiler.

Yaklaştı.

Onların biraz gerisinde durdu.

Adamlar atlarından indi ve

Yirmi kişiydiler; yanlarında yedek atlar vardı.

Birbirine benzeyen farklı tonlarda koyu renk giysileri ve başlıkları vardı.

Bazılarının başlıklarıyla yüzü örtülüydü.

Cafer ve Muhammed öne çıktı; atları sakinleştirdi.

Sarıldılar.

Sonra herkes birbiriyle kucaklaştı.

Mutluydular.

Ali biraz daha yaklaştığında adamlar kendilerine biraz daha çeki düzen verip başlarıyla onu selamladı.

Yüzlerinde yorgun bir gülümseme vardı.

"Hoş geldiniz!" diyerek gülümsedi Ali.

En öndeki yaklaştı ve sarıldılar.

Diğerlerinin gözlerindeki saygı ve hayranlık tüm vadiyi kaplayacak kadar büyüktü.

Onlara gülümsedi.

Atlar bağlandı ve yine taşlı yoldan geçerek dere kenarına gittiler.

Kimi serinlemek için derede yalın ayak dolaştı; kimi bir ağaç gölgesinde dinlendi.

Bazılarıysa kendi aralarında sohbet etti.

Ali ise sessizce bir ağaç gövdesine elini dayayıp kendisine getirilen mektubu okudu.

Bitirdiğinde onu özenle rulo yaptı ve geniş deri silindir bir kutuya yerleştirdi.

Hiç soru sormadı; cevapları mektuptaydı.

Cafer'e seslendi. Yemek yemelerini söyledi ve sonra işleri olduğunu bildirdi. Shahla'ya da yiyecek bir şeyler götürmesini istedi.

Sessizce uzaklaştı.

Geri döndüğünde yemekler yenmişti.

Herkes ayağa kalktı.

"Kaç yedek at var?" diye sordu.

"On beş" dedi biri.

Pek hoşnut olmadı; yine de bir şey söylemedi.

"Artık başlayalım!"

Sopaların ucuna bağladıkları bez parçalarını yaktılar.

Ve onu takip ettiler.

İrili ufaklı taş ve kayaların üzerinden geçtiler.

Kimi sandaletlerinin üzerine ayak bileklerini kaplayacak şekilde sıkıca bağlamıştı.

Çalılarla kaplı bir mağara ağzında durdular.

Üç kişi öne atıldı ve çalılardan kurtulup mağaranın ağzını açtı.

Hızlıydılar.

Ellerinde tuttukları meşaleler karanlığı yok etti.

Yol dar ve ürkücüydü.

"Duvarlara çok fazla yaklaşmayın!" dedi.

Tavan basıktı ve başlarını eğerek yürüdüler.

Huzursuz edici bir uğultu vardı; damlayan su sesleri yankı yaptı.

Sessizdi; rahatsız edici bir sessizlik.

Yaklaşık elli adım sonra tavan ve yol genişledi.

Yuvarlak bir alana geldiklerinde Ali durdu.

Meşaleyi duvarlara yaklaştırarak ve kendi etrafında ağır daireler çizerek döndü.

İrili ufaklı kayalar etrafaydı.

Kayalar kaygan ve kimileri parlaktı.

Geniş bir çıkıntı önünde durdu.

Diğerleri yaklaştı.

Bir un çuvalı büyüklüğünde bir kayaya baktı.

Herkes doğru yere geldiklerini anladı.

Kayanın etrafında toplandıklarında alevler birleşip etrafı daha da çoğaltı.

"Dikkatli olun, akrep yuvası" dedi.

Müşrik ve Rafik korku dolu gözlerle birbirine baktı.

"Lanet olsun" dedi Rafik ve gördüğü en yakın ve en büyük kayanın üzerine sıçradı.

Herkes ona baktı; umurunda değildi.

Atlılardan ayak bileklerine bez saran birkaç kişi kayayı yerinden oynattı.

Biraz zorlandılar; birkaç kez denemek durumunda kaldılar, ama başardılar.

Diğerleri onlara ışık tuttu.

Rahatsız edilmenin öfkesiyle yüzlerce akrep garip bir ses çıkararak etrafa kaçışmaya başladı.

Herkes birkaç adım uzaklaşıp ateşi üstlerine tuttu. Hem kendilerini korudular hem de çabuk uzaklaşmalarını sağladılar.

Rafik ise kıpırdamadı bile.

Sadece elindeki meşaleyi etrafa bilinçsizce savurup üzerindeki giysileri silkeledi.

Güvendeydi, ama yine de kontrol etti.

Hareketlerinin abartılı olduğunu herkesin bakışlarını üzerinde hissettiğinde fark etti; umursamaz bir tavırla omuz silkti ve akreplerin dağıldığını görünce kayanın üzerinden onlara yaklaştı ve:

"Başlayabiliriz!" dedi.

Herkes güldü.

Ali açılan yarıktan içeri girdi; diğerleri onu izledi.

Girişin hemen önündeki kayalar basamak gibiydi.

Herkes içeri girdiğinde meşaleler odayı aydınlattı.

Genişti, havasızdı ve kötü bir koku vardı.

Ortalıkta düzensiz bir şekilde duran üstü tozlanmış sandıklar hepsini heyecanlandırdı.

Gözleri sandıklar ve Ali'nin üzerindeydi.

Elindeki meşaleyi taşların arasında yerleştirdi.

Eğildi ve tozlu sandığın üzerini eliyle temizleyip kapağını açtı.

Altın paraların ışıltısı yüzünde parladı ve doğruldu.

Adamlara döndüğünde yüzlerinde gördüğü heyecan ve mutluluk kısa sürede coşkulu sevinç çığlıklarına döndü.

Bu onu da gülümsetti.

Diğer sandıkları da açtılar.

Rafik ellerini sandıktaki altın paralara daldırıp havaya kaldırdı; bıraktı.

Onun gülüşü diğerlerini de güldürdü.

Defalarca aynı şeyi yaptı. Altınları avuçlayıp saçtı.

Muhammed söylendi.

"Dereye bırakılmış küçük bir ördek gibi görünüyorsun!"

Ali omzuna dokudu:

"Bırak, tadını çıkarsın!" Gülümsedi.

Muhammed sustu, ama bakışları hala kızgındı.

Ali, yanlarında getirdikleri keselere iki yüz ellişer tane altın koyulmasını istedi.

Ali ile birlikte yedi kişi mağarada kaldı. Altınları sayarak keselere yerleştirdiler.

Diğerleri keseleri mağaradan çıkarıyordu.

Önceleri yavaş ilerlense bile zamanla hızlandılar.

Rafik birkaç kez karışıklık yapıp yeniden saymaya başlayınca Muhammed yine kükredi.

"Ördeğin kafası nerede acaba?"

Rafik bozuldu; Ali gülümsedi.

Yeterince hızlı değildi, görev değişikliği yaptı.

Beş kişinin daha kendilerine katılmasını istedi.

Bu işleri biraz daha hızlandırdı.

Keseleri götürmek için gelen adamlardan biri onları tam omzuna asıp bir iki adım atmıştı ki, bir anda keseler yere düştü çığlığıyla.

Korkuyla üzerindeki giysileri silkeleyip durdu.

Herkes başına toplandı.

Ali hemen yanına yaklaşıp onu sakinleştirmek istedi, ama başaramadı.

Adam delirmiş gibi giysisini çekiştirdi.

Paniklemişti; ne yaptığını bilmez bir haldeydi.

Akrep sokmuş olmalıydı; hareketleri öyle kontrolsüzdü ki neresi olduğunu anlayamadı.

Sonunda önünden giysisini yırttı; giysinin kolları bedeninden aşağıya süzülürken sol dirseğinden bir akrep yere düştü.

Cafer tam akrebin üzerine basacakken onu durdurdu.

"Hayır!" dedi.

Parçalanmış giysinin bir parçasını tekrar yırtıp akrebin soktuğu yerin bir yumruk kadar üzerinden sıkıca bağladı.

Hala ayaktaydılar; gözleri adamın korku dolu gözleriyle kesişti.

"Sakin ol!"

Hızlı nefes alıyordu ve alnı boncuk gibi terliydi.

Korkusunu gizlemeye çalışsa da pek başarılı değildi ama umut dolu gözleri Ali'nin üzerindeydi.

Ali yerde doğrulmaya çalışan akrebe baktı. Yetişkin bir akrepti. Avucunun içini kaplayacak kadar büyük ve sarı renkliydi.

"Zehirli mi?" diye sordu Cafer.

Ne yazık ki öyleydi; cevap vermedi.

Su istedi; hemen geldi.

Adamın koluna döktü; Cafer'in ara ara dökmesini istedi.

Belinden hançerini çıkardı; bıçağın ucuyla akrebi çevirdi, ama kaçıp gitmesine izin vermedi.

Tek bir hamleyle kuyruğunu bedeninden ayırdı; ardından kıskaçlarını ve yerdeki kumaş parçasını yırtıp küçük bir bölümünü baş ve işaret parmağına sardı. Yerde cansız duran akrebi alıp bir geniş bir kayanın üzerine bıraktı. "Biraz daha ışık" dedi.

Sözü henüz bitmişti ki iki adam endişeli ve suskun bir şekilde meşaleleri yaklaştırdı.

Akrebi bıçağıyla döndürüp büyük bir dikkatle inceledi ve gövdesinden baş tırnak parmağı büyüklüğünde bir parçayı kesti; bıçağın ucuna yerleştirdi ve korku dolu gözlerle kendisine bakan adama yaklaştı.

Akrebin soktuğu yere bastırarak sürdü. Eti yumuşaktı ve kolayca dağıldı. İyice yayıldığını anladı ve bıçakla biraz daha bastırarak adeta etine yapıştırdı.

Yine ince bir kumaşla, bu kez gevşek bir şekilde bağladı.

Etrafına baktı; gözleri ilk korku dolu Rafik ile buluştu.

"Derenin tepeliklerinde büyük bir incir ağacı var; çok kalın saplı yapraklarından istiyorum" dedi.

Onu başıyla onayladı ve koşarak mağaradan uzaklaştı.

Tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark ettiğinde gülümsedi.

"Hastalık ve şifanın kaynağı genellikle aynı yerdedir. Merak etme, iyi olacaksın!" dedi kısık yeşil gözleriyle gülümsedi.

Adam bir şey söyleyemedi, ama gözlerinden minnet ve teşekkür taşıyordu bir damla gözyaşıyla.

Adamın dışarı çıkıp dinlenmesini istedi; ardından işe koyuldular.

Bir an önce bu işi bitirmeliydiler...

Uzun ve uğraşlı geçen saatlerin ardından sayma ve taşıma işini tamamladılar.

Mağaranın ağzı kapandığında bir daha hiç açılmayacağını hissetti.

Dere kenarında yemekler hazırdı; güneş batmak üzereydi.

Ilık bir rüzgâr esti.

Herkes yorgun ama rahattı.

Şafakla birlikte yola çıkmaya hazırlardı.

Cafer elindeki yemek tasını Rafik'e uzattı. Shahla'ya yemek götürülecekti:

"Soru soracaktır; bin tane soru... Dinleme ve orayı hemen terk et!" Bu kez yemeği kendi götürmek istemiyordu; gülümsedi.

Ali gülümsedi; Shahla'yı düşünüp gülümsedi.

Neredeyse bütün bir gün mağaradaydı ve onunla karşılaşma fikri onu biraz ürküttü.

Belki uyuduğunda oraya gitmek akıllıcaydı.

Sohbet eşliğinde küçük gruplar halindeydiler.

Düşünceliydi.

Bir sesle irkildi.

Genç bir delikanlıydı; kocaman siyah gözleri vardı.

Ürkek ve şaşkın bir bakışlarıyla ve çekinerek sordu:

"Efendim..." Cevap vermedi, ona bakmaya devam etti.

Cümleyi tamamlamasını bekledi.

"İncir dalı" dedi..."Ne yapmaları gerektiğini sormamı istediler!"

Belli ki kurban olarak onu seçmişlerdi; keyiflendi.

Delikanlının titreyen sesi onu gülümsetti.

Parlayan gözlerine baktı ve tam o anda Muhammed:

"Katlayıp kıçına sokmasını söyle" diye kükredi.

Gülüşler yükseldi.

Delikanlının gözleri iyice açıldı; başka bir soru sormaya cesareti yoktu; Ali ardından seslendi:

"Çocuk" dedi. Ürkek bir adım atarak döndü:

"Sapını kırsınlar ve sütünü akrebin soktuğu yere sürsünler!"

Gülümsedi.

Delikanlı bir anda yok oldu; Muhammed'e ters ters baktı, ama sonra o da gülümsedi.

"Hepsi ayrı bir budala! Özellikle de şu!" deyip Rafik'i işaret etti.

Ona sataşmayı seviyordu.

Rafik'in de bir şikâyeti yoktu.

*

Shahla boş gözlerle etrafı inceledi.

Endişeli değildi ama neler olduğunu bilememek onu çıldırtıyordu.

Neredeydi?

Neden gelmiyordu?

Ne yapıyordu?

Bir sorun olsa ona yemek getirmezlerdi; demek ki bir sorun yoktu!

O gelenler kimdi?

Artık soru sormaktan yorulduğunu hissetti.

Bir adım sesi yaklaştığında heyecanlandı.

Dolanıp durmaktan vazgeçip kapıda beliren gölgeyi bekledi.

Rafik'i elinde bir tasla görünce merak öfkeye dönüştü.

Rafik' in başı önündeydi; Cafer'in sözleri ise kulaklarında...

"Neler oluyor?" dedi Shahla. "Kim o adamlar? Neden saatlerdir buradayım!" "Yoksa bir sorun mu var, ah evet bir sorun var!"

Rafik tedirgin bir şekilde yemek tasını yere bıraktı ve koşar adımlarla mağarayı terk etti.

"Lanet olsun!" diye söylendi Shahla.

Demek ki daha gelmeyecek; yoksa neden yemek göndersinler ki!"

Duvara baktı; yere baktı; yerde duran hiçbir şey anlamadığı şekillerle dolu sarılmış kâğıtlara sağlam bir tekme savurdu.

Hızını alamadı yastığı fırlattı.

Öfkeliydi, hiçbir şey öfkesini yatıştırmadı.

Kendi etrafında gün boyunca defalarca yaptığı gibi daireler çizerek yürüdü.

Gözü bir anda iki kayanın arasındaki ince ayrığa takıldı.

Dar bir boşluktu; tuhaf göründü.

Yaklaştı.

Parmakları orada gezindi; çok ince bir ayrıktı beceremedi.

Bir şey vardı; ne olduğunu bilemedi ve ulaşması da çok zordu.

Mumlardan birini alıp yaklaştırdı.

Kesinlikle bir şey saklanmıştı.

Etrafa saçılmış kâğıtlara baktı; onlara benziyordu.

Hayal kırıklığına uğradı.

Zaten bir şey anlamamıştı, bu onu da öfkelendirmişti.

Tam vazgeçtiği anda "Peki neden sakladın?" dedi kendi kendine...

Her şey ortadayken onlar neden saklıydı?

Etrafta işine yarayabileceğini düşündüğü bir şeyle aradı.

Yoktu.

"Sen onları oradan çıkarabiliyorsan ben de başarabilirim" dedi.

Vazgeçmeye niyeti yoktu.

İşine yarayabilecek bir şeyler de yoktu.

Olmalıydı.

Bu kez daha sakin ve dikkatlice baktı.

Bir bıçak ne çok işine yarardı.

Sonra yerdeki kâğıtlara yöneldi ve onları ikiye katlayıp duvardaki aralığa soktu; temas ettiler.

Kendine doğru çekti, ama başaramadı.

Defalarca denedi; sonuç tam bir hüsrandı.

Vazgeçti.

Yer yatağına oturdu ve sırtını mağaranın duvarına yasladı.

Uçları siyah mürekkebe bulanmış kaz tüylerini görünce gülümsedi.

Bu kez başardı.

Usulca gizlendikleri yerden çıkardı...

On - on beş kadar kâğıt tuhaf bir şekilde birbirine bağlıydı.

Daha önce görmediği bu şey onu şaşırttı, ama üstünde durmadı.

Sadece ne yazdığını merak ediyordu.

Anlamsız semboller ve işaretler ile dolu olmamasını diledi.

Üzeri tozluydu.

Sanki kayalara gömülmek istenmişti.

Mezarında rahatsız edilen bir ölünün laneti gibi tuhaf bir hisle kendini huzursuz ve kötü hissetti.

İç organlarını vahşi bir hayvan gibi parçalayan merakına yenildi.

Sayfaları bir bebeğe dokunurcasına sevgiyle çevirdi ve okumaya başladı.

Gülümsedi.

Kötü bir şiir denemesiydi. En azından duygusal biriydi. Küçük notlar yazılıydı.

İsimler, şehirler...

Sayfaları çevirmeye devam etti.

Garip bir çizim dikkatini çekti. Çözemedi.

Şekiller yerini sözcükler bıraktı.

Gülümseyişi bir anda silindi.

Sayfaları hızla çevirdi; bu kez o kadar nazik değildi.

"Aman Tanrım" diye fısıldadı.

Gözleri dolu doluydu.

Karnında bir acı hissetti; büyüyen ve tüm bedenini saran.

Gözyaşlarına aldırmadı; sadece görmesini engellediği için eliyle sildi.

Son sayfayı kapadı ve uzunca bir süre orada öylece hareketsiz kaldı.

Nefes almakta zorlandı.

Yaklaşan bir adım sesiyle hemen onları aldığı yere koydu.

Gözlerindeki yaşları sildi.

Saçlarını düzeltti.

Elinde meşaleyle onu gördü, gölgesi tüm duvarları kapladı.

Hiçbir şey söylemedi.

Bakışları tuhaftı; ya da kendisi bir tuhaftı bilemedi.

İkisi de konuşmadı.

"Yemeğini yemedin mi?" dedi Ali.

Şaşkındı; en azından öfkeli olacağını düşünmüştü, ama değildi.

Hatta buna sevindi.

Yorgundu.

Başında her an katlanarak büyüyen ağrının sabaha dek geçmeyeceğini biliyordu ve kendisini asla uyutmayacağını...

"Hayır" dedi.

Gözlerini kaçırdı.

Bir tuhaflık vardı; ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Ne olabilirdi ki...

"Şafakta yola çıkıyoruz" dedi.

"Tamam" dedi.

Kendine gelmeliydi ve uyumak iyi olacaktı. Sonra göz göze geldiler.

Ali'nin bakışı tuhaftı. Çok ışık yoktu, ama gözleri kanlıydı; dik duruyordu, ama her an yığılacak bir hali vardı.

Adımları yavaş ama dikkatliydi.

Yatağın başına gitti; bir süre sırtı dönük oturdu ve daha sonra uzandı. Yanına gidip bir şeyler söylemeye çekindi; sadece: "İyi misin?" dedi.

"Evet!"

İyi değildi.

Sesi çatallı ve güçsüzdü.

Sonra yattığı yerden doğrulup başucundaki su testisine uzandı; net göremiyor olmalıydı; onu devirdi.

Shahla hemen onun yanına yaklaşıp yardım etti.

Testi kırılmamıştı; su kabına boşaltmasına fırsat vermeden testiyi ağzına götürdü.

"Teşekkür ederim" dedi. Gitmesini ister gibiydi. "Şimdi iyiyim"

İyi değildi.

"Ben ağrını dindirebilirim" dedi Shahla.

Sesi ürkekti; Ali anlamsızca baktı. Sanki ağrı daha da büyümüştü.

"Birazdan geçer!" dedi.

Mum alevi yüzünü aydınlattı; diğer yanı karanlıktı.

"İzin ver lütfen"

"Hadi uyu artık, ben iyiyim" dedi ve tekrar uzandı.

Israr etmedi, yerine döndü.

Yattığı yerde kıvranışını izledi.

Geçmeyecekti.

Biliyordu.

Başucunda yanan mumu sessizce yanına yaklaştırdı; diz çöktü.

Su kâsesini eline aldı, parmağıyla nazikçe suyu dalgalandırdı ve titreyen mum alevini izledi.

Kâseyi çenesine yaklaştırdı ve gözlerini alevden ayırmadan suya fısıldadı:

"Ahura, Aurvantaspa! Hata, Hakahata, Hvarshta!"

Aynı sözcükleri dörder kez tekrarladı.

Ali'nin yanına yaklaştı. Yan uzanmıştı. Göz ucuyla kendisini kısık gözlerle izlediğini gördü.

Acısı öyle büyüktü ki hareket edecek hali yoktu.

Elini yanağına götürdü; fısıldayarak:

"Lütfen bunu iç..." dedi.

Ali acı dolu nefesiyle inledi.

İtiraz edecek hali yoktu.

Kendinde değil gibiydi.

Shahla nazikçe başını biraz kaldırdı; suyu yudum yudum içirdi.

Dibinde birkaç damla kaldığında yavaşça yine onu yatırdı.

Son damlaları avucuna boşaltıp tası kenara koydu.

Ali'nin göz kapakları kapanmıştı, ama hala acı çektiği belliydi.

Sağ eliyle alnından başlayıp başını avuçladı.

Bastırdı.

Parmakları açıktı.

Bekledi...

Elindeki uyuşukluk bedenine yayılmaya başladı.

Derin bir nefes aldı.

Ali gözlerini yavaşça açtı; acısının yok olduğunu görünce gülümsedi.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet..." Şaşkındı.

"Geçti..."

Shahla gülümsedi: "Uyu artık!" dedi ve kalkmak üzereyken Ali kolundan yakaladı.

"Shahla..."

Sesi çok derinden geldi. Uzaklaşmak istedi; beceremedi.

"Kendine çektin, acımı içine çektin" derken çoktan doğrulmuştu; elleriyle yüzüne dokundu.

"Sadece yorgunum!"

Uzaklaşmakta kararlıydı...

"Yorgun değilsin!"

Elleri hala yüzündeydi; belli belirsiz bakışlarında karmaşık bir ifade vardı; sesi dokunaklıydı.

"Neden yaptın?"

"Çünkü acı çekiyordun!" diye fısıldadı.

"Ah, Shahla..." diyerek onu göğsüne yasladı.

Öyle hafifti ki ruhunun bedeninden ayrıldığını sandı.

Elleri saçlarında ve yüzünde gezindi.

Acı kendi bedenini terk etmişti, ama içinde bir yerlerde derin bir sızı hissetti.

Uzandı ve kollarıyla sımsıkı sardı onu.

Hareketsizdi; yüzü boynundaydı; kalp atışını göğsünde hissetti.

Hızlı ve düzensizdi...

O uyuyana kadar elleri saçlarında gezindi.

Artık o da uyuyabilirdi.

Gözleri aralandığında Shahla'nın da uyanık olduğunu hissetti.

Göğsünde hissettiği onun kalp atışları normaldi; acısının geçtiğini bilmek onu mutlu etti.

Elleri hala saçlarındaydı; bir an çekmeli miyim diye düşündü, ama çekmedi.

"Şifacı bir Mecusi!" diye fısıldadı. "Her gün beni şaşırtıyorsun!" Sesi yumuşaktı.

İkisi de kımıldamadı.

Hareket etmeye korkar gibiydiler.

"Her geçen gün hayran oluyorsun, yani..."

Ali güldü.

"İyi misin?"

"İyiyim"

Shahla doğruldu, yüzünü görmek istedi ve başını yastığa koydu.

Yan uzanıp yüzüne baktı.

Ali'nin gözleri tavandaydı.

"Yaptığım şey büyü değildi" dedi.

"Biliyorum!"

Shahla şaşırdı.

"Farsça biliyorum, ama bu çok eski. Darice lehçesi! Artık pek kullanılmıyor" dedi Ali ona döndü ve yeşil gözleriyle baktı. "İyi düşünelim, iyi yapalım, iyi olsun... Ama Aurvan..." devamını getiremedi.

Shahla tamamladı:

"Aurvantaspa! Hızlı koşan atın sahibi demek, Basralı " sözcükleri bastırdı, coşkuluydu.

"Bunu kimden öğrendin?"

"Büyük annem bir şifacıydı; yani aslında öğretilen bir şey olmadığını söylerdi. Bu ya vardır ya yoktur derdi. Bu Tanrı'nın sana bir hediyesi derdi. Bir yetenek. Ve doğru kullanmalısın. Verilmiş

yetenekleri en iyi şekilde kullanmak ise senin ona armağanın olacaktır!"

"Adı neydi?"

"Laila! Çok güzel bir kadındı; çok bilge. Çok üzüldüğüm zamanlar ateşim çıkardı; nedenini o bile çözemezdi. Acımı dindirir; sabaha kadar başımda beklerdi. Çok az konuşurdu ve derdi ki 'bir kimse çok konuşuyorsa bilin ki aptaldır.' Muhteşem bir kadındı."

"Bak bu birini hatırlattı, çok konuşan birini!" Ali güldü

"Yaşlandıkça bilgeleşeceğim sanırım ve daha da güzelleşeceğim. O zaman daha az konuşurum!"

Yine güldüler.

"İyisin değil mi ?" dedi Ali.

Ona döndü:

"Düşünmeliyim, yani eğer iyiyim dersem beni yerime göndereceksen..." dedi ve bir şey söylemesine fırsat vermeden ona sarıldı.

"Shahla" dedi Ali. "Bir daha sakın bunu yapma tamam mı?" dedi.

Shahla cevap vermedi.

"Söz ver" dedi Ali.

"Tamam, söz veriyorum bir daha yapmayacağım" dedi.

Az önceki gibi yüzü boynunda elleri göğsündeydi.

Bütün bir gün onu beklediğine değdiğini düşündü.

Yavaşça göz kapakları tekrar kapandı...

EYLÜL 869
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Atıyla sarayın giriş kapısından hızla içeri girdi.

Fırtına gibiydi; askerleriyse onun ardındaydı.

Sarayın ana kapısına geldiğinde atından indi ve hızla içeri girdi.

Öylesine hızlıydı ki askerleri ona yetişmekte zorlandı.

Etrafta meraklı ve tedirgin gözlerle onu izleyen askerler bakışlarını kaçırdı.

Taht odasının kapısına geldiğinde iki asker kapıyı aceleyle açtı.

İçeri girdi ve kapanmasını beklemeden öyle bir öfkeyle çarptı ki odadaki her şey sallandı.

Kapının önünde durdu.

Gözleri şimşek gibiydi:

"Seni lanet olası aptal! Bana sormadan nasıl böyle bir karar verebilirsin?" diyerek Vasıf'ın oğlu Salih'in üzerine yürüdü.

Aralarına giren Komutan Bayıkbey onu durdurmakta zorlandı.

"Musa... Musa!" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Olan oldu artık!" dedi.

Musa sertçe Bayıkbey'i itti.

Parmakları kaşlarında dolandı, burnundan soluyordu.

Öfkeyle Vasıf'ın oğlu Salih'e baktı.

"Eninde sonunda olacağı buydu!" dedi Salih. Amacı onu sakinleştirmekti, ama ters tepti.

"Şimdi değil! Geri zekâlı şimdi değildi!" diye bağırdı Komutan Musa.

"Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor; sakin olmalıyız!" dedi Komutan Bayıkbey.

"Yaşıyor mu?" dedi Komutan Musa.

"Evet!" dedi Bayıkbey. "Uygun bir Halife bulmalıyız! Sonra da..."

"Bu pisliği sen temizleyeceksin!" diye kükredi Musa Salih'e kolunu öfkeyle ona doğru uzattı; parmakları bir ok gibi yüzüne çevriliydi.

Salih cevap vermedi; kendi etrafında sıkıntılı bir şekilde dönüp durdu.

"Bağdat ne durumda?" diye sordu Komutan Musa.

"Kabiha Samarra'ya geliyormuş, yolda tutuklandı. Şimdilik Bağdat'ta kimse bilmiyor! Giriş - çıkışları kapattık!" dedi Bayıkbey.

"Kuşlar çoktan uçup gitmiştir; hele de bu aptal!" dedi devamını getiremedi.

Öfkeyle dişlerini sıktı.

"Sakin olmalıyız!" diye tekrarladı Bayıkbey. "Hekimler ayarlandı; doğal bir ölüm olduğunu bildirecekler!"

Komutan Musa gülmeye başladı; gülüşü öfkesinden daha korkutucuydu. Gözleriyse zehirli bir ok gibi Salih'in üzerindeydi.

"Muhtedi en iyi aday gibi görünüyor!" dedi Bayıkbey.

"Ne haliniz varsa görün! Ben Bağdat'a gidiyorum; döndüğümde bu iş bitmiş olacak!" diye bağırdı.

"Güzel, o zaman Muhtedi ile konuşalım ve ..." devamını getiremedi.

Ancak üçü de Halife Mutazz'ın ölüm kararını sessizce onaylamıştı.

Musa alt dudağını ısırıp son bir bakış attı Salih'e ve öfkeyle sırtını dönüp odadan çıktı.

EYLÜL 869
BÜYÜK NEFUD ÇÖLÜ
BUGÜNKÜ SUUDİ ARABİSTAN

Gözleri aralandı; yanında olmadığını fark etti.

Buna şaşırmadı.

Elleri onun yattığı yerde gezindi; kokusu hala üzerindeydi.

İçine çekti ve gülümsedi.

Rüya gibiydi; hala yanında olduğunu hayal etti ve gözlerini kapadı.

"Shahla!"

Sıçrayarak doğruldu.

Siyahlar içindeydi; gözlerinin etrafına kalın bir sürme çekiliydi.

Gözlerinin yeşili daha bir parladı.

Başlığı bu kez gevşek bağlıydı ve ayak bileklerine uzanan dış giysisinin içinde parlak siyah paçaları büzülmüş bir pantolon vardı.

Beline doladığı kuşak sadeydi.

"Gidiyoruz!" dedi.

Sesi net ve emir verir gibiydi.

Yerinden kalktı; onun uzattığı çok geniş bir kumaşı aldı.

Ne olduğunu anlayamadı.

Ali yaklaştı ve kumaşı açıp tüm başını ve bedenini saracak şekilde sardı; boynuna doğru sarkan bir kumaş göğsüne doğru salındı.

Yüzünü gizlemek için olmalıydı; ama gizlemesini istemedi.

Onu izledi.

Gözleri mağaranın duvarlarında gezindi; içini tuhaf bir hüzün kapladı.

Veda eder gibi taşlara sevgiyle baktı.

Mağaranın girişine geldiklerinde güneş tüm ihtişamıyla tepedeydi.

Sıcaktı; ama rüzgâr çiçek kokularıyla sabahı kutlar gibiydi.

Taş ve kayaların arasından geçtiler.

Dere kenarı boştu; herkes toparlanmış olmalıydı.

Etrafta kimseler yoktu ve Ali durduğunda yine ona çarptı.

Gülümsedi; Ali ise gülümsemiyordu.

Düzlüğe yaklaştıklarında herkesin nerede olduğunu gördü.

Düşündüğünden daha kalabalıklardı; atların başında koyu giysili kendisini meraklı ve şaşkın gözlerle izleyen onca adamla karşılaşmak onu şaşırttı; ürküttü.

Gözleri atların şişkin eğerlerine takıldı.

"Sen benimle geliyorsun!" dedi Ali.

İşte mükemmel sabah! Diye geçirdi içinden, gülümsemeye çalıştı.

Atına doğru ilerledi; onu izledi.

Kendi atına baktı; o kadar çok şey yüklüydü ki yer kalamadığını düşündü; bu zorunlu bir karardı.

"Yine de benden uzak duramıyor diyelim!" diyerek kendini avuttu.

Ali atına bindi ve elini uzattı; tek bir hareketle onu kendine çekti.

Arkasına geçti.

Tüm gözler üzerlerindeydi, ama kimse tek bir kelime bile etmedi.

Ona tutundu, ama sarılmadı.

Aceleye gerek yoktu; bunun için uzun bir günü vardı ve yolun uzun sürmesini diledi.

"Atıma yüklenen bu şeyler de ne?" diye sordu.

"Altın!" dedi Ali.

Shahla güldü.

Ali döndü.

Peçesi takılıydı; öyle bir baktı ki espri yapmadığını anladı.

Gülümsemesi denizin üzerindeki köpükler gibi bir anda kayboldu.

Ciddiydi.

Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilemedi; ama gözlerinin etrafında o en sevdiği çizgiler belirdi; gülümsüyordu.

Ve aniden at şahlandı; ona sımsıkı sarıldı ve rüzgârla yarışı başladı.

Gözlerini kapadı.

Güneş ışınları göz kapaklarından usulca ruhuna sızıyor gibiydi.

Ona daha sıkı sarıldı ve başını sırtına yasladı.

Uzunca bir süre hiç kıpırdamadı; gözlerini açmadı.

Ali atını yavaşlatmaya başladı.

Gözleri aralandı; biraz doğruldu.

Gözleri hayranlıkla parladı.

Çöl kızıl; uçsuz bucaksız ve bir ova gibi dümdüzdü.

Kum tepeleri yoktu.

Ne bir başı ne de sonu vardı.

Nefesi kesildi; onun belini saran kolları gevşedi.

Hiçbir sözcük böylesi bir güzelliği tarif edemezdi.

Sadece görülmesi gerekliydi.

Ali onu hissetmiş gibi:

"Kızıl Çöl" dedi. Sesi net ama yumuşaktı. "Büyük Nefud Çölü" diye ekledi.

"Bu nasıl olabilir ki?" sesi kısıktı.

"Bilmiyorum!"

"Olağan üstü!" dedi.

"Duracak mıyız?"

"Hayır!"

Bu kadarı da yeterliydi; kızıl kumların avuçlarından su gibi aktığını hayal etti.

Başka bir şey sormadı.

Ali uzandı ve eğerinden aldığı su matarasını ona uzattı.

Çok susamıştı, ama sadece birkaç yudum aldı; tekrar ona uzattı.

Önce atının başına dökmesi onu şaşırttı.

Bundan çok keyif almış gibi kişnedi; bu onu güldürdü.

Sonra suyu içti.

Atına hurma verdi.

"Atına hurma mı veriyorsun?"

"Bundan çok hoşlanıyor!" dedi gülerek.

"Çölde mi kalacağız?"

"Evet!"

"Yeni bir vaha!" bu kez soru değildi ama cevap verdi.

"Yani bir çadır!"

"Çok kalacak mıyız?"

"Gerektiği kadar!"

"Çöl sana iyi gelmiyor!" diye söylendi.

Ali yan döndü ve ters bir bakış attı.

"Gerektiği kadar!" diyerek onu taklit etti.

Bakışı öfkeliydi; Shahla umursamadı.

Aniden hızlandı.

Sarsıcıydı.

Shahla, havalandığını hissetti; ona sımsıkı tutunmasaydı kendini yerde bulacağından emindi.

Kızıl kumları izledi.

Çöl bir sır saklar gibi sessiz ve gizemliydi.

Sanki zaman kavramı yoktu; her şey hep buradaydı ve hep burada kalacaktı.

Geçmiş ve gelecek yoktu.

Başı ve sonu da yoktu.

Tekrar yavaşladıklarında bir karartı gördü.

Kızıl kumların ortasında bir yengecin gölgesi gibi yaklaştıkça büyüdü.

Bir an güneş gözlerini kamaştırdığı için hayal gördüğünü sandı, ama hayal değildi.

Ali tekrar hızlandı.

Karartı çok uzaktaydı.

Yaklaştıkça şekil bir yaya benzemeye başladı.

Sıra sıra dizilmiş çadırlar olduğunu fark etti.

Çok fazlaydı.

Yüzlerce çadır diye düşündü.

"Hayır, binlerce..." diyerek kendisini düzeltti.

Bir kabile için çok fazlaydı; yine de sordu:

"Bir kabile mi?"

"Karargâh!" derken yavaşlamadı bile.

Daha da hızlandı.

Çadırlar yaklaştıkça büyüdü.

Etrafında dolaşan koyu renk giysili adamlar ufacık görünüyordu.

İyice yaklaştıklarında gökyüzü ve kızıl kumları bir bıçak gibi kesen arasında kalın bir şeride dönüştü.

Ali atını yavaşlattığında hafifçe başını yana doğru çevirdi.

Bir şey söylemesine gerek yoktu; yüzünü gizlemesi gerektiğini anladı.

Sağ eliyle boynuna düşmüş kumaşa dokundu ve burnunun üzerine kadar çekti. Gevşekti; kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Başardı.

At iyice yavaşladığında çadırların arasındaki boşluklardan ilerlediler.

Hayatı boyunca bu kadar çok insanı bir arada görmemişti.

Etraf kalabalık ama bir o kadar sessizdi.

Çadır kenarlarında küçük gruplar halinde oturan askerler tekli ya da gruplar halinde ayağa kalkmaya başladı.

Bakışlarında korku değil sadece hayranlık ve saygı vardı.

Daha genç olanlar gülümsüyordu.

Sessizce ona yol açtılar.

Dakikalarca ilerlediler; sonu gelmeyecek gibiydi.

Etrafına baktığında gördüğü tek şey binlerce asker ve soluk renkli çadırlardı.

İçini kaplayan ve ne olduğunu bilemediği bir hisle ona daha sıkı sarıldı.

Ali geniş bir çadırın önünde durdu; attan indi ve onun inişine yardım etti. Tek kelime etmedi. Boyu neredeyse omuzlarına geliyordu; bu kadar uzun boylu olduğunu ilk kez fark etti.

Başını kaldırdı; bir an göz göze geldiler.

Ruhunu delip geçer gibiydi; bir an nefesi kesildi.

Rafik'e baktı ve anlam vermediği bir şekilde başını eğdi; bir yeri işaret eder gibiydi.

Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Rafik yanına yaklaştı; gözleriyle onu takip etmesini istedi.

Sessizliğin diline o da alışıyordu.

Onu izledi.

Yürürken tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissetti; yüzlere baktı ve bakışlarını hemen kaçırdıklarını fark etti.

Meraklı ve tedirgin bakışlar arasında Rafik'i takip etti.

Diğer çadırların biraz uzağındaydı.

Benzer renkte ama çok daha büyüktü.

Onun çadırı olmalıydı; yanılmadı.

Çadırın girişindeki geniş perdeleri Rafik araladı; kızıl kumlu yolda birkaç adım ilerledi ve daha şeffaf perdeyi bu kez kendisi araladı.

Rafik çadırın girişinde kalmıştı.

Bu kadar geniş olacağını düşünmemişti.

Tüm zemin birbirine hiç benzemeyen ama mükemmel bir bütünlük içinde görünen halılarla kaplıydı.

Kumlu sandaletlerinden kurtuldu.

Çıplak ayaklarıyla halılarda yürüdü.

Hayranlıkla etrafı izledi.

"Ah, ne süslüsün Ali!" diye mırıldandı.

Çölün ortasında bir Abbasi sarayıydı, sanki.

Gözü yatağa takıldı; koyun ya da kuzu postu olmalıydı; emin değildi.

Yere çok yakındı.

Sol tarafta daha yüksek bir masa ve bir tahtı andıran geniş kare oymalı bir koltuk vardı.

Kızıl meşe masanın üzerinde hiçbir şey yoktu.

Sağ tarafta ise geniş bir yer sofrasının etrafı geniş işlemeli oturma yastıklarıyla çevriliydi.

Etrafta parlayan uzun geniş vazolar daha çok hediye edilmiş gibiydi.

Hiç fena değildi.

Bu kadar çok renk bir arada nasıl bu kadar büyüleyici olabilirdi ki?

Sırt üstü yatağa uzandı; kollarını açtı.

Bu kadar rahat olabileceğini düşünmemişti.

*

Ali çadırın perdesini sertçe araladı ve hızlı adımlarla ilerledi.

Zemin kumdu; çadırı aydınlatan mumlar gelişi güzel yerleştirilmişti.

Çadırın tam ortasında yuvarlak geniş masanın üzeri kâğıtlarla kaplıydı.

Yüzündeki peçeyi çıkardı.

Başını omuzlarına kadar saran başlığından ve ayak bileklerine kadar uzanan dış giysisinden kurtuldu.

Gömleğini yukarı doğru çekti ve kuşağın üzerine saldı.

Avuçlarını suyla dolu geniş çukur kâsesi daldırdı; yanına yaklaşıp yüzünü, saçlarını, boynunu yıkadı. Derin bir nefes aldı. Gömleğinin kollarının ıslanmasına aldırmadan onları kıvırdı ve masaya ilerledi.

Siyah meşe koltuğa oturdu; arkasına yaslandı.

Hüseyn sabırla ve dimdik durarak onu bekledi.

Parlak kocaman siyah gözleri vardı; ince yapılıydı.

Yirmi beş yaşlarındaydı.

Kılıç kuşanmış ama başlık takmamıştı.

Hemen arkasında iki asker vardı...

Ali masanın hemen sağında deriden yapılmış ve üzerinde semboller, işaretlerle dolu ve neredeyse çadırın o kısmının tamamını kaplayan haritaya baktı.

Haritaya baktı.

Bakışları keskin, gözleri kısıktı.

Sessizliği bozan ayak sesleriyle girişe döndü.

Gelenler Cafer, Muhammed'di.

Onları beklermiş gibi Hüseyn'e döndü:

"Kaç kabile?"

"Otuz beş" dedi.

"Yani?" dedi Muhammed.

"Yüz bin kişi!"

"Sudanlılar?" dedi Cafer...

"Elçi gönderdiler; sanırım birkaç gün..."

"Kaç gün?" dedi Ali.

Hüseyn sustu; kesin bir şey söyleyemedi.

Ali ısrarcı olmadı.

"Mecailer?" dedi Muhammed.

"Kabile reislerinin kararına uyacaklarını bildirdiler!"

"Hayır demediler, evet de demediler! Yani bıraktığımız gibi!" diye söylendi Cafer.

Ali suskundu.

Yerinden kalktı; haritaya yaklaştı.

Islak saçlarını başının arkasına attı.

Sessizdi.

Gözlerini hiç ayırmadan dakikalarca haritayı inceledi.

"Körfezdeki gemilerden birkaç ton tahıl mı göndersek Nubia'ya dedi" Muhammed.

"Kimseyi satın almayacağız Muhammed; kimseye rüşvet vermeyeceğiz! Hiç kimseye zorla özgürlüğünü de vermeyeceğiz!"

Onlara döndü ve devam etti:

"Eğer hallerinden bir şikâyetleri yoksa bu onların kararı!"

"Nubia'ya son bir mesaj gönderelim mi?"

"Hayır!"

Sesi çadırda yankılandı.

"Tahılların körfezin diğer tarafından gitmesini istiyorum; Rafik hemen habercileri yolla..."

"Ali bu bize bir ay zaman kaybettirir!" dedi Muhammed.

"Biliyorum, ama daha güvenli... Onlar sonrası için..."

"Yiyeceğe ihtiyacımız var?"

"Başka bir şekilde bulacağız"

"Nasıl?"

Ali koltuğuna yaslandı, gülümsedi.

Tüm yorgunluğu gitmişti.

"Nubia'nın kararsızlığı ve endişesinin bir sebebi olmalı! Orada hangi Abbasi birliği olduğunu öğrensinler?"

Hüseyin atıldı.

"Tüm birlikler Mısır'da... Nubia'da kimse yok!" dedi.

"Ah, evet var!" Sesi buğulu kendinden emindi.

"Ne bu, onlara mı saldıracağız?" dedi Muhammed.

"Hayır, sadece erzaklarını ödünç alacağız!" dedi Cafer.

Ali'yle göz göze geldiler ve gülümsediler.

"Delirmişsin sen, çok büyük risk! Hele de şimdi" diye homurdandı.

"Başından beri yaptığımız şey nedir Muhammed?" dedi Ali ve ekledi.

Muhammed sustu.

"Tüm kabile liderleriyle görüşmek istiyorum, haber verilsin!" diye emretti Hüseyin'e.

"Belki dinlensen?" Cafer sözünü tamamlayamadan

"Hemen!" diye ekledi.

Hüseyn hızla çadırdan ayrıldı.

Ali arkasına yaslandı.

"Reyhan bin Salih on bir dinar istemiş! On bin dinar..."

Muhammed'in sesi öfkeliydi.

"Gönder!" dedi Ali.

"Geçen ay iki bin dinar harcadı!" diye bağırdı Muhammed.

"Ve beş bin dinar gönderdi!" diye ekledi Cafer.

Ali gülümsedi.

"İşi batırırsa onu öldüreceğim, yemin ederim yaparım!" diye söylenmeye devam etti Muhammed.

Cafer sakindi; masanın çapraz tarafında yerde duran geniş minderlere oturdu yuvarlak bronz yer sofrasındaki meyvelerden birkaç üzüm tanesi aldı ve gülerek:

"Reyhan işi batırırsa zaten hepimiz öleceğiz!" diyerek gülmeye başladı.

Muhammed de ona katıldı...

*

Sabah olmak üzereydi; perdeyi araladı.

Çadırın içi loştu; Shahla yer sofrasının yanındaki yastıklara kıvrılmış uyuyordu.

Titreyen mum alevleri yüzünü aydınlattı; saçları dağınıktı.

Ona doğru yöneldi; bir adım attı.

Sonra durdu ve vazgeçti. Yatağa yöneldi.

Gömleğini çıkardı ve kendini bir göle bırakırcasına yatağa bıraktı.

Yorgundu; yüzünü geniş yastığa gömdü; hareketsizdi.

Göz ucuyla mum alevini izledi.

Gözleri yavaşça kapandı.

*

Shahla gözlerini araladığında yattığı yerden hemen doğruldu ve yatağa baktı; oradaydı.

Uyuyakaldığı için kendine kızdı.

Sessizce onun yanına yaklaştı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Yan dönmüş, yüz üstü uzanmıştı; hareketsizdi.

Mum alevi yüzünde parladı.

Derin uykuda olmalıydı.

Sırtında ve omzundaki derin izleri fark etti.

Daha çok kesik gibiydi; eski yaralar olmalıydı.

Alnı terliydi ve soluğu ara ara hızlanıyordu.

Bir şeyler mırıldandı.

Anlayamadı.

Sanki başka bir dilde konuşuyor gibiydi ama değildi.

İyice eğildi; ne söylediğini anlamaya çalıştı; anlayamadı.

Ali'nin gözleri birden aralandı.

Yarı uykuluydu; gözleri açık ama hala uykuda diye düşündü.

Onu uyandırmamak için uzaklaşmaya çalıştı, ama o bir anda kolunu yakaladı.

Güçlü ama yumuşak bir tutuştu.

Kendine çekti; kolları ve bacaklarıyla sardı.

Yüzü Shahla'nın saçlarının arasında kayboldu.

Nefesini boynunda hissetti.

Hala uykudaydı. Kalbi duracakmış gibi hissetti.

Ali kendinde değildi ama bunu umursamadı.

Gülümsedi.

Ali onu öyle sıkı sarmıştı ki hareket etmekte zorlandı.

Başını oynatmaya çalıştı, becermedi.

Bir süre hareketsiz kaldı.

Yavaşça kollarını gevşetmeye çalıştı, ama daha da sıkı sarıldı.

Bir an nefes alamadığını hissetti.

Çenesini biraz kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

Ne kadar öyle hareketsiz kaldığını bilemedi.

Yine de kollarında olmak muhteşemdi.

Gün doğmak üzereydi ve gözlerini gülümseyerek kapadı.

*

Uyandığında yanında yoktu; gittiğini düşündü. Yatağın içinde kendi etrafında döndü.

Masanın üzerinde bir şeyler okuyordu; uyandığını fark etmedi.

Üzerinde incecik yakası açık beyaz bir gömlek vardı; saçları ıslaktı.

Dikkatle mektup olduğunu sandığı kâğıtları okuyup ardından kısa notlar yazdı.

Özenle katlayıp mühürledi.

Masanın üzerinde bir düzineden fazla mühürlenmiş mektup vardı.

Bir o kadar da masanın diğer kenarında bekliyordu.

Uyandığını fark etmediğine sevindi; onu gözetlemek hoşuna gitti.

Yastığa iyice sarıldı ve yan döndü.

Bazen dirseklerini masaya koyup elleriyle alnına dokunup düşünüyor ve sonra tekrar bir şeyler yazıyordu.

"Çok fazla uyuyorsun?" dedi. Yüzünü dönmemişti.

Uyandığını fark etmesi ve onu izlediğini biliyor olmasıyla hafif bir hayal kırıklığı yaşadı.

"Dün gece beni neredeyse boğuyordun; doğru dürüst uyumadığım için olabilir mi?"

Ali başını çevirip ters bir bakış attı, ama bir şey söylemedi.

Dudaklarının kenarında ufacık bir gülümseme gördüğünü sandı, ama yanılmış da olabilirdi.

Shahla gülümsedi.

O çoktan bakışını çekmiş bir şeyler yazmaya devam etti.

"Üstelik uykunda konuşuyorsun!"

"Ben uykumda konuşmam!" Shahla'ya bakmadı bile.

Bir mektubu daha mühürledi.

"En azından horlamıyorsun! Bu kabul edilebilir..."

Ali tekrar dönüp baktı.

Onu sinirlendirmek büyük keyifti; bu kez gülüşü kocamandı Shahla'nın.

Yatağa sırt üstü uzanıp iyice yerleşti.

Güzel bir sabahtı.

Ali masanın üzerindeki bütün mektupları okuyup hepsini cevapladı ve mühürledi.

İşi bitmiş gibiydi; ayağa kalktı.

Yatağa baktı.

Shahla doğruldu ve yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturdu.

"Bir şeyler ye!"

Daha romantik bir şeyler duymayı tercih ederdi, ama onun bu sevimli despot halleri de fena değildi.

Üstelik hiç kötü bir fikir değildi.

Çok acıkmıştı.

"Ben çıkıyorum, bir şeye ihtiyacın olursa kapıdaki nöbetçilere söyle!" dedi.

Hışımla döndü.

Bu dışarı çıkmayacaksın demekti.

Üstelik onun ne zaman geleceği de belli değildi.

Koca bir günü çadırda geçirmeye niyeti yoktu.

Tam bir şey söyleyecekken Ali öfkeli gözlerle ona baktı:

"Sakın!" dedi.

"Bütün gün burada kalamam! En azından biraz etrafta dolaşabilirim!"

"Etrafta dolaşılacak bir yer yok!"

Kızıl kumlar vardı.

Ama Ali onu dinlemedi bile, tüm mektupları aldı ve hızla çadırın çıkışına yöneldi.

Çok hızlıydı, ama pes etmedi.

Onu takip etti.

Çadırın çıkışında "Dışarı çıkmayacak!" diye emretti.

Sesi sert ve kararlıydı.

Tam onu yakalamışken iki dev adamın gövdesiyle durdu.

Neredeyse onlara çarpacaktı.

Başını kaldırdı ve donuk bakışlarıyla buluştu.

Etten bir duvar gibiydi; onları itti; adamlar kıpırdamadı bile.

Çelimsiz değildi ama sanki bir kayaya çarpan bir tüy gibi hissetti.

Adamların kolları arasından eğilip Ali'ye seslendi.

Uzaklaşıyordu; kendisini duyduğunu da biliyordu, ama daha da hızlandı.

Dönüp bakmadı bile; hızla gözden kayboldu.

Adamlar tek bir şey söylemedi.

Hareket etmediler. Öylece durdular; bakışları donuktu.

Duvar gibiydiler.

Ellerindeki mızraklar kuma gömülüydü.

Öfkeyle perdeleri kapattı ve çadırın içinde girdi.

"İnatçı deve!" diye söylendi. "Beni burada tutabileceğini mi sanıyorsun?" diye meydan okudu.

Gözleri parladı.

Kızıl kumlar üzerinde yürümeye kararlıydı.

*

En son Cafer ve Muhammed çadırı terk etti.

Yalnızdı.

Gece yarısını geçmiş olmalıydı; koltuğa yaslandı.

Gün boyunca pek bir şey yememişti, ama aç değildi.

Gözlerini kapadı.

Derin bir nefes aldı.

Bir süre hareketsiz kaldı ve tekrar doğruldu.

Gözden geçirmesi gereken raporlar vardı; yarına bırakmayı düşündü.

Yorgundu.

Yapamadı; kâğıtları eline aldı ve okumaya koyuldu.

Gözleri sulanmaya başladığında bir kısmını ayrı bir yere koydu ve masadan kalktı.

Çadırdan çıktığında göğe baktı.

Yıldızlar siyah kadife bir kumaşın üzerinde saçılmış elmaslar gibi parlaktı.

Yürüdü.

Çadırların önünde oturup dinlenen, sohbet eden askerler ayağa kalkarak ona selam verdi.

Onlara rahat olmalarını işaret edip hızlandı.

Çadırının önüne geldi, nöbetçiler değişmişti.

Bir sorun yoktu belliydi.

İçeri girip girmemekte bir an tereddüt etse de perdeyi hızla açtı ve ilerledi.

Ardından ikinci perdeyi daha açarken daha itinalıydı.

Gözleri çadırda gezindi.

Şaşırdı; onun öfkeyle üzerine atlayacağını düşünmüştü, ama yanıldı.

Yatağın üzerindeydi; geldiğini duymaması olanaksızdı, ama yerinden kıpırdamadı bile.

Kolları açıktı, bir dizi karnına çekiliydi.

Gözlerini tavana dikmişti...

Sanki inceler gibiydi; ister istemez o da bakışlarını tavana çevirdi.

Hiçbir olağanüstülük yoktu. Bu sessizlik pek de iyiye işaret değildi. Masasına yaklaştı; hiçbir şey söylemedi.

Göz ucuyla ona baktı, hala kıpırdamamıştı.

Gözleri açıktı; uyuyor numarası filan da yapmıyordu.

Sürekli çadırın tavanına bakması sinir bozucuydu.

"Nereye bakıyorsun?" dedi.

"Düşünüyorum!" Shahla'nın sesi yumuşacıktı.

Öfkeli değildi.

Ali bir an rahatladığını hissetti.

"Düşünüyorsun?" dedi.

"Evet!"

Fısıldar gibiydi. Kısa ve net!

Ali masanın üzerindeki kâğıtlara baktı; koltuğa oturdu.

Yapacak bir işi yoktu; en azından burada ama öyle görünmek istemedi.

Sonunda dayanamadı:

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Shahla bir kaplan gibi yataktan fırladı, çok hızlıydı.

Bu hız Ali'yi bile şaşırttı.

Masanın tam karşısına geçip ellerini dayadı.

"Yarın ne yapacağımı düşünüyorum! Mesela masanın etrafında 36 tur atabilirim! Çadırın eni yaklaşık 250 adım... On tur atabilirim, ama hayır bunu öğleden sonraya bırakalım ya da... Halıların üzerlerinde ilmekleri sayalım... Kaç tane halın var biliyor musun Ali? Hangi halında kaç ilmek var?"

Gözlerinden ateşler saçılıyordu.

"Çok yorgunum ve tartışmak istemiyorum!" Olabildiğinde sakindi.

"Ah, kapa çeneni Shahla demenin nazik yolu. Büyük komutan, büyük lider, büyük isyancı yorgun! Mektuplar, konuşmalar, haritalar, planlar..."

O kadar öfkeliydi ki elleri sürekli hareket halindeydi; her bir sözcüğü onaylamak için rüzgârda savrulan yapraklar gibiydi.

"Otur, uyu, yemek ye, gidiyoruz, dönüyoruz, sus!"

Ali cevap vermedi.

Bakışlarını kaçırdı.

"Yarın dışarı çıkacağım!"

"Çıkmayacaksın! Ben sana söyleyene kadar buradan dışarı çıkmayacaksın! Anlaşıldı mı ?" bu kez Ali de öfkeliydi. Ayağa kalktı.

"Ben senin askerin filan değilim tamam mı? Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Kimse söyleyemez!"

"Çıkmayacaksın Shahla!" İş artık inada binmişti.

"Ah, evet... Göreceksin!" Gözleriyle meydan okudu ve Farsça söylendi, çok öfkeliydi. Ali ne dediğini anlayamadı.

En uzaktaki yer yastıklarının yanına gitti ve uzandı. Söylenmeye devam etti.

"Arapça konuş!" diye bağırdı Ali. O kadar hızlıydı ki çoğunu anlamadı.

Onun Farsça söylenmeye devam etmesiyle tekrarladı.

"Shahla, ne diyorsan Arapça konuş!" sesi daha da öfkeliydi.

Shahla: "Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı Arapça ve o kocaman yastıklardan birini ona fırlattı; yine Farsça söylenmeye devam etti.

Ali sendeledi ve öfkeyle çadırdan çıktı. Kapıdaki nöbetçilerin endişeli ve şaşkın bakışlarına aldırmadı.

Yolda bir askeri çevirdi, Muhammed ve Yahya'nın nerede olduğunu sordu.

Nerede olduklarını öğrendi ve hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Çadırlardan birinin arkasındaydılar; yanlarında iki kişi daha vardı. Cafer onun öfkeli halini görünce iki kişiyi gönderdi.

Endişeli ve meraklıydı.

Oturdu.

Muhammed sordu:

"Ne oldu?"

"Bir şey yok!"

Gözü Cafer'e takıldı; bir şeyler gizlemeye çalışır gibiydi.

Bu bakışı bilirdi.

"Ah, yine mi?" dedi.

Ali elini uzattı; direnmeden ve söylenmeden içki tasını ona uzattı.

Cafer onun içkiyi yere dökeceğini düşünürken bir nefeste içti.

Cafer ve Muhammed adeta dondu kaldı.

Cafer uğuldar gibi ilginç bir ses çıkardı; Muhammed ise hala şoktaydı.

Cafer yine o anlamsız sesi çıkarttı; bu kez daha da yayarak.

"Kes şunu..." dedi Ali.

Ali'nin hiçbir şey anlatmayacağını biliyorlardı; sorunun ne olduğunu bildikleri gibi...

"Siz şey... Yaptınız mı ?" dedi Cafer.

"Ne?"

Ali hala burnundan soluyor, net düşünemiyordu.

"Seviştiniz mi diye soruyor?" diyerek açıkladı Muhammed.

"Nasıl bir soru bu, tabi ki hayır!"

"Sanırım bu yüzden..." dedi Cafer.

"Kesinlikle... İyi ama neden?" dedi Muhammed.

Ali öfkeyle yanlarından kalktı ve uzaklaştı.

Sonra bir kez daha döndü ve:

"Bir daha görmeyeceğim Cafer!" dedi.

"Kesinlikle..." dedi Cafer.

Arkasına yaslandı ve şaraptan bir yudum aldı.

Muhammed kıs kıs güldü.

"Bu kızı sevdim! Gerçekten sevdim."

Boşalan tasını Cafer'e uzattı.

Büyük bir keyifle tası şarapla doldurdu ve uzattı Muhammed'e...

*

Uyumadığını biliyordu; yüzüne bile bakmıyordu.

Öfkelendi ve giysilerini öfkeyle alıp hızla çadırından çıktı.

Kısa süre sonra karargâh çadırındaydı.

Üzerindeki giysileri çıkardı; yüzünü, boynunu, kollarını yıkadı ve giyindi. Beline doladığı deniş mor kemer dışında yine baştan aşağıya simsiyahtı.

Başlık takmadı. Cafer'e seslendi; ses yoktu.

Dışarı çıktı; hızlı adımlarla çadıra yaklaştı.

"Neredeydin?" dedi.

"Ufak bir işim vardı?"

Ali sorgulayan gözlerle ona baktı.

"Önemli bir şey değil" diyerek geçiştirdi Cafer.

Yeniden içeri girdiler.

"Dün yakalanan casuslar konuştu mu?"

"Ah, evet. Bağdat ve Basra?"

"Emin miyiz?"

"Kesinlikle"

"Kaç kişi?

"İki"

"Onları görmek istiyorum" dedi Ali masasına yöneldi.

"Cafer sustu; Ali ona döndü.

"Ne?" dedi.

"Yani..." Sözcükleri ağzında geveledi. "Konuşamazsın!"

Ali öfkeyle:

"Bunu söylemiştim Cafer, defalarca söyledim! Sana bunu dün de söyledim!" diye bağırdı.

"Ah, bana öyle bakma Ali! Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Ölmeleri gerekmezdi!"

"O zaman konuşsalardı, a evet konuştular, ama yalan söylüyorlardı! Gözümün içine bakarak hem de! Ne yapayım yani aşağılık Abbasi casusları için üzülmem mi gerekiyor?"

Ali üstelemedi.

"Birliklerin yerini öğrendin mi?"

"Evet."

"Komutanları?"

"Evet"

"Öğrenemediğin bir şey var mı?

"Hayır"

"Güzel..."

Ali'nin sesi yumuşamıştı yine de çok hoşnut değildi.

"Bak, yöntemlerimi onaylamadığını biliyorum, ama işe yaradığı sürece değiştirmeyi düşünmüyorum, tamam mı?"

Ali cevap vermedi; sadece:

"İki gün sonra yola çıkacağız! Müşrik ve Rafik Basra'ya gidiyor. Sen, Muhammed ve..."

"Shahla" dedi Cafer. Yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı ve öyle ters baktı ki Cafer'in gülümsemesi dondu.

"Nubialılar?"

"Şimdiye kadar bir cevap vermeleri gerekiyordu! Bilmiyorum; Nubia'daki birlik için adamları sen seç, Hüseyn burada kalsın..."

"Ve bildir, Reyhan ne zaman ne isterse sorgusuz ve hemen gönderilecek! Hemen!"

"Tamam" dedi Cafer.

Ali'nin gözü kapıda bir anda beliren genç ve heyecanlı askere takıldı.

Asker tedirgindi.

"Ne oldu?" dedi, ayaktaydı.

"Efendim. Çadırınızın önünde bir karışıklık olmuş!"

"Ah, Shahla..." dedi.

"Nasıl bir karışıklık?" dedi Cafer.

"Kabile liderlerinin eşleri... Yani çok fazla eşleri çadıra girmek istemişler ama nöbetçiler engel olunca..."

"Bu da ne demek?" dedi Ali.

"Ah, aslında. Ben anladım sanırım. Sen çıkabilirsin" dedi askere.

"Ne oluyor Cafer?"

Ali şaşkındı.

"Şey diye düşündüm. Ona biraz kadın kıyafeti bulsak, yani sonuçta o bir kadın, yani senin giysilerini giyiyor sürekli ve kabile liderlerinden birine rica ettim. Hassan'a! Sanırım tüm kabile şefleri duydu ve..."

"Ah, Cafer!" dedi.

"Nereden bilebilirdim ki?" dedi. "Sadece birkaç elbise bulmasını istedim!"

"Git ve hallet şu işi!"

"Tamam, tamam" dedi ve uçar gibi çadırdan hızla çıktı.

Söylenerek ve hızlı adımlarla çadırların arasında ilerledi.

Ali'nin çadırının önüne geldiğinde ortalık sakindi; nöbetçilerden başka kimse yoktu; şaşırdı.

Nöbetçiler Cafer'in yaklaştığını görünce kendilerine çeki düzen verdiler. Cafer kollarını iki yana açıp homurdandı.

"Kadınlar nerede?"

"İçerdeler efendim!" dedi biri.

"Onları içeri mi aldınız?"

"Biz değil!" ikisi de aynı anda söyledi.

Cafer fazla üzerlerine gitmedi; yeterince korkmuş görünüyorlardı.

"Kadınlar, kadınlar! Savaşa gidiyoruz orada bile rahat yok!" diye mırıldanarak çadırın perdesini hızla araladı. İlerledi.

Çadırın içinden sesler, kahkahalar yükseldi.

İkinci perdenin önünde durup seslendi:

"Shahla!"

Göz ucuyla şeffaf perdeden içeriye baktı.

Kadınlar neredeyse tüm çadırı kaplamıştı.

"Allah'ım sen koru!" diyerek irkildi.

Bazıları ayaktaydı ve Shahla'ya ellerinde tuttukları giysileri gösteriyorlardı.

Yürüyecek yer yoktu; çoğu yerde oturmuştu.

Sıralarını bekler gibiydiler.

Bir kez daha seslendi, bu kez sesi daha yüksekti.

Shahla büyülenmiş gibi elinde tuttuğu bir kumaşa bakıp gülümsüyordu.

Üçüncü kez onu duydu; yüzünde muhteşem bir gülüş vardı.

Cafer'i görünce gözleri parladı; yanına yaklaştı.

"Sorun yok gibi görünüyor" dedi Cafer.

"Sorun?"

"A, güzel!" dedi Cafer.

"Bana hediyeler getirmişler, inanabiliyor musun? Elbiseler, parfümler, ayna. Hepsi muhteşem Cafer görmelisin!"

"Güzel güzel!" dedi Cafer bir an önce uzaklaşmak istedi.

"Sanırım beni onun karısı sanıyorlar! Onları hayal kırıklığına uğratmayalım değil mi?" kesik bir kahkaha attı. "Şunu görüyor musun, kumaşına bak Cafer, ipek!" deyip üzerindeki kenarları altın rengi ipliklerle işli safir giysiyi gösterdi.

"Tamam, o zaman!" deyip zoraki bir şekilde güldü.

Bir an önce geri dönmek istedi.

"Neyse sana... Size her neyse!" cümlesini toparlayamadı ve döndü.

Shahla ardından seslendi:

"Cafer!"

"Evet!"

"Misafirler..."

Cafer anlamsızca yüzüne baktı.

"Evet"

"Onlara bir şeyler ikram etmemiz gerekiyor!"

"Ne gibi?"

"İçecek bir şeyler mesela!" dedi Shahla.

"Hepsine mi?

İçeride neredeyse seksen kadın vardı; belki daha fazla!

"Hepsine!" dedi Shahla. Gözlerini öfkeyle kısmıştı.

En azından bunu yapmalıydı.

Cafer, "Tamam tamam!" deyip hızla çadırdan çıktı.

Shahla, gülümseyerek çadıra döndü.

Kadınlar etrafını sardı; bir pazar yerinde ellerinde tuttukları kumaşları, elbiseleri, kaftanları ona beğendirmeye çalışan tüccarlar gibiydi.

Hepsini gülümseyerek ve teşekkür ederek büyük bir zevkle kabul etti.

Saatler sonra kadınlar küçük gruplar halinde çadırdan ayrıldı.

Ganimet çadırın her yerindeydi; bir zafer kazanmış kraliçe edasıyla güldü.

Hepsini denemeye karar verdi.

Önce parfümleri kokladı; birini seçti ve boynuna sürdü.

O süslü taraklardan birini alıp saçlarını taradı.

Yatağın üzerindeki kumaşa takıldı gözü; altın gibi parlıyordu.

Eline aldığında anlamaya çalıştı.

Kumaşın üzerindeki işlemeler gibiydi, ama kumaş yoktu.

Boncuklar bir örümcek ağı gibi ince şeritler halinde birbirine tutturulmuştu.

Güneş kadar parlaktı.

Bunun bir parçası daha olmalı deyip kumaşları karıştırdı.

Başka bir şeyin üzerine giyiliyor olmalıydı.

Bulamadı.

Üzerinde nasıl duracağını merak etti; üzerindeki giysileri çıkardı ve biraz zorlanarak giymeyi başardı.

Masanın yanındaki büyük aynanın karşısına geçip kendine baktı. Gülümsedi.

Saçlarını düzeltti.

"Ah, Ali beni böyle görmen lazımdı; o suratını görmeyi çok isterdim!" dedi içinden.

Bir süre keyifle kendini inceledi; çıkarıp diğerlerini denemek için döndüğünde kısa bir çığlık attı.

Ali tam karşısındaydı.

Şaşkın gözlerle ona bakıyordu; olduğu yerde donmuş gibiydi.

Yatağın üzerindeki kumaşlardan birine uzanıp omuzlarına bir şal gibi sardı.

Ali parmağıyla sağ kaşına dokundu.

"Ee..." dedi.

Ne söyleyeceğini, ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

Shahla Ali'nin etrafa saçılmış giysilere baktığını görünce:

"Ah, biraz dağınık biliyorum, ama söz toparlayacağım! Onları şeyler getirdi..."

"Evet, evet biliyorum, sorun değil!" dedi Ali.

Sesi boğuktu.

"Ben hepsini o bölüme götüreceğim." Dün gece uyuduğu yeri işaret etti.

Demek artık orada kalmayı düşünüyor dedi Ali içinden. Canı sıkıldı.

"Sen bir şey mi almak için geldi?" dedi Shahla.

"Ne?" dedi Ali.

Gözleri dün gece uyuduğu yerdeydi; ona döndü.

Shahla ona baktı sadece bir şey söylemedi.

"Ah, evet. Bir şey almam gerekiyor!" Masaya doğru yöneldi; Shahla'nın yanından geçti.

Sümbül kokusu başını döndürdü. Ama ona bakmadı.

Masanın üzerindekilere baktı; sonra Shahla'ya.

Masanın üzeri kumaşlar, giysilerle doluydu.

Shahla masaya yaklaşıp elleriyle hepsini hızlı bir şekilde kucağında adeta büyük bir yumak yapıp yatağın üzerine bıraktı.

Üzerindeki şey adımlarını yavaşlattı.

Muhteşem görünüyordu, ama o kadar da rahat değildi.

Ali masanın üst çekmecesinden eline ilk gelen kâğıtları aldı ve çekmeceyi kapattı. Shahla onu izledi.

Ali heyecanlıydı.

Bu onu keyiflendirdi.

Göz göze geldiler.

İkisi de bakışlarını çekmedi.

Omuzlarındaki şal kaydı ve onu düzeltti; ama bunun sebebi kendini bedenini gizlemek değildi.

Bir şey almak için gelmediğini anladı; sinsice gülümsedi.

Ali gözlerini kaçırdı; kapıya yöneldi.

Ardından seslendi:

"Ali" dedi.

Ali döndü:

"Evet!" dedi.

"Bu şey sanırım takıldı! Çıkarmayı başaramadım!"

Şalın omuzlarından kaymasına aldırmadan ona bakıp gülümsedi. Tam düşecekken tuttu ve sardı.

Ali yaklaştığında sırtını döndü.

Alt dudağını ısırdı; şalını gevşetti.

Ali tenine dokunmamak için büyük çaba harcayarak kopçaları açmaya çalıştı.

Becermedi.

Shahla saçların toplayıp başının üzerinde tuttu.

Ona biraz daha yaklaştı, ama dokunmadı.

Ali boynundan beline kadar tüm kopçaları açtı.

Rahat bir nefes almak gibisi yoktu; Başını ona doğru eğdi; gözlerinin içine baktı.

"Teşekkür ederim!" deyip gülümsedi.

Ali döndü ve hızla çadırdan çıktı.

Shahla sırt üstü kendini yatağa bıraktı; bu kez sesli güldü.

"Senin canına okuyacağım Ali!" dedi ve derin bir nefes aldı.

Ali hızla karargâh çadırına ilerledi.

Muhammed ona seslendi:

"Sonra!" dedi sol elini kaldırdı.

Daha da hızlandı.

Cafer çadırın önündeydi; onu bekliyordu, ama bir şey demedi.

Onun ardında çadıra girdi.

Ali suskundu.

Geniş, çukur su kabına yaklaştı. Ellerini daldırıp suyu yüzüne çarptı. Sıcaktı. Derin bir nefes aldı.

Ellerini kabın kenarlarına değdirdi.

Sonra başını daldırdı; bir süre nefessiz kaldı ve hızla başını arkaya attı.

Bu iyi geldi.

Kendisini izleyen Cafer'e döndü.

"Evet! Dinliyorum!"

Cafer'in tuhaf bakışlarıyla karşılaştı.

"Bugün gelen on kabile kamp kurmaya başladı!"

"Güzel!"

"Doğu kanadına aldık.

"Güzel!" dedi ve masasına yönelip koltuğuna oturdu.

Parmakları masanın üzerinde gezindi.

Cafer'in gözü onun parmaklarına takıldı.

"Sen iyi misin?"

"Evet!" Omuz silkti Cafer. Tam çadırdan çıkmak üzereyken hevecanla bir asker girdi içeriye.

"Efendim..." Nefes nefeseydi. Soluklandı.

Gözcülerden biriydi.

Cafer endişelendi.

"Ali ayağa kalktı:

"Ne oldu?"

"Nubia... Nubialılar geliyor!" Asker hala nefes nefeseydi, ama gülümsedi.

Cafer: "Biliyordum!" diye bağırdı kahkahası çığlık gibiydi.

"Ne kadar mesafedeler?" diye sordu Ali gülerek.

"Yaklaşık on bin adım efendim!" dedi asker kesik kesik konuştu.

Cafer askerin yanına yaklaşıp omzuna dokundu:

"Kaç kişiler?"

"Binlerce!"

Ali ve Cafer göz göze geldiler.

"Biliyordum!" dedi Cafer.

"Hadi onları karşılayalım" dedi Ali gülerek.

Cafer ve asker dışarı çıktı.

Ali yüzünü kuruladı ve giysilerini değiştirdi.

Siyah giysisini giyip başlığını taktı; çadırın dışına çıktığında herkes hazırdı.

Muhammed ile göz göze geldi:

"Beni şaşırttılar!" dedi Muhammed gülerek.

Ali gülümsedi.

Herkes önce Ali'nin atına binmesini bekledi ve onun ardından hepsi atlarına bindiler.

Çadırların önünde askerler coşkuluydu.

Kolları havada sevinç kahkahaları ve tezahüratları eşliğinde ilerlediler.

Diğer kabile liderleri ve beş yüz atlı asker onlara katıldı.

Kamp sınırını geride bıraktıklarında durdu ve kızıl kumlar arasında ani bir rüzgâr gibi hızlandı; diğerleri onu takip etti.

Geride kızlı bir toz bulutu bırakarak at sürdüler.

Çölün kızgın kumları net bir görüşe olanak vermiyordu; ama belli belirsiz bir karartı görünce yavaşladı.

Gülümsedi ve hızlandı.

Yaklaştıkça netleşmeye başladı; bir karınca ordusu gibi çoğalmaya başladılar.

Bir yay gibi büyüdüler.

Yavaşladı.

Birkaç yüz adım kala durdu.

Bekledi.

En önde Nasr el Shaki ve adamları vardı.

Mecailer hemen ardındaydı; geleneksel savaş giysileri ve oklarıyla bin yıl öncesinden farksızdı.

Alınlarında, boyunlarında ve ayak bileklerinde ince bir şerit takılıydı.

Güneşin simgesiydi; sarı ve parlaktı.

Simsiyah derileri güneşten parladı.

Bedenlerinin üstü çıplak, bel ve kalçalarına doladıkları kumaş parlaktı.

Bir düzine kadar devenin ardındaysa daha binlercesi vardı.

Kızıl çöl bir özgürlük savaşına daha tanık ve hakemlik yapacaktı.

İyice yaklaştıklarında Ali atından indi.

Atını Cafer'e emanet etti.

Çöl kumlarının üzerinde yavaşça ilerledi.

Kızıl kumlarda siyah bir gölge gibi büyüdü.

Karşı tarafta durdu. Önce liderleri ve ardından bir dalga gibi binlerce asker durdu.

Liderleri de atından indi.

Koyu giyimliydi; saçları ve sakalları kısa ve kum teperleri gibi ayrıktı. Teni kızıl siyahtı.

Üzerinde parlak sarı işlemeli bir giysi vardı.

Gözleri büyüktü, neredeyse kırklı yaşlarındaydı.

Karşı karşıya geldiler.

Aralarında iki adım mesafe vardı.

"Nasr el Shaiki!" dedi Ali.

"Ali bin Muhammed el Burkui, Alawi al Basri!" diyerek gülümsedi.

"Hoş geldiniz!" dedi Ali.

"Hoş bulduk! Bil ki bu sadece benim kararım değildir! Kendi topraklarımızda bizi köleleştirdiler; sustuk. Bizim emeğimizi istediler; verdik! Asla yetmedi! Hep daha fazlasını istediler! Halkım sana inanıyor Ali! *'Özgür, adil ve yepyeni bir ülkede köklerimizi, geleneklerimizi unutmadan hep beraber çalışarak ve beraber bölüşerek barış içinde yaşayacağız'* sözüne inanıyor! Senin hiç kimsenin inancının, derisinin renginin ve dilinin aşağılanmayacağı, hor görülmeyeceği bir ülke kuracağına inanıyor... Ben de sana inanıyorum Ali.

"Orayı beraber kuracağız Nasr!"

"El Muhtare!" dedi gülümsedi Nasr.

"El Muhtare!" diyerek onu tekrarladı Ali.

"Biz özgürlük için savaşmaya ve gerekirse ölmeye hazırız!" dedi Nasr.

"Khuruc Ghadban Billah!" dedi Ali

Nasr onu tekrarladı:

"Khuruc Ghadban Billah!" dedi ve sarıldılar.

Sessizlik yerini sevinç çığlıklarına bıraktı; binlerce insan "**Khuruc Ghadban Billah!**" diyerek tezahürat etti.

Çöl binlere insanın zalimliğe ve adaletsizliğe meydan okumasıyla inledi.

Özgürlük ve adalet için ölmekten korkmayanların Allah'a yeminiydi.

Khuruc Ghadban Billah!

*

Ali kafilenin kampın hangi bölgesine yerleştirileceğine karar vermek için Cafer, Muhammed ve birkaç Mısır ve Sudanlı kabile liderleriyle önden gitti.

Hazırlık yapmalıydılar; vakit yoktu.

Kampa girdiklerinde yavaşladı ve girişte atından indi.

Gözleri etraftaydı; yaklaşırken uzaktan da kampı izlemişti.

Orta kısımlarda aileler için pek fazla yer yoktu, biliyordu.

Kampın dışında ve merkezde askerler vardı. Yeni bir bölge oluştursa bile bu kez aileler dışarıda kalacaktı.

Çadırları söküp taşımakta uzun sürecekti.

"Bugün gelenler yerleşti mi?" diye sordu.

"Bir kısım!"

"Ne kadar bir kısım Cafer?"

"Bilmiyorum, yani son durumu kontrol etmem lazım!"

"Neredeler?" dedi.

Cafer hızlandı; onu takip etti.

Çadırların arasından ilerledi.

Uzun bir yürüyüştü.

Yeni kurulan çadırların yanına geldiklerinde etrafı dikkatlice süzdü.

İşin ağır gitmesi ilk kez onu mutlu etti.

Çadırların arasında gezindi; meraklı ve şaşkın bakışlara aldırmadı. Cafer'e döndü:

"İki bölüm olacak. Ailelerin kaldığı çadırların ardına birkaç sıra daha kursunlar. Yanları kapatsınlar. İç kısımdaki asker çadırlarını söküp taşısınlar."

"Tamam" dedi Cafer.

"Ya sonra?" dedi Muhammed.

"Başka kimseyi beklemiyoruz, Muhammed. Sadece birkaç hafta daha!" dedi Ali.

Ekledi:

"Sen burada kal, Cafer benimle gel!"

Atlara doğru ilerlediler. Karargâh çadırına yürüyerek gitmeleri çok fazla zaman alacaktı.

Karargâh çadırına yaklaştıklarında attan indiler; etrafındaki herkese komutlar verdi.

Bir an önce bir düzen oluşturmalıydı; çok fazla vakit yoktu.

Yaklaşmış olmalıydılar; Nasr ile yemekten önce konuşmaları gerekiyordu.

Bakışları etrafta gezindi; çadıra yöneldi ve aniden durdu.

Hızla geri döndü ve kısık gözlerle askerlerin arasında koşuşturan çocuklara baktı.

"Cafer, kaç kez söyledim; kadınlar ve çocukları bu alana sokmayın!" diye kükredi.

Cafer derin bir iç çekti; o da bu durumdan sıkılmıştı.

Ali çadıra girmek için bir hamle yaptı ve tekrar döndü.

Gözlerini kıstı; birine gözü takıldı.

Siyah bir kumaşla başını ve tüm bedenini örtmüş; yüzü gizlenmişti.

Cafer kadına baktı;

"Söz veriyorum bir daha asla böyle bir şey olmayacak!" dedi Cafer.

Ali bir süre kadını izledi; onunda kendisine baktığını gördü.

Kadın hızla arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Ali'nin gözleri kadının üzerindeydi.

Hızla kadına doğru bir hamle yaptı; Cafer şaşkındı.

"Ali, ne yapıyorsun?"

Ona yetişti ve sert bir şekilde kolundan tuttu; kendine çevirdi.

Shahla gözlerini kaçırdı; kolu acıyordu.

Çekmeye çalıştı, ama daha da sıktı.

Başını kaldırıp ona baktı.

İlk kez ondan korktu. Bakışları bir alev gibiydi; yüzü öfkeden kızıla dönmüştü. Dudaklarını ısırıp garip bir ses çıkardı.

Bu kez başı ciddi bir şekilde beladaydı.

Bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Başını eğdi.

Ali derin bir soluk oldu.

Cafer'e döndü:

"Onu, götür!" deyip kolunu sertçe bıraktı. Kelimeleri ezer gibi ve hiç duymadığı kadar serttİ.

Shahla'nın yüzüne bile bakmadı ve öfkeyle uzaklaşıp hızla çadırına girdi.

"Bu pek, iyi olmadı" dedi Cafer. "Hiç iyi olmadı!"

Shahla örtüyle yüzünü gizleyip onu takip etti.

"Bunu nasıl becerdin?" diyerek söylendi Cafer.

Ali gittikten sonra hediye vermek için gelen bir kadını çadırda bırakıp nöbetçileri atlatmıştı. Sadece kısa bir süre. Lanet olsun sadece birkaç dakikaydı ve yakalandığına inanamadı.

Cafer çadırın önünde durdu.

"Sence çok mu kızdı?" dedi Shahla. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bir teselli arar gibi yalvaran gözlerle Cafer'e baktı.

"Senin yerinde olmak istemezdim!" dedi Cafer. Kaşlarını kaldırdı ve onun içeriye yolladı. Nöbetçilere söylendiğini duydu.

İçeri girdi; korkudan ve çaresizlikten gözleri açılmış genç kadına baktı, gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi.

Siyah örtüsünü ona iade etti ve kadın koşarcasına çadırdan uzaklaştı.

Belki de o kadar öfkelenmemiştir diye mırıldandı kendi kendine. Çok sinirlenseydi onu çadıra kendi sürüklerdi. Lanet olsun diyerek söylendi. Bir şeyler düşünmeliydi.

İlk olarak etrafı toparlamalıydı.

Giysiler çadırın her yerindeydi; bu onu daha da öfkelendirebilirdi.

Hepsini kucağında yumak yapıp çadırın uzak ve çok görülmeyen bir köşesine götürmeye başladı.

"Çok üzgünüm... Ama vaktimiz yok" deyip yeni kıyafetlerinden özür diledi.

Birkaç kez gidip gelmesi gerekti; çadırın içinde koşuşturmaktan yoruldu.

Her şey yerli yerinde gibi göründü; masanın üzerini dokundu; yatağı biraz düzeltti.

Üzerine başka bir şey giymeye karar verdi; artık bir sürü yeni kıyafeti vardı.

Bu bile onu rahatlatmadı.

Saatler geçti, ama o henüz gelmemişti.

Bunun iyi olacağını düşündü; en azından öfkesi geçmiş olmalıydı.

Derin ve sıkıntılı bir iç çekti.

Bir insan ne kadar öfkeli kalabilirdi ki?

Belki de bu konu hakkında konuşmazdı bile...

Aslında bu tam onun tarzı diye düşündü; dün gece de söylemişti.

"Tartışmak istemiyorum."

Rahatladı; bir şey olmayacak Shahla, merak etme! diye teselli etti kendini.

Ancak hevesi kursağında kaldı.

Çadırın perdesini yırtarak açtı Ali.

Burnundan soludu; gözleri alev alevdi.

Alt dudağını ısırmıştı.

"Lanet olsun" dedi içinden.

"Özür dilerim, tamam mı? Gerçekten özür dilerim!" dedi Shahla.

Ancak bu özür yeterli olmadı; Ali'nin yüzünde en ufak bir yumuşama yoktu!

"Özür dilerim ha" diye kükredi. "Gerçekten özür dileyerek kurtulabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı.

Ali üzerine doğru geldi Shahla geri adım attı; "Ali beni korkutuyorsun!" dedi.

"Aynen öyle çünkü korkmalısın Shahla!" dedi.

Shahla yatağın kenarına geçti; Ali yaklaştı.

Diğer tarafa geçmek için yatağın üzerinden geçmek istedi, ama ayak bileğinde yakaladı. Shahla yüz üstü yatağa çakıldı.

"Özür dilerim ha..." Ali hala öfkeyle söyleniyordu.

Ani bir hareketle ayağını kurtardı ve masanın arkasına geçti.

"Ne söylememi istiyorsun? Tamam, çok özür dilerim! Defalarca özür dilerim!" sesi yumuşaktı.

Ali masaya yaklaştı; masanın etrafında bir kovalamaca başladı.

"Bak bir daha asla böyle bir şey olmayacak tamam mı? Söz veriyorum!" dedi Shahla.

"Sana defalarca söyledim, bu lanet olası çadırdan çıkılmayacak dedim!"

"Tamam, bir daha çıkmayacağım!"

Shahla'nın elleri masanın kenarlarındaydı ve Ali her yaklaştığında ters yöne ilerliyordu.

Bunun onu daha da sinirlendirdiğini masayı bir anda kaldırıp fırlattığında anladı.

Artık kaçacak bir yer yoktu; yine de son bir deneme yaptı, ama Ali kolundan tutup yakaladı, kendine çevirdi.

Çıldırmış gibiydi; elleri bir kaplan pençesi gibi kolundaydı.

Kurtulmasına olanak yoktu.

Diğer eliyle Shahla'nın çenesini yakaladı ve başını doğrulttu.

"Bundan sonra ben ne dersem onu yapacaksın!" Gözlerinin içine baktı.

"Tamam" dedi Shahla.

"Hiçbir sözümden çıkmayacaksın!"

"Tamam"

Tam bir şeyler daha söyleyecekken sustu.

"Canımı acıtıyorsun" dedi Shahla fısıldayarak.

Ali ellerini gevşetti.

"Gerçekten özür dilerim!" dedi Shahla

Gözleri buğuluydu; bakışını kaçırdı.

Ali iki eliyle yüzünü avuçladı ve onu dudaklarından öptü.

Sertti, ama her öpüşüyle biraz daha yumuşadı.

Ali onu iyice kendine çekti; elleri önce saçlarında sonra sırtında ve kalçalarında gezindi.

Shahla kollarını onun boyuna sardı.

Cafer:

"Ali!" diye seslendi.

Çadırın girişinde olmalıydı.

Ali dudaklarını çekti; elleri hala bedenindeydi.

Kollarıyla onu iyice yaklaştırdı ve başını kaldırarak boğuk bir sesle:

"Evet!" dedi.

Alnına küçük bir öpücük kondurdu.

"Önemli!"

"Sonra!" dedi.

Ve eğilip onu bir daha öptü.

Bu kez daha da yumuşaktı.

"Çok önemli!" diye bağırdı Cafer.

Başını öfkeyle kaldırdı; derin bir nefes aldı ve Shahla'ya baktı.

Ellerini bedeninden çekip yüzünü avuçladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Birazdan geliyorum!" dedi.

Shahla bir an yere yığılacağını sandı, bütün bedeninde bir sıcaklık vardı; ya da soğukluk. Emin olamadı.

Birazdan gelmeyeceğini, gelemeyeceğini biliyordu ve ilk kez buna aldırmadı.

Geç de olsa geleceğini biliyordu, bu yeterliydi.

Ali çadırın perdesini sertçe açtı:

"Ne?" dedi.

Cafer onu süzdü, bu kadar öfkeli olmasına anlam veremedi.

Üzerinde durmadı.

"Seninle konuşmak isteyen biri var!"

"Sabah konuşurum!"

Perdeyi çekti ve tam bir adım atacakken Cafer:

"Tolun oğlu Ahmet!" dedi.

Ali olduğu yerde durdu; döndü.

Şaşkındı; anlam vermedi.

Gözlerini kıstı.

"Burada mı?"

"Aynen öyle!" dedi Cafer.

O da şaşkındı.

Çadırdan çıktı ve yürümeye başladılar.

"Yanında sadece iki asker var; düşünebiliyor musun? Adamdaki cesarete bak!"

Ali sessizdi.

Anlamaya çalıştı.

"Karargâh çadırında mı?"

"Evet!"

Yol boyunca bir daha konuşmadılar.

Çadıra girdiğinde Tolun oğlu Ahmet'in sırtı dönüktü; ayaktaydı.

Sesle birlikte döndü.

Koyu renkli giysisi ayak bileğine dek uzanmıştı.

Beline sırma işlemeli kalın bir kuşak sarılıydı.

Orta boylu ve biraz kiloluydu.

Keskin bakışları parlak, gözleri biraz çekikti.

Beyaz tenliydi.

Muhammed gözlerini onun askerlerinden ayırmadı; Ali'ye bile göz ucuyla baktı.

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Tolun oğlu Ahmet gülümsedi; yine de aklından geçenleri okumak kolay değildi.

"Beklenmedik bir ziyaret!" dedi Ali.

Tiz ve kısa bir kahkaha attı Ahmet.

"Biz Türkler insanları şaşırtmayı severiz!"

Ali gülümsedi.

"Hoş geldin!"

"Hoş gördük!" dedi ve göz ucuyla askerlerine çıkmalarını emreder gibi baktı.

Belli ki yalnız konuşmak istiyordu.

Ali Muhammed'e baktı. Muhammed suratını ekşiterek diğer askerlere baktı ve çadırı isteksizce terk ettiler.

Cafer ısrarcıydı, ama Ali ile göz göze gelince o da çıktı.

"Su!" dedi Ali.

"Evet, lütfen!" dedi Ahmet.

Ona su ikram etti.

Oturmasını rica etti; ama o ayakta kalmayı tercih etti.

Ahmet'in gözleri çadırda gezindi; öylesine bakıyor gibi bir havası vardı, ama Ali onun her şeyi dikkatli bir şekilde incelediğinin farkındaydı.

"Peçeni takmamışsın Ali, yoksa bana güveniyor musun?"

"Buraya iki askerle gelen biri mi soruyor?" dedi Ali.

"Ve neden burada olduğumu merak ediyorsun?" dedi Ahmet.

"Öğrenmek için sabırsızlanıyorum!" Öyleydi.

"Sanırım bu kez başaracaksın gibi Ali ha! Nubia sana katılmış!"

"Haberler çabuk yayılıyor!" diye cevapladı Ali

Ahmet sadece gülümsedi.

Bir süre sessizlik odu.

"Sanıyorum buraya benimle sohbet etmek için gelmedin?" dedi Ali.

"Zeki bir komutanla sohbet her zaman keyiftir" diye yanıtladı Ahmet.

Samimiydi; ama sebep elbette bu değildi.

"Yapmaya çalıştığın şeye saygı duyuyorum; bunu söylemeliyim. Biliyorsun bir zamanlar ben de köleydim"

"El Katai valiliğine yükselen bir Türk köle asker!" dedi Ali.

Sesinde küçümseme yoktu.

Ahmet gülümsedi. Gülümsemesinde bir sır saklı gibiydi.

"Merak ediyorum Halife'nin bu görüşmeden haberi var mı?" dedi Ali.

"Ah, halife! Ali, devletler çok ender zamanlarda kralları tarafından yönetilmiştir! "

Ali'nin düşündüğünden de zekiydi.

Sonra ustaca bir manevrayla: "Türkler sana karşı savaşmayacak!" dedi.

"Bildiğim kadarıyla Türkler halife için savaşıyor!"

Ahmet'in gözlerindeki bakışı çözebilmek kolay değildi.

Ama vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Ah, halife" dedi Ahmet yine.

İki komutanın savaş oyunu gibiydi.

Ali gülümsedi.

"Bunun nedenini sormayacak mısın Ali?" diye devam etti.

"Cevabını bildiğim soruları sormam!" dedi Ali.

Ahmet'in kahkahası bu kez daha uzun sürdü.

"Seninle sohbet etmek çok güzeldi Ali bin Muhammed" dedi.

"O zevk bana ait Tolun oğlu Ahmet!" diye selamladı.

"Sanırım bu ilk ve son görüşmemiz olacak!" deyip döndü.

Birkaç adım attı ve ani bir hareketle döndü:

"Haritana baktım; doğuya dikkat etmeni tavsiye ederim; belki gözden kaçırdığın bir şeyler olabilir!" diyerek döndü ve çadırdan çıktı. Bu kadar kısa sürede haritasını incelemiş olmasına şaşırmadı.

Ali onu izledi; Ahmet çadırın girişinde hazır bekletilen atına binip son bir kez baktı ve gülümsedi.

Ali başıyla selamladı.

İki askeri onu izlediler.

Cafer ve Muhammed ile çadıra girdi:

"Ne demek şimdi bu!" diye homurdandı Muhammed.

Ali masaya oturdu; arkasına yaslandı.

Cafer merakla cevaplamasını bekliyordu; sabırsızdı.

"Ali!" dedi.

"Türk birlikleri bize karşı savaşmayacakmış!"

"Saçmalık bu! Onlar Abbasilerin malı! Süslü püslü giysileri ve parlak yüzleriyle kendilerini üstün görseler de onlar köle asker, ne demek savaşmayacaklar!" dedi Muhammed.

"Bu bir pusu olabilir! Onlara güvenmiyorum! Başka bir şey var!" dedi Cafer

"Ah, bu arada halife ölmüş. Ya da bugün yarın ölecek sanırım o da emin değildi." dedi Ali.

Cafer ve Muhammed aynı anda:

"Ne!" dediler.

"Ve Tolun oğlu Ahmet! O da artık El Katai valisi değil, bağımsızlığını ilan etmiş!"

"Ne!" Yine aynı anda haykırdılar.

"Sana bunları anlatmış olamaz" dedi Cafer.

"Ah, evet! Yaptığı şey tam da buydu!"

Heyecanla yerinden kalktı ve büyük haritaya yaklaştı. Parmakları haritanın üzerinde gezindi.

"Ahvaz, Shiraz, Esfahan! Orada sandığımızdan çok daha fazla birlik var. Şafakta en iyi adamlarını gönder, karış karış taranacak Cafer. Her taşın altına bakılacak; kuş olsa haberim olacak! Anlıyor musun? Onları bulmadan gelmesinler!"

Cafer başıyla onu onayladı; Muhammed'in yüzünde hala şaşkın bir ifade vardı.

Muhammed'e döndü:

"Tüm bölük komutanlarını topla. Hemen buraya gelsinler!" dedi.

Cafer ve Muhammed hızla çadırdan çıktı.

Ali tekrar haritanın başına döndü.

Gözleri parladı; gülümsedi.

*

Gözleri aralandığında onun gölgesi dev bir çınar gibi tüm çadırı kaplamıştı.

Mum kokusu tütsüyle karışmıştı; gecenin en koyu saatleri olmalıydı.

Bir kez daha uykuya yenik düştüğü için kendine kızdı.

Masanın başında elindeki kâğıtları inceliyordu; sırtı dönüktü.

Sağ yanağını usulca yastığa dayayıp onu izledi.

Gülümsedi.

Parmakları saçlarının arasında gezindi; sırtı koltuğa yaslıydı; yorgun olmalıydı.

Bir an yanına gitmek istedi; vazgeçti.

Sonsuza dek hiçbir şey yapmadan onu izleyebileceğini fark etti.

Ali bir anda döndü; göz göze geldiler.

Gözleri kısıktı, yorgun ama sıcak.

Shahla gülümsedi.

Tek bir söz etmedi, ama bakışı yaklaş der gibiydi; doğruldu ve süzülür gibi bir anda yanına gitti.

Ali kollarıyla belini sardı ve iyice kendisine yaklaştırdı.

Yerinden doğrulmamıştı bile tek bir harekette onu kucağına oturttu.

Diğer eliyle bir kâğıda bakıyordu.

Shahla saçlarını okşadı.

Parmakları yüzünde, boynunda gezindi.

"Birazdan bitecek!" dedi Ali.

Gözleri kâğıtta elleri onun belindeydi.

"Sonsuza dek bekleyebilirim" dedi Shahla. Şakaklarına bir öpücük kondurdu.

Ali'nin tiz, kısa ve kesik kahkahasıyla gülümsedi.

"Gerçekten mi?" dedi Ali.

"Gerçekten!" dedi. Ciddiydi.

Ali elindeki kâğıdı bıraktı. Diğer elini de onun beline dolayıp döndürdü ve iyice kendine çekti.

Elleri bedeninde dolaşırken yüzüne baktı; gözlerinin içine.

Shahla gözlerinin yeşilinde kaybolmuş gibiydi.

Cennet diye bir yer varsa kapısı onun gözleri olmalıydı.

Dudakları birleştiğinde onun içinde akıp gittiğini hissetti.

Bir rüzgârda savrulur gibiydi.

Ali onu kucaklayıp yatağa götürdüğünde kendisini ona bıraktı.

Koşulsuz bir teslimiyetti.

Kalp atışları hızlandı.

Bir an göğsünün patlayacağını hissetti, ama buna bile aldırmadı.

Ilık nefesi bir rüzgâr gibi kokusunu savurdu.

Zevk ve acının buluştuğu yerdeyse ona ait olmanın mutluluğuyla gülümsedi.

Ali sırt üstü uzanıp onu kendine yaklaştırdı; nefesi kesikti.

Shahla ona sımsıkı sarıldı ve başını boynuna yasladı.

Parmakları her soluk alışında yükselip alçalan terli göğsünde gezindi ve yavaşça uykuya dalışını izledi.

Dakikalarca hiç kımıldamadan öylece kaldı.

Gün doğmak üzereydi.

Kollarının arasından sıyrılıp biraz doğruldu.

Alnı terliydi ve eliyle sildi.

Yüzünün her bir kıvrımına hayranlıkla baktı.

Güneşten yanmış tenini, o en sevdiği yeşili gizleyen kirpiklerini ve dudak kıvrımlarını izledi.

Alnında ve gözlerinin yamacında beliren ince çizgilere dokundu.

Derin uykudaydı; ama eli yanağında gezindi.

Dokunuşu yumuşak ve şefkatliydi.

Gülümsedi.

Ali derin bir iç çekerek fısıldadı:

"Elif!"

Sesi özlem doluydu.

Shahla bir anda kalbine binlerce bıçak saplandığını hissetti.

Boğazında gittikçe büyüyen bir düğüm ve sessiz çığlıklar tüm bedeninde yankılandı.

Bir dağın zirvesinden aşağı düşmek ve binlerce parçaya ayrılıp her bir parçaya tepeden bakmak gibi bir histi.

Kirpiklerini bir çağlayan gibi zorlayan yaşlara direndi; gözlerini sımsıkı kapadı.

Yavaşça kollarının arasından akar gibi çıktı ve uzaklaştı.

Gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Hıçkırmamak için sıkı sıkıya kapattığı dudaklarını dişleriyle ezdi.

Yataktan çıkıp bir adım attığında bir an sendeledi; düşmedi.

Her şey kararmış gibiydi.

Çadırın en uzak köşesine gitti, dizlerinin üzerine çöktü.

Elleriyle ağzını sımsıkı kapattı, elleri gözyaşlarıyla ıslandı.

"Hala onu seviyor!" dedi içinden.

Mağaradaki günlüğü aklına geldi.

Yazdığı şiirler, çektiği acı.

"Bana her bakışında, her dokunuşunda sadece onu düşünüyor, onu özlüyor" dedi. "Ne kadar aptalsın Shahla, ne kadar aptalsın!" diye söylendi kendi kendine.

Sonra söylenmeyi bıraktı.

Gözyaşları durmadı.

İçindeki acı azalmadı.

O anı hafızasından silmek için neler vermezdi.

Onun o özlem dolu iç çekişiyle fısıldadığı sözcük kafasının içinde defalarca yankılanırken duymamak için kulaklarını kapattı.

Her defasında daha da şiddetlendi.

Cennetten cehennemin tam ortasına düşmüş bir kuş gibi çaresiz ve umutsuz öylece bekledi.

Son damlanın da akıp gitmesiyle yüzünü sildi.

Çıplak olduğunu fark edip birkaç adım mesafedeki giysilerinden birini aldı.

Ne olduğuna bakmadan üzerine giydi.

Düşünemiyordu.

Ne yapması, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Ali'nin sesiyle irkildi:

"Shahla"

Döndü.

Beline ayak bileklerine kadar uzanan safir renkli bir kumaş dolamıştı; bedeninin üzeri çıplaktı.

Saçları dağınık yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Doğruldu.

Saçlarıyla yüzünü gizledi.

Ali saçlarına dokunmak için bir hamle yaptığında bir adım geri gitti.

Eli havada kaldı.

Yüzündeki gülümseme başka bir şeye dönüştü; Shahla ne olduğunu anlayamadı.

Bir süre konuşmadılar.

Shahla bakışlarını kaçırdı ama onun kendisini izlediğini biliyordu.

O anda yok olmayı diledi.

"Sorun ne?" dedi Ali.

Cevap vermedi.

"Shahla" diye yineledi.

"Buradan gitmek istiyorum!" Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı.

O yemyeşil gözlerin birden kapkara oluşuna tanık oldu.

Bakışı kapkaranlıktı.

"Biliyorum buradan sıkıldın belki akşam..."

Ali'nin sözünü tamamlamasına fırsat vermeden:

"Çadırla ilgisi yok; buradan gitmek istiyorum! Fikrimi değiştirdim Bağdat'a gitmek istemiyorum. Eğer birini verirsen ben çölden çıkana kadar ..." dedi.

Başını kaldırdığında Ali'nin elinin çenesinde ve göz kapaklarında olduğunu gördü. Bir şey söylemedi.

Shahla tekrar gözlerini kaçırdı.

"Nereye gideceksin?" dedi Ali.

Sesindeki tereddüt ve endişe birbirine karışmıştı.

"Kufe"

"Kufe" diye onu tekrarladı Ali.

"Tek başına!" diye ekledi.

"Başımın çaresine bakarım"

"Eminim bakarsın! Ama neden?" dedi Ali.

Shahla cevap vermedi.

Bakışları bir noktaya kitlenmiş gibi boş ve anlamsızdı.

Kalbi ve ruhu gibi...

Kayıptı.

Ali'nin sesiyle kendine geldi.

"Neden?"

Göz gözeydiler.

Onu en çok yaralayacak sözler dudaklarından dökülürken gözyaşlarına boğulmamak için dua etti.

"Çünkü bu benim savaşım değil!" dedi.

Ali'nin gözlerinde gördüğü hayal kırıklığını görmektense ölmeyi yeğlerdi.

Bakışına dayanamadı ve gözlerini kaçırdı.

Başını tekrar kaldırdığında orada değildi. O kısacık zamanda üzerine bir şeyler giymiş ve çadırdan çıkmak üzereyken durdu.

Dönüp bakmadı.

Sadece soğuk ve sert sesi çadırda yankılandı:

"Birkaç gün içinde yola çıkıyoruz; çölden çıkınca istediğin yere gidersin!" dedi ve rüzgâr gibi çıktı çadırdan.

Shahla dizlerinin üzerine çöktü; gözyaşlarına direnmeyi bıraktı ve hıçkırarak ağladı.

Ali çadırın perdesini açtığında gözleri güneş ışığıyla kamaştı.

Nöbetçiler anlamsız gözlerle ona baktı; aldırmadı.

Cafer'i gördü.

Endişeliydi.

"Ne oldu?" der gibi baktı Ali.

"Konuşmalıyız!" dedi Cafer ve hızlı adımlarla karargâh çadırına ilerlediler.

Çadırdan içeri girer girmez hızla Cafer'e döndü.

"Abd al Kays birlikleri" dedi Cafer. "Nacaf'dan Basra'ya gidiyor"

"Kaç kişiler?"

"İki binden fazla değil"

"Yarım günde yetişiriz Ali. Onları orada kıstırabiliriz!"

Ali suskundu.

Haritanın başına gitti; gözlerini ayırmadan inceledi.

"Yapalım bunu Ali" dedi Cafer. "Şimdi tam sırası!"

Ali derin bir iç çekti.

"Riske atamayız!"

"Risk yok, bu fırsatı kaçırmayalım! Hadi Ali" dedi.

Ali'nin gözleri haritadaydı.

"İntikam uğruna her şeyi riske atamam; şimdi olmaz" dedi.

Cafer ısrarcıydı:

"Mecailerle gideriz, bizden şüphelenmezler!"

"Onlar aileleri koruyacak! Olmaz" sesi kesin ve kararlıydı.

Cafer'in yanına yaklaşıp gözlerine baktı; omuzlarına dokundu.

"Şimdi saldırırsak tüm birlikler toplanır anlıyor musun? Tüm uğraşlarımız boşa gider! Sana söz veriyorum, ölen her bir askerin intikamı alınacak. Söz veriyorum Cafer ama şimdi değil, henüz değil"

Cafer'in yüzü düştü, ama yine de ona hak verdi.

"Tamam" dedi.

Ali masasının başına geçti; masanın üzerindeki kâğıtları eline alıp göz attı.

"Burada kafileler ve onları koruyacak birlikler var!"

"Hangi ara yaptın planları?" Cafer şaşkındı; yanına yaklaştı.

Ali'nin elindeki kâğıtları aldı ve inceledi.

"Hm, ne zaman?" dedi.

"Yakında, çok yakında." dedi.

Cafer gülümsedi. Ali onun bir an için Abd al Kays'ı unutmasına sevindi.

Koltuğuna oturdu ve arkasına yaslandı.

"Ne oldu?" dedi Cafer.

"Ne?" dedi Ali. Bakışı dalgındı.

"Bir şey olmuş!"

"Bir şey olmadı, yorgunum"

"Hayır, üzgünsün" dedi Cafer.

"Muhammed'i bul ve planları inceleyin!" diyerek konuyu değiştirdi Ali. "Ve Nasr ile görüşmek istiyorum!"

Cafer'in ısrarcı bakışlarına meydan okudu ve

"Hemen" dedi.

Cafer çadırı terk eder etmez tekrar haritanın başına geçti ve parmakları Nacaf üzerinde gezindi.

"Demek buradasın ha!"

Gözleri öfkeyle parladı.

Onu oracıkta köşeye sıkıştırmak için can attı.

"Ölmek için yalvaracaksın! Şimdilik hayatta kal!" dedi ve tekrar masasına döndü.

Muhammed elinde kâğıtlarla çadırdan içeri girdi.

"Delirdin mi sen?" dedi. Bu sabah yine tüm sevimliliği üzerindeydi.

Bu Ali'yi ilk kez gülümsetti.

"Bu kadar kuzeyden gitmek onlara kaç gün kaybettirir, biliyor musun?"

"En güvenli yol!" dedi Muhammed'in yanına gitti; parmakları haritanın üzerindeydi.

"İsyan başladığında asıl tehlike daha sonrası olacak! Dört bir yandan saldıracaklar..."

"Türkler?"

"Elbette batıyı koruyacağız! Ama saldırmayacaklar!"

"Ah, o kadar emin olma! Parlak suratlara güven olmaz!" dedi Muhammed.

"Bağdat'tan haber geldi mi?"

"Hayır, bir an önce gidip kendimiz öğrenelim!" dedi Muhammed.

Ali bir an hüzünlendi.

"Bağdat" dedi. Shahla'nın sözleri kulağında yankılandı.

"Bağdat'a gitmekten vazgeçtim... Bu benim savaşım değil!"

"Neyin var senin?" diyen Muhammed'in sesiyle toparlandı.

Bir şey yok demek ister gibi başını salladı.

"Niye üzgünsün?" sesi sertti Muhammed'in. Hesap sorar gibiydi.

"Üzgün değilim." diye bağırdı.

Muhammed'in yüzüne ısrarlı bakması ile göz göze geldi.

"Ne?" dedi.

"Sen üzgünsün!" dedi Muhammed. Çadırın perdesi açıldı ve Nasr gülümseyerek içeri girdi. Ali derin rahat bir nefes aldı.

*

Güneş çoktan batmıştı.

Shahla gelmeyeceğini bile bile yine de onu bekledi.

Yatağa uzandı.

Kokusu hala oradaydı.

Yastığa sarıldı.

Bakışı boş ve anlamsızdı.

Çadırın dışından gelen gürültüyle doğruldu.

Ayağa kalktı.

Yaklaşan gölgelerle birlikte onu gördü.

Cafer ve Ali omuzlarından tutmuştu.

Kendinde değildi.

Bir an aklını kaybettiğini sandı.

"Ali" diyebildi. Sesi titrek ve korku doluydu.

Cafer ve Muhammed onu yatağa yatırdı.

Terliydi, kendinde değildi.

"Cafer ne oldu? Ona ne oldu?" diye bağırırken yatağa yaklaştı.

Gözleri dolu doluydu.

"Bilmiyorum, hekim gelecek!" dedi Cafer.

Endişeliydi.

Ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Muhammed'in endişesi sessizliğinde saklıydı.

Shahla eliyle Ali'nin alnına dokundu.

Ateş gibi yakıyordu.

"Ali" diye fısıldadı.

Sesi yalvarır gibiydi, gözlerinden yaşlar aktı.

"Birden oldu. Gözleri karardı... Birden..."

Cafer konuşmakta zorlandı.

Muhammed ilk kez gürler gibi bağırdı:

"Nerede bu lanet olası hekim?"

Nöbetçilerden biri korku dolu gözlerle: "Bulamıyorlar efendim" dedi.

"Hemen o lanet olası herifi bulun. Bir tane hekim yok mu?" dedi.

"Ateşini düşürmemiz lazım" dedi Shahla yüzündeki yaşları silerek: "Cafer su getir" dedi.

Gözüne takılan Ali'nin gömleğini yırtıp Cafer'in getirdiği su kâsesine daldırdı ve ıslak kumaş parçasını Ali'nin alnına koydu.

Muhammed öfkeyle çadırdan dışarı çıktı.

Cafer endişeli gözlerle başındaydı ve Shahla bir yandan gözyaşlarını silmeye çalışıp diğer yandan ıslak bez ile onun ateşini düşürmeye çalışıyordu.

Ali'nin soluğu azalmaya başladı.

"Ah, hayır" dedi Shahla.

Cafer yatağa yaklaşıp Ali'yi sarstı.

"Ali" diye haykırdı.

Nabzını kontrol etti.

Atmıyordu.

"Nerede bu lanet olası hekim" diye bağırarak yerinden kalkıp çadırın kapısına yöneldi.

Shahla suskundu; bakışları boş ve anlamsızca Ali"nin üzerinde gezindi.

Ellerini avuçlarının içine aldı.

"Lütfen bana bunu yapma." dedi. "Sakın gitme Ali" diye fısıldadı.

Elleri yüzünde gezindi.

Gözlerini kapadı.

Bir boşlukta hızla aşağıya düşer gibiydi.

Karanlıktı.

Sağır edici bir sessizlik vardı.

Gözlerini araladı; sağ elini onun göğsüne bastırdı.

Kalbinin tam üzerine...

Elinin o dipsiz kuyuya çekildiğini hissetti.

Ama o tüm karanlığı çekene kadar elini çekmedi.

Ali'nin göğsünün yavaşça yükselip indiğini gördüğünde gülümsedi ve elini çekti.

Tüm bedeni kayalar altında ezilmiş gibiydi.

Yorgundu, ama gülümsedi.

Başını kaldırdığında Cafer'in şaşkın bakışlarıyla buluştu.

"Nefes alıyor" dedi gülümseyerek.

Muhammed yanında bir hekimle çadırdan içeri girdi.

Shahla doğrulmaya çalıştı; düşmek üzereydi. Cafer kolundan tuttu.

Cafer'in yüzü bulanıktı.

"İyi görünmüyorsun?" dedi Cafer.

"İyiyim" dedi Shahla. Konuşmakta zorlandı. Ali'ye baktı. Kendinde değildi ama gözleri aralıktı; başında Muhammed ve hekim vardı.

Tüm acılarını unutup gülümsedi.

*

Cafer çadırın perdesini aralayıp içeri girdiğinde Ali'nin yatakta olmadığını gördü. Bir köşede kıvrılıp yatan Shahla'ya baktı.

Hışımla dışarı çıktı.

"O nerede?"

Nöbetçiler karargâh çadırına gittiğini söylediler.

Hızlı adımlarla ilerledi.

Endişeli ve kızgındı.

"Ah Ali..." diyerek söylendi.

İçeri girdiğinde Ali yarı uykulu bir durumda ona baktı.

"Allah aşkına ne yapıyorsun?" dedi Cafer.

"İyiyim ben" dedi.

Yorgundu, ama iyiydi.

Koltuğuna oturdu.

Derin bir nefes aldı.

"Ali hemen çadıra dönüyoruz" dedi.

"Oraya gitmek istemiyorum"

Cafer iğneleyici bir tonla: "Ne demek oraya gitmek istemiyorum" dedi.

Bakışları onun üzerindeydi.

"Kes artık şunu tamam mı?" diye bağırdı Ali.

"Ona ne yaptın?" dedi Cafer.

Ali derin bir nefes aldı.

"Bence şansını çok fazla zorlama" dedi Ali. Gerçekten kızgındı.

"Kadın perişan oldu ve sen oraya gitmek istemiyorsun öyle mi?" dedi Cafer.

"Ah, evet uyuyordu. O kadar perişan olmuş yani" dedi.

"Senin hayatını kurtardı, kalbin durdu. Anlıyor musun? Sana dokundu ve kalbin yeniden atmaya başladı. Sana inanamıyorum!"

Ali gözlerini kıstı. "Kalbim mi durdu?"

"Ne olduğunu bilmiyorum, kapıya baktım eliyle kalbine dokundu. Bir şey oldu. Bilmiyorum. Ama o yaptı, biliyorum..."

"Sonra iyi miydi?" Ali endişeliydi.

"Nasıl?" dedi.

"Bana dokunduktan sonra nasıldı, iyi miydi?"

Cafer düşündü:

"Bilmiyorum, hatırlamıyorum. Muhammed hekimi getirdi... Sonra..."

Cafer düşünmeye çalışırken Ali çıkmıştı.

Koşarak çadıra girdi.

Bir köşede kıvrılmış Shahla'nın yanına yaklaştı.

Onu çevirdi; ter içinde yarı baygındı.

Bedeni ateş gibi yanıyordu.

Kollarının arasına alıp kendine yaklaştırdı.

"Shahla" dedi Ali. "Sana bir daha bunu yapmamanı söylemiştim"

"Adımı söyledin!" dedi Shahla.

Gözleri aralandı ve gülümsedi.

Ali anlamsızca ona baktı.

"Adımı söyledin!" dedi.

Ali kendinde olmadığını düşündü. Yine de sordu:

"Ne yapabilirim?"

"Birazdan geçer!" dedi Shahla.

Fısıldar gibiydi, konuşacak hali yoktu.

"Çok kötüydü" dedi Shahla. "Sensizlik çok kötüydü"

"Neden bahsediyorsun Shahla?" Ali anlam veremiyordu.

"Gitmeme izin verme, bana her dokunduğunda onu düşün tanam ama beni gönderme!" Konuşmaya çalışırken yutkunuyor, derin nefes alıyordu.

Ali eliyle alnına dokundu; ateşi vardı.

Shahla birden ağlamaya başladı.

Ali ona daha sıkı sarıldı.

Sol eliyle saçlarını arkaya atıp yüzüne dokundu.

Onu kucaklayıp kaldırdığında Cafer ile karşı karşıya geldi.

Şaşkın ve endişeliydi Cafer.

"Bir şey yapabilir miyim?" diye fısıldadı.

Ali başını hayır anlamında salladı.

"Sen git uyu artık" dedi Cafer'e.

"Emin misin?" dedi Cafer.

Başını salladı Ali.

Cafer üzgün ve çaresiz çadırdan çıktı.

Ali Shahla'yı yatağa yatırdı; yanına uzandı.

Hala ağlıyordu.

Sarıldı.

Shahla'nın kalbindeki acı bedeninde hissettiğinden çok daha derindi.

Ama nedenini bilmiyordu.

"Orayı gördüm" dedi Shahla.

Sesi güçsüzdü, ama kendindeydi.

"Nereyi?" dedi Ali.

"El Muhtare" dedi ve devam etti

"Evler yamaçtaydı. Geniş avluları vardı. Güneş parlıyordu; çocuk sesleri her yerdeydi. Taşlarla döşenmiş uzun bir yoldu. Yılan gibi kıvrılıyordu. Çok güzeldi."

Ali gülümsedi.

"Gerçekten gördüm" dedi Shahla. Gülümsemeye çalıştı, ama canı yandı ve

"Ah" dedi.

Ali hiçbir şey yapamamanın verdiği acıyla ona sarıldı.

"Shahla, sana bir şey vereceğim ve bu seni biraz uyutacak tamam mı?" dedi ve doğrulup kalkmak istedi

"Hayır, uyumak istemiyorum. Yanımda kal" dedi. "O kadar da canım yanmıyor" dedi, ama Ali yalan söylediğini anladı.

"Ağaçlar var mıydı?" dedi Ali.

"Hurma!" dedi Shahla ve "Palmiye!" bu kez gülümserken zorlanmadı.

"İnsanlar mutluydu, çok mutluydu. Bir okul vardı; kocaman bir bahçesi ve yanında bir..."

"Kütüphane" dedi Ali.

"Sana orayı gördüğümü söylemiştim" dedi gülümseyerek...

"Umarım orayı sadece ikimiz görmüyoruzdur" dedi Ali.

"Sanmıyorum, Cafer'i de gördüm. Ve dört karısını..."

"Dört" dedi Ali...

"Bundan ona bahsetme" dedi Shahla...

Acısı azalmaya başladı.

Ya da onun kollarında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Mağaradaki defteri buldun değil mi?" dedi Ali.

"Evet"

"Okudun mu?"

"Evet"

Derin bir nefes aldı Ali.

"Öldüklerini biliyorsun, yani?"

"Evet"

"Ve dün gece sana dokunduğumda Eflin'i düşündüğümü mü sandın?"

"Eflin?" diye sordu Shahla.

Kafası karıştı, zaten doğru dürüst düşünemiyordu.

Sadece ona biraz daha yaklaştı; yüzünü boynuna dayadı.

"Karımdı; biz çok gençken evlendik. Güzel bir kadındı, iyiydi, nazikti. Güneydeki bir isyandaydım. Biz yenildik, ben yaralıydım. Basra'ya dönemedik. Onu, oğlumu ve kızımı tutuklamışlar. Nerede olduğumu bulmaya çalışmışlar, ama onlar nerede olduğumu bilmiyorlardı."

"Kızın" dedi Shahla.

"Elif" dedi Ali. Sesinde acı, özlem, öfke ve sevgi vardı.

Tüm iç organlarının birbirine dolanması gibi tarifsiz bir acı hissetti Shahla.

Gözleri doldu; dişleriyle alt dudağını ısırdı.

"Bir hafta belki daha fazla, orada zindanda kalmışlar"

Ali'nin sesi titriyordu, daha hiç kimseye anlatmadığını hissetti.

"Ve Basra zindanlarında benim gibi bir adamın ailesi için iki seçenek vardır" Ali yutkundu. "Ya hemen ölürsün ya da ölmek için yalvarırsın!" dedi.

Shahla hiç kıpırdamadı; gözlerinden akan yaşlara aldırmadı.

"Ve ben karımı, oğlumu ve kızımı öldürmesi için bir gardiyana para verdim" dedi.

Bir süre sustular, Shahla'nın gözyaşları durmadı.

"Cafer 'kalbin yeniden atmaya başladı' dedi; haklıydı." dedi Ali ve devam etti "Sadece şunu bil! Sana dokunduğumda kimseyi düşünmüyorum; sadece sana dokunduğumda her şeyi unutmaktan korkuyorum"

*

Ali, Cafer'in fısıldayan sesiyle uyandı.

Cafer'e kalmasını işaret edip kollarının arasında uyuyan Shahla'ya baktı.

Onu uyandırmamak için yavaşça kollarını çekti ve doğruldu.

Yatağın yanında yerde duran koyu renk kumaşı beline doladı ve ayağa kalktı.

Cafer büyük geniş yastıkların olduğu bölüme geçip oturmuştu.

Ona yaklaştı ve oturup arkasına yaslandı; derin bir nefes aldı.

Cafer fısıldayarak sordu: "İyi misin?"

Derin bir iç çekerek cevapladı Ali:

"Evet!"

Rahat ve huzurluydu.

"O?" dedi Cafer, Shahla'yı kastederek.

"Sanırım" diye cevapladı.

Cafer gülümsedi.

Endişeli halinden eser yoktu; rahatladı.

Sofradan birkaç tane hurma alıp ağzına attı.

Ali sırt üstü uzanmıştı. "Sanırım benimle gelmeyi düşünmüyorsun?" dedi Cafer.

"Ah" dedi Ali. Bir şeyler daha söylemeyi planlıyor gibiydi, ama sadece "Hayır" dedi gülerek.

Cafer şaşkın ama keyifliydi.

"Peki, o zaman" dedi ve ayağa kalktı. Bir adım atmıştı ki: "Bugün hiç mi yoksa birkaç saat mi ?" dedi..

"Hiç" derken Ali de ayağa kalkmıştı.

"Tamam" dedi Cafer. "Hiç" diye onu tekrarladı. "Güzel" diye devam etti.

Bu Ali'yi gülümsetti.

Cafer'in çadırdan çıkışını izledi; yatağa yöneldi.

Shahla'yı izledi; yatağa yaklaştı ve üzerindeki örtüyü çekip sıkıca sarıldı.

"Gözlerimi açmaya korkuyorum" dedi Shahla uykulu sesiyle ve bedenini çevirip başını göğsüne yasladı "Sen hala yanımdasın" diyerek devam etti.

Sonra ani bir hareketle doğruldu ve göz göze geldiler.

"İyisin değil mi?" dedi korku dolu gözlerle.

Elleri Ali'nin yüzündeydi.

Ali saçlarına dokunup gülümsedi.

"İyiyim" dedi.

Shahla rahat bir nefes alıp yeniden başını onun göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı ve sımsıkı sarıldı.

"Sabah şafakta yola çıkacağız" dedi Ali.

"Merak etme; bugün her şeyi toparlarım" dedi.

"Her şey?"

Shahla'nın gözleri aralandı; ama başını kaldırmadı.

Parmakları onun göğsünde gezindi.

"Yani" dedi. "Onları bırakmamı beklemiyorsun değil mi?" dedi.

Yeni giysilerinden bahsediyordu ve endişeliydi.

Ali kesik bir kahkaha attı.

"Bağdat'ta sana yenilerini alırım" dedi.

Shahla'nın hayal kırıklığını anlamış olacaktı ki devam etti.

"Söz veriyorum hepsine kavuşacaksın, el Muhtare'de..."

"Hepsine mi?"

"Hepsine!"

"Peki, o zaman!" dedi.

Ilık bir rüzgâr çadırın perdelerini havalandırdı.

Bir süre daha öylece kaldılar.

Sessizlik dışarıdan gelen seslerle bozuldu. Gittikçe artan bir gürültüydü. Ali gözlerini araladı. Anlamaya çalıştı; sonra yavaşça Shahla'nın kollarının arasından sıyrılıp koltuğun üzerindeki beyaz gömleği alıp üzerine geçirdi.

Hızlıydı; belindeki örtüden kurtulup bol ve düz kesim pantolonunu giydi.

Shahla doğruldu ve o da üzerine bir şeyler giydi.

Ali hızlı adımlarla girişe yöneldi ve hızla perdeyi açtı.

Güneş yakıcıydı ve gözlerini kıstı.

Çadırın önündeki endişeli ve gürültülü kalabalık onu görünce bir anda sustu.

Shahla arkasındaydı.

Ne olduğunu anlamaya çalıştı; Ali'ye soramadı, çünkü onun da bir şey bildiğini sanmıyordu.

Ali'nin gözleri tanıdık birini aradı; Cafer'i buldu.

Cafer birkaç adımda yanına geldi.

Yüzünde anlam vermediği bir ifade vardı.

"Ne oluyor?" dedi Ali.

"Reyhan!" dedi Cafer.

"Yakalanmış mı?" Sesi endişeliydi.

"Hayır, hayır" dedi Cafer. "Aslında sana bir hediye göndermiş!"

"Hediye?" Ali gözlerini kıstı.

Anlamaya çalıştı.

Cafer önünden çekildi ve kalabalığın ortasında elleri önünden bağlanmış ve diz çöktürülmüş adamı gördü.

Kafasına omuzlarına dek inen bir çuval giydirilmişti.

Kalabalık sessiz ve ürkek adımlarla ortadaki çemberi daha da genişletti.

Sadece fısıltılar ve gözlerdeki merak vardı.

Cafer'in bir hareketiyle askerlerden biri adama yaklaştı ve sert bir hareketle kafasındaki çuvalı çıkarttı.

Shahla Ali'nin arkasındaydı; eliyle ona onun sırtına dokundu. Kaskatıydı; sonra yerdeki adama baktı.

Olduğundan daha yaşlı görünüyordu; gri saçları omuzlarında ve dağınıktı.

Korku gözlerinden fışkırıp tüm bedenine yapışmıştı adeta.

Biraz hırpalanmıştı.

Başını kaldırıp yalvaran gözlerle Ali'ye baktı.

İnsanlar daha da çoğalmaya başladı, ama hiç ses yoktu.

Ali gözlerini ayırmadan adama baktı; tepkisizdi.

Cafer sessizliği bozdu:

"Muhammed bin Raja al Hidari" dedi. "Birkaç gün önce görevden alınmış, artık Basra valisi değil ve Reyhan bir notla sana göndermiş..."

Ali göz ucuyla Cafer'e baktı; notta ne yazığını öğrenmek istedi, ama konuşmadı.

Cafer:

"İşini ben bitirmek isterdim; ama bu zevk sana ait"

Ali başını kaldırıp gökyüzüne baktı; masmaviydi.

Güneş parlak ve yakıcıydı.

Diğer yana dönüp göz ucuyla Shahla'ya baktı.

Bu içeri gir demekti.

Shahla gözlerini kaçırmaya çalıştı, ama Ali ısrarcıydı; bir kez daha baktı bu kez gözleri kısıktı.

İsteksizce geri adım attı ve çadıra girdi.

Ali o gider gitmez adamın yüzüne acımasız bir tekme attı.

Muhammed bin Raja sert bir şekilde savrularak yere çakıldı; ağzından ve burnundan kan fışkırdı.

"Sana yemin ederim onlara hiçbir şey yapılmadı" diyerek yalvarmaya başladı. "Benim emrim değildi; buna engel olmaya çalıştım, ama..." Bir yandan yerde doğrulup diğer yandan ağzından akan kanları temizlemeye çalıştı.

Ali yanına yaklaşıp saçlarından sertçe yakaladı ve sürüklemeye başladı.

"Ali sana yemin ederim, benim suçum değildi..." diye bağırıyordu.

Kalabalık onları sessizce takip etti.

Cafer ve Muhammed kalabalığın en önündeydi ve arada birkaç adımlık mesafe kalmasına özen gösterdiler.

Ali suskunluğunu bozmadı.

Saçlarından yerlerde sürüklenen adam ise can havliyle bağırıyordu.

Hissettiği acının bu kadar kalması içinse dua ediyordu.

Ali karargâhın önüne geldiğinde onu sertçe yere bıraktı.

Hızla çadırın içine girdi.

Kalabalık adamın etrafında bir çember oluşturmaya başladı.

Etraf bir mabet kadar sessizdi.

"Bana merhamet edin" diyerek yalvaran gözlerle çadırın girişinde bekleyen Cafer'e baktı. "Yemin ederim zannettiği gibi şeyler olmadı..."

Cafer'in bakışlarındaysa merhametin zerresi yoktu.

Sadece ona uzaktan tükürdü ve nefret dolu gözlerle baktı.

Ali çadırın girişinde belirdiğinde bir elinde sarılı bir ip, diğer elindeyse kılıcı vardı.

Tüm meraklı bakışlar üzerindeydi.

İpi sertçe yere attı ve kılıcını kınından çıkardı.

Keskin kılıç bir ayna gibi parladı; kınını Cafer'e uzattı.

Yerde diz çökmüş adamın yanına yaklaştı. Bakışı karanlıktı; hiçbir duygu ifadesi yoktu.

Kılıcı ona doğrulttu ve boğazına dayadı.

Muhammed bin Raja sustu.

Kurtuluş ümidi yoktu ve bu işin acısız biteceğini düşünerek biraz rahatladı.

Ancak kılıç boğazından aşağıya inip bileklerindeki ipi tek bir harekette kesince eski endişesi geri geldi ve suskunluk yerini yalvarışlara bıraktı.

"Ali yalvarırım" dedi. "Yalvarırım beni bir dinle!"

Ali arkasını döndü, Muhammed elindeki bir kılıcı ortaya attı.

İğrenç bir yaratığa bakar gibi tiksintiyle adama baktı ve yerine döndü.

Ali tekrar döndüğünde Muhammed bin Raja yerdeki kılıca bakıyor, ama uzanmaya cesaret edemiyordu.

Onunla dövüşmek istemiyordu; bir an önce işini bitirmesini umut etti.

Ve onunla göz göze geldiğinde tüm umutları rüzgârda savrulan küller gibi dağıldı; yok oldu.

İsteksizce kılıcı tutup ayağa kalktı.

Bir an kılıcı kendine batırıp kurtulmak istedi, ama Ali'nin o karanlık bakışıyla aklını okuduğunu anladı ve vazgeçti.

En azından onurlu bir ölüm olabilirdi.

Gözleri etrafta kendisini izleyen kalabalığa takıldı.

Kimsenin gözünde en ufak bir merhamet yoktu.

Ölüm sessizliği dedikleri bu olmalı diye düşündü.

Kılıcı savurdu.

Ali o kadar rahat bir karşılık verdi ki; oyun oynar gibiydi.

Ali onun her hamlesinde bedeninde bir iz bıraktı.

Karşılıkları ve kesişleri öldürücü değildi.

Tüm bedenini çizmek ister gibiydi.

Muhammed bin Raja kan ter içinde kaldı; yorgundu, ümitsizdi.

Tüm bedeninde gittikçe derinleşen ve acıya dönen bir sızılardan usanmıştı.

Gözleri doluydu; yaşların akmasına aldırmadı.

Yalvarmanın bir işe yaramayacağını da artık biliyordu.

Sağ elini kaldırdı ve tüm gücüyle kılıcı yere attı.

Pes etti.

Yeterli bir cezaydı.

Pişmanlık için çok geçti.

Ali durdu.

Sağ elinde gevşek bir şekilde tuttuğu kılıcı bedeninin merkezine aldı; sol eliyle kavradı ve iyice sıktı.

Gözyaşları içinde kendisine bakan Muhammed bin Raja'ya baktı ve kılıcı başının üzerine kaldırıp tüm gücüyle kılıcı bıraktığı koluna doğru savurdu. Muhammed bin Raja'nın kolu dirseğinde kesildi ve birkaç adım savrulup kalabalığın üzerine düştü.

Bu beklenmedik hareketle kalabalık ürktü; ama onca kalabalığın çığlığı bile Muhammed bin Raja'nın acı çığlığı kadar yankılanmadı.

Ali döndü; yüzüne, gömleğine sıçrayan kana aldırmadan ağır adımlarla Muhammed bin Raja'nın diğer tarafına geçti.

Adamın acı çığlıkları onu hiç etkilemedi; bakışı keskin, yüzü taş gibiydi.

Kılıcı yine gevşek bir biçimde tutup sağ yanına düşürmüştü.

Onu izledi.

Etrafında döndü.

Hıçkırarak ağlamaya başlayan Muhammed bin Raja'nın yüzüne baktı.

Parmakları kılıcını yine sıkıca sardı ve bu kez sağ omuz mesafesine kaldırdı ve tüm gücüyle sol yanına savurdu.

Muhammed bin Raja'nın sol dizinden aşağısı savrularak bu kez diğer bir kalabalığın üzerine düştü.

İnsanlar panik halde etrafa kaçıştı.

Muhammed bin Raja'nın çığlığı bu kez çok daha şiddetliydi. Kendini yerde bulduğunda dizinden aşağısının olmadığını fark etti ve bir çığlık daha attı.

Ali kılıcını kendi etrafında çevirdi ve kılıçtaki kan etrafa saçıldı; ağır ve sert adımlarla Cafer'e yaklaştı. Kılıcını ona uzattı. Yerde duran ipi aldı ve açtı. Yerde çığlıklar içindeki Muhammed bin Raja'nın yanına gitti; diz çöktü. İpi sağ ayak bileğine sıkıca doladı ve sağlam bir düğüm attı. Ayağa kalktığında Muhammed atını getirmişti. İpin diğer ucunun sağ koluna doladı ve uçar gibi atına bindi. Koluna doladığı ipi bir kez daha kontrol edip hızlandı. Muhammed bin Raja acılar içinde yerlerde sürüklenerek çadırların arasındaki dar yolda ilerledi.

Ali karargâhın dışında çıktıklarında iyice hızlandı.

Karargâh çok uzaklarda kalmıştı.

Yavaşladı.

Muhammed bin Raja acıyla inliyordu; kumlara baktı.

Büyük bir karınca yuvasına gözleri takıldı. Muhammed bin Raja'yı karınca yuvasının etrafında döndürerek birkaç tur attı.

Karıncaların onun kesik kol ve bacağının etrafında ilerlemesini bekledi.

Gözlerinde en ufak bir merhamet yoktu; hızlandı.

Uzun bir mesafeden sonra durdu.

Koluna doladığı ipi gevşetti ve bıraktı.

Muhammed bin Raja:

"Yalvarırım beni öldür Ali, yalvarırım beni burada bırakma!"

Sesi acıdan güçsüzdü. Kızıl kumlar yüzündeki ve bedenindeki kana yapışmıştı.

Ali dönüp bakmadı bile.

Atı şahlandı; birkaç adım sonra döndü ve karargâha doğru ilerledi.

"Ali, yalvarırım beni öldür, beni burada bırakma!"

Muhammed bin Raja'nın sesi yavaş yavaş azaldı ve bir süre sonra kayboldu.

Ali hiç durmadan kızgın kızıl kumlar üzerinde at sürdü.

Karargâha yaklaştığında yavaşladı; kendisini izleyen sessiz kalabalıklara bakmadı.

Çadırının önünde durdu; atından indi.

Cafer ile göz göze geldi:

"Hazırlan; gidiyoruz!" dedi ve çadırın girişine doğru ilerledi.

Derin bir nefes alıp içeri girdi; perdeyi araladı.

Shahla çadırın ortasında ayaktaydı.

Endişeli, meraklı ve tedirgindi.

Ali'yi gördüğünde gülümsedi.

Ona sarılmak için yanına koştu.

Ali'nin elleri, yüzü, gömleği kan içindeydi; uzak durmaya çalıştı, ama Shahla buna aldırmadı.

Kollarını Ali'nin beline dolayıp başını göğsüne yasladı...

EYLÜL 869
"BAHR -AL MİLH GÖLÜ
AL-ADİRİYE; SATT'ÜL FIRAT, KARBALA
BUGÜNKÜ KERBELA/IRAK

Ali en öndeydi, uçuşan siyah giysileri ve simsiyah atıyla rüzgârla yarışıyordu. Cafer ve Shahla hemen ardında Muhammed ise yedek atlarla onları geriden takip ediyordu.

Kurak topraklardı.

Dağlar dev bir kılıçla kesilmiş gibi pürüzsüz ve ürkütücüydü.

Güneş tüm görkemiyle en tepedeydi.

Ali yavaşladı.

Yavaşlayıp atıyla yaklaşan Shahla'ya baktı.

Ali'nin yüzünde siyah peçesi takılıydı, ama gözleri kısılınca Shahla gülümsediğini anladı ve o da gülümsedi.

"Ah, belki de uzun bir mola mı versek?" dedi Cafer.

Yorgundu; hepsi yorgundu.

"Kız gibi mızmızlanma Cafer?" dedi Muhammed. O da onlara yetişmişti. "Sakın üzerine alınma Shahla!" diye ekledi gülerek.

Ağır ağır ilerlediler.

Ali'nin planladığı zamanda bir yerlerde olmak istediğini biliyordu.

"Bahr al Milh" dedi Ali. "Karbala'da geceleyeceğiz! Orayı seveceksin" dedi ve yine hızlandı.

Shahla tam hızlanmaya hazırlanırken uzaklarda bir karartı dikkatini çekti. Beyazlar içinde bir atlıydı.

"Farjad!" diye fısıldadı kendi kendine.

Gözleri güneşten kamaştı; daha dikkatli baktı. Orada değildi. Bir göz aldanması olduğunu düşündü; daha dikkatli baktı, ama etrafta kuru otlar ve seyrek ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Yine de içini bir korku kapladı.

"Bu imkânsız! Sadece bir göz aldanması" diye geçirdi içinden ve hızlandı.

Dağları geride bıraktıklarında güneş batmak üzereydi.

Yavaşladılar.

Shahla'nın gözleri parladı.

"Deniz?" dedi muhteşem maviden gözlerini alamadı.

"Göl" dedi Ali. "Bahr al Milh"

Ağaçlar daha yeşil, gök daha bir mavi geldi.

Ona bir an önce ulaşmak için bu kez Shahla hızlandı; onu takip ettiler.

Gölün yakınında kamp kurdular.

Shahla dalgındı.

Ali ile göz göze geldiklerinde gülümsemeye çalıştı.

Tedirgin ve şüphe içindeydi.

Muhammed her zamanki gibi söylenecek bir şeyler bulmuştu.

Ateşi o yakacaktı.

Otlar ya çok ıslak ya da çok kuruydu.

Tamamlayamadığı küfürler hepsini güldürdü.

Cafer ise bir ağacın gövdesine yaslanmış ve ayaklarını uzatmıştı.

Ilık rüzgâr ağaç yapraklarına sataşırken göl heyecanla titreşti.

Güneş batmak üzereydi ve ne olduğunu bilemediği hoş bir kokunun ruhunu ele geçirdiğini sandı.

Gözlerini sımsıkı kapadı.

Ali'nin elini yanağında hissettiğinde gözlerini açtı; gülümsedi.

"İyi misin?" dedi Ali.

"İyiyim" dedi. "Sadece biraz yorgun" deyip ona sarıldı; başını onun gövdesine yasladı.

Onun kollarındaydı ve kafasındaki düşünceler bir rüzgârda savrulup yok olan toz gibi dağıldı, yok oldu.

Karanlık çöktüğünde Muhammed'in yaktığı ateşin etrafında yemek yediler.

Sessizdi.

Göl durgundu.

Ali ayağa kalkıp Shahla'ya elini uzattı; kalkmasına yardım etti, ama elini bırakmadı.

Birkaç adım attılar; gölün etrafındaki ağaçlığa doğru yürüdüler.

Ali onun elini bırakıp omzundan tuttu ve sarıldı; yürümeye devam ettiler.

"Cafer'in yüzünün ifadesini gördün mü?" dedi Shahla.

"Yine şarap içecek!" dedi Ali gülerek.

"Belki de ona karışmamalısın" dedi Shahla. "Bırak ne istiyorsa yapsın!"

"Bundan hoşlanıyor!" dedi Ali.

Shahla anlamadı; "Neden?" dedi, adımları yavaşlamıştı.

"Benim ona sataşmamı seviyor! Hatta bu ona şaraptan daha çok keyif veriyor."

"Hadi canım..." dedi Shahla.

Yürümeye devam ettiler.

Hava serindi.

Ali onun üşüdüğünü anladığında daha sıkı sarıldı.

"Bekle" dedi ve Shahla'nın yüzünü avuçladı; alnının kenarını öptü ve uzaklaştı.

Ali'nin yaklaştığını gören Cafer panikledi ve elindeki şarap testisini saklamaya çalıştı. Muhammed çok keyiflendi; kıs kıs güldü.

"Yine başarısızlık, yine başarısızlık!" dedi ve arkasına yaslandı.

Ali oralı olmadı; görmezden geldi ve atların yanına gidip birkaç parça kalın kumaş aldı. Ateşin yanına yaklaşıp kuru bir dalı yaktı.

Cafer ile göz göze geldiler.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi Cafer.

"Ne gibi?" dedi Ali etraftaki kuru dalları toplamaya devam etti.

"Söylenmeyecek misin?"

"Keyfine bak Cafer! İçmek istiyorsan iç!"

Muhammed gürültülü bir kahkaha attı; Cafer ise şaşkındı.

Bir şeyler söylemek istedi, ama başaramadı.

Ali hızla uzaklaştığında Muhammed hala gülüyordu ve Cafer söylenerek elindeki boş kâseyi fırlattı:

"Lanet olsun, ne demek içmek istiyorsan iç!"

Tüm keyfi kaçmıştı; o söylenmeyecekse içki içmenin de bir tadı kalmamıştı.

Muhammed'in devam eden gülüşleriyse sinirini daha da bozdu.

"Kes artık gülmeyi!" diye bağırdı.

"Sen hastasın, yemin ederim hastasın!" dedi Cafer'e ve gülmeye devam etti.

Shahla Ali'yi beklerken etrafa baktı; karanlıktı; yıldızlar ağaç dallarının arasından seçilmeye başlamıştı.

Birbirine karışan kuş ve böcek seslerini dinledi.

Bir ağacın yaşlı gövdesine şefkatle dokundu; derin ve huzurlu bir nefes aldı.

Teni rüzgâra teslim olmuştu; bu kez üşümedi.

Yerlerdeki kurumuş dallar Ali'nin gelişini müjdeler gibiydi; içinin titrediğini hissetti, ama bunun rüzgâr ile bir ilgisi yoktu.

Gözlerini kapadı; açtığında karşısında görmek istediği tek şey oydu.

Sert ve hızlı bir sesle irkildi.

Bir ok yüzünün hemen yanından geçip ağacın gövdesine saplandı.

O kadar yakındaki bir an yanağından sürtüp geçtiğini sandı.

Yüzüne dokundu; değmemişti.

Korku dolu gözlerle önce ağaca saplanmış ok'a, sonra etrafa baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Hiç kimse yoktu.

Bir kuyuya atılmış gibi çaresiz ve boş hissetti.

Yolda hayal görmediğini anladı. "Farjad" dedi.

Ayak sesleri yaklaştığında sert bir hareketle oku ağacın gövdesinden çıkardı ve uzağa attı.

Onun gözleriyle buluştuğunda ise elindekilere aldırmadan koştu ve sımsıkı sarıldı.

Ali elindekileri bıraktı.

"O kadar da uzun zaman geçmedi, ama..." dedi gülerek.

Binlerce yıl gibiydi diye düşündü.

Onsuz geçen her an cehennemden farksızdı.

Ali onun saçlarını okşadı.

Esintiyle dans eden bir çiçek gibiydi; kokusu tüm ruhunu ele geçirir gibi en derinlerine sinip aklını başından aldı.

Yine de ürkekliğine bir anlam veremedi.

"Hasta mı oluyorsun yoksa?" dedi elleriyle başını kaldırıp yüzüne baktı.

Bakışı deliciydi; çok daha ötesini görür gibiydi.

Bakışlarını kaçırmak istedi, ama Ali izin vermedi.

Tüm karanlığını delip geçtiğini sandı.

"Göle girecek miyiz?" diyerek gülümsemeye çalıştı.

"Henüz değil!" dedi Ali.

Bir şeyler bekler gibiydi; gözlerini kısarak sordu Shahla.

Artık sözcüklere gerek duymamayı öğreniyordu.

Ali: "Henüz değil!" dedi.

Yerdeki örtüleri aldı ve Shahla'ya kuru dal ve yaprakları toplamasını söyledi; ilerlediler.

Shahla bir kez daha etrafa baktı.

Sessizdi; sakin görünüyordu.

Ama onun orada bir yerlerde olduğunu biliyordu.

"Hadi..." dedi Ali ve tüm düşüncelerinden sıyrılıp yerdeki dal ve yaprakları hızla toparladı ve Ali'nin peşine takıldı. Bir daha geriye bakmadı.

Ali gölün kenarında ateş yaktı.

Toprak ıslak ve yumuşaktı. Birkaç yabani ot ve gölün etrafında mermer bir şerit gibi uzanan kaygan taşlar vardı.

Yıldızlar pırıl pırıldı.

Kimisi daha parlak ve iri; kimisinin ışığı cılızdı.

"Hiç umursamıyorlar gibi!" dedi Shahla başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Ali önce ona sonra yıldızlara baktı; bir şey söylemedi.

Sözlerini bölmek istemiyor gibiydi; sadece gülümsedi.

"Tek başlarına ne kadar özel ve güzelse; bir arada da öylesine görkemliler. Sanki bunu biliyorlar gibi. Ah, evet bunu çok iyi biliyorlar" dedi. Sesinde hayranlık vardı.

Ali yanına yaklaştı; kollarını boynuna doladı. Shahla sırtını ona yasladı ve bu kez gölü izledi.

"Aslında bu gece kızıl kumlarda olmayı planlamıştım. Ama..." dedi Ali.

Yanında olduğu sürece nerede olduğunun hiç sakıncası yoktu.

Yanan kuru dalların çıtırtısı ve rüzgârın ıslığı birbirine karıştı.

"Mükemmel bir gece!" diye mırıldandı Shahla.

"Birazdan..." dedi Ali.

Shahla ne olacağını bilmeden sabırla bekledi.

Ve gökyüzü aydınlanmaya başladı.

Uzaktaki dağların arasında beliren ay bir alev topu gibiydi.

Nefesi kesildi; gözlerini dolunaydan alamadı.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" derken kollarının arasında kendi etrafında dönüp Ali'ye baktı.

Ali cevap vermedi; gülümsedi.

Shahla tekrar döndü ve dolunaya baktı.

Daha önce hiç bu renkte görmemişti.

"Kanlı ay" dedi Ali.

Shahla'nın içi burkuldu. Bir lanet ya da kötü talih olduğunu düşündü.

Ali onun aklını okumuş gibiydi:

"Böylesi bir güzelliğin kötü alamet olması mümkün değil!" diyerek ekledi: "Ve evet, şimdi gölde yüzebiliriz!"

"Ah, hayır! Unut bunu..." dedi, ama geç kalmıştı.

Ali onu kucaklayıp göle soktuğunda sevinç çığlıkları yankılandı.

Boynuna sımsıkı sarıldı; kendini bıraktı.

Su düşündüğü kadar soğuk değildi ama çok tuzluydu.

Bir ara onun kollarından kayıp uzaklaştı; Ali onu yanına yaklaştırdığında tekrar boynuna sarıldı.

Gözlerinin içine baktı.

Ne yıldızlar, ne ay ne de başka bir şey onu bu kadar mutlu edemezdi.

Onun gözlerinin içinde kayboldu.

Ali elleriyle Shahla'nın bedenini sarıp iyice yaklaştırdı.

Dudakları birleştiğinde Shahla onun bedeninde yok olmak ister gibi daha da sıkı sarıldı boynuna.

Ağaçların arasından gelen bir gürültüyle irkildiler.

Ali endişeyle sesin geldiği tarafa baktı; elleri hala Shahla'nın bedenindeydi.

Bir hayvan çığlığını andıran bir sesti ve tüm geceyi kapladı.

Ali yine de ne olduğundan emin değildi.

Shahla gözlerini sımsıkı kapatıp onun boynuna sarıldı.

Ali onun titrediğini fark edince sudan çıkmaya karar verdi. Titremesinin suyun serinliği ile bir ilgisi yoktu.

Gölden çıktılar, Shahla'nın titremesi arttı.

Ali üzerine bir örtü almaya gittiğinde başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kanlı ay tam tepedeydi ve içinde büyüyen karanlığı yıldızlar bile aydınlatamadı.

Ali Shahla'nın üzerindeki giysileri çıkarttı; hala titriyordu.

Onu sımsıkı sardı ve ateşin yanına yaklaştırdı.

Üzerindeki ıslak giysilerden sular damlıyordu. Önce gömleğini çıkarttı ve hızla yere fırlattı.

Pantolonunun bağcıklarını çözdü ve onu da çıkarttı.

Shahla'nın yanına yaklaştı, yanına oturdu ve bacaklarının arasına alıp onu hem bedeniyle hem de kumaşla sardı.

Ama Shahla'nın titremesi geçmedi. Bu kez yere uzandı ve onu bacaklarıyla da örttü.

Shahla onun ılık nefesini yüzünde hissettiğinde rahatladı; titremesi azaldı.

İçindeki karanlıksa daha da büyüdü.

Gözleri doluydu, ama direndi; onu saran kollarına daha da sıkı sarıldı.

Titremesi yavaş yavaş geçti.

Hiç konuşmadılar.

Gözlerini ateşe çevirdi, alevlerin yükselip alçalışını izledi.

Her şeyi unutup uyuyabilmeyi diledi.

Ya da sonsuza dek onun kollarında kalmayı.

"Shahla..." diye fısıldadı Ali. "Seni benden almaya kimsenin gücü yetmez!"

Shahla daha fazla direnemedi; gözlerini sımsıkı kapamıştı, ama yaşlar Ali'nin yanağını tutan elini ıslattı.

"Bilmediğin şeyler var" dedi burnunu çekerek. Sesi cılız ve halsizdi.

"Bilmediğim hiçbir şey yok!" deyip sarıldı.

"Ah!" dedi Shahla.

Sesi umutsuz ve acı doluydu.

"Bir Ubbak olduğunu biliyorum" dedi Ali.

Ali'nin kollarının arasında dönmeye çalıştı; öyle sıkı sarmıştı ki başaramadı.

Ali kollarını gevşetip biraz doğruldu; sonra yine uzanıp yere yaslandı.

"Nasıl?" derken şaşkındı Shahla. "Ne zamandan beri?" diyerek devam etti.

Ali gülümsedi; gülüşü geceyi güneş gibi aydınlattı ve içindeki tüm karanlığı yok etti.

"Tanıştığımız gece. Ama emin olmam zaman aldı!"

"İlk gece mi?" dedi Shahla.

"Ah hadi köle kızlar üç asker öldüremez. Üstelik kendine fazla güveniyordun. Çadırda notlarımı karıştırırken onca kelime içinde el Muhtare'yi buldun. Sonra vahada bir antilop ve çöl kobrası öldürdün. Kimse kobradan daha hızlı olamaz, sıradan biri olsaydın çoktan ölmüş olmalıydın. Yolda hiç mızmızlanmadın; çok iyi at biniyordun..."

"Bir Ubbak olduğumu nasıl anladın? Bir Türk casusu olabilirdim; Abbasiler içinde çalışıyor olabilirdim?"

"Düşündüm tabi, vücudunda bir dövme olmalıydı; dağda sarhoş olduğun gece onu buldum! Ense kökünde..." deyip gülümsedi.

"O gece beni mi soydun?" gözleri büyüdü Shahla'nın.

"Kötü bir niyetim yoktu!" dedi Ali gülerek." Ama bir Karmati olduğunu anladığımda çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim"

"Bir şey söylemedin, ima bile etmedin?" dedi Shahla. Ali gülümsedi.

Shahla derin bir iç çekti. "Beni almadan gitmeyecekler!" dedi umutsuzca.

"Sana söyledim, seni benden almaya kimsenin gücü yetmez! Hadi uyumaya çalış, sabah şafakta yola çıkacağız... "

*

EYLÜL 869
TÜRK ORDUGÂHI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK...

Ilık rüzgâr sıcak havayı içeriye taşıdı.

Komutan Musa'nın parmakları masanın üzerinde gezindi; diğer elinde tuttuğu mektubu büyük bir dikkatle okudu.

Baysal aralık duran kapının önünde durdu; Musa ona baktı ve elindeki mektubu masaya bırakıp koltuğuna yaslandı.

"Komutanım, daha önce sizin emrinizde görev yapmış bir asker sizinle görüşmek istiyor!"

Başıyla onay verdi Komutan Musa.

Ayağa kalktı ve iyice kısaltılmış saçlarına dokundu; ellerini belinin her iki yanına dokundurdu.

Parmakları bu kez kendi bedeninde gezindi.

Kapının önünde Baysal'ın hemen arkasında ürkek ve endişeli bir halde genç asker belirdi.

Zayıf, uzun boyluydu.

Dik duruyordu ve bir an Musa komutan ile göz göze gelip bakışlarını çekti.

Eğilerek onu selamladı; sesi net ve anlaşılırdı:

"Komutanım!" dedi saygıyla.

Musa yaklaştı; gözlerinin etrafında beliren bir çizgiye kıvrılan dudakları eklendi ve yumuşak bir yon ile:

"Atalay!" dedi.

Asker adını hatırlamasına şaşırdı ve bir o kadar mutlu oldu.

Başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Nasılsın?" dedi Komutan.

Gülümseyerek yanıt verdi.

"Komutanım size bildirmem gereken bir bilgi var!" dedi.

Musa askerin gözlerinin içine baktı; bekledi.

"Ben sizin askerinizim; hep öyle olacak!" dedi Atalay.

"Şu an kimin emrindesin?" dedi Komutan Musa. Hatırlamaya çalıştı, ama uzun zaman geçmişti.

"Komutanımız Vasıf'ın oğlu Salih!" dedi ve bakışlarını kaçırdı.

Musa gülümsedi; ama bu daha ziyade öfkedendi.

Belindeki parmakları daha da hızlandı.

"Dinliyorum!" dedi Musa.

Atalay başını kaldırdı ve mahcup bir şekilde:

"Aranan hazine aslında çoktan bulundu komutanım!" dedi.

Baysal gözlerini kıstı; içinden küfretti.

"Bulundu mu?" dedi Komutan Musa.

"Bir hafta oldu?" dedi Atalay.

"Yani altınlar Salih'te!" dedi.

Sakin görünüyordu, ama bu en korkutucusuydu.

"Nerede olduğunu biliyor musun ?" diye sordu.

Asker hayır anlamında başını salladı.

"Tamam!" dedi Komutan Musa ve gülümsedi askere.

Baysal onu dışarı çıkarttığında odadan çok büyük bir gürültü geldi.

Askeri dışarı çıkartıp odaya döndüğünde masanın üzerindeki kâğıtlar etrafa saçılmıştı.

Komutan Musa öfkeyle odanın içinde dönüp durdu.

Burnundan soluyordu.

"Bunu ona çok kötü ödeteceğim!" diye bağırdı.

Baysal sadece dinledi; ayaktaydı. Komutan Musa kontrolünü çok ender zamanlarda kaybederdi ve bu zamanlarda susmak en iyisiydi.

Komutan Musa:

"Biliyor musun Baysal?" dedi ve devam etti: "Kendi ırkından birinin ihaneti kadar acı bir şey yok! Ve acı ne kadar büyükse o kadar affedilemezdir!"

"Ne yapacağız efendim?" dedi.

"Önce altınları bulacağız!"

EYLÜL 869
AL-ADİRİYE; SATT'ÜL FIRAT
"KARBALA"
BUGÜNKÜ KERBELA/ IRAK

Shahla gözleri aralandığında Ali'nin çoktan uyanmış olduğunu fark etti. Üzerindeki örtüye sarılıp yattığı yerden doğruldu.

"Günaydın!" dedi Ali.

Öyle olmasını diledi ve gülümsedi.

Giysileri kurumuştu; onları silkeledi ve üzerine giydi.

Ali de ateşi iyice söndürmüştü ve kamp alanına doğru yürümeye başladılar.

Shahla'nın gözleri etraftaydı.

Kuş sesleri arasında ağaçlık yoldan geçtiler.

Ali endişesini hissetmiş gibi onun elini tuttu.

Diğer elinde örtüler vardı.

Muhammed ve Cafer'i görmek onu biraz rahatlattı.

Çoktan hazırdılar.

Bir an önce buradan gitmeyi istedi ve her şeyi, herkesi ardında bırakmayı.

Ali'nin yakınından hiç ayrılmadı.

Bir ara Cafer ile göz göze geldi; endişeli halleri gözünden kaçmamış olmalıydı, ama bir şey sormadı ve söylemedi.

Ali atların yanına gitti.

Aralarında birkaç adımlık bir mesafe vardı.

En azından artık rahatlamıştı. Kim olduğunu biliyordu, artık sır yoktu.

Güneş çok erken olmasına rağmen yakıcıydı.

Bir esinti dağların kokusunu getirdi.

Gözlerini kapadı; sessiz ve sıcak bir sabah.

Artık her şey çok daha güzel olacaktı.

Bir sesle irkildi ve gözlerini açtığında bir adım geri gitti.

Karşısındaydılar.

Yedi kişiydi.

Bembeyaz atların yanında; beyaz giysilerini rüzgâr havalandırıyordu.

Başlarına sarılı beyaz örtüler sıkı; yüzleri gizliydi.

Koyu renk bağlıklı sandaletleri dışında her şey beyazdı.

En öndeki yaklaştı; yüzündeki örtüyü boğazına doğru indirdi.

"Farjad!" dedi Shahla.

Öfkeli bakışlarını üzerinde hissettiğinde soğuk bir ürperti hissetti.

"Shahla!" dedi Farjad.

Düşündüğünden daha öfkeliydi.

Bir adım daha geri gitmek üzereydi ki Ali kolundan sıkıca tutup onu arkasına aldı. Hiç itiraz etmeden orada kaldı.

Farjad ve Ali yüz yüzeydi.

Boyları neredeyse birbirine yakındı.

"Ali bin Muhammed" dedi sesinde alay, nefret ve öfke vardı. Her bir kelimeyi heceleyerek ve dişleriyle ezerek söylemişti.

"Ben..." diye devam edecekken Ali sözünü kesti.

"Kim olduğunu bilmek istemiyorum!" dedi. Onun kendini tanıtmasına izin vermedi.

Farjad kendini iyice aşağılanmış hissetti ve bu onu daha da öfkelendirdi.

Muhammed ve Cafer de ne olduğunu anlayamamış ama hemen Ali'nin yanına koşmuştu.

Birkaç adım gerisindeydiler.

Muhammed Cafer'in kulağına eğilip sordu:

"Kim bu şaklabanlar?"

"Ah, yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim!" dedi Cafer. Muhammed homurdandı; uyarıyı ciddiye almamış gibiydi ve bir cevap bekliyordu.

"Karmatiler!" dedi Cafer.

"Önce parlak suratlı Türkler, şimdi de bunlar... Allah aşkına, buraların tadı iyice kaçtı!" dedi Muhammed.

Cafer anlamsızca ona baktı.

"Ubbaklar! Asla kendilerini bu kadar belli etmezler; asla... Yani başımız ciddi bir belada dostum!" dedi Cafer.

Muhammed ise omuz silkti; kim oldukları umurunda değildi.

Farjad, Ali'nin gözlerinin içine baktı; meydan okuyan bir ton ile:

"O buraya ait değil" dedi Shahla'yı kast ederek.

"O bana ait!" dedi Ali.

Farjad öfkeden çıldırmak üzereydi; yine de sakin kalmaya çalıştı.

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum!"

"Konuşamazsın!" Ali'nin sesi herkesi ürkütecek kadar yüksek ve sertti. Farjad ürktü, ama hemen toparlandı.

Shahla Ali'nin arkasında hiç kıpırdamadan öylece kaldı.

Belki konuşarak onları ikna edebileceğini düşündü; öne geçmek için bir hamle yaptı, ama Ali bunu engelledi.

Diğer altı kişi sessiz ama hazır bir şekilde bekliyordu.

Yüzleri kapalıydı; Shahla kimin kim olduğunu anlayamadı. Bu pek de umurunda değildi.

"Shahla eve gidiyoruz!" diye parladı Farjad.

Muhammed işlerin kızışmaya başladığını anladı ve kılıcına sarıldı.

Farjad'ın arkasındaki altı kişi aynı anda ve mükemmel bir uyumla çoktan kılıçlarını çekmişti.

Cafer mırıldandı:

"Lanet olsun... Başımız ciddi belada..." dedi.

O da kılıcına sarıldı.

Shahla cevap vermedi. Sadece kollarıyla Ali'nin belini sımsıkı sardı; ellerini karnında kenetledi; başını sırtına yasladı.

Farjad onun yüzünü göremiyordu; Ali'nin arkasındaydı ve kaybolmuş gibiydi. Sadece saçlarının uçuştuğunu gördü. Yüzündeki öfke ve nefret yerini büyük bir acıya bıraktı.

Bakışlarını Ali'nin üzerinden çekmedi, ama bir adım geri adım attı.

Ali'nin daha önce hiç bilmediği bir dilde yüksek sesle bir şeyler söyledi, daha çok şifreli kelimeler gibiydi ve arkasını dönüp atına bindi. Diğerleri de onu izledi ve bir anda hızla oradan ayrıldılar.

"Allah'ım! Beni karılarıma bağışladığın için teşekkür ederim" dedi Cafer ellerini açıp gökyüzüne baktı ve derin, rahat bir nefes aldı. Muhammed ise anlamsız gözlerle onların ardından baktı.

"Daha neler göreceğiz" diyerek söylendi.

Ali dönüp Shahla'ya sarıldı.

"Sana söylemiştim değil mi?" dedi gülümsedi.

Shahla sadece sarıldı; bitmiş olmasını diledi.

Son hazırlıkları tamamladılar; yola çıkmaya hazırlardı.

Shahla'nın gözleri etraftaydı; gittiklerinden emin olmak istiyordu.

"Bitti artık" dedi Ali.

Onu rahatlatmak istemişti; atına yaklaştı ve bindi.

Shahla kendi atına doğru ilerlerken seslendi:

"Shahla" dedi elini uzatıp hafifçe ona doğru eğildi.

Nereden geldiği belli olmayan bir ok Ali'nin sol omzuna saplandı.

Shahla'nın çığlığı tüm vadide yankılandı.

Cafer ve Muhammed koştu.

Ali yaralıydı; Shahla'ya doğru eğilmeseydi belki de ölebilirdi.

Ali'yi attan indirdiler.

Ok saplanmıştı, ama tehlikeli bir durum yoktu.

Muhammed ve Cafer onu göl kenarına taşımaya çalışırken "Shahla" dedi. Sarsılmıştı ve canı yanıyordu.

Shahla ona uzaktan baktı; gözleri doldu ve hızla atına binip uzaklaştı.

Hızlandı; sonra durdu ve izleri kontrol etti; tekrar hızlandı.

Etrafta hiç kimse yoktu; tekrar durdu; döndü ve tekrar izleri takip etti.

Farjad kendini gösterdi; uzaktaydı.

Shahla tekrar hızlandı ve onu takip etti.

Onu nereye götürdüğünü umursamadı.

İçinde tarifsiz bir öfke ve acı vardı.

Ağaçlık bir yoldan geçtiler, kayaların yamacında bir yılan gibi kıvrılan yolda ilerledi.

Oradaydı.

Farjad atından inmiş, başındaki örtüden kurtulmuştu.

Saçları omuzlarındaydı.

Shahla yaklaştı ve adeta atlayarak attan indi.

Diğer Ubbaklar etraflarını bir çember gibi sardı.

Yüzleri hala gizli; sessiz ve tetikteydiler.

"Rashid, onu öldürmeye çalıştığını öğrendiğinde ne olacağını çok merak ediyorum!" diye haykırdı Shahla...

"Onun da canı cehenneme." diye bağırdı Farjad. "Üç günlük bir adam uğruna her şeyi sattın sen!"

"Buraya kadar tamam mı? Ben onunla kalıyorum; cehennemin dibine gitse onunla giderim, anlıyor musun? Neden anlamıyorsun; seni sevmiyorum, istemiyorum!"

Farjad Shahla'yı kolundan sıkıca yakalayıp sarstı:

"Hiçbir yere gitmiyorsun! Sana bildiğin her şeyi ben öğrettim; seni ben eğittim; seni ben yarattım!"

"Bu seni benim sahibim yapmaz!" dedi Shahla. Meydan okuyan gözlerinde nefret ve aşağılama vardı.

Sertçe kolunu çekti.

"Bitti, Farjad. Bitti!" dedi ellerini havaya kaldırdı.

Sırtını döndü ve birkaç adım attı.

"Asla bitmez! Asla bitmeyecek! Onu gebertene kadar asla durmayacağım!" Öfkeden delirmiş gibi bağırıyordu Farjad.

Shahla durdu; "Biliyorum" diye fısıldadı gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından süzülüp boynuna düştü.

Döndü; yavaş adımlarla Farjad'a yaklaştı; yalvaran gözleriyle ona baktı.

Farjad sakinleşmişti; bakışlarında bir yumuşaklık vardı.

Shahla iyice yaklaştı ve sol eliyle belindeki kuşağının arasından çıkardığı Ali'nin hançeriyle hızlı ve tek bir hamleyle Farjad'ın boğazını kesti.

Kan tüm yüzüne fışkırdı; Farjad'ın elleri ümitsizce boğazına gitti.

Boğazında hissettiği acı kalbindeki hasardan daha derin değildi.

Gözlerinde bir damla yaş yanağını ıslattı ve yere yığıldı.

Shahla öylece kaldı.

Ayaktaydı; hiç kıpırdamadı.

Dudaklarında sıcak kan tadı vardı; başı döndü; gözleri karardı.

Vadiyi kahreden bir sessizlik kapladı.

Tüm Ubbaklar oldukları yerdeydi; hiç kimse ne bir söz etti ne bir hareket.

Yaklaşan nal sesleriyle arkasına dönüp baktı; Ali ile göz göze geldi.

Eliyle yüzündeki kanı temizlemek istedi, ama başaramadı. Elleri kan içindeydi.

Ali attan inip yanına yaklaştı.

Shahla sol eliyle tuttuğu hançeri ona uzattı ve Ali onu kendine çekip sarıldı.

Kimse ne yapacağını bilemedi; etraf hala sessizdi.

Shahla Ali'nin kollarının arasından kurtulup Ubbaklara döndü.

Ali'nin anlayamadığı dilde bir şeyler söyledi.

Öfkeli ve ağlamaklıydı, ama çok cesurdu.

Hiç kimse bir şey söylemedi.

Shahla Farjad'ın atının yanına gitti ve eğerinden onun çantasını alıp boynuna çapraz bir şekilde taktı.

Yerde cansız yatan Farjad'a baktı ve Ali'nin yanına gitti.

"Beni buradan götür!" dedi.

Ali atına bindi ve elini uzattı onu yanına çekti.

Shahla onun arkasına geçip sımsıkı beline sarıldı.

Cafer diğer atı da yanına aldı ve hızla oradan uzaklaştılar.

Yeniden kamp alanına döndüler.

Ali attan indi; Shahla'ya inmesi için yardım etti.

Ali'nin omzundaki ok çıkarılmıştı, ama yarası hala kanıyordu.

Shahla omzundaki çantayı bir ağacın kenarına bırakıp göle doğru ilerledi.

Dizlerine kadar göle girdi.

Gömleğin kollarını dirseklerine kadar sıyırıp ellerini ve yüzünü iyice temizledi; saçlarını ve boynunu ıslattı.

Sonra tekrar Ali'nin yanına geldi; alnı terliydi ve canı yanıyordu.

Göz göze geldiler.

Cafer elinde bir bez ve su tasıyla yetişti.

Muhammed ise suskundu.

Shahla ağacın kenarına bıraktığı çantaya doğru eğildi ve açtı.

Ali onu dikkatle izledi; neden o çantayı aldığına bir anlam verememişti.

"Biraz şarap gerekiyor Cafer" dedi Shahla.

Ali'ye yaklaştı; çantanın içinden çıkardığı beyaz bir kumaş parçasını Cafer'in getirdiği şarap tasına batırdı ve arkasına geçti.

Yarasının üzerine önce biraz su döktü; ardından yarayı şaraba batırdığı bezle ve nazikçe sildi.

Canını yakmamak için çok özenliydi. Yara düşündüğünden de daha açıktı. Birkaç kez aynı işlemi tekrarladı. Sonra çantadan çıkardığı bir kutunun içinden çıkardığı kemik iğnelere baktı. Uygun bir tanesini seçti ve diğer taraftan aldığı ince bir şerit halindeki ipliği iğneden geçirdi.

"Keten iplik mi yoksa ipek mi?" dedi Cafer.

"Hayvan bağırsağı!" dedi Shahla.

Muhammed yüzünü buruşturdu.

Ali suskundu; gülümsedi.

"Çantayı benim için mi aldın?" dedi.

"Sen ne için sandın?" dedi Shahla.

Bilmiyorum diyemedi; ama içini daha önce hiç bilmediği bir huzur ve mutluluk kapladı.

"Çok canını yakmayacağım" dedi Shahla.

Her attığı dikişte içi titredi, ama elleri hiç titremedi.

Ali ise kımıldamadı bile.

İşini bitirdikten sonra dikişlerin üzerine biraz daha ılık şarap döktü ve derin bir nefes aldı.

Muhammed meraklı ve hayranlık dolu gözlerle Shahla'yı onu izledi.

"Karıncalarla ilgili bir şeyler yapılıyormuş diye duydum" dedi Muhammed.

"Ne?" dedi Cafer.

"Büyük bir karınca açılan yaranın başına getirerek ısırmasını sağlıyorlarmış" dedi.

"Bu kadar derin bir kesikte işe yaramaz, çok ince ve ölümcül kesiklerde mümkün. Salgıladıkları sıvı yapıştırıcı bir etki sağlıyor ve birkaç tane gerekli, sonra kafalarını kopartmak gerekiyor. Eğer bir gün bağırsaklarını dikmem gerekirse evet onu da yapabilirim" deyip Muhammed'e gülümsedi Shahla.

"Çok ince bağırsak..." diye ekledi.

Muhammed'in gözleri korkuyla açıldı ve herkesi gülümsetti.

"Dinlenmen gerek, dinlenmeniz gerek!" dedi Cafer. Bu kez ciddiydi.

"Gitmeliyiz!" dedi Ali.

"Hayır, buradayız!" diye ısrar etti Cafer ve Muhammed de onu destekledi.

"Belki birkaç saat" dedi Ali.

Cafer ve Muhammed uzaklaştı; onları yalnız bırakmak istemişlerdi.

Ali yorgundu.

Ama en çok da Shahla için kalmak istedi.

İyi değildi.

Ellerindekileri yine aynı özenle çantaya yerleştirdi ve başını kaldırıp Ali'ye baktı.

"Çok acıtmadım değil mi?" dedi.

"Hayır!" dedi Ali.

Shahla ona yaklaştı; yüzünü avuçlarının içine aldı ve yanağından öptü.

Ali sağ kolunu kaldırıp onu göğsüne yaklaştırdı.

Biraz dinlendiler.

Ali yavaşça doğrulup; ayağa kalktı.

"Gitmeliyiz!" dedi.

Cafer ve Muhammed'e seslendi. Biraz itiraz etseler de bu pek bir işe yaramadı.

Yola çıktılar.

Shahla canının yandığını biliyordu; yorgundu, ama hiç belli etmedi.

Atıyla rüzgâra meydan okumaya devam etti.

Kahve kızıl topraklarda hiç durmadan at sürdüler.

Küçük molalar daha çok atlar içindi.

Suskundu; pek konuşmadılar.

Sıcacık bakışlarını ara sıra üzerinde hissetmekse her şeye bedeldi.

Keskin bir vadiden geçerken yavaşladılar; kayalar bir ustanın elinde maharetle oyulmuş gibi mükemmeldi.

Sessizdi.

Kâinatın dilinin sessizlik olduğunu düşündü.

Sözcüklerin anlamı yoktu; her şey oradaydı, ortadaydı.

Sadece bakmak gerekiyordu.

Hayranlıkla ona baktı; bir mucize gibiydi.

Hayatının en güzel mucizesiydi.

Alnına düşen saçlarını izledi.

Sadece ona bakmak bile onu gülümsetmeye yetiyordu.

Vadiyi geçip düz ovaya geldiklerinde daha da yavaşladılar.

Boylu boyunca uzanan nehri görünce gözleri parladı.

Masmavi ve sesi huzur vericiydi.

Etrafta seyrek uzun ağaçlar yapraklarını rüzgâra bırakmıştı.

Ali attan indi; ağır adımlarla nehre doğru yürüdü ve durdu.

Kolları gevşek bir şekilde iki yanına düşmüştü; biraz kaldırdı.

Birilerini, bir şeyleri selamlarmış gibi bir hali vardı.

Rüzgâr başlığını ve kaftanının eteklerini havalandırdı.

Uzun uzun nehre baktı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Yüzünü göremiyordu, ama gözlerini kapattığını hissetti.

Garip bir histi; tanıdık değildi.

Saçları uçuştuğunda bunun rüzgârdan mı yoksa ondan mı geldiğini bilemedi.

Ali siyah giysisinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı; hareketleri yavaş ve özenliydi.

Dimdik duruyordu.

Bir törene hazırlanır gibi bir hali vardı.

Kuşlar kanat çarpıp üzerinden geçti; o dönüp bakmadı.

Ellerini kaldırıp avuç içleriyle toprağa sertçe vurdu; ellerini kaldırdı; birbirine çarpıp toprağı silkti ve yüzüne sürdü.

Bekledi.

Sonra tekrar eğildi ve tekrar avuç içlerini iki kez toprağa vurdu.

Tekrar ellerini birbirine vurup ellerinin üzerindeki toprağı attı.

Sol eliyle sağ eline dokundu; parmaklarıyla elini ve kolunun dirseğine kadar olan tüm bölümü sıvazladı; dokunuşu yumuşaktı; sanki okşar gibiydi.

Sonra diğer eliyle aynı hareketi tekrarladı.

Ellerini dizlerinin üzerine koyup; ayağa kalktı.

Rüzgâr giysilerini savurdu.

Bekledi; her bir hareketi şiirseldi.

Eğildi ve tekrar doğruldu.

Yine bekledi.

"Ne yapıyor?" dedi Shahla merakla.

Bakışından hayranlık vardı; içini anlam veremediği bir heyecan kaplamıştı.

"Salât!" dedi Cafer. "Onları selamlıyor, dua ediyor!"

"Onlar?" dedi Shahla etrafta kimse yoktu.

"Ataları!" dedi.

Bir rüzgâr esti; bu kez sertti ve yüzüne çarptığını hissetti.

Saçları bir kez daha savruldu.

Güneş en tepedeydi; nehrin sesi huzur veriyordu.

Yine de hüzünlü bir şeyler vardı; hüzün ve acı her bir taşa ve ağaçların dallarına sinmişti, sanki.

Anlam veremedi.

"Hüseyin bin Ali!" dedi Cafer. "Yıllar önce bu gördüğün topraklar kana bulandı. Nehir kana bulandı. Çoluk, çocuk, kadın!" Sesi yaralıydı, gözleri kısık.

Shahla'nın içi ürperdi; nerede olduğunu o an anladı.

"Ali bin Talib!" diye mırıldandı. "Son halife!" derken yine bir garip hissetti.

Cafer ona dönüp acı bir şekilde gülümsedi.

Bir süre konuşmadılar.

Ali'yi izledi. Zaman durmuş gibiydi; ya da anlamı yitirmişti.

Cafer'e döndü:

"Onun soyundan geliyor değil mi?" diye sordu Shahla.

"Evet!" Cafer'in sesi boğuktu.

Muhammed ise sessiz...

"Neden hep iyiler kaybeder?" diye sordu Shahla.

"Kaybetmek?" dedi Cafer gülümsedi. "Bazen kazandığını düşünürsün ama aslında kaybetmişsindir! Onlar sonsuza dek hatırlanacak. Cesaret ve adaletin ölümsüz savaşçıları."

Shahla sustu.

Ali'ye baktı; onu hayranlıkla izledi.

Ruhu tüm vadiye yayılmış gibiydi; bedeni öylece hareketsizdi.

Aklına girebilmeyi istedi; kalbine...

Shahla atından indi.

Sessizce nehre doğru yürümeye başladı.

Ona yaklaştıkça tüm bedeninin ürperdi.

Bedeni bilinmeyen bir güçle sarılmış gibiydi ve bir o kadar huzur vericiydi.

Bir adım gerisinde durmayı düşündü, ama sonra vazgeçti.

Yanına geldi ve sessizce dizlerinin üzerine çöktü.

Ona bakmadı.

Derin bir nefes aldı; nefesini izledi.

Nefesinin tüm bedenine yayışına tanık oldu; gözlerini kapattı.

Rüzgâr yüzünü yaladı.

Bedeni hafifledi; uçuyormuş gibi rahat ve mutluydu.

Ne kadar bir zaman öyle kaldığını bilemedi; göz kapakları yavaşça aralandığında Ali'nin ona baktığını gördü.

Yanındaydı.

Gülümsüyordu; o da gülümsedi.

Başını kaldırıp güneşe baktı; bir an kadar kısa gelmişti, ama çok zaman geçtiğini anladı.

Zaman gerçekten durmuştu.

Doğrulmaya çalıştığında dizlerindeki korkunç ağrıyla "Ah..." dedi.

"Yavaş..." dedi Ali gülerek elini uzattı; o çoktan ayaktaydı.

Dizlerindeki ağrı geçmemişti, ama onun dokunuşuyla bunu umursamadı bile.

Shahla "Burada mı kalacağız?" diye sordu.

"Gitmemiz gerek!" dedi Ali.

EYLÜL 869
TÜRK ORDUGÂHI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Kapı açıldı ve Baysal hızlı adımlarla masaya yaklaştı.

Komutan Musa başını hafifçe kaldırıp ana baktı; kımıldamadı. Sorgulayan bakışları Baysal'ın üzerinde gezindi.

"Kabiha'yı bulduk; altınların nerede gizlendiğini öğrendik ama orada değillerdi..."

"Diğer yerler?"

"Her yere bakıldı!" umutsuzca başını salladı Baysal.

Komutan Musa arkasına yaslandı; bakışları hala Baysal'ın üzerindeydi.

"Nasıl bir yer?"

"Issız! Sadece bir eski değirmen evi..."

"Kabiha nerede?"

"Onu görmek istemezsiniz efendim " dedi Baysal.

"Doğru yeri söylediğine emin misin?"

"Evet; altınlar taşınırken ardında iz bırakmış..."

"İz! Nasıl bir iz?" diye sordu.

"Sandık izleri!" dedi Baysal ve Komutan Musa yerinden hızla kalktı.

"Hemen oraya gidiyoruz!"

Yanlarına on iki asker alıp ordugâhtan ayrıldılar. Komutan Musa sabırsızdı.

O altınları bir an önce bulmalıydılar; Samarra kırsalında at sürdüler ve değirmene vardılar.

Komutan Musa dikkatle etrafı izledi; bakışları bir şahinden farksızdı ve atından henüz inmemişti.

Her yeri izledi.

Tepeleri; seyrek ağaçları; toprağı...

"Sanırım kuzeye doğru götürülmüş! Birkaç kez düşürmüş olmalılar! Artık ne kadar varsa sandıklarda!" dediğinde Komutan Musa atından inmişti ve onu izledi.

İzlere baktı; bir süre sonra kaybolduğunu gördü.

Hiçbir iz yoktu; dikkatlice etrafı inceledi.

Yol yoktu; onca sandığı atlarla götürmüş olamazlardı ve tekerlek izleri de yoktu.

"Buralarda bir yerde olmalı!" diye fısıldadı. Daha çok kendisiyle konuşur gibiydi.

"Her yeri araştırdık; taze toprak yok; gömülmüş olamaz! Gizleyecek başka bir yerde yok!" dedi etrafa bakarak.

"Ah, evet buralarda bir yerlerde..." dedi Komutan Musa.

Adımları yavaşladı, ama durmadı; Baysal:

"Burada izler tamamen siliniyor..." O da çözememişti.

Komutan Musa çatlamış toprağa baktı; tepeleri izledi; ağaç yapraklarının rüzgârla dansına şahit oldu.

Askerler etrafa dağılmış bir şey bulma ümidindeydi.

"Nehri geçip karşıya taşıdılar belki ve..." dedi Baysal devamını getiremedi.

Sustu.

"Ya da sandıklardan çıkarttılar ve ..."

" O kadar altını atlarla götüremezler!" dedi Komutan Musa:

"O burada bir yerlerde..."

"Efendim, çevreyi tekrar taramamızı ister misiniz?" diye sordu.

"Atlarla..." dedi Komutan Musa.

Askerler atlarına koştu ve dağıldılar; Komutan Musa ve Baysal orada kaldılar.

"Nehri öteki yanına!" diye emretti Komutan Musa ve askerler atlarla nehri geçmeye başladı.

Pek ümitli değildi; ama yine de bir kez daha kontrol edilmesinde sakınca yoktu. Atlılardan birinin atı nehirde takıldı ve attan düştü.

Baysal söylenerek yanına gitti; diğer askerler gülmeye başladı.

Asker ıslak ve mahcup bir halde Baysal'a döndü; Komutan Musa'ya bakmaya cesaret edemedi.

"Efendim birden derinleşti; ne olduğunu anlayamadım!" deyip kendini savunmaya çalıştı.

Baysal susup hemen kalkmasını söyleyen bir işaret yaptı ve asker hemen toparlanıp yürüyerek çıkmaya yeltendi.

Sırılsıklamdı ve kendisine bakıp gülen diğer askerlere ters bir bakış attı; bu diğerlerini daha da güldürdü.

Asker nehirden çıkacakken bir kez daha sendeledi, ama düşmedi; tam Baysal Komutan'a bir açıklama daha yapmaya hazırlanırken onun çatık kaşlarını gördü ve hiçbir şey söylemeden nehirden çıkıp atına bindi ve hızla uzaklaştı.

EYLÜL 869
BAĞDAT
BUGÜNKÜ IRAK

Tepeleri aştılar.

Güneş batmak üzereydi; hava kararmaya başladı.

Toprak kuruydu; güneşten iyice çatlamıştı ve derin yarıkları vardı.

Dev kayaların arasından geçtiler.

Yol daralmaya başladığında duracaklarını sandı, ama ağaçlıklı tepeleri geride bırakarak yeni bir yola girdiler.

Dümdüz bir ovaydı; hiç bitmeyecek sandı.

Karanlık çökmeye başladı; yıldızlar kendilerini göstermek için sabırsızdı, ama henüz vakitleri gelmemişti.

Ali nihayet yavaşladığında rahat bir nefes aldı.

"Shahla!" dedi arkasına baktı; daha da yavaşlamıştı.

Cafer ve Muhammed de neredeyse durmak üzeydi.

Atıyla ona yaklaştı; Ali hızlandı.

Kendisini takip etmesini istediğini anladı.

İstediğini yaptı.

Çok da dik olmayan tepeye tırmanmaya başladılar.

İnce dar bir yolda ilerlediler.

Cafer ve Muhammed geride kalmıştı.

Ali zirveye çıktığında onu bekledi.

Yanına yaklaştığında gördüğü ışıltı gözlerini kamaştırdı.

"Bağdat!" dedi Ali gülümseyerek.

Uzaktaydı, net seçilemiyordu, ama muhteşemdi.

Duvarlar soğuk ve karanlıktı, ama içeriden sızan meşaleler geceyi aydınlatıyordu.

Alevli bir yay gibiydi Bağdat gecenin karanlığında...

Birden gözüne çok küçük geldi; ne kadar uzakta olduklarını fark etti.

Tüm şehir ayaklarının altındaydı.

"Çok güzel!" dedi Shahla.

Sözcükler hislerini anlatmaya yetmedi; sadece gülümsedi.

Ali ile göz göze geldi.

Büyülü ve gizemliydi.

Bakmaya doyamadı.

Ali: "Gitmeliyiz!" dedi.

Soru sormasına fırsat vermeden tepeden inmeye başlamıştı; onu takip etti.

Cafer ve Muhammed'in yanına indiler.

Ali durmadı ve başka bir yola saptı.

Ağaçların ve kayaların arasında pek de belli olmayan bir yoldan bir vadiye indiler.

Vadideki atlılar dikkatini çekti.

Altı kişiydiler; giysileri koyu renkti.

Yaklaştıklarında ateşin etrafındakiler ayağa kalktı.

Durdular.

Ali sevinçle atından indi ve gülümseyerek kendisine yaklaşan adama sarıldı.

"Ali!" dedi adam sevinçle.

Cafer ve Muhammed gülümsedi ve diğer adamlara doğru gittiler; dost oldukları belliydi.

Sarıldılar.

Shahla biraz geride kaldı; meraklı ve utangaç gözlerle onları izledi.

Ali'nin yüzündeki mutluluk onu da mutlu etti; gülümsedi.

Ali adama sarılıp kendisini izleyen Shahla'ya baktı.

Yaklaştı.

Çok mutluydu.

"Yahya bin Abd al Rahman bin Khakan" diyerek onu tanıttı.

"Ah, yine mi bu kâbus..." dedi içinden Shahla.

Arapların o bir türlü bitmeyen isimlerine alışamamıştı...

Ali'nin yaşlarında olmalıydı. Uzun boylu ve temiz yüzlüydü.

Keskin ve parlak kocaman gözleri vardı.

"Shahla" dedi Ali ve ekledi "Benim karım!"

Yaklaşıp Shahla'nın omzuna dokundu.

Shahla nefesinin kesildiğini sandı.

Karnında hissettiği bir kasılma bütün bedenini sardı; kalbi göğsünü parçalayıp çıkacakmış kadar hızlı atıyordu.

Herkesin bir anda sustuğunu ve donakaldığını fark etti.

Hiç ses yoktu.

Ne diyeceğini bilemedi.

Öylece kalakaldı.

Yahya'nın yüzündeki şaşkınlık yerini sıcak bir gülüşe bıraktı.

Başını eğerek onu selamladı.

Shahla da ona gülümsedi.

Ya da gülümsediğini sandı; emin olamadı.

Muhammed ile göz göze geldiklerinde onun gülümsediğini gördü. Ali'nin sözlerine mi yoksa ne kadar tuhaf göründüğüne mi güldüğünü anlamadı.

Üzerinde durmadı.

Ateşin etrafına geçtiler.

"Bağdat çok karışık?" dedi Yahya Ali'ye bakarak.

"Yanılmıyorsam halife öldü?" dedi Ali.

Yahya şaşkındı; haber henüz çok yeniydi ve bu bilgiyi nasıl aldığını merak etti.

"Öldürüldü!" desek dedi Yahya.

"Nasıl?" dedi Ali ciddileşti.

"Net bir şey yok ama herkes ardında Köle Türk askerlerin olduğunu biliyor!" Ortalık çok karışık, kimin ne olduğu belli değil ve kimse kimseye güvenmiyor!" dedi Yahya.

Muhammed ofladı.

"Ah, dedi. Yine mi bunlar!"

Bu sitem Cafer'i gülümsetti.

Ali Shahla'ya baktı; boş gözlerle etrafı inceliyordu.

Sıkılmış gibi değildi; hala şaşkındı.

Bu onu gülümsetti.

Bu konuşmaları sonraya bırakmak ister gibi bir hali vardı; Yahya da onu anladı.

Giysisinin iç bölümünden çıkarttığı kâğıtlar Ali'ye uzattı.

"Adın: Zaim al Assad" dedi gülerek.

"Ah, ne iş yapıyorum?" dedi Ali gülümseyerek.

"Tüccar! Zengin bir tüccar... Basralı bir tüccar!" her kelimesine vurgu yapıp gülümsedi Yahya.

Shahla Ali'ye baktı.

Bunu beklemiyordu; bunu neden beklemediğini düşünüp aptallığına kızdı.

Muhammed atıldı:

"Ya ben?" diye sordu.

"Sen onun kölesisin!" dedi Yahya.

Muhammed'in yüzündeki hoşnutsuzluk onu kahkahalarla güldürdü.

Cafer de ona katıldı.

"Ve sen de..." dedi Cafer'e dönerek. Shahla'yı kastederek: "Bu gece giriş yaparız sorun çıkacağını sanmıyorum, ama yarın belge düzenlememiz gerekiyor; işimizi garantiye alalım" dedi.

Shahla: "Beklenmedik misafir..." diye fısıldadı Ali'nin kuşağına...

"En güzel misafir..." dedi Ali.

Ayaklarının yerden kesildiğini sandı; hiç bitmesini istemediği bir rüyaydı, sanki.

Yahya'nın sesi ile irkildi:

"Güzel bir ev ayarladım. Rahat edeceksiniz!" dedi Yahya bu kez Shahla'ya baktı.

Shahla ise Ali'ye baktı ve "Onunla her yerde rahat ederim" diye düşündü.

Yahya atına doğru gitti; geldiğinde elinde bir bohça vardı.

Kıyafetler olabileceğini düşündü Shahla ve yanılmadığını anladı.

Bir tüccar gibi görülmeliydi.

Yahya elinde tuttuğu işlemeli mor giysiyi Ali'ye uzattı. Parlak ipliklerle süslenmişti.

Shahla onu ilk kez renkli bir şeylerin içinde göreceği için heyecanlandı.

Başına yine siyah bir örtü sardı, ama peçesini takmadı.

Yola çıkmaya hazırlardı.

Ali yanına yaklaşıp Shahla'nın kulağına fısıldadı.

"Yarın sana istediğin kadar elbise alacağım" dedi

Ali Cafer ve Muhammed'e baktı; biraz sefil görünüyorlardı.

Onlara gülümsedi.

"Hiç fena değil!" dedi Shahla.

Atlarına bindiler ve yola çıktılar.

Gökyüzüne baktı; dolunay tüm ihtişamıyla tepedeydi.

Altın bir tepsi gibi parlıyordu ve dün geceki gibi kızıl değildi.

Belki de artık tüm talihsizlikler geride kaldı diye düşündü.

Ali ile göz göze geldiğinde onunda aynı şeyleri düşündüğünü hissetti, kalbinin en derinliklerinde.

Bağdat'ın kapısında yüksek duvarların önünde beklediler.

Shahla yüzünü gizledi.

Yahya en öndeydi; Ali hiç konuşmadı.

Cafer ve Muhammed Yahya'nın yanındaki diğer adamlarla birlikte gerideydi.

Dev kapı açıldığında gece yarısı olmalıydı.

Taşlarla döşenmiş yolda ilerlediler; nal sesleri kulaklarında yankılandı.

Gökyüzündeki yıldızları kıskandıracak kadar parlaktı sokak aralarında yanan meşaleler.

Geniş taşlı yol ilerledikçe kıvrılmaya başladı.

Shahla Ali'nin yakınındaydı ve Yahya'yı takip ettiler.

Her bir ayak sesi başka bir yerde yankı buluyordu.

Sokak aralarında meraklı ve tedirgin gözlerle kendilerini izleyen insanlara baktı.

İrili ufaklı binaların bulunduğu dar sokaklarda ilerlediler.

Yamaçta bulunan evlere baktı; çok güzel görünüyordu.

Sessizlik ürkütücü ama Bağdat sokakları büyüleyiciydi.

Hiç ummadığı bir anda dar sokak geniş bir alana açıldı.

Boştu.

Etrafını bir çember gibi saran yüksek duvarların çevrelediği evlere baktı.

Yahya birinin önünde durdu.

Kapısı neredeyse beş adım uzunluğundaydı.

Bilemediği bir ağaçtan yapılmıştı ve karanlıkta pek seçemedi, ama kızılımsıydı. Atlarla içeri girdiler.

Ağaçlarla çevrelenmiş kocaman bir bahçeydi ve eve giden uzun dar yol taşlarla döşeliydi.

Eve yaklaştığında o muhteşem kokuyu içine çekti.

Ne olduğunu bilmiyordu. Büyüleyiciydi.

Ali ile göz göze geldi.

"İğde çiçekleri" dedi Ali. Her seferinde aklını nasıl okuduğuna hayret etti ve gülümsedi...

EYLÜL 869
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Komutan Boğanın oğlu Musa taht odasının önündeydi; Halife'nin muhafızları ile göz göze geldi.

Muhafızlar onun keskin bakışından ürküp bakışlarını kaçırdı.

Baysal hemen arkasındaydı ve altı askeri daha ona eşlik ediyordu.

Beklemekten hoşlanmazdı, ama bu seferlik bir istisna yapabilirdi.

Tek düşündüğü şu işi bir an önce bitirmek ve bir an önce ordugâha dönmekti.

Kapı iki muhafız tarafından içeriden açıldı; tam olarak açılmasını beklemeden içeri daldı.

Baysal da onu izledi, ama diğerleri girmedi.

Yeni halife Muhtedi büyük görkemli salonun tam ortasındaydı; yaldızlı iplikler ile işlenmiş üst giysisinin etekleri yerlerdeydi.

Göğüslerine kadar inen sakalı bir kılıçla kesilmiş gibi dümdüzdü.

Buğday tenliydi; gözleri yuvarlak yüzünde bir mercimek tanesi gibi küçücüktü. Otuzlarındaydı ve gülümsedi.

"Sevgili Komutan Musa..." dedi.

Gülüşü samimiyetsizliğini gizleyemedi.

Komutan Musa başıyla onu selamladı. Hiçbir şey söylemedi.

Halifenin solundaki danışmanların bundan hoşnut olmadığı belliydi; saygısızca davrandığını düşünmüş olmalıydı ki yüzlerini buruşturdular.

Komutan Musa aldırmadı; hatta gülümsemedi bile...

Bu yeterliydi.

Vasıf'ın oğlu Salih ile göz göze geldi; ardından bir Komutan Bayıkbey'i selamladı.

"Herkes toplandığına göre artık başlayabiliriz!" dedi Halife Muhtedi ve giysisini savurarak hızla döndü ve koltuğuna oturdu.

Kollarını iki yanına yasladı.

Komutanlar ve yardımcıları ayaktaydı; danışmanlar ise Halife'nin arkasında sıraya geçtiler; sekiz kişiydiler.

"Çok büyük bir değişiklik olmayacak; Komutan Musa yine doğu vilayetlerindeki Türk birliklerinden sorumlu; Komutan Bayıkbey ile birlikte ve Komutan Salih ise batıdaki Türk birliklerinden sorumlu... Bu arada Arap ve Farsi birliklerinde de bir değişiklik yok... Sarayı ve beni her zaman ki gibi sizler koruyacaksınız!" dedi.

Komutanlar Halife'yi selamladı; odadan çıkmak için sırtlarını dönmeden birkaç adım geri gittiler; Komutan Musa hariç.

Doğrudan Halifelerin gözlerinin içine bakmak küstahlık sayılırdı, ama bakışlarını çekmedi; bekledi.

Hiçbir şey söylemedi.

Baysal da yanındaydı; o da geri gitmedi.

"Ah, neredeyse unutuyordum!" dedi Halife Muhtedi gülümseyerek.

Unutmadığını çok iyi biliyordu Musa; gülümsedi.

Halife Muhtedi sol elini uzattı ve danışman elinde rulo halde duran bir kâğıdı dizlerinin üzerine çökerek Halife Muhtedi'ye uzattı.

Komutan Musa adama aşağılayan bir bakış fırlattı ve sonra tekrar Halife'ye döndü.

Tek kelime etmedi.

Halife ayağa kalktı ve durdu.

Komutan Musa'nın kendisine doğru bir adım atmayacağını anladığında ona doğru ilerledi.

"Komutan Musa! İstediğiniz belge" dedi.

Halife Muhtedi gülümsedi, ama bakışları nefret doluydu.

Bu Komutan Musa'yı keyiflendirdi.

"Yaşadığım sürece siz Komutan Boğanın oğlu Musa'ya asla ihanet etmeyeceğime ve onun canını kendimden bile koruyacağıma karşı verilmiş bir söz ve yemin... İstediğiniz gibi..." diye ekledi. Yüzündeki gülümseme artık yoktu.

Komutan Musa gülümseyerek ve sertçe tek bir hamlede belgeyi onun elinden aldı ve hızla dönüp diğer komutanların ve vezirlerin şaşkın bakışları arasında yine hızlı adımlarla arkasına bakmadan odadan çıktı.

Baysal da onu izledi.

Herkes gittiğinde odanın kapısı muhafızlarca kapatıldı ve halife nefretle haykırdı:

"Aşağılık herifler!"

Danışmanlardan biri:

"Efendim bu kadar saygısızca davranmalarına izin vermemelisiniz! Özellikle de Komutan Musa'nın..." dedi. Sesi titrekti.

Halife Muhtedi:

"Onlara öyle oyun oynayacağım ki; hepsinden kurtulacağız! Sonsuza dek bu aşağılık köle Türklerden kurtulacağız!" deyip tahtına oturdu.

"Beni koruyacaklarmış! Beni sizden koruyacak!" diye bağırdı sonra...

Herkes sustu.

"İnançsız köpekler!" diye bağırdı.

"Efendim onlar..." dedi...

"Aynı dinden olduğumuzu mu söyleyeceksin? Onlar bizim dinimizden değil! Sadece öyle görünüyorlar... Hala ağaçlara çaput bağlayıp, mezar taşlarına isim yazıyorlar. Tahtalara vurup Tanrılarından yardım istiyorlar... Kadınlarına bak; örgülü saçları, renkli kumaşlardan örtüleriyle kimi kandırıyorlar? Hepsinin kökünü kazıyacağım! Hepsinin! Artık sarayda şarap içilmeyecek, tüm müzisyenleri, dansçıları saraydan kovun! Bahçedeki kafesleri kaldırın, bahçemde kaplan görmek istemiyorum!" diye nefretle bağırdı.

*

Boğanın oğlu Musa saray kapısında durdu; Baysal Bayıkbey ve Salih'in gelmesini beklediğini anladı.

Hiçbir şey sormadı. Diğer askerlere göz kırptı; biraz uzaklaştılar."Bu belge de neyin nesi?" diyerek yaklaştı Bayıkbey ve omzuna dokundu Komutan Musa'nın.

Sıcak bir gülüşü vardı; orantılı bir yüzü ve bir kirpiyi andıran dik saçları.

Gülümsedi, ama cevap vermedi; bakışları ürkekçe yanına yaklaşmaya tereddüt eden Vasıf'ın oğlu Salih'teydi.

Sessizdi; gülümsemeye çalıştı, ama Musa'nın bir buz dağını andıran bakışını gördü ve vazgeçti.

"Buralar da mısın?" dedi Bayıkbey.

"Şimdilik!" dedi Komutan Musa.

Bakışları hala Salih'in üzerindeydi.

Ona doğru yaklaştı; gülümsedi.

Gözleri bir yıldız gibi parladı; elleriyle iki omzuna dokundu; yumuşaktı.

Salih ve Bayıkbey şaşkındı.

Bayıkbey aralarındaki soğukluğun sona erdiğini düşündü:

"Bizim bizden başka dostumuz yok!" dedi gülümseyerek.

Boğa'nın oğlu gülümsedi; bakışları hala Salih'in üzerinde ve elleri hala onun omuzlarındaydı.

Salih gülümsedi; bir şeyler söylemek istedi; toparlayamadı.

Komutan Musa'nın omuzlarını saran elleri sertleşti ve canının yandığını hissettiği anda Musa ellerini gevşetip geri çekti.

Gözlerinde gördüğü şey Salih'i korkuttu.

"Sonra görüşürüz!" diyerek bir anda sırtını döndü Komutan Musa ve hızlı adımlarla mermer merdivenlerden inip yaklaştırılan atına bindi.

Askerleri onu izledi.

Atını döndürüp kendisini izlediğini bildiği Vasıf'ın oğlu Salih'e baktı ve atını şahlandırdı. Atın kişnemesi bir çığlığı andırdı.

Etraftaki herkes bir adım geri gitti.

Komutan Musa döndü ve bir daha geriye bakmadı.

Askerleri onu izledi.

Bayıkbey gülümseyerek Vasıf'ın oğlu Salih'e döndü:

"Serseri!" dedi Musa'yı kast ederek ve ekledi:

"Aranızın düzelmesine sevindim!" omzuna vurdu ve devam etti:

"Neyse konuşuruz..." deyip birkaç adım attı ve kendisini bekleyen askerlerine doğru ilerledi.

Vasıf'ın oğlu Salih olduğu yerdeydi; rengi soluk; bakışları donuktu.

Akçın yaklaştı.

Komutanın yüzüne baktığında bir sorun olduğunu anladı; sorup sormamakta tereddüt etti, ama sordu:

"Komutanım?" dedi.

Salih cevap vermedi; derin bir nefes aldı:

"Biliyor!" dedi.

"Efendim?" dedi Akçın. Hiçbir şey anlamamıştı.

"Altınları sakladığımızı biliyor!"

"Efendim bu imkânsız!"

"Onu tanımıyorsun Akçın!" dedi ve ekledi: "Altınları bulmuş bile olabilir!"

Salih'in sesi hüzünlüydü; Akçın bunun sadece altınlarla ilgili olmadığını sezdi.

"Birkaç adam al! Gidiyoruz" dedi.

Akçın koştu ve beş adam seçti.

Yola koyuldular.

Akçın komutanını hiç böyle görmediğini düşündü.

Onu hiç tanımasa gözlerinin dolduğunu ve her an yüzünün yaşlarla dolacağını hissetti.

Değirmene geldiklerinde her yer bıraktıkları gibiydi.

Salih etrafa baktı; at izlerini gördü ve atından indi:

"Gelmişler!" dedi.

"Efendim, öyle olsa bile asla bulamazlar!" deyip teselli etmek istedi Akçın komutanını ama bu pek bir işe yaramadı.

Atlarından inip hızla nehre yaklaştılar.

Salih'in gözü etraftaydı; Akçın takip edilmediklerini bildirmişti, ama yine de bir kez daha baktı.

Askerler nehre girdi ve nehrin sol yanındaki irili ufaklı taşları toprağa fırlatmaya başladılar.

Su sakindi; çok zorlanmadılar.

"Efendim, buradalar!" diye bağırdı askerlerden biri. Gülümsüyordu.

"Onları kimse bulamazdı komutanım!" dedi Akçın. O da gülümsüyordu.

Salih bir an ümitlendi:

"Döner dönmez altınları bulduğumuzu söyleriz! Bir şeyler düşünmeliyim!" dedi Akçın'a.

Heyecanlıydı; derin ve rahat bir nefes alıp gökyüzüne baktı. Masmaviydi, kuşların uçuşu içini rahatlattı. Onlardan farkı yoktu. Rahatlamıştı.

Askerler ilk sandığı sudan çıkarıp ıslak toprağa bıraktı.

Çok ağırdı; zorlandılar.

Komutan Vasıf'ın oğlu Salih ve Akçın sandığa yaklaştılar.

Askerlerden biri sandığı açtı ve gülümsemesi bir toz bulutu gibi uçup gitti.

Sandığın içinde irili ufaklı kayaları gördüğünde Salih'i derin bir hüzün ve acı sardı.

"Bu gerçek olamaz!" dedi Akçın.

Daha çok kendisiyle konuşur gibiydi.

"Diğerlerine bakın!" diye emretti; elinden başka bir şey gelmemişti.

Salih ise ellerini umutsuzca başına götürdü ve dudaklarını ısırdı.

Açılan her sandık taş ve kayalara doluydu; sadece son sandıkta küçük bir not vardı.

"Efendim, bir not var!" dedi Akçın. Salih bir şey söylemedi.

"Ne yazmış?" dedi sonra umutsuzca. Akçın kısa notu okudu; bir şey söylemedi.

"Ne yazmış?" dedi öfkeyle...

"İhanetin cezası nedir?" dedi sessizce. Tüm askerlerin yüzü bir anda düştü; sonra uzaklardan hızla yaklaşan bir atlıya döndüler.

Salih gözlerini ayırmadan yaklaşmasını bekledi. Akçın öne atıldı.

Atlı iyice yaklaştığında durdu; sesi titriyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Akçın. Bir sorun olduğunu anlamıştı.

Askerin korku dolu bakışları onu daha da öfkelendirdi ve bu kez daha sert sordu:

"Ne oldu?"

"Komutan Musa..." dedi. "Askerlere altın dağıtıyor!"

Salih gözlerini kapadı; bir uçurumdan boşluğa yuvarlanır gibi hissetti.

"Kendi askerlerine mi?" diye sordu Akçın.

"Hayır, komutanım! Bizimkilere..." derken neredeyse ağlayacaktı.

Akçın başka soru sormadı. Komutanının yüzüne baktı. Salih gülümsemeye çalıştı:

"Her şey bitti!" dedi.

"Efendim..." dedi Akçın. Cümlesini tamamlayamadı. Ne diyeceğini, ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

"Bunu... Bunu açıklayabiliriz! Ordugâha gidip komutan ..."

"Artık gidecek bir yer yok!" dedi Vasıf'ın oğlu Salih.

*

Komutan Musa koltuğunu iyice masaya yaklaştırmış öne doğru eğilmişti ve başını doğrulttu.

"Bu gürültü de nedir?" dedi.

Baysal yerinden kalktı ve hızlı adımlarla terasa çıktı; kısa bir süre sonra döndü.

Gülüşü yüzünü aydınlatıyordu, ama sevinci ölçülüydü.

"Sanırım askerler size teşekkür etmek istiyor!" dedi sesi yumuşaktı.

Masanın karşısına geçip Komutan Musa'ya baktı.

"Onu ödüllendirdin mi?" diye sordu Komutan Musa. Nehirde attan düşen askeri kast etti; o olmasaydı belki de altınları bulmaları mümkün olamayacaktı.

"Elbette, efendim!" dedi Baysal.

Komutan ayağa kalkıp üzerine çeki düzen verdi; Baysal ona baktı.

Öfke yerini derin bir acıya bırakmıştı ve keyifli değildi. Komutan Musa terasa çıkıp korkuluklara yaklaştığında avluda toplanmış binlerce asker onu görünce sevinç çığlıklarıyla dopdolu tezahürata başladılar.

Komutan gülümsedi ve sol elini havaya kaldırıp başıyla askerleri selamladı.

Coşku daha da arttı ve askerlerin sesi neredeyse tüm Samarra'yı inletti. Askerlerin yüzü gülüyordu ve bir savaş kazanmış gibi coşkuluydular.

Hiç durmadan onun adını haykırdılar.

"Komutan Musa... Komutan Musa... Komutan Musa..."

EYLÜL 869
BAĞDAT
BUGÜNKÜ IRAK

Salonun ortasındaki yuvarlak masanın etrafındaydılar.

Ali'nin elleri masanın üzerinde, gözleriyse neredeyse masanın tamamını kaplayan haritaydı.

"Birliklerin nerede olduğunu işaretledim!" dedi Rashid Mağribi. Sesi tok ve aksanlıydı.

Uzun boylu ve yapılıydı; kırklı yaşlarındaydı, ama olduğundan daha genç görünümlüydü.

Giysileri siyahtı; gözleri gibi...

Kalın ve uzun sakalları vardı.

"Halife değiştiyse tüm program değişir!" diye homurdandı Muhammed.

"İlgilenmesi gereken başka sorunlar olacaktır!" dedi Ali.

"Türk birlikleri Arap ve Farsi birliklerine göre çok daha az!" dedi Rashid Mağribi.

"Güneye fazla inmiyorlar! Daha çok batı ve doğu!" dedi Ali fısıldayarak. Bakışları haritada gezinmeye devam etti.

"O herife güvenmiyorsun değil mi?" diye bir kez daha homurdandı Muhammed. Tolun oğlu Ahmet'i kastetmişti.

Ali cevap vermedi.

"Kim?" diye merakla sordu Rashid Mağribi.

"Tolun oğlu Ahmet!" dedi Muhammed. "Karargâha geldi!"

Rashid Mağribi tiz ve abartılı bir kahkaha attı.

"Ah, kesin ne düşündüğünü anlamak için gelmiştir! Kaçık adam!" dedi ve devam etti: "Bir avuç adamla devlet kuracağını sanıyor!"

"Onu küçümseme!" dedi Ali. "Fırsatları kaçırmayacak kadar zeki bir adam!" diye ekledi.

"Ah, lanet olsun. Ona güvendin!" diye bağırdı Muhammed.

"Sadece sorunu bizle değil Muhammed! Şu an düşmanımız değil! Evet, biliyorum, dostumuz da değil! Üstelik Türk birlikleri güneye inmeyecektir. Nasıl büyük bir olay peşinde olduğumuzu bilmiyorlar; isyanı birkaç birlikle bastıracaklarını düşünecekler!"

Muhammed ona hak verdi ama yine de somurttu.

"Son bir yılın kayıtlarını da istiyorum Rashid!" dedi Ali: "Sayı, komutanlar, nereye gittikleri ne kadar kaldıkları..."

"Hepsini hazırladım!" diyerek gülümsedi Rashid ve Ali'ye bakarak gülümsedi.

"Rashid Karmati nerede?" dedi bu kez Ali ve kapı aralandı. Gün ışığı loş salonu doldurdu; Rashid Karmati gülümsedi:

"Her yerde!" diyerek bir kahkaha attı.

Ali ile göz göze geldiler; herkes gülümsedi.

Rashid Karmati yaklaştı ve Ali ile sarıldılar.

Arkasında elinde bir paket taşıyan adamı vardı ve kapının eşiğine öylece durdu.

"Shahla nerede?" dedi Rashid Karmati meraklı ve sakindi. Bakışlarıysa parlaktı.

Ali ve Muhammed şaşırdı.

Bir an sessizlik oldu; birbirlerine baktılar; hiçbir şey söyleyemediler.

Rashid Mağribi:

"O kim?" dedi.

Rashid Karmati son derece rahattı:

"Ah, dur! Uyuyordur!" dedi ve yine bir kahkaha attı.

Ali ve Muhammed hala sessizdi; ne söylemeleri gerektiğini bilemediler.

"Ah, Ali. Önce Rashid Karmati duyar! Bunu unuttun mu?" dedi. "Seni öldürmeye kalkmış ha!" dedi Farjad'ı kastetmişti: "Zaaflar bir erkeğin en büyük düşmanıdır! İhanetin kapısını ilk onlar aralar!" dedi. Sesi duygusuz ve öfkeliydi: "Üzücü tabii. Çok yetenekliydi."

Ali onun kızgın olabileceğini düşünmüştü; bu onu şaşırttı, ama rahatlattı.

Sadece Rashid Karmati'ye gülümsedi; bu kez gözü kapıda bekleyen adama takıldı.

Rashid Karmati heyecanla:

"Sana bir hediyem var! diyerek gözleriyle adamdan yaklaşmasını istedi. Herkes meraktaydı.

Ali ise biraz şaşkındı.

Rashid Karmati paketi aldı dikkatlice aldı ve masanın üzerine koydu.

Özenle sarılmış siyah örtüsünü dikkatlice açtı.

İpekli kızıl bir kumaştı; tek bir hareketle onu havalandırıp açtı; parmaklarıyla iki yanından nazikçe tuttu ve kumaş havada dalgalanarak yağmur damlaları gibi aşağıya doğru süzüldü.

Sağ ve sol tarafında yeşil ipliklerle işlenmiş simgeler vardı. Bir tarafta Ali diğer tarafta Muhammed yazıyordu.

Ali nefesini tuttu; Muhammed'in ise gözleri doluydu.

Sadece ılık bir rüzgâr esti ve sancak havalandı.

"Bunu unutmuş olamazdın değil mi?" dedi Rashid Karmati. Ali ile göz göze geldi: "Rashid asla unutmaz!" deyip bir kahkaha attı. Sancağı olmayan bir devlet! Asla kabul edilemez!" diye ekledi.

Ali yaklaşıp sancağa dokundu; parmaklarının arasında kaybolur gibi yumuşak ve kaygan bir kumaştı.

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum." deyip Rashid Karmati'ye baktı.

Muhammed: "Bunu nasıl düşünemedik!" deyip kendi kendine kızdı, ama yaklaşıp sancağa dokunduğunda öfkesi yerini keyifli bir kahkahaya bıraktı.

"Rashid Karmati gülümseyerek Ali'ye baktı:

"Bir gün tüm Karmatiler birleşecek Ali. Kızıl cehennem ve yeşil cennet! Cehennemin ortasında bir cennet yaratacağız! Bunu yapacağız!" dedi.

*

Shahla'nın gözleri bir anda açıldı ve yataktan doğruldu.

Balkonun kapıları açıktı ve şeffaf tüller uçuştu; kendine gelmeye çalıştı.

"Bu gürültü de nedir?" dedi kendi kendine ve yatağın üzerinde duran uzun işlemeli siyah giysiyi bir çırpıda boynundan geçirip yalınayak balkon kapısına yöneldi.

Tüllerin arasından süzülüp geniş balkona çıktı.

Güneş gözlerinde parladı; henüz erkendi, ama yakıcıydı.

Gözleri kısıldı ve mermer zeminde ilerleyip beyaz mermer korkuluklara dayandı ve bakışlarını gürültünün geldiği yere çevirdi.

Duvarların üzerinden dün gece bir ölüm kadar sessiz olan sokağa baktı.

Kalabalıktı; çok gürültülüydü.

Satıcılar, çocuklar, kadınlarla dopdolu bir pazar yeriydi.

Heyecanlandı ve gülümsedi.

Parmaklarının üzerinde doğrulup biraz daha ötesini görmeye çalıştı; başaramadı.

Şimdilik bu da yeterliydi. "Ah, ne gürültücü bir şehir..." dedi.

Gözlerini kapayıp iğde çiçeklerinden gelen kokuyu içine çekti.

İnsanların bağırtıları ve gürültü çok daha kabul edilebilir geldi.

Hatta bundan zevk aldığını düşündü ve ani bir ürpertiyle gözlerini araladı.

Ali'nin boynunu ve belini saran koluyla yeniden gülümsedi.

Elleriyle onun kollarını sardı, ama dönmedi; sırtını ona iyice yasladı.

"Bağdat güzeldir!" dedi Ali.

Onun bu şehri sevdiğini hissetmişti.

"Seveceksin!" dediğinde önce anlamadı ama sonra onun kolları arasında hızlı bir dönüş yaptı ve göz göze geldi. Gözleri parladı.

Bir şey söylemeye hazırlanırken Ali:

"Belki pazara gideriz! Sana bir şeyler alırız!" dedi.

"Dışarı mı çıkacağız?" dedi neşeyle.

Ali sadece gülümsedi.

Kısa bir süre sonra hazırlandılar; aşağıya indiklerinde ise Muhammed tedirgindi; dışarıya çıkacaklarını anlamıştı.

"Bu çok da iyi bir fikir değil!" diye söylendi.

"Sen de gel o zaman!" dedi Ali ve salonun kapısı açıldı.

Cafer'di.

Meraklı ve sorgulayan gözlerle baktı:

"Dışarıya mı çıkacaksın? Delirdin mi?" dedi Ali'ye dönerek.

"Yürü köle!" diye takıldı Shahla ona gülümseyerek. Bu hepsini güldürdü.

Büyük kapı aralandığında gözleri daha da parladı Shahla'nın.

Bu kadar çok insanı uzun zamandır bir arada görmemişti.

Pazarlık mı yapıyor yoksa kavga mı ediyorlardı, anlayamadı satıcılar ve müşterilere bakarak. Gürültü kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi.

Tam bir karmaşaydı.

Ortalıkta koşuşan çocuklar kime çarptıklarını umursamadan koşuyor; ardından bağıran satıcılara aldırmıyordu.

Uzak diyarlardan gelen satıcılar renkli parlak kumaşlarını tezgâhlarının üzerine gülümseyerek seriyor ve ince pazarlıklar yapıyordu.

Shahla hangi tarafa bakacağını şaşırmış gibiydi; gözleri mutlulukla parladı.

Rashid Mağribi köşenin başında belirdi ve hızla yanlarına yaklaştı:

"Bunu yaptığına inanamıyorum" dedi Ali'ye bakarak.

Ali'nin yeşil gözleri parladı ve göz kırptı. "Ah, hadi. Kimse bizi tanımıyor..."

Pazar yerinin hemen bitiminden yükselen toz bulutu ve nal sesleri tüm insanları susturdu. Tüm gözler o yöne çevrildi.

Yüzlerce atlı asker büyük bir düzen içinde ve hızla tozu dumana katarak ilerliyordu.

Ali başlığını düzeltti; Rashid Mağribi bakışlarını hızla uzaklaşan atlılardaydı:

"Türk askerleri!" dedi.

"Samarra'da olmaları gerekmez miydi?" diye sordu Ali.

Rashid Mağribi derin bir nefes aldı ve:

"Saraya gidiyor olmalılar! Yeni halife belli olmuş demek!" dedi.

Ali en önde ilerleyen komutanlarına baktı; çok hızlıydı. Atının üzerinde çok heybetliydi.

"O kim?" diye sordu.

"Boğanın oğlu Musa! En zeki olanı; en tehlikelisi!" dedi.

Askerler iyice uzaklaşmalarına rağmen geride büyük bir toz bulutu bırakmıştı.

"Ali bu çok tehlikeli!" diye tekrarladı Rashid Mağribi.

"Zaim!" dedi Ali " Zaim al Assad" diye düzeltti onu.

"Lanet olsun!" diyerek kendi kafasına sertçe vurdu Rashid Mağribi.

Shahla sokakta kendini kaybetmiş gibiydi; gözleri hayranlıklar her yerdeydi.

Ali Shahla'yı izledi. Birkaç adım ötesindeydi ve bir kumaşçının tezgâhında tüm kumaşları inceliyordu:

Gülümsedi.

Yanına yaklaştığında pazarlık sona ermek üzereydi.

"Alıyor musun?" diye sordu.

"Hayır!" deyip sırtını döndü Shahla ve hem satıcı hem Ali bir anda şok oldu.

Shahla özgürce dolaşmanın tadını çıkardı; gözleri etraftaydı. Kumaşçıların arasında gezinirken köşedeki küçük tezgâh dikkatini çekti.

"Kavun!" dedi mutlulukla. Gözleri parladı. Ali peşindeydi.

Küçük tezgâha ilerledi ve sarı yuvarlak kavunlara dokundu.

Tezgâhın başındaki çocuğun gözleri parladı.

"Kavunlarım çok güzeldir bayan" dedi. Saçları alnına düşmüştü ve parlak gözleri vardı. On - on bir yaşlarındaydı.

Gülüşü içtendi.

Tezgâhın üzerinde kesilmiş ve temiz bir tahta üzerinde ikram edilmeyi bekleyen bir parça kavunu Shahla'ya uzattı.

Shahla itirazsız gülümseyerek aldı ve bir hamlede yedi:

"Bu gerçekten çok güzel!" dedi.

"Vasit'ten geldi bayan!" dedi.

"Nerelisin sen?" diye sordu Shahla.

"Tur'da doğdum; Vasit'te yaşıyoruz. Oradan getirdik. Yazları amcamın yanında kalıyorum; çalışıyorum..."

Shahla onunla Farsça konuştu; çocuğun gözleri parladı.

"Siz de mi Turlusunuz?" diye sordu Farsça.

"Esfahan!" dedi Shahla.

Ali yaklaştığında Arapça:

"Tur'dan gelmiş" dedi Ali'ye.

Ali çocuğa gülümsedi.

Shahla ikinci dilim kavunu yemeye başlamıştı; Ali şaşkın ve gülümseyerek:

"Kavunu bu kadar sevdiğini bilmiyordum" dedi.

"Senin kadar değil!" diye gülümsedi.

Küçük çocuk biraz mahcup oldu ve başını eğdi, ama gülümsedi.

"Pazar ne zamanlar kuruluyor?" diye sordu Ali.

"Haftada iki gün efendim!" dedi çocuk.

"Şurada kalıyoruz! Belki bize her gün kavun getirebilirsin?" dedi Ali. Kaldıkları büyük evi işaret etti.

"Elbette efendim" dedi çocuk.

Bir anda yükselen bir gürültüye döndüler.

Elindeki paketlerle beraber yere düşen bir köle efendisini çok kızdırmış ve efendisi onu bir tekmeyle cezalandırmıştı.

Köle çaresizce etrafa saçılan paketleri toplamaya çalıştı, ama efendisi onu aşağılayan sözlerine devam etti.

Shahla Ali'nin koluna dokundu ve bir şey yapmamasını diledi.

Tezgâha döndüler.

Ali'nin bakışı tezgâhta ama aklı arkadaki köledeydi biliyordu.

Yüzü asıldı. Birkaç kavun alıp bir an önce dönmeyi istedi.

"Ali bin Muhammed yakında hepinizin canına okuyacak!" dedi çocuk öfkeyle ve köle sahibine baktı.

Gözleri buğuluydu.

Ali ve Shahla birbirine baktı; şoke olmuşlardı. İkisi de aynı anda toparlanmaya çalıştı.

Shahla çocuğa dönüp gülümsedi; omzuna dokundu sevgiyle:

"Küçük dostum isyancılar hakkında böyle konuşmamalısın! Hele de Bağdat'ta" dedi.

"Benim kimseden korkum yok!" dedi çocuk.

Bakışları bu kez Ali'nin üzerindeydi. Tuhaf bir bakıştı. Ali çocuğun gözlerinde anlayamadığı bir huzur buldu. Hissettiği şeyi anlatabilecek bir kelime var mıydı bilemedi.

Bir süre öylece kaldılar.

Ali gülümsedi: "Onun öldüğünü duymadın sanırım"

Çocuğun dudakları kıvrıldı ve gülümsedi. Öfkesi bir anda yok olmuştu.

"Bayım, size bir sır vereyim" deyip ona yaklaştı ve fısıldayarak:

"O ölmedi!" dedi.

Ali çömeldi:

"Öyle mi diyorsun?" gözlerini kısarak ona baktı.

"Bunu biliyorum!"

"Nasıl?" dedi.

"Peçe takıyor; onun kim olduğunu bilmiyorlar ki! Onu öldürdük diye Basra'da başını sokaklarda gezdirmişler; kim olduğunu bilmiyorum, ama Ali bin Muhammed olmadığı kesin. Çocuk mu kandırıyorlar? O bence her yerde olabilir; bekliyor?"

Shahla güldü; Ali de gülümseyerek sordu:

"Neyi bekliyor?"

"Güç topluyor! Ve zamanı geldiğinde Basra'da öyle bir ateş yakacak ki, alevleri tüm ülkeyi saracak!"

Kendinden o kadar emindi ki Shahla çocuktan gözlerini alamadı. Hayranlıkla onu izledi ve:

"Sana bir tavsiye ufaklık! Hakikatin ne olduğunu bilsen bile ulu orta konuşmamalısın!"

"O zaman biliyor olmanın ne anlamı var bayan?" dedi çocuk.

Ali şefkatle çocuğun saçlarını okşadı; gözlerinin içine baktı.

"Şimdi birkaç kavun alalım; sen bize her sabah yine getirirsin tamam mı?" dedi ve ona birkaç gümüş verdi.

"Bu çok fazla" dedi çocuk.

"Hayır, değil" dedi gülerek Ali

"O zaman bir haftalık kavun parasını peşin almış olayım!" diye gülümsedi.

Ali sordu:

"Senin adın ne?"

"Mansur el Hallac " dedi yüzünü kaplayan kocaman gülüşüyle...

ABBASİ SARAYI - BAĞDAT

Kızıl meşe yuvarlak masanın üzeri evraklarla doluydu.

Baysal komutan başlarındaydı ve bazılarını seçip bir diğer köşede küçük ama gösterişli masanın başında duran Komutan Musa'ya götürdü.

"Bunlar önemli olabilir Komutanım" dedi.

Komutan Musa büyük bir dikkatle uzatılanları aldı ve okumaya başladı.

Kapının aralandığını görünce o tarafa baktı.

Heysem korku dolu küçük adımlarla ve yüzünde sahte bir gülümsemeyle yaklaştı.

Arkasında kucaklarında bir sürü evrak taşıyan iki görevli vardı.

"Sevgili komutan..." dedi, ama sözünü tamamlayamadan Komutan Musa'nın bakışı sertleşti ve Heysem'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

Görevliler evrak dolu kutuları büyük masanın yanına yere bıraktı.

Komutan Musa çoktan gitmiş olması gereken Heysem'e baktı.

Bir şeyler söylemek için kıvranıyordu.

"Evet!" dedi sertçe.

"Efendim Komutan Ahmet bin Abdal sizinle konuşmak istiyor!" dedi.

Arap birliklerinin komutanlarından biriydi; Baysal ile göz göze geldi. "Gelsin" dedi sonra.

Heysem hızla odadan çıktı ve kapının önünde bekleyen Komutan Ahmet bin Abdal yanında ona eşlik eden üç askeriyle içeri girdi.

Komutan Musa ayağa kalktı.

"Komutan!" dedi. Saygılıydı.

"Komutan Ahmet bin Abdal da onu selamladı.

"Evet!" dedi Komutan Musa. Çok fazla vakit ayırmak istemedi. Gözleri iyice kısıldı ve bir nokta kadar küçüldü. Sağ alt dudağını ısırmıştı.

"Askerlerin maaşlarını aldığını duydum" dedi Komutan Ahmet bin Abdal.

"Doğru!" dedi Komutan Musa.

"Biz henüz alamadık!" dedi Ahmet bin Abdal.

"Bunu yeni halifeyle konuşman gerekmiyor mu?" diye sordu Komutan Musa. "Ödemeyi ben yapmıyorum!" Omuzları daha bir dikleşti ve ellerini belinin iki yanına koydu.

İstediği cevap bu değildi.

"Ah, belki de Samarra'ya gelip halifeyi biz korumalıyız artık!" dedi Komutan Ahmet bin Abdal. Öfkeli olduğu belliydi; bunu gizleyemedi.

"Halifeyi biz koruyoruz Ahmet bin Abdal! Halifenin korumanıza ihtiyacı yok!" dedi gülümsedi.

Gülüşü en büyük tehditti ve işe yaradı; Ahmet bin Abdal bir adım geri gitti.

Komutan Musa ona doğru yaklaştı: "Sana küçük bir tavsiye" dedi ve ekledi: "Askerlerini düşünmeni anlıyorum; ama haddini aşmamalısın! Yüksek tepelerde rüzgâr sert olur; seni bir anda taşlara savurmasın sonra!" dedi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Komutan Ahmet bin Abdal.

Komutan Musa tırnaklarıyla ensesini kaşıdı. Bakışları odadaki eşyalarda gezindi ve sonra keskin bakışını bir ok gibi komutana çevirdi.

"Küçük bir uyarı diyelim!" deyip gülümsedi.

Aniden değişen yüz ifadesi sözlerinden çok daha ürkütücüydü.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye masanın üzerindeki evraklar baktı Komutan Ahmet.

"Heysem sana anlatmadı mı?" deyip göz ucuyla Heysem'e baktı. Heysem bakışlarını kaçırdı; birkaç adım geri gitti.

"Çok işimiz var komutan, başka bir şey yoksa!" dedi Komutan Musa ve arkasını döndü.

Komutanın gitmediğini hissetti ve kendi etrafında öyle bir hızla döndü ki bu odadaki herkesi ürküttü.

"Şimdilik yok!" dedi Komutan Ahmet bin Abdal ve odadan hızla çıktı; askerleri onu takip etti.

Heysem korku dolu gözlerle Komutan Musa'ya baktı; yerinden kımıldayamadı.

Başıyla dışarı çık der gibi bir hareket yaptı ve dudaklarının arasından garip bir ses çıktı.

Onun bir kuş gibi uçarcasına odayı terk etmesi diğer askerleri güldürdü.

Heysem'in odadan çıkmasıyla birlikte kapıda bir asker belirdi.

Nefes nefeseydi:

"Komutanım Abdul bin Kadr'i bulmuşlar!" dedi.

"Yakalandı mı?" dedi Komutan Musa.

"Henüz değil! Pazar alanında saklandığını söylüyorlar!

Komutan Musa elindeki kâğıtları masanın üzerine fırlattı ve hızla kapıya yöneldi.

Baysal ve birkaç asker onu izledi...

HALK PAZARI/BAĞDAT

Cafer kucağında paketlerin arasından sıyrılıp Shahla'ya:

"Hadi ama bu ne kadar devam edecek!" diyerek söylendi.

"Köleler çok fazla konuşmaz Cafer!" diyerek gülümsedi ve bir poşeti daha kucağının üzerine bıraktı.

"Ah, siz kadınlar! Hepiniz aynısınız!" dedi Cafer göz ucuyla birkaç adım ileride konuşan Ali, Muhammed, Rashid Mağribi ve onlara doğru yaklaşan Yahya'ya baktı.

Yahya'nın yüzündeki gülümseme onu sinirlendirdi ve başını çevirdi.

"Şu hale düştüğüme inanamıyorum!"

Yahya Ali'ye döndü:

"Cafer halinden çok hoşnut görünüyor!" deyip bir kahkaha attı.

Güldüler.

Rashid Mağribi Ali'ye dönüp:

"Bu kadar yeter, artık dönmeliyiz!" dedi.

Ali Shahla'yı izledi; tezgâhların başında kendinden geçmiş gibiydi ve çok mutluydu.

Ona doğru ilerledi; arkasında durdu:

Satıcı yaldız işlemeli kızıl kumaşı beğendirmeye çalışıp:

"Bayan, bunlar Keşmir'den geldi. Bağdat'ta başka hiçbir yerde bulamazsınız, şu ince dokumaya bir bakın!"

"İki gümüş" dedi Shahla.

"Dört!"

"İki!" bakışı sertleşti.

"Üç!"

"İki"

"Ah, bu fiyata olmaz, ben zaten iki buçuk gümüşe alıyorum!" dedi satıcı.

"Güzel, kalsın o zaman!" dedi ve sırtını döndü Shahla. Ali ile göz göze geldi; gülümsedi.

"Ah, peki tamam! İki!" diyerek söylendi satıcı.

"Sağlam pazarlık!" dedi Ali ve ekledi: "Artık gitmeliyiz."

"Hayır..." dedi Shahla, bakışları yalvarır gibiydi.

Ali, Cafer ile göz göze geldi; öfkeli bakışları onu güldürdü. Kucağındaki paketler ile komik görünüyordu.

"Sanırım bu benim kaderim!" dedi Cafer.

Ali etrafa baktı:

"Tamam, o zaman Cafer ile kalın; ama geç kalmayın!" dedi Cafer'e bakarak.

"Ah, lanet olsun!" dedi Cafer. Ali kucağındaki paketlerden birazını aldı:

"Bu kadarı yeterli!" deyip uzaklaştı.

Shahla ardından baktı, onu süzen iki kadını fark etti. Kadınlara öyle bir bakış attı ki bir anda ortadan kayboldular.

"Aşağılık fahişeler... Belki de peçesini hiç çıkarmamalı..." diye mırıldandı. Ali dönüp ona baktığında gülümsedi.

"Şimdi nereye gidiyoruz hanımım?" diye takıldı Cafer.

Heyecanla Cafer'e döndü:

"Karılarına da hediye alsak mı?" dedi.

Bu Cafer'i ilk kez gülümsetti; bunu düşünemediği için kendine kızdı: "Bak bu iyi fikir!" dedi.

"Muhammed'in karısına ve çocuklarına da alalım; Rafik ve Mürşit içinde... Hadi yürü, çok işimiz var!" dedi Shahla.

Bu kez söylenmedi Cafer.

"Sevgili, sevgili..." diyen bir tuhaf sesle irkildi Shahla.

Cafer ile göz göze geldiler.

"Sevgili, Sevgili, Sevgili..." ses devam etti.

"Bu da ne?" dedi Shahla.

Cafer kahkahayı patlattı.

"Sanırım papağan sana âşık oldu!" dedi. Bakışlarını Cafer'in baktığı yöne çevirdi.

Siyah gagalı kızıl bir papağandı; sarı, mavi yeşil kanatlarıyla büyüleyiciydi.

"Sevgili, sevgili!" diyerek tekrarlayıp durdu; bakışları Shahla'nın üzerindeydi.

Shahla gülümsedi ve yaklaştı; onu taklidini yaptı.

"Sevgili sevgili..."

Satıcı bir ümitle yaklaştı, ama "Ah, hayır. Şimdi olmaz" dedi Shahla. Hiç durmadan ilerledi.

Cafer ise tezgâhtaki kaplumbağalara bakıp:

"İnsan neden kaplumbağa beslemek ister ki?" dedi.

"Ne bileyim!" dedi Shahla. O da anlam verememişti.

Yaklaşan nal sesleriyle etrafa baktı; pazar yeri çok gürültülüydü, ama bu farklıydı.

Birbiriyle tartışır gibi pazarlık eden küçük bir gruptaki panik havası onu durdurdu.

Anlamaya çalıştı.

İnsanlar etrafa kaçışmaya başladığında Cafer: "Shahla gitmeliyiz!" dedi. Ne olduğunu anlamamıştı, ama buradan uzaklaşmaları gerektiğini biliyordu.

"Tamam!" dedi ve Cafer'in kucağındaki paketlerin bazılarını aldı. Her yeri toz bulutu sardı.

İnsanlar korkuyla kaçıştı.

Yanında bir kadının acı çığlığı kulaklarını sağır eder gibiydi.

"Mahmud!" diye haykırdı. Elleriyle dizlerini döver gibiydi ve çaresizliği tüm bedeninden taşıyordu.

Çığlıkları durmadı. Etrafı net görmek mümkün değildi.

"Shahla yürü!" diye bağırdı Cafer ve onu daha güvenli bulduğu tezgâhların arasında götürmek istedi. Ona doğru döndü ve toprak yolun ortasında toz bulutu içinde ağlayan çocuğu gördü.

Atlılar hızla pazar alanına girmişti ve elindeki paketleri bırakıp çocuğa doğru koştu.

Üç yaşlarındaydı ve sırtındaki giysisinden sımsıkı tutup yolun diğer tarafına çekti.

Yere düştüğünde çocuğu kollarıyla sarmıştı.

Üzerine bir bulut gibi çöken şahlanmış atın gölgesi ve kişnemesi kulaklarını sağır eder gibiydi.

Çocuğun üzerine abanıp onu korudu; gözleri sımsıkı kapalıydı.

Bir süre sessizlik oldu; gözleri aralandığında kollarıyla sardığı bedeniyle örttüğü çocuğa baktı. Ağlaması durmuştu, ama küçücük bedeni korkuyla titriyordu.

Doğrulmaya çalıştı; başında siyah bir at kendi etrafında küçük daireler çiziyordu.

Toz bulutu dağılmaya başladı; atın üzerinde kendisine bakan adama Farsça öfkeyle bağırdı:

Gözleri güneş kadar yakıcıydı ve bakışları nefret doluydu.

Adamın mağrur ve sert duruşu onu daha da sinirlendirdi ve Farsça hızlı ve hırsla söylenmeye devam etti.

Sonra bakışlarını çocuğa çevirdi ve ona gülümsedi; kucaklayıp ayağa kalktı.

Annesi feryatlarla koştu ve çocuğu kucağından aldı. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, çocuğunun bedenine dokunuyordu.

Birkaç çizik dışında bir şey yoktu.

Shahla'nın ise kolları ve dirsekleri kanamıştı.

Çocuğun annesi diz çökerek onun eteklerine kapanıp teşekkür etti; gözlerinden yaşlar süzüldü.

Shahla onu ellerinden tutup ayağa kaldırdı; kadının omuzlarına dokundu ve gülümseyerek çocuğa baktı.

"Merak etme bir şeyi yok!" deyip çocuğun burnuna dokundu.

Hala atında olan adamla göz göze geldiğinde ise sevgi dolu bakışı etraftaki yoz bulutu gibi yok oldu ve yerini öfkeye bıraktı.

"Komutanım!" dedi Baysal. Atından inmişti; Komutan Musa'nın bakışlarıysa hala Shahla'nın üzerindeydi.

"Çocuğa bakın. İyi mi?" dedi.

Shahla sessizce yine Farsça söylendi ve bakışlarını çekti onun üzerinden.

Diğer tarafta endişeli gözlerle kendisini izleyen Cafer ile göz göze geldi. Cafer başını iki yana salladı; gözlerinde gizli bir mesaj vardı.

Etrafa dağılan paketlerini almak için eğildi; onları bırakmaya niyeti yoktu.

Baysal önce Komutan Musa'ya baktı ve onun küçük bir göz işaretiyle Shahla'nın yanına yaklaştı. Yardım etmek istedi; Shahla onun uzanan kolunu sertçe itti ve öfkeli bir bakış fırlattı.

Tüm paketleri topladı ve ardına bakmadan yürüdü.

Cafer'in kendisini izlediğini biliyordu, ama dikkat çekmemeleri gerekliydi.

Sokağın başından döndü ve kendisini kaybettirdi; zaten evin yolunu da biliyordu, ama yine de Cafer'i beklemeyi tercih etti.

Cafer pazar meydanında kalabalığın dağılmasını bekledi; insanlar endişeliydi.

Komutan Musa sadece atının etrafında küçük daireler çizdi; gözleri bir şahin gibi etraftaydı.

Baysal yanına yaklaşan askere bir şeyle fısıldadı.

"Komutan neyse ki Farsça bilmiyor!" deyip sessiz bir ıslık çaldı.

Baysal'ın bakışlarıysa karanlık ve şaşkındı.

"Ah, hayır!" deyip ekledi: "Seni lanet olası serseri dediğini anladı mı? Sonrakileri anlamadım çok hızlıydı ve tuhaf bir aksanı vardı!"

Baysal sadece kaşlarını kaldırdı ve ondan uzaklaştı.

"Komutanım bulduk!" diyerek yaklaştı etrafa dağılmış askerlerden biri.

Komutan Musa dalgındı. Asker tekrarladı, ama yine duymadı.

Baysal yaklaşıp:

"Efendim!" dedi.

Komutan Musa aniden ona döndü ve sol kaşını kaldırdı; onun yüzünde daha önce görmediği bir ifade Baysal'ı şaşırttı.

"Onu bulmuşlar!"

Komutan Musa: "Güzel!" dedi ve atını döndürüp hızla oradan uzaklaştı.

*

Shahla bahçe kapısının önündeydi; kollarındaki çizikler sızlıyordu, ama umursadığı tek şey yeni giysileriydi.

Cafer nefes nefese yanına yaklaştı; yüzü kızarmıştı; alnı terliydi:

"İyi misin?" diye sordu ve derin bir nefes aldı.

"Ah, evet. Sadece birkaç çizik o kadar. Önemli değil..."

"Nasıl bir anda fırladın inanamıyorum! Güzel çok güzel... Etkilendim!" diyerek gülümsedi.

Shahla da ona katıldı.

"Ali'ye bir şey söylemeni istemiyorum; ben kafasını dağıtmak istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam..." dedi Cafer ve geniş bahçe kapısına vurdu Cafer.

Kapının üst taraflarında bir küçük pencere ardından kapı sonuna kadar açıldı.

İki nöbetçinin ortasından geçtiler.

Shahla iğde kokusunu içine çekti; mükemmel bir sabahtı.

Kuşların kanat çırpışını izledi.

Güneşe tepeye yükselmeye başlamıştı; sıcaktı, ama rahatsız etmiyordu.

Usulca merdivenleri çıkıp büyük salona girdiğinde sağdaki aralık kapılardan Ali'yi gördü. Sırtı dönüktü ve etrafı kalabalıktı. Kim olduklarını anlayamadı ve bunu umursamadı. Cafer'e dönüp: "Sakın ona bir şey söyleme..." diye tekrar hatırlattı ve onun kucağındaki poşetleri de aldı ve üst kata çıktı.

*

Oda loştu; etrafta isteksizce yanan mumlar yeterince aydınlatmayı başarıyordu.

Kalın perdeler koyuydu.

Komutan Musa kısa ayaklı bir sehpanın hemen yanındaki kadife kaplı geniş koltuğa oturdu.

Dirsekleri dizlerindeydi.

Boynuna doladığı pamuklu kumaşla ıslak saçlarını kuruladı ve sıkıca yüzüne bastırdı.

Sessizliği açılan kapı ve yaklaşan ayak sesleri bozdu.

Kumaşı yüzünden uzaklaştırıp kapıya baktı.

Baysal yaklaştı ve:

"Birkaç mum daha yakmamı ister misiniz?" diye sordu.

Komutan Musa başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Efendim Abdul bin Kadr konuştu ancak sanırım fazla bir şey bilmiyor; görünen o ki hazine de tam takır! Hesapları incelemeyi tamamladık; dikkat çeken bir şey yok!"

Komutan Musa sadece dinledi; bakışları titreyen bir mum alevindeydi.

Alnına düşen bir tutam peçemi arkaya attı ve:

"Güzel!" dedi.

"Samarra'ya dönmek için hazırlanalım mı?" diye sordu Baysal.

Komutan Musa gözlerini kapadı ve göz kapaklarını ovuşturdu; alnındaki çizgiler derinleşti.

Derin bir nefes aldı.

"Belki bir süre kalabiliriz!" dedi.

Baysal onu ilk kez tereddüt ederken gördü; Bağdat'ta bir işleri kalmamıştı.

"Emredersiniz!" dedi sessizce ve dönüp bir adım attı; sonra aniden durdu.

Gözlerini kıstı ve sağ alt dudağını ısırdı.

"Evet!" dedi Komutan Musa. Bir şey söylemek istediğini anladı.

Baysal dönüp ona baktı: "Ben bir şey yaptım?" dedi.

Komutan Musa sağ eliyle boynunu kaşıdı:

"Ne?" dedi. Yüzüne bakmamıştı; bakışları hale mum alevindeydi.

"Şu pazardaki kadın!" dedi.

Komutan Musa döndü; Baysal ile göz göze geldi.

Mum alevi göz bebeklerindeydi ve Baysal derin bir nefes alıp:

"Ben, onu biraz araştırdım. Düşündüm ki..." dedi ve sustu.

Komutan Musa sessizdi, bakışlarını kaçırmadı.

"Ya da bilmiyorum... Ah, üzgünüm!" dedi Baysal ve başıyla onu selamlayıp odadan çıkmaya hazırlanırken:

"Baysal!" dedi Komutan Musa. Baysal döndü; tekrar göz gözeydiler.

"Kimmiş?" diye sordu.

Şehre dün gece girmişler. Zaim al Assad adında Farsi bir tüccar ile birlikte. Sanırım bir köle. Yahya bin Abd al Rahman bin Khatan'ın misafirleri! Şehrin ileri gelen tüccarlarından biri; Rashid Mağribi ve kim olduğunu henüz bulamadığımız bir ziyaretçileri daha varmış bugün."

"Mağribi?" dedi bu isim yabancı gelmemişti.

"O da çok nüfuzlu ve sağlam politik bağlantıları var ama aynı zamanda ticaret ile de uğraşıyor. Şüpheli bir durum yok yani... Pazarın girişinde köşedeki büyük binada kalıyorlar. Mavi büyük duvarları olan..."

"Adı neymiş?" diye sordu bu kez Komutan Musa.

"Bilmiyorum efendim! Belgeleri yok; muhtemelen bir köle!"

*

ÜÇ GÜN SONRA/ BAĞDAT

Baysal kapıyı usulca kapattı ve derin bir nefes aldı.

Düşünceliydi.

Elleri boynunda gezindi; dalgın bakışlarını bir bıçak gibi kesti Artun'un sesi:

"Komutanım, gidiyor muyuz?"

Başını hayır anlamında salladı Baysal.

Dar koridorda yürümeye başladılar.

Artun neden hala Bağdat'ta olduklarını anlayamıyor, ama sormaya pek de cesaret edemiyordu. Askerleri bahane ederek:

"Peki, ne kadar daha burada kalacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum Artun, bilmiyorum!" diyerek homurdandı Baysal ve durdu. Artun'da onunla birlikte durdu. Göz göze geldiler. Baysal'ın boş ve anlamsız bakışı onu ürküttü.

Aklından geçenleri anlamaya çalıştı, ama başaramadı.

"Birkaç asker al!" dedi ve yürümeye başladı Baysal.

Artun onu takip etti.

Hızlandılar.

Koridorun sonundaki telaşlı hali ve şatafatlı giysileriyle sırıtan Heysem'i görmezden gelip hızla ilerlediler.

Heysem'in gülüşü bir anda kaybolurken sesi koridorda çınladı.

"Komutan Baysal..." diyerek sesini tamamladığında Baysal ve Artun çoktan uzaklaşmışlardı...

"Lanet olası Türkler!" deyip söylendi ve doğruldu.

Hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

Sarayın bahçesine çıktılar.

Sıcaktı ve güneş tepede tüm ihtişamıyla parlıyordu.

Baysal gözlerini kıstı.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme Artun'un kafasını daha da karıştırdı, ama bir şey söylemedi.

Kendi aralarında sohbet eden askerlere seslendi; bir çırpıda yanında belirdiler. Hazırlanmalarını söyledi; hemen atları hazırlamak için dağıldılar.

Baysal keskin gözleriyle etrafı süzerken aklından geçenleri okuyabilmeyi diledi Artun.

Göz göze geldiklerindeyse bundan vazgeçti.

"Pazar yerine gidiyoruz!" dedi Baysal.

Artun başını salladı; başka bir detay vermeyeceğini bildiği için başka soru sormadı.

Baysal sarayın bahçesinde diğer tarafta kendisini süzen Arap askerleriyle göz göze geldi. Bakışları birbirine meydan okur gibiydi. Meraktaydılar. Neden hala burada olduklarını anlayamamanın verdiği tedirginlik Baysal'ı gülümsetti.

Atların gelmesi uzun sürmedi ve hemen yola koyuldular. Sarayın uzun dar yolunda ilerlerken hızlandılar; bunun diğer askerleri daha da meraklandırdığını bilmek keyfini daha da yerine getirdi.

Sarayın giriş kapısı büyük bir gürültüyle açılırken hızla toprak yola girdiler.

Toz bulutu etrafı kapladı.

Şehrin merkezine pazar yerine doğru hızla ilerlediler.

Yol boyunca halkın korku ve nefret dolu bakışları arasında ilerlediler ve pazar yoluna geldiklerinde yavaşladılar.

Köşe başında durup attan indiler.

Baysal başını sallayıp bir göz kırptı; Artun evi gözleyen askerleri görmek istediğini anladı ve hiçbir soru sormadan hemen uzaklaştı. Döndüğünde yanında iki asker daha vardı.

"Evet?" dedi Baysal. Daha çok bir soru gibiydi.

"Adam içerden hiç çıkmadı komutanım ama eve sürekli gelen giden birileri var... Kadın ise daha çok bahçede ya da balkonda... O da hiç dışarıya çıkmadı." dedi.

Baysal hoşnutsuz bir ifadeyle dudaklarını ısırdı, daha çok bilgi umut etmişti, ama yoktu.

Üstelik ne yapacağını ne yapması gerektiğini bilmiyordu ki bu en kötüsüydü.

Bildiği tek şey bu sorunu çözmediği sürece Bağdat'tan ayrılamayacaklardı.

"Dışarı çıkar çıkmaz haberim olacak!" dedi Baysal.

Askerler başlarıyla onayladı.

Baysal'ın bakışları etraftaydı. Her bir detayı aklına kazımak ister gibi dikkatlice izledi.

"Kaç kişiler?" diye sordu.

"Şu an sekiz kişi var evde!" diye cevap verdi asker.

Baysal sustu.

Bir süre oyalandılar.

Baysal düşünmeye çalıştı; sonra vazgeçti.

"Tamam, bir şey olursa, herhangi bir şey..."

"Hemen size haber vereceğim efendim!" diyerek onun sözünü tamamladı asker.

Baysal gülümsedi.

Tam atına binmek üzereyken gözleri aralanan kapıya takıldı.

Shahla ve Cafer gülümseyerek dışarı çıktılar.

Shahla omuzlarına düşen siyah örtüyü başına gevşek bir şekilde dolamıştı. Üzerinde ayak bileklerine değin inen işlemeli yeşil bir elbise vardı. Başındaki örtüyü düzeltti, ama yüzünü gizlemedi.

Saçları örtünün kenarlarından omuzlarına düşüyordu. Gözlerine kalın bir sürme çekiliydi ve yüzü bir ay gibi parlaktı.

Baysal heyecanlandı.

"Hemen dağılın! Hepiniz!" dedi. Yanında sadece Artun kaldı.

Askerler hemen dört bir yana dağıldı.

"Komutan Musa'ya haber verecek miyiz?" diye sordu tedirgin bir biçimde Artun...

"İstersen bir çiçek alalım, hatta bir şiir yazarsın onu da veririz!" dedi sertçe Baysal.

Artun sustu.

Bozulmuştu.

Pazar yerine giren ve etrafa gülücükler saçan Shahla'yı uzak bir mesafeden izlemeye başladılar. Gözleri etraftaydı.

"Peki, ne yapacağız? Daha da önemlisi ne yapmaya çalışıyoruz?" diye sordu Artun.

Baysal'ın öfkeli bakışları bile işe yaramadı ve bakışlarını onun üzerinden bir an bile çekmedi.

"Kadını izleyip rapor mu vereceğiz?" diyerek devam etti.

"Onu saraya götürmemiz gerekiyor!" dedi Baysal. Derin bir iç çekti, gözleri hala Shahla'nın üzerindeydi.

"Bu vahşi kadına komutanımız sizinle görüşmek istiyor mu diyeceğiz! Bunun onu ikna edeceğini sanmıyorum!" dedi Artun.

"Çok fazla dilin uzadı Artun, dikkat et onu keserim!" dedi Baysal.

Sert ve ciddiydi; bu Artun'u susturdu.

Bakışlarını kaçırdı ve o da Shahla'yı izlemeye başladı.

"Bir yol bulmaya çalışıyorum anlıyor musun?" derken yumuşamıştı Komutan Baysal.

"Alıp götürelim!" dedi Artun.

Baysal güldü.

"Ah!" dedi.

"Ne? Sen söyledin, alıp götürelim... Sonrası bizi ilgilendirmez!"

"Saçmalama!" dedi Baysal.

"O zaman tutuklayalım!"

"Tutuklamak mı?"

"Evet, daha doğal görünür! Madem onları görüştürmek, konuşturmak istiyorsun, istiyoruz, istiyor... Yeterince vakti

olacaktır... Ah, ya da boş verin..." Saçmaladığının farkındaydı Artun. Sustu.

Baysal ise bir adım gerisinde durdu ve kendinden emin bir şekilde:

"Tamam, onu tutuklayın!" diye emretti. Artun'un şaşkın bakışlarına aldırmadan ekledi: "Ben gidiyorum, onu saraya getirin, yanındaki adam kalsın, sadece kadın... Hemen!" dedi ve hızla uzaklaştı Baysal.

Artun arkasından söylenerek baktı öfkeyle; "Lanet olsun..." diye söylendi ve uzaktan kendisini isleyen askerlere yanına gelmelerini işaret etti gözleriyle...

Baysal atıyla çoktan uzaklaştığında askerler yanındaydı.

"Kadını tutuklayın!" dedi bir anlık bir sessizlikten sonra.

"Efendim!" dedi birisi...

"Kadını tutuklayın ve saraya getirin!" dedi ve hızla uzaklaştı Artun.

Askerler birbirine baktı anlamsızca ve kimden geldiği belli olmayan bir kısık ses hepsinin ortak görüşüydü: "Lanet olsun!"

Bakışlarını birbirlerinin üzerinden çekip Shahla ve Cafer'e çevirdiler.

İkisi de ortada yoktu.

Bu kez bir kez daha "Lanet olsun!" derken hepsi endişeliydi ve etrafı incelemeye başladılar.

Pazar yeri kalabalıktı. Ortalıkta koşuşturan çocuklar, tezgâhlarda ürünlerini beğendirmeye çalışan satıcıların rahatsız edici sesleri birbirine karışan yemek kokuları ve kafeslerdeki hayvanların çığlıkları birbirine karışıyordu.

"Üzerinde siyah bir şal vardı" dedi birisi...

"Bütün kadınların üzerinde benzer şey var!" diye bağırdı birisi.

"Fazla uzaklaşmış olamaz; birbirimizden çok fazla ayrılmayalım!" dedi asker ve kalabalığa daldılar.

Pazar yerindeki insanlar onları gördüğünde bir adım uzaklaşmaya onlara yol açmaya başladı. Bağdat halkı özellikle de Türk askerlerini pek sevmezdi, ama buna aldıracak durumları yoktu. Hatta kalabalığın kendilerinden biraz uzaklaşması görüş mesafelerini arttırdığı için mutlu oldukları bile söylenebilirdi.

Shahla kumaş satan bir tezgâhın önünde sıkı bir pazarlıktan sonra aldığı kumaşları Cafer'in kucağına yerleştirirken gülümsedi:

"Herkese senin gibi bir köle diliyorum Cafer!" diyerek ona takıldı.

"Ah, ne demezsin! Shahla, Allah aşkına bu daha ne kadar devam edecek?"

"Daha yeni başladık!" dedi Shahla ve satıcıya birkaç gümüş verdi.

Şalı başından omuzlarına düştü ve onu düzeltmeye çalışırken döndü ve bir askerle göz göze geldi.

Kim olduklarını anlamıştı; diğerlerinden farklı giyiniyorlardı.

Yüzleri daha beyaz ve gözleri daha küçüktü.

Yüzü asıldı; öfkeli bakışlarına engel olamadı.

Cafer ise tedirgindi ve oradan hemen uzaklaşmak gerektiğinin farkındaydı. Shahla'nın koluna girdi ve askere gülümsedi.

Diğer askerler bir anda etrafını sardı.

Cafer Shahla'yı sürüklercesine götürmek isterken askerlerden birini tok sesiyle irkildi:

"Kâğıtlarınızı görmek istiyorum bayan!" dedi.

Cafer atıldı: "Efendim, şu an yanımızda değil ama hemen sokağın başında..." sözünü tamamlamasına izin verilmedi. Askerlerden ikisi hızla Cafer'i kollarından tutup uzaklaştırdı...

Shahla sessizdi.

Sakin görünmeye çalışsa da başının belada olduğunu hissetti.

"Yanımda değil!" dedi.

"O zaman bizimle gelmek zorundasınız!" dedi asker ve Shahla'yı kolundan tuttu.

Shahla sertçe kolunu çekti; şalı omuzlarına düştü ve saçları dağıldı.

Öfkeyle bağırdı:

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Shahla merak etme, bir şey olmayacak!" diye bağırdı uzaktan Cafer.

"Asker adını tekrarladı:

"Bayan Shahla! Bizimle geliyorsunuz!" Cafer askerlerle boğuşurken etraftan hiç kimsenin onlara yardım etmemesi Shahla'yı incitti. Herkes tüm işini gücünü bırakmış izliyor, ama hiçbir şey yapmıyordu. Göz göze geldiği birkaç kişi ise sadece bakışlarını kaçırıyordu. Yine de onlara kızamadı. Düşünmeye çalıştı; daha fazla dikkat çekmemeliydi. Cafer ile göz göze geldi ve ona göz kırptı.

"Nereye?" diye sordu Shahla.

"Saraya!"

"Sizce gerçekten tehlikeli birine mi benziyorum?" diye sordu askere ve cevap vermesini beklemeden devam etti. "Tamam, gidelim!"

Askerler şaşırdı; bu kadar kolay olabileceğini düşünmemişlerdi.

Shahla'nın aklından geçen tek şey ise onları evden ve Ali'den uzak tutmaktı. Ev birkaç adım ötesindeydi ve sakin bir şekilde onları ikna edebilirdi, ama bu riski almadı. Onu bir şekilde çıkaracaklarını biliyordu ve itiraz etmeden askerleri izledi.

*

Cafer nefes nefeseydi. En çok da Ali'den çekiniyordu. Ne diyecekti ne diyebilirdi.

Kafası karmakarışıktı.

Bir yandan da Shahla için endişeleniyordu.

Bahçe kapısı açtığında durup soluklandı. Ağır adımlarla ilerledi ve kapının önünde durdu.

Herkes içerideydi, Ali'den önce Muhammed'i görmeyi diledi.

Kapıyı usulca açıp salondan geçti ve çalışma odasının aralık kapısından içeriye baktı. Ali'nin sırtı dönüktü. Büyük oval masanın üzerindeki kâğıtları inceliyordu. Muhammed tam karşısındaydı ve Rashid Mağribi ona bir şeyler anlatıyordu. Yahya ve Rashid Karmati'nin de tüm dikkati Ali'deydi.

Muhammed ile göz göze geldi ve fark ettirmeden dışarı çıktı. Muhammed bir sorun olduğunu anladı ve kimseye bir şey belli etmemeye çalışarak odadan dışarı çıktı.

Kapıyı kapattı ve birkaç adım ilerisinde endişeli gözlerle bakan Cafer'e yaklaştı:

"Ne oldu?" dedi. Sessiz konuşmaya çalıştı, ama kocaman siyah gözleri büyüdü. Cafer'in vereceği cevaptan korkar bir hali vardı.

"Shahla'yı tutukladılar!" dedi Cafer.

"Ne demek tutuklardılar? Kim, nasıl, niye?" dedi. Endişe yerini öfkeye bırakmıştı.

"Türk askerleri..."

Muhammed ellerini iki yana açtı; anlam vermedi.

Cafer devam etti:

"Bir tezgâhın önündeydik, birdenbire ne olduğunu anlamadık... Kâğıtlarını sordular, yoktu ve götürdüler!"

"Neden buraya gelmedin? Kâğıtlar burada!"

"Onları buraya getirmek istemedi sanırım. İtirazsız gitti! Ona nasıl söyleyeceğiz?" dedi yalvarırcasına...

"Lanet olsun!" dedi Muhammed, bilmiyordu. "Onu çıkarmak sorun olmayacaktır; Rashid bu işi halleder, ama Ali'yi nasıl oyalayacağız?"

Ali'nin "Geldiniz mi?" diyen sesiyle irkildiler. Kapıyı öylesine sessizce açmıştı ki ikisi de fark etmemişti. Muhammed ani bir hareketle döndü.

Cafer ise suçluluk duygusuyla gözlerini kaçırdı.

"Shahla nerede?" diye sordu Ali gülümseyerek. Gülüşü yüzünü aydınlattı ve gözleri parlıyordu.

Sessizlik hoşuna gitmedi; gülümsemesi dondu ve eliyle sol kaşını kaşıdı.

Daha tok ve soğuk bir ses tonuyla bir kez daha sordu:

"Shahla nerede Cafer?"

Yahya, Rashid Karmati ve Rashid Mağribi arkasında belirmişti.

Onlarında bir sorun olduğunu anlaması uzun sürmedi.

"Ali... Onu tutuklamışlar!" dedi sessizce Muhammed. Cafer'in yüzü yerdeydi, ona bakacak cesareti yoktu.

Ali bir an tüm odanın sallandığını hissetti; ya da kendisiydi emin olamadı. Göğsünün tam ortasında topraktan fışkıran bir su gibi

tarifsiz bir acı tüm gövdesini kapladı. Nefes almakta zorlandı. Eliyle göğsüne bastırdı.

Rashid Mağribi kolundan tuttu.

Muhammed hemen yanına koştu ve iki eliyle Ali'nin yüzünü avuçladı.

"Bunun seninle bir ilgisi yok! Ali anlıyor musun? Bunun seninle bir ilgisi yok. Kim olduğunu bilmiyorlar. Kim olduğumuzu bilmiyorlar!" dedi.

Ali sessizdi. Bakışları boş ve anlamsızdı.

Ruhu bedenini terk etmişçesine hafifti.

Nefes almakta zorlanıyordu ve göğsünde büyüyen bir acı vardı. Muhammed beyaz gömleğini yırttı, onu hemen bir adım ötedeki merdivenlere oturttu. "Su getirin" diye bağırdı ve Yahya koştu. Cafer yaklaşmaya cesaret edemedi. Gözleri yaşla doldu. Buna aldırmadı bile sadece onun iyi olması için dua etti...

Yahya su testisiyle bir çırpıda geldi ve Muhammed onun yüzünü, boynunu, göğsünü ıslattı.

"Benim yüzümden..." diye fısıldadı Ali.

Muhammed testiyi Yahya'ya uzatıp tekrar onun yüzünü avuçladı.

"Sana söyledim, senin kim olduğunu bilmiyorlar... Ne olduğunu öğreneceğiz! Sadece sakin ol. Onu oradan çıkaracağız!"

"Yine aynı şey... Benim yüzümden!" dedi Ali. Sayıklar gibiydi, Muhammed'i duymuyor ya da duymak istemiyordu. Bakışları boşlukta kaybolmuş gibiydi ve aynı sözcükleri tekrarlıyordu.

Bu kez Rashid Mağribi yaklaştı. Üzgün ve şaşkındı.

Ali'ye doğru eğildi. Sesi yumuşak ve sakindi:

"Sana söz veriyorum onu oradan çıkaracağım... Ne olduğunu bilmiyorum, ama sana söz veriyorum Ali!" dedi.

Ali doğrulmaya çalıştı Cafer'e döndü:

"Nereye götürdüler?" dedi. Cafer'i suçlayan en ufak bir ifadesi yoktu. Sadece bilmek istiyordu.

"Saraya..." dedi Cafer.

"Kim? Kimler?" diye sordu bu kez Rashid Mağribi.

"Türk askerleri! Belgelerini, kâğıtlarını sordular. Yanımızda değildi! Shahla onları buraya getirmek istemedi, senin için tehlikeli olabilir diye düşündü sanırım ve onlarla gitti..."

Ali başını arkaya attı, bu içini daha da acıttı.

"Bu çok ilginç!" dedi Rashid Mağribi. "Türk askerleri olduğuna emin misin?"

Başını evet anlamında salladı Cafer.

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" dedi Yahya. O da anlam verememişti.

"Tartışma filan mı oldu?" dedi Muhammed.

"Hayır, hiçbir şey... Her şey birdenbire oldu!"

"Ali merak etme... Ben hemen gidiyorum, onu alıp getireceğim..."

"Ben de geliyorum" dedi Rashid Karmati.

Ali doğrulduğunda Yahya onu durdurdu.

"Ali hayır, Rashid ve ben gidiyoruz. Buradan çıkamazsın! Senin gelmen risk... Hem senin hem onun için. Bırak bu işi biz çözelim.

"Olmaz!" dedi Ali.

"Bana güven!" dedi Yahya. Ali elini onun boynuna doladı.

"Burada böylece bekleyemem! Anlıyor musun?"

"Üzgünüm dostum, bekleyeceksin!" dedi Rashid Mağribi ve Yahya ile birlikte hızla uzaklaştılar.

Muhammed, Cafer ve Rashid Karmati'nin Ali'yi durdurması çok güç oldu...

*

Baysal kapıyı aralayıp içeri baktı; Komutan Musa odada değildi.

Masanın üzerindeki tüm kitaplar ve kâğıtlar son derece düzenliydi; gözleri odada gezindi. Loştu.

Sıcak bir esinti çiçek kokularını odaya doldururken bir yandan da perdelerini havalandırdı.

Onun balkonda olabileceğini düşündü. Tam bir adım atmıştı ki Komutan Musa perdelerin arasından süzülüp odaya girdi.

Elinde küçücük kulpsuz bir fincandan sert kahve kokusu yayıldı odaya.

Üzerindeki beyaz gömlek pantolonunun üzerindeydi ve kuşağını bağlamamıştı.

Kısık gözleriyle Baysal'a baktı.

Saçları ve sakalı iyice kısaltılmıştı; gözleri yorgundu.

Uykuyla vakit harcamadığını iyi bilirdi, ama ne zamandır uyumadığını tahmin edemedi.

"Komutanım" dedi.

"Baysal!" deyip masasına geçti ve oturdu. Kahve fincanı avuçlarındaydı.

"Sizi görmek isteyen biri var!" dedi Baysal.

Komutan Musa belli belirsiz gülümsemesine anlama veremedi, ama:

"Kimseyi görmek istemiyorum" dedi. Sesi net ve kararlıydı. Kahvesinden bir yudum aldı.

"Bence onu görmek isteyeceksiniz!" dedi. Ve gülüşünü gizleme gereği duymadan özgür bıraktı.

Komutan Musa arkasına yaslandı. Bakışları Baysal'ın üzerindeydi ve sol dudağını hafifçe ısırdı.

Hiçbir şey söylemedi; Baysal'ın devam etmesini bekledi.

Baysal yaklaştı: "Pazardaki kız burada!" dedi.

Komutan Musa kısa bir sessizliğin ardından derin bir nefes aldı, ama yerinden kımıldamadı.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Baysal biraz ürktü.

Tedirginliği sesinde yankı buldu.

"Ah..." dedi. Bunun onun hoşuna gideceğini düşünmüştü, ama şimdi aklı daha karışmıştı.

Komutan Musa donuk bakışlarını çekmemiş ama hala hiçbir şey söylememişti.

Doğruldu, masaya doğru yaklaştı. Gözleri bir an boşlukta gezindi ve:

"Burada mı?" dedi sesi titreyerek.

"Kapıda!" dedi Baysal.

Komutan Musa ayağa kalktı. Telaşlı ve heyecanlıydı. Baysal derin ve rahat bir nefes aldı.

"Neden? Nasıl?" dedi Komutan Musa.

Daha çok kendi kendisiyle konuşur gibiydi. Masanın etrafında dolaştı, ama bakışları Baysal'ın üzerindeydi.

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Aslında onu tutukladık!" dedi Baysal mahcup bir şekilde.

Kahve Komutan Musa'nın genzine kaçmıştı ve öksürmeye başladı.

Yüzünün rengi bir anda değişince Baysal biraz endişelendi. Bir şey yapmak ve söylemek istedi, ama sadece sessizce ona yaklaştı.

"Ne yaptınız?" dedi öksürmesi durmuş, nefesini kontrol etmeye başlamıştı.

"Düşündüm ki..." uygun kelimeleri bulmakta zorlanıyordu ve "Yani aklıma başka bir şey gelemedi..."

"Onunla ne konuşacağım?" dedi Komutan Musa... "Ne diyeceğim?"

Baysal onu daha önce hiç böyle görmediğini düşündü. Genç âşık bir delikanlı gibiydi. Şaşkın, ne yapacağını bilmez ve heyecanlı.

Ve içindeki mutluluğu hissetti.

Bu onun için yeterliydi.

"İçeri alayım mı?" diye gülümsedi.

"Hayır, evet, hayır, bekle..." dedi Komutan Musa.

Baysal durdu.

"Sen de burada kal! Ya da kalma... Neyse ben sana söylerim..."

Baysal gülümseyerek kapıya yöneldi.

Komutan Musa seslendi:

"Baysal!" Baysal döndü.

"Neden tutukladınız? Yani hangi sebepten?"

"Belgeleri yanında değildi, kim olduğunu ispat edemiyor! Shahla!"

"Shahla" diye tekrarladı Komutan Musa. Sonunda adını öğrenmişti ve dudaklarının kenarında ince bir gülümseme belirdi.

Baysal bunu kaçırmadı. Ender zamanlarda gülerdi ve onu da gülümsetti.

Baysal kapıyı açtığında Shahla'nın öfkeli bakışlarından ürktü ve ona yol verdi.

Shahla şalı omuzlarına dolamıştı.

Ağır adımlarla ve dimdik ilerledi.

Başını kaldırdığında Komutan Musa ile karşılaştı.

Ayaktaydı ve ellerini belinin arakasında kenetlemişti.

Soğukkanlı ve hissiz bir yüzü vardı.

Shahla gözlerini kıstı ve onun pazardaki adam olduğunu anladı.

Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle kendi kendine bir şeyler fısıldadı.

Ama bakışlarını onun üzerinden çekmedi.

Bir süre sessizlik oldu.

İkisi de bakışlarını çekmedi.

Komutan Musa Baysal'a Türkçe gidebileceğini söyledi. Onun ne söylediğini anladığını hissetti.

Baysal kapıya doğru ilerlerken tekrar Shahla ile göz göze geldi.

"Türkçe biliyor musun?" diye sordu.

"Biraz" dedi Shahla.

Baysal odadan çıktı.

"Benimle konuşmak istediğini söyledi..." dedi Komutan Musa.

Shahla gözlerini kaçırarak:

"Belgelerim olmadığı için beni tutukladılar, adi bir suçlu gibi... Ve neden burada olduğumu da bilmiyorum."

"Seni tehlikeli bulmuş olmalılar!" dedi Komutan Musa. "Kim olduğunu ispat edemiyormuşsun!"

Shahla:

"Eğer beni bırakırsanız kısa bir süre sonra size belgeleri getirebilirim..."

Onlarla eve, Ali'nin yanına gitmek istemiyordu. Onu riske atmaktansa zindanda kalmayı tercih ederdi.

"Nerelisin?" diye sordu Musa.

Shahla bir an duraksadı ve "Esfahan" dedi.

"Köle misin?"

"Evet!" dedi ve gözlerini kaçırdı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi Komutan Musa.

Shahla başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Nasıl?" dedi.

"Nefret dolu!" Yüzü bir kaya gibi sertti Komutan Musa'nın. Tüm bedeninde bir nehir gibi akıp giden bu çok yabancı duyguyu kamuflaj için seçtiği bir yoldu ya da sadece.

Heyecanını gizlemek için ellerini gizlemişti.

"Çünkü birkaç gün önce neredeyse ölüyordum ve bugün tutuklandım. Size nasıl bakmamı istersiniz?" dedi.

Tüm bedeni ve bakışlarıyla ona meydan okur gibiydi.

Korkunun zerresi yoktu.

Gereğinden fazla nazik olduğunu düşündü, hatta.

"Sadece tatsız bir kazaydı, çocuk birden önüme atladı..."

Shahla Farsça söylenmeye başladı. Gergin ve sinirliyken hep yaptığı gibi hızlı ve sessizce kendi kendine konuştu.

"Farsça biliyorum!" dedi Musa.

Sesi sertti ve söylediklerinden hoşlanmadığı belliydi.

Shahla sustu.

Bakışlarında ise en ufak bir pişmanlık yoktu.

"Farsça, Arapça, Türkçe hangi dilde istersin! Siz ahmak askerler her şeyi siz bilirsiniz ve en güçlü sizsiniz öyle değil mi? İstediğinizi tutuklar, istediğinizi ezer, istediğinizi öldürürsünüz!" diye bağırdı Arapça...

"Öyle olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Onun da sesi yüksekti.

"Öyle olduğunuzu biliyorum!" Shahla'nın gözleri nefretle parladı.

Komutan Musa gözlerini ayırmadan ona baktı.

"Bunun başka bir nedeni var değil mi?" dedi.

Shahla bakışını kaçırdı.

Komutan Musa devam etti:

"Öfke ve nefret arasındaki farkı bilirim; benden neden nefret ediyorsun?" sesi daha yumuşak; aklı karışıktı.

Shahla derin derin soludu; cevap vermedi.

"Buradan gitmek istiyorum! Pazarda alışveriş yapıyorum ve beni hiç neden yokken tutukladılar. Hiçbir neden yokken ve burada kendimi savunmaya çalışıyorum..." dedi ellerini öfkeyle havaya kaldırdı.

"Belgelerin yokmuş!" dedi Komutan Musa. Konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındaydı.

"Kim belgelerini yanında taşır ki?" diye söylendi." İkisi de sustu.

Shahla daha fazla ortamı germeden derin bir nefes aldı ve:

" Bakın komutan" deyip bir adım daha yaklaştı Musa'ya.

"Ben bir hırsız ya da kaçakçı değilim. Bunu siz de biliyorsunuz..."

"Nedenini açıkladıktan sonra gidebilirsin!" dedi Komutan Musa.

"Askerleri sevmem!" dedi Shahla.

"Neden?"

Shahla alaycı bir şekilde güldü. Ama Komutan ısrarcıydı.

"Halife için yapmayacağınız hiçbir şey yok! Ve para için!"

"Para için?" Komutan Musa iyice yaklaştı.

"Öyle!" dedi Shahla en ufak bir tereddüt ya da korku yoktu gözlerinde.

"Bu topraklar kontrol edilmezse neler olabileceğini göremiyor musun?"

"İnsanları katlederek mi? Çocukları, kadınları, erkekleri?"

"Ne ben ne askerlerim hiçbir çocuk ve kadın öldürmedi!" dedi Komutan Musa.

"Ah, güzel! Babalarını öldürmek yeterli değil mi? Nerede yaşıyorsun sen? Sevdiğim herkes vahşice öldürüldü benim!" sesi tüm odada yankılandı.

"Neden bahsediyorsun?" dedi gözleri kısıktı.

"Neydi adı? Ah, evet. Afşin! Gurur duyuyor olmalısın... Binlerce insanı öldürüp o çok sevgili halifeniz için yakalayıp getirmişti değil mi?

"Babek!" dedi Komutan Musa.

"Babek!" diyerek tekrarladı Shahla. "Ve ödülü müthişti, sonunda o da öldürüldü değil mi? Hem de halifenin emriyle!" Bu kez sesindeki alaya aşağılama eklenmişti.

"O bir isyandı!"

"O bir özgürlük mücadelesiydi! Babek bir kahramandı hep öyle kalacak! Afşin ise sonsuza dek bir hain ve acımasız bir katil olarak hatırlanacak!"

Komutan Musa can evinden vurulmuş gibiydi. Dudaklarını öfkeyle ısırdı; öfkesini kontrol etmeye çalıştı.

"Türklerden nefret ediyorsun!" dedi Komutan Musa.

"Saçmalama! Komutan Tarkan Babek'in komutanıydı, Babek ise yarı Türk'tü! Onurlu ve cesur adamlardı. Diğerleri gibi değildi!"

"Babam, Boğa, Afşin'in komutanlarından biriydi!" diyebildi sadece.

Shahla'nın gözleri daha da nefret doluydu:

"Belki de büyük babamı öldüren babandı!" dedi.

"Belki de babamın sırtındaki oku büyük baban atmıştı!" diye cevap verdi Komutan Musa.

"Sizin olmayan topraklarda efendi görünümlü köleden başka bir şey değilsiniz! Hiçbir zaman olmayacaksınız!"

"Kendi topraklarımızdan nasıl sürüldüğümüzü unutuyor gibisin? Zorla, acımadan, acılar içinde! Bunu biz mi istedik! Ha? Sence biz mi istedik? Daha birkaç gün önce neredeyse üç yüz çocuk buldum, yolda... Satılmış, aç bırakılmış, dövülmüş, aşağılanmış Türk çocukları! Kim yaptı? Onları kim köle etti, senin ataların..."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Shahla.

"Tüm kötülüğü Arapların yaptığını mı sanıyorsun? Yoksa uzak tarihinizdeki gibi "ölümsüzler" misiniz?"

"Bu yaptığınız kötülükleri mazur göstermez!"

"Ne gösterir peki? Biz sadece ayakta ve hayatta kalmaya çalıştık! Bilmediğimiz topraklara getirildik, hayatta kalmaya çalıştık... Ne kimsenin kölesi olduk ne de başka bir şey! Senin o Babek dediğin kahramanının yakıp yıktığı köylere ne demeli? Katlettiği insanlara..."

Shahla cevap vermedi.

"Birini öldürmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye devam etti Komutan Musa.

"Kolay olmadığını biliyorum!" dedi eliyle Musa'nın göğsüne dokunup onu hafifçe itti.

"Demek birini öldürdün?" dedi Komutan Musa.

"Yedi kişi!" dedi Shahla gözlerini kısarak.

"Ne hissettin?

Shahla cevap vermedi.

Bu kez sesi daha sertti:

"Ne hissettin?" diye bağırdı. Cevap gelmeyince:

"Hiçbir şey! Hiçbir şey hissetmedin!" diye kendi cevapladı bir an durdu ve: "Elbette üzüldüm!" dedi Shahla.

"Ah, üzüldün demek. Onlar zannettiğin kadar kötü müydü? Bir aileleri yok muydu? Karıları, çocukları... Bunları düşündün mü? Hayır! Çünkü onu tanımıyordun ve bu seni rahatlattı. Öldürdüğün kişiyi tanımamak seni rahatlattı; yoksa vicdan azabı mı çekerdin? Yapamaz mıydın? Unutmak zor olurdu değil mi?

"Bazen başka seçeneğin olmaz!" diye bağırdı. Sesi kırık ve acı doluydu. Gözlerinde birkaç damla birikti, ama akmadı.

"Haklısın, bazen başka seçeneğin olmaz! Ya sen hayatta kalacaksındır ya da o! Kendinden yana olduğun için seni kim suçlayabilir ki?"

Shahla başını eğdi.

Komutan Musa'nın bakışlarıysa üzerindeydi, hissediyordu.

"Bu dünya böyle! Acımasız... Onları eğittiğim için onları bir köleden asker yaptığım için sakın suçlu hissetmemi bekleme! Aksine bununla gurur duyuyorum... Tüm dünyayı değiştiremem, ama bazılarını kurtarabilirim!"

Shahla'nın dalgın ve üzgün bakışlarına anlam veremedi. Bekledi.

"Baban isyanda mı öldü?" dedi Shahla. Başını kaldırıp ona baktı.

"Hayır!" Komutan Musa bu soruyu beklemiyordu. Tüm öfkesi kaybolmuştu.

"Şanslıymışsın!"

Odada bir süre sessizlik oldu.

Shahla:

"Birkaç gün içinde bu lanet şehirden gideceğiz; söz veriyorum komutan bir daha asla karşılaşmayacağız! Şimdi gidebilir miyim?" dedi sesi yumuşaktı ve onun gözlerinin içinde baktı.

Komutan Musa öylece hareketsiz ve sessiz bir şekilde durdu.

Bakışlarını onun üzerinden çekmedi.

Shahla'nın sözleriyse beyninde yankılandı:

"Söz veriyorum bir daha asla karşılaşmayacağız" derken içinde soğuk ve sert bir rüzgâr esti.

"Baysal!" diye seslendi.

Kapı bir anda açıldı ve Shahla rahat bir nefes aldı. Bir adım geri gitti.

Buradan bir an önce çıkmak istiyordu. Bir an önce Ali'ye kavuşmak ve bir an önce bu şehri terk etmek...

Musa'nın "Onu zindana atın!" emriyle şoke oldu. Aniden tekrar Musa'ya döndü.

"Bunu yapamazsınız. Bunu yapmaya hakkınız yok! Lanet olsun, gidebileceğimi söylemiştin... Sebebini söylersen gidersin dedin!" diye bağırdı.

Baysal kapıda şaşkın ve anlamsız gözlerle komutanına baktı.

"Efendim..." dedi.

"Onu zindana at!" diye tekrarladı Musa.

İçeri giren iki asker Shahla'nın koluna girdi ve onu odadan sürüklemeye başladılar.

Shahla: "Seni aşağılık herif, lanet olası züppe! Bunu sana ödeteceğim. Bunu sana ödeteceğim!" diyerek bağırdı Farsça. Onun ne söylediğini anlıyor olduğunu bilmekten hiç çekinmedi. Koridorda sesi neredeyse tüm sarayı inletti. "Bırak kolumu, zindanda kalamam, karanlıkta kalamam. Lanet olsun zindanda kalamam!"

Sesi yavaş yavaş uzaklaştı ve kayboldu.

Baysal:

"Efendim bence bu iyi bir..." sözünü tamamlamasına izin vermedi Komutan Musa.

"Sadece bir süre Baysal. Bir süre. Kafamı toplamam lazım. Onun sakinleşmesi lazım. Anlaşıldı mı?" deyip ona döndü.

Baysal başını salladı.

İşlerin çığırından çıkmaya başladığını anladı ve artık yapabileceği bir şey yoktu.

Sessizce odadan çıkmaya hazırlanırken Komutan Musa seslendi.

"Yanına kimse yaklaşmayacak. Ve nazik olunacak. O olmasa bile! Onu almaya gelen olursa da ..."

"Emredersiniz komutanım!" dedi Baysal ve odadan çıktı.

Musa kapının kapanmasıyla birlikte derin bir nefes aldı. Çalışma masasının hemen yanındaki oymalı sehpanın üzerindeki geniş su çanağında avuçlarına doldurduğu suyu sertçe yüzüne çarptı.

Saçlarını ıslattı.

Shahla'nın meydan okuyan bakışları gözünün önünden gitmiyordu.

Onu bir daha görememek fikri ise dayanılmazdı.

Bir şeyler düşünmeliydi; kafasını toplamalıydı.

Gözleri anlamsızca etrafta gezindi ve kapının yakında yerde parlayan bir şey dikkatini çekti. Ne olduğunu anlayamadı; yaklaştı.

Bir kolye olduğunu anlayınca eğildi ve eline aldı. Shahla düşürmüş olmalıydı.

İnce altın bir zincirin ucuna takılı beyaz bir inci tanesiydi.

Gülümsedi.

Masanın yanına gitti ve üst çekmeceyi açıp özenle oraya bıraktı.

Neredeyse iki gündür dışarı çıkmamıştı.

Biraz hava almalıydı.

Düşünmek ve ne yapacağına karar vermek için dışarıya çıkmaya karar verdi.

Üzerini değiştirmedi, kuşağını bağlamadı. Oda onu boğuyordu ve bir an önce dışarı çıkmak istedi ve çıktı.

Baysal kapıdaydı.

Şaşkın gözlerle ona baktı.

Saçları ve yüzü ıslaktı.

Kuşağını bile bağlamamıştı.

Musa bir an Baysal ile göz göze geldi, ama durmadı hızla koridorda ilerledi. Baysal onu takip etti.

Ona yetişmekte zorlandı.

Sarayın çıkış kapısına geldiklerinde iki asker daha onlara yetişti.

Musa Heysem'in rahatsız edici sesiyle durdu: "Komutan Musa!" diye seslendi ve hızla yanına yaklaştı.

Musa önce ona baktı, ama asıl dikkatini çeken Heysem'in birkaç adım ötesinde duran adamlardı. Onları tanımıyordu, ama bunun Shahla ile bir ilgisi olduğunu hissetti. Keskin ve kısık gözleriyle Heysem'e baktı. Tek kelime etmedi. Ne söyleyeceğini merak etti ve bekledi.

Baysal ve diğer askerlerde tetikte bekledi.

"Komutan Musa, sizinle konuşmam gereken bir acil durum var!" dedi Heysem sahte gülümsemesiyle...

Komutan Musa dudaklarını ısırdı; bir an önce konuşmasını ister gibi sert bir bakış attı.

Heysem çok fazla uzatmadan konuya girdi.

"Askerler bugün bir kadını tutuklamış ve..." Komutan Musa konuşmanın devamını dinlemeden hızla yoluna devam etti. Baysal ve diğerleri onu izledi.

Heysem ardından seslendi:

"Komutan Musa..." ama onlar çoktan saraydan çıkmışlardı bile...

Rashid Mağribi hızla Heysem'e yaklaştı.

Endişeliydi.

"Tanrı aşkına ne oluyor?" dedi.

"Ah, bir bilsem!" dedi Heysem.

Yahya yaklaştı; öfkeliydi.

"Heysem o köle çok değerli, onu hemen almamız gerekiyor!" dedi.

"Ah, tamam. Tamam. Biraz izin verin düşünmem gerekiyor! Nerede olabilir?" kendi kendine söylendi.

Kapıdan içeri giren Arap komutanlardan birini gördü ve hızla yanına koştu. Hararetli bir şekilde bir şeyler konuştular.

Rashid ve Yahya endişeli gözlerle birbirlerine bakıyordu.

Rashid: "İçimde çok kötü bir his var!" dedi fısıltıyla Yahya'ya.

"Eğer onu buradan çıkaramazsak her şeyi unut Rashid! Her şeyi! Ali bir kez daha böyle bir olayı kaldıramaz!" dedi.

İkisinin de bakışları Heysem ve konuştuğu Arap komutandaydı.

Heysem komutanın yanından uzaklaşıp yanlarına yaklaştı. Yüzü asık adımları yavaştı."Ne?" dedi Rashid Mağribi.

"Ah, onu çıkartmak pek de kolay olmayacak!" dedi Heysem.

"Lanet olsun, ne demek bu. Belgelerini getirdik!" dedi Yahya.

"Komutan Musa onun yanına kimsenin yaklaşmayacağını emretmiş. Türk askerleri koruyor, oraya kimse giremez, yani!"

Rashid öfkeyle güldü: "Ne demek giremez!"

Heysem derin bir ah çekti."Bir yolu olmalı" dedi Yahya.

Heysem başını umutsuzca salladı.

*

Shahla demir kapının sertçe kapanmasıyla birlikte söylenmeyi bıraktı.

Karanlık ve havasızdı. Zindanda ağır bir koku taş duvarlara sinmiş gibiydi. Kapının altından sızan ışık zindanı aydınlatmaya yetmiyordu.

Sırtını demir kapıya yasladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Derin derin nefes almaya çalıştı.

"Sakin ol, sakin ol..." diye telkinde bulundu kendine.

Gözlerini kapadı ve Ali'yi düşündü.

Kollarıyla bedenini sımsıkı sardı; ona sarıldığını düşündü.

Kulaklarını sağır edercesine sessizdi.

Boşlukta kaybolmuş gibiydi.

Nereden geldiğini bilemediği bir esinti hissetti.

Kalbi daha hızlı çarpmaya başladığında daha derin nefes almaya başladı.

Gözleri sımsıkı kapalıydı.

Elleri titremeye başladığında bir boşlukta hızla kayıp gider, rüzgârda savrulur gibi güçsüz ve savunmasız hissediyordu.

Kızıl çölü düşündü.

Ali'yi ilk gördüğü anı...

Sesini, ona sarılışını, kokusunu...

Gözbebeklerinde biriken yaşlar süzülüp yanağını ıslattı.

Büyük annesinin sesini duydu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Güneş gibi parlayan yüzü bir anda içindeki tüm karanlığı aydınlattı.

Saçlarını okşayıp yüzüne dokunduğunu hissetti.

Anlattığı büyüleyici hikâyeleri anımsadı ve rüzgârda hışırdayan yaprakların sesini duydu.

Gülümsemeye devam etti.

Sessizdi.

Akşama doğru baygın kokularını hesapsızca etrafa sunan çiçekleri düşündü.

Biraz rahatladı ve gözlerini araladı.

Zindan kapkaranlıktı.

Dizlerini kendine çekip gözlerini yine sımsıkı kapattı.

Çığlıklar beyninde yankılandı.

Duymamak için elleriyle kulaklarını kapattı, ama bir işe yaramadı.

Kalbi göğsünden fırlayacak kadar hızlıydı ve nefes almakta zorlandı.

Bu kez titreyen sadece elleri değil tüm bedeniydi.

Etrafta koşuşturan insanların arasındaydı ve hızla köye yaklaşan atlıları gördü.

"Kaçın, saklanın!" diye bağıran erkekler, kadınlar ve çocuklar arasında öylece donakalmıştı.

Büyükannesi yaklaşıp onu kucakladı ve insanları adeta yararcasına koşmaya başladı.

Birkaç kez sendeledi, ama düşmedi.

Evin arka bahçesindeki kuyunun başına götürdü.

Gözlerinde hiç korku yoktu, her zamanki gibi şefkatliydi ve gülümsüyordu.

"Shahla, dışarıda her ne olursa olsun asla sesini çıkarmayacaksın. Asla ağlamayacaksın. Bana söz ver!" dedi.

Başını salladığını hatırladı ve ne olduğunu anlayamadığını...

Büyük annesi bir bıçak uzattı: "Bu yanında kalsın!" dedi.

Elleriyle yüzünü avuçlayıp onu öptü ve sarıldı.

Kuyunun ipine bağlı büyük tahta kovaya onu oturttu ve yavaşça kuyuya indirdi.

Beline kadar ıslanmıştı ve duvarlar simsiyahtı.

Sadece kuyunun başından gelen biraz ışık ve büyükannesinin endişeli yüzünü anımsadı.

İpi kovayla birlikte yukarıya çekti ve kuyunun ağzını çok az açık kalacak şekilde kapattı.

Titriyordu.

Su soğuktu, ama bunun suyla bir ilgisi yoktu.

Kısa bir süre sonra çığlıklara kılıç sesleri eklendi.

Nal sesleri her yerdeydi.

Kulaklarında sadece büyük annesinin sözleri vardı.

Söz vermişti.

Hiç sesini çıkarmadı.

Gözyaşlarını sildi, ama hıçkırmadı.

Sesler, çığlıklar, nal seslerine yanık kokusu eklendi.

Ve sonra nal sesleri yavaş yavaş uzaklaştı.

Sessizliği bozan tek şey yanan ateşin çıtırtılarıydı ve duman kuyuya sinmeye başlamıştı.

*

Komutan Musa şehirden epeyce uzaklaştı; tepelere doğru at sürdü.

Rüzgâr yüzüne her çarpışında içinde bir serinlik hissetti.

Aklında sadece Shahla'nın simsiyah gözleri vardı.

Baysal ve diğer askerler onu izledi; ona yetişmeleri mümkün olmadı, ama takip ettiler.

Bir yamacın tepesine ulaştığında yavaşladı ve atının başını okşayarak durdurdu; derin bir nefes aldı ve etrafı izledi.

Şehir uzakta gibiydi, olduğundan çok daha küçük görünüyordu ve sessizdi.

Diğer askerler de durdu, ama sadece Baysal ona doğru yaklaştı.

Göz göze geldiler. Komutanını daha iyi görmek onu mutlu etti.

Bir şey söylemedi; atlarından inmediler.

Komutan Musa fısıldar gibi: "Neden öyle dedi sence?"

Baysal neyi kastettiğini anlamadı; gözlerini kıstı.

"Karanlıkta kalamam, zindanda kalamam" diye devam etti Komutan Musa."Kimse zindanda kalmak istemez efendim!" dedi Baysal.

"Sanki başka bir şey..." diye mırıldandı Komutan Musa.

"Bazı insanlar karanlıktan korkar!" dedi Baysal. "Bir seferinde..." diye devam etmek istedi, ama Komutan Musa çoktan hızlanmış ve yanından ayrılmıştı. Şehre geri dönüyordu ve hepsi onu izlemeye başladılar. Bu kez çok daha hızlıydı...

"Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim!" diyerek kendi kendine söylendi Baysal içinden...

*

Shahla oturduğu yerden kalkmaya çalıştı, ama beceremedi.

Nefes almak iyice zorlaşmaya başlamıştı ve bütün bedeni titriyordu.

Gözlerinden akan yaşları silmekten usandı ve onları kendi haline bıraktı.

Bir ara gözleri karardı ve suyun içinde olduğunu sandı.

Bacaklarına dokundu; kuruydu.

Zaman durmuş gibi, sonsuzluğun içinde kaybolmuş gibi hissetti.

Bir kez daha yanık kokusu duydu.

Gözleri kapandı ve olduğu yere yığıldı.

Sesler, çığlıklar bir kez daha kafasının içinde yankılandı.

Boğuluyormuş gibi hissetti.

Kuyunun başındaki geniş taş yavaşça ve gürültüyle açıldığında ışık gözlerini aldı.

Sesini çıkarmadı.

Anlayamadığı bir dilde birileri bir şeyler konuşuyordu ve kendini gizlemek için iyice çömeldi ve boynuna kadar suya girdi. Sırtını soğuk ve ıslak taşlara yasladı.

Yukarıya bakmaya cesareti yoktu.

Birkaç kişiydiler.

İçlerinden biri kadındı.

Onu gördüklerini biliyordu.

Büyük annesinin verdiği bıçağı sımsıkı tuttu.

Bu kez ağlamıyordu, ama sesini çıkarmadı.

İpe bağlı kovayı kuyuya attılar ve suya şiddetli bir biçimde çarptı.

Ürktü.

Ama yine de sesini çıkarmadı.

Kuyunun başındakiler konuşmaya devam etti; anlamadığı bir dilde konuşuyorlardı.

Sonra ipi kovayla birlikte yukarıya çektiler.

Korkuyordu.

Açtı, yorgundu, üzgündü.

Büyük annesini çok özlemişti ve onu görmek istiyordu.

Sadece onu görmek istiyordu.

Cesaretini toplayıp başını yukarı kaldırdığında ipe dolanmış birinin kuyuya yanına inmeye başladığını gördü.

Kalbi hızla atmaya başladı ve bıçağını göğüs mesafesine kaldırdı.

Elleri titriyordu. Ve tüm bedeni... Ama ağlamıyordu.

Kuyuya inen kişinin bir kadın olduğunu gördüğünde şaşırdı.

Yüzünü pek seçemedi. Saçları ensesinde bağlanmıştı ve saçları omuzlarına düşüyordu.

İpi bıraktı ve ona baktı.

Beline kadar ıslanmıştı.

"Şşşş, benden korkmana gerek yok... Beni anlıyorsun değil mi?" dedi aksanı ilginçti, ama onu anlıyordu.

Sesi yumuşaktı ve gülümsüyordu.

Shahla bakışlarını kaçırmadan ve kımıldamadan kadına baktı. Elinde göğüs mesafesinde tuttuğu bıçağın keskin tarafı kadına bakıyordu.

"Benim adım Sabika! Sana zarar vermeyeceğim. Seni buradan çıkaracağım tamam mı?" dedi kadın.

Ona bilmediği bir sebepten güvendi, ama kımıldamadı.

Kadın bir adım daha yaklaştı.

Shahla bu kez bıçağı saplayacakmış gibi bir hareket yaptı.

Gözleri yaşla doluydu, ama bakışları korkusuzdu.

Bu ona küçük bir uyarısıydı ve kadının gülümsediğini gördü.

"Buraya gel..." dedi kollarını uzattı.

Ve yavaş yavaş yaklaştı.

Shahla'nın elindeki bıçağı alıp ona sımsıkı sarıldı.

*

Komutan Musa nefes nefeseydi. Sarayın mahzenine inen merdivenleri hızla indi. Baysal ve diğerleri onu takip etti.

Soğuk duvarlara iliştirilmiş meşaleler etrafı yeterince aydınlatmıyordu ve merdivenlerde bitmek bilmiyordu.

Aşağıya indikçe çoğalan ağır koku rahatsız ediciydi.

Bu kadar kötü olabileceğini düşünmediği için kendine kızdı ve onun iyi olmasını diledi.

Dar uzun bir koridora geldiklerinde hangi yöne gideceğini bilemedi ve durdu.

Hemen ardındaki muhafızlardan biri önüne geçti ve hızla yol gösterdi.

Öylesine sessizdi ki her bir nefes alışlar ve ayak sesleri duvarlarda yankı yapıyordu.

Muhafız bir kapının önünde durdu ve büyük bir anahtarla kapıyı açmaya çalıştı.

Komutan Musa gergin ve endişeliydi.

Kapı gıcırdayarak ve zorlanarak açıldı.

Öndeki muhafızı çekip aralık kapıdan içeri girdi.

Baysal onu izledi ve elindeki meşale karanlık zindanı aydınlattı.

Shahla yerdeydi.

Elleriyle yüzünü ve başını örtmüş ve dizlerini karnına doğru çekmişti.

Komutan Musa eğilip ona dokunduğunda bütün bedeninin titrediğini fark etti ve içinde pişmanlıkla dolu derin bir acı hissetti.

Kendinde değildi.

Onu kucakladı.

Gözleri yarı aralıktı ve nefes alırken zorlanıyordu.

Shahla hayal meyal Sabika'nın sesini duydu:

"Bana sımsıkı sarıl, seni yukarı çıkaracağım tamam mı? Korkma..." ve sımsıkı sarıldı Musa'ya.

Gözleri yavaşça kapandı.

"Hemen bir hekim bul Baysal!" diye bağırdı Musa ve onu kucaklayıp hızlı adımlarla zindandan çıktı.

Adımları hızlıydı, ama onu sarsmamaya çalışıyordu.

Kollarıyla onu sımsıkı sarmıştı ve bedeni bir tüy kadar hafifti.

Soluğunu kesik kesik boynunda ılık bir rüzgâr gibi hissettiğinde biraz rahatladı, ama içindeki pişmanlığı yok etmeye yaramadı.

Odaya geldiklerinde Baysal çoktan iki hekim getirmişti.

Shahla'yı yavaşça yatağa yatırdı ve başını düzeltti.

Gözleri kısmen aralıktı, ama kendinde değildi.

Kalbi çok hızlı atıyordu ve yanakları ıslaktı.

Hekimlere izin verdi ve yataktan uzaklaştı.

Parmakları yüzündeydi...

Müdahale etmeden ve gözlerini ayırmadan hekimlerin onu muayene etmesini izledi. Beklemek işkenceydi, ama yapabileceği bir şey yoktu. Bekledi, bekledi...

Hekimlerden biri yanına yaklaştı.

"Aslında fiziksel olarak bir sorun yok!" dedi Hekim endişeliydi, kendinden biraz ürktüğünü anladı.

"Ne demek bu?" diye sordu.

"Komutan bu biraz..."

"Ne?" sesi bu kez daha sert ve öfkeliydi.

Hekim bakışlarını kaçırarak:

"Sanki burada değil gibi!" dedi.

Komutan Musa sakin konuşmaya özen gösterdi.

"Ne yapacaksınız peki?" dedi.

"Onu sakinleştirebiliriz!"

"Ne zaman kendine gelecek?" Sorularına açık ve net cevaplar istiyordu ve hekimin tedirginliği canını sıkmaya başlamıştı.

Diğer hekim yaklaştı:

"Komutan, rahatsızlığının fiziksel bir nedeni yok, bu daha çok düşünceleri ya da geçmişiyle ilgili. El Cahiz bu konularda en iyisidir! Yunan tıbbının kitaplarını Arapçaya çevirtti. Geçmişin ve düşüncelerin hastalıkların sebebi olabileceği ile ilgili çalışmalar yaptı; Kitübü'l Mehasin ve'l –Azdad" diye bir kitabı var; bu tip korkulardan ve sebeplerinden bahsettiğini okumuştum... Basra'ya gidecekti, ama Sanırım Bağdat'ta Beytü'l Hikme'de...

Komutan Musa:

"Baysal git ve onu getir!" dedi ve yatağa doğru yaklaştı.

Hekimlerin, El Cahiz gelmeden ona bir şey yapmalarına izin vermedi.

Shahla'ya baktı.

Gözleri yarı aralıktı.

Hareketsiz ve tepkisizdi.

Daha rahat nefes almaya başladığını görmek onu rahatlattı. Üzerindeki örtüyü biraz daha yukarıya kaldırdı ve onu örttü.

Kendisini gördüğünden emin değildi, az önceki hekimin dediği gibi sanki orada değildi. Bedeni oradaydı, ama ruhu boşlukta kaybolmuştu.

Gözlerini ayırmadan sonsuza dek onu izleyebileceğini düşündü.

Yaklaşan bir karartıyla yatağın yanından uzaklaştı ve sessizce kendisine yaklaşan askere döndü.

Asker tedirgin ve sessiz bir şekilde:

"Heysem, kapıda efendim ve!" dedi ama cümlesini tamamlayamadı.

Musa'nın öfkeli bakışlarının kendisine değil Heysem'e olduğunu biliyordu, ama yine de ürktü.

"Hekimleri de dışarı çıkar, herkes dışarı çıksın El Cahiz geldiğinde sadece onu alın" dedi fısıltıyla.

Asker başıyla onu onayladı ve sessiz bir şekilde ve ustaca çok kısa bir sürede odayı boşalttı.

Tekrar yatağın başına yaklaştı ve çömeldi.

Üzerindeki örtüyü düzeltti, yüzüne düşen saçlarını nazikçe başının arkasına attı.

"Çok üzgünüm..." diye fısıldadı. Öyleydi. Onu duyup duymadığını bilemedi, ama bir kez daha fısıldadı: "Çok üzgünüm..."

Orada öylece onu izledi.

Kapı açıldığında doğruldu ve Baysal'ı gördü. Yaklaştı. Arkasında orta boylu ve zayıf bir adam belirdi.

Düşündüğünden çok daha yaşlıydı; neredeyse doksan yaşlarında olmalıydı, ama dimdik duruyordu.

Parlak ve kısık gözleri; başına sıkıca sardığı örtü griydi ve daha koyu renkli giysisi ayak bileklerine kadar iniyordu.

Yüzü ve elleri kırışmıştı, ama bakışları taptazeydi.

"Komutanım, El Cahiz..." diye tanıttı. Musa yaklaştı ve "Hoş geldiniz..." dedi.

El Cahiz gülümsedi. Yanında genç bir delikanlı çantasını taşıyordu.

"Zindanda olduğunu söyledi..." dedi El Cahiz Baysal'ı kast ederek. Sesi net ve kendinden emindi.

Musa bakışlarını kaçırdı, sadece başını salladı.

"Onu görmeliyim..." deyip izin vermesini beklemeden yatağa Shahla'nın yanına yaklaştı.

Yatağın ucuna oturdu yaşlı adam.

Elleriyle saçlarını okşadı. Yüzüne dokundu.

"Şşşş..." dedi Shahla'nın nefesi hızlanmaya başladığında.

"Çocuğum beni duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Shahla'nın gözleri aralıktı, ama hiç tepki vermedi.

Musa yaklaştı.

"Ona herhangi bir şey verdiler mi?" diye sordu El Cahiz.

"Hayır..." dedi Musa.

Yaşlı adam Shahla'nın elini tuttu ve sıktı.

Shahla tepkisizdi, ama kısa bir süre sonra o da yaşlı adamın ellerini sıktı. Güçsüzdü.

Yüzleri seçemiyordu. Nerede olduğunu bilemedi. Kafası karışıktı.

Günlerdir uykusuz gibi yorgundu ve boşlukta kaybolmuş gibi hissediyordu.

Başını doğrulttu, beyaz uzun sakallarıyla kendisine gülümseyen yaşlı adama baktı.

"Bana güven..." dedi yaşlı adam...

Göz kapaklarını kontrol edemedi.

İstemsiz bir biçimde kapanıp açılıyordu.

"Geçti artık..." dedi yaşlı adam.

Başını iki yana salladı. Geçmemişti. Gözlerinde biriken yaşlar yanağını ıslattı, ama sessizdi.

Yaşlı adam onun elini bırakmadan yardımcısına döndü ve bir şeyler söyledi.

Musa ne dediğini anlamadı, ama delikanlı hemen çantayı açıp içinden küçük bir mavi şişe çıkardı ve bir tutam pamuğa döktü ve El Cahiz'e uzattı.

"Bunu koklamanı istiyorum..." dedi Shahla'ya sesi yumuşak ve güven doluydu.

Oda tamamen sessizdi.

Shahla uzatılan pamuğu kolladıktan çok kısa bir süre sonra derin bir uykuya daldı.

El Cahiz üzerini örttü ve biraz bekledi.

Ayağa kalktığında Komutan Musa ile göz gözeydi.

"Bu kadar endişeli olduğuna göre bu iş senin başının altından çıktı!" dedi. Bir çocuğu azarlar gibiydi ve Musa cevap veremedi yaşlı adama.

Sadece gözlerini kaçırdı.

"Merak etme, iyi olacak. Dinlenmesi gerek! Bazı yaralar geçmişten gelir ve asla kapanmaz. Ama o güçlü bir kıza benziyor; atlatacaktır..." diye ekledi. Sesi hüzünlüydü.

"Musa üzerindeki örtüye sıkıca sarılmış Shahla'ya baktı:

"Rüya mı görüyor?"

"Hayır, öyle olmasını isterdim, ama aklının derinliklerinde geziniyor; en diplerde..." dedi El Cahiz.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Musa.

"Birkaç saat uyuyacak, hazır olduğunda uyanacaktır. Onu üzme yeterli!" dedi. Bakışları keskindi.

Yardımcısının yanına gitti ve çantayı elinden alıp yatağın üzerine koydu. İçinden çıkardığı şeffaf bir şişeyi Musa'ya uzattı. "Uyandığında ona su ver ve sadece üç damla katmanı istiyorum. Sadece üç! Anladın mı?" dedi.

Musa başıyla onu onayladı.

"Ve sabah bir kez daha... Sadece üç damla... Sonra şişeyi at. Bu onu uyuşturmayacak ama rahatlatacak... Birkaç gün içinde Basra'ya gideceğim; bir sorun olursa askerlerin beni bulur!" dedi ve arkasını dönüp ağır adımlarla odadan çıktı.

Baysal ona kapıya kadar eşlik etti ve Komutan Musa'nın yanına yaklaştı.

"Heysem Bağdat kadısını saraya çağırmış!" dedi fısıldayarak.

Komutan Musa öfkeyle gülümsedi.

"Bir köle için neden bu kadar uğraşıyorlar?" diye ekledi Baysal.

"Çünkü o bir köle değil! Ve onu geri isteyen her kimse ona hak veriyorum!" dedi Musa. Bakışları Shahla'nın üzerindeydi.

"Ne söylememi istersiniz?"

"Heysem'in odasında beni beklesinler ve yanına elli altın dinar al!" dedi Komutan Musa.

"Altın?" Baysal anlamadı. Musa ise açıklama yapmadı.

"Dediğimi yap Baysal!" dedi...

"Emredersiniz!" deyip odadan sessizce çıktı.

Musa yatağın yanına yaklaştı; Shahla derin ve rahat bir uykuda gibiymiş gibi görünüyordu. Bir süre öylece kaldı ve yatağın yanına oturup onu izledi.

Sonra aniden kalktı ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi.

Kapıdaki askerlere dönüp: "Yanında kalması için iki kadın getirin!" dedi ve hızlı adımlarla uzun dar koridorda ilerledi.

Heysem'in odasına gitmesi çok fazla zamanını almadı.

Hızlıydı.

Kapıyı özellikle gürültülü bir şekilde açtı ve sertçe kapattı.

Heysem masasının başındaki koltuktan sıçrarcasına ayağa kalktı; gülümsemeye çalıştı, ama yüzü kireç gibi beyazdı.

"Komutan Musa..." diyebildi.

Komutan Musa odadakileri inceledi.

Gergindi, bir an önce bitmesini ve odaya Shahla'nın yanına dönmek istiyordu.

Bağdat kadısını selamladı ve Heysem'in oturduğu koltuğa doğru ilerledi. Heysem endişeyle koltuktan uzaklaşıp ona yol verdi. Bir başkasının makam koltuğuna oturmak büyük saygısızlıktı, ama

Heysem buna aldırmadı. Sadece onu daha fazla sinirlendirmemek ve bu işi bir an önce çözmek istiyordu.

"Kimsiniz?" dedi Komutan Musa ve odadaki herkes bu açıklığa şaşırdı.

Heysem:

"Rashid Mağribi ve Yahya bin Abd al Rahman bin Khatan!" diyerek tanıttı.

"Nerelisiniz Yahya bin Abd al Rahman bin Khatan?" diyerek ve kelimeleri tane tane ama dizlerinin arasında eserek sordu Komutan Musa.

"Basra!" Yahya'nın cevabı kısa ve netti.

Rashid Mağribi'ye döndü:

"Sizinde Basra ile bir ilginiz olduğunu biliyorum; ancak yine de Bağdatlı olmayı tercih ettiğinizi de..." dedi sesi iğneleyiciydi.

"Daha önce resmen tanışmamıştık!" dedi Rashid Mağribi.

"Bu birbirimizi tanımıyoruz anlamına gelmez!" dedi Komutan Musa.

Dudaklarının arasından garip bir ıslığa benzer bir ses çıkardı.

"Sizi dinliyorum Sayın kadı efendi!" dedi.

Bağdat kadısı rahatsız oldu; elleri terliydi.

Belli ki burada olmaktan memnun değildi ve geniş alnı kırışmıştı.

"Komutan, askerleriniz bugün bir köleyi tutuklamış" dedi.

Komutan Musa kesik bir kahkaha attı:

"Bağdat'ta işlerin ne kadar adil ve hassas olduğunu unutmuşum! Bir köle için Bağdat kadısı adalet arıyor!"

"Köle çok değerli bir misafirimize ait ve sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş" dedi Rashid.

Bağdat kadısı:

"Askerleriniz köleyi hangi sebepten tutukladı Komutan Musa?" diye sordu.

Komutan Musa'nın bakışı Rashid'in elinde sıkıca tuttuğu belgelere takıldı. Shahla'nın belgelerini getirmiş olmalıydı.

Gülümsedi:

"Askerlerime hakaret etmiş!" dedi.

"Bize belgeleri olmadığı için tutuklandığı söylendi!" diyerek söze girdi Yahya.

Komutandan hiç hoşlanmamıştı. Hisleri karşılıklıydı. Komutan Musa kısık ve öfkeli bakışlarıyla:

"Askerlerime yalancı mı diyorsunuz Yahya bin Abd al Rahman bin Khatan?" dedi.

"Sadece yanlış anlaşıldığını düşünüyoruz komutan!" deyip söze girdi Rashid Mağribi. Yahya'ya bir daha konuşma der gibi bir bakış fırlattı ve Yahya başını önüne eğdi. "Kölenin belgelerini getirdik, lütfen onu alalım ve gidelim! Bizler sadece ticaretle uğraşan insanlarız!"

Komutan Musa elini uzattı; belgeleri incelemek ister gibiydi.

Aldı ve göz attı; sonra usulca masanın üzerine koydu; masanın çekmecesini açtı ve birkaç kâğıt çıkardı.

Bağdat kadısı tam söze girmek üzereyken Komutan Musa:

"Elbette ortada bir hakaret olmasaydı bu dediğiniz mümkün olabilirdi. Ancak üzgünüm, köle Samarra'da yargılanacak!" dedi.

Komutan Musa masanın başında bir şeyler yazmaya başladı. Herkes şaşkındı; Heysem Musa'nın hemen başında ne yazdığını

okumaya çalıştı, ama Musa'nın ters bir bakışıyla bir adım geri çekilip gözlerini kaçırdı.

"Komutan lütfen bu olayı şimdi burada çözelim..." dedi Rashid Mağribi. Ters bir sözcük işi daha da çıkmaza sürükleyecekti; farkındaydı.

Musa cevap vermedi; bütün dikkatiyle bir şeyler yazıyordu.

Hızlı ama özenliydi.

İlk kâğıdı bitirip ters çevirdi ve ikincisini yazmaya başladı.

Kısa bir süre sonra başını kaldırıp kadıya baktı.

"Sivil ya da askeri bir durumda böyle bir sorun ile karşılaşıldığında öncelik orduya aittir. Ancak bir köleden bahsediyoruz; efendisini mağdur etmemek için yasalara göre beş ila elli altın tutarında bir ödeme tüm mağduriyeti önleyecektir. Köle artık bizimdir!" dedi; gözleri kapıdaydı ve Baysal elinde bir kese altını Komutan Musa'ya verdi. Komutan Musa keseyi sertçe masaya bıraktı ve bir şeyler yazdığı kâğıdı kadıya uzattı.

"Sizin için hazırladım, mührünüzü basın! Belirlenen en yüksek fiyat!" dedi keseyi işaret etti gözleriyle.

"Komutan bu asla kabul edilemez!" diyerek kükredi Rashid; ayağa kalkmıştı.

Yahya ise endişeli gözlerle kadıya baktı.

En umutsuz olan Heysem ve kadıydı.

"Mührünüz!" diye tekrarladı Komutan Musa...

Kadı:

"Yanımda değil..." diyerek geveledi, ama bu Komutan Musa'yı güldürdü.

"Bence bir kez daha kontrol edin, ya da bunu askerlerim yapsın!" dedi ciddiydi ve bakışı korkutucuydu.

Oda bir an sessizliğe gömüldü.

Tek umut vardı o da kadının ağzından çıkacak bir söz. Rashid ve Yahya umudunu kaybetmemeye çalıştı, ama Kadı:

"Ah, sanırım burada..." deyip giysisinin iç cebindeki mührü aldı.

Komutan Musa çoktan kâğıdın sol alt tarafını kızıl muma bulamıştı. "Efendim lütfen bunu yapmayın!" dedi Rashid. Sesi yalvarır gibiydi, ama kadı umutsuzca başını salladı.

"Yasalar bunu söylüyor!" doğrulup ayağa kalktı ve masaya doğru eğilip mührünü bastı.

Komutan Musa'nın gözleri bu kez Heysem'deydi.

İlk kez bu kadar sessizdi ve korku dolu gözleri Musa'nın üzerindeydi.

Komutan Musa diğer kâğıdı mühürlemesini istedi.

Heysem o kadar korkmuştu ki ne olduğunu bile sormadı ve üst çekmecenin içinden aldığı mührü elleri titreyerek bastı.

Komutan Musa ayağa kalktı. Shahla'nın belgeleri, kadının ve Heysem'in mühürlediği kâğıtları aldı; Rashid ve Yahya'ya dönerek: "Siz beyler! Saraya girmeniz yasaklandı. Bir kez daha görürsem, duyarsam tutuklanırsınız!" dedi elindeki kâğıdı sallayarak.

Heysem neye imza attığını fark ettiğinde şaşkın ve endişeliydi.

Tek bir kelime edemedi. Komutan Musa arkasına bile bakmadan hızla odadan çıktı ve Baysal onu izledi.

Odadan gelen hararetli tartışmalara aldırmadı.

Komutan Musa Baysal'a dönüp: "Hazırlanın, sabah Samarra'ya gidiyoruz!" dedi.

*

"Kes artık şunu, kimse seni suçlamıyor?" dedi öfkeyle Muhammed.

Cafer ise sessizdi.

Gözleri sokak kapısındaydı.

"Yüzüme bakmıyor!" dedi Ali'yi kastederek.

"Sesinle bir ilgisi yok, baktığı hiçbir şeyi görmüyor ki!" diye homurdandı Muhammed.

"Hiçbir şey yapamadım!" dedi Cafer sesi titredi.

"Onu birazdan getirecekler merak etme... Burası Basra değil! Burası Bağdat!" dedi Muhammed. Onun da gözleri kapıdaydı. Sözleri Cafer'i mi yoksa kendini mi rahatlatmak içindi bilmiyordu.

Neredeyse akşam olmak üzereydi ve hala bir haber gelmemesi iyiye işaret değildi; biliyordu.

Sokak kapısı açıldığında heyecanlandılar.

Kapıda iki atlı belirdi; bahçeye girdi.

Giriş kapısına koştular; atlılar yaklaşmıştı.

Yanlarında yedek iki at vardı.

Peşlerinde dört atlı daha bahçeye girdi.

Öndeki atından inip başını kaldırdığında Muhammed'in hem mutlu hem hayal kırıklığı içindeki ifadesiyle karşılaştı.

"Komutan Ali bin Aban!" dedi Muhammed. Gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı.

Komutan Ali bin Aban kısık gözlerle ona baktı; daha iyi bir karşılama beklediği belliydi. Sorunun büyük olmamasını diledi. Yirmili yaşların sonlarındaydı; koyu kahverenginde iri gözlerinin etrafına ince bir sürme çekliydi. Saçları terden ıslak yüzüne

yapışmış; omuzlarına düşüyordu. Yorgun oldukları belliydi. Hemen arkasındaki atlı da atından indi ve yaklaştı. O da bir sorun olduğunu anlamıştı; daha gençti. Daha uzun boyluydu.

"Muhammed! Cafer!" diyerek onları selamladı.

Bir süre sadece bakıştılar.

Cafer hemen ardındaki adama gülümsemeye çalıştı:

"Al Khalil bin Aban!" dedi. Komutan Ali bin Aban'ın kardeşiydi.

"Ali'ye bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle Komutan Ali bin Aban.

"O iyi!" dedi Muhammed.

"Sorun ne o zaman?" dedi Al Khalil. Ağabeyinin hemen arkasındaydı.

"Karısını tutukladılar!" dedi Muhammed.

"Karısı mı?" dedi Komutan Ali bin Aban.

Şaşkındı...

"Ah, uzun hikâye!" dedi Muhammed. "Hadi içeri gelin!"

Komutan Ali bin Aban geride kalan atlılara bir göz işareti yaptı. Atlılar onu selamlayıp, bahçeden çıkıp gittiler.

Komutan Ali bin Aban, önce Muhammed sonra Cafer ile birbirine sarıldı.

İçeri girdiler.

"Nerede ?" diye sordu Komutan Ali bin Aban. Ali'yi kast etmişti.

"Yukarda!" dedi Muhammed.

"İyi mi?"

"Hayır! Rashid ve Yahya saraya gittiler. Pazarda olmuş, belgeleri yanında yokmuş..."

"Sahte belgeler!" dedi Komutan.

"Gerçeği ile ayırt edilemeyecek belgeler!" dedi Muhammed.

Komutan Ali bin Aban salona geçtiklerinde Cafer'e yaklaştı:

"Yanında sen mi vardın?" dedi. Suskunluğundan belliydi.

Cafer cevap vermedi.

"Hadi ama... Yapabileceğin bir şey yoktu bunu biliyorsun!"

"Her zaman yapılabilecek bir şey vardır!" dedi.

Muhammed kapıyı kapattı.

"Diğerlerinden haberin var mı?" dedi Muhammed.

Komutan Ali bin Aban geniş koltuğa oturdu. Her halinden yorgun olduğu belliydi.

"Üç ayrı grup halinde gelecekler; Komutan Zurayg ve Komutan Ebu'l Yüksel al Isbahani, Komutan Shibl bin Salim ve Komutan Hüseyin al Hammami ve Komutan Ebu el Ahwas al-Bahili ve Komutan Bahbudh bin Abd al- Wahhab! Aslında gelmiş olmalıydılar. Ali Abbasi birliklerinin yerlerini öğrendi mi?"

"Günlerdir onu planlıyor; neredeyse tamamladı... Ama bu olay onu darmadağın etti."

"O kim?" dedi merakla Komutan Ali bin Aban.

"Shahla!" dedi Cafer.

"Farsi mi?"

"Evet! Ve bir Karmati!"

"Hadi canım!" dedi Komutan Ali bin Aban. "Hikâyeyi merak ediyorum!" diyerek gülümsedi.

Cafer'in ters bakışıyla gülümsemesini yok oldu.

Kapının açılmasıyla hepsi bir anda hepsi o yöne döndü. Ali kapıdaydı.

Başına duman renginde bir örtüyle sarmıştı. Üzerinde başlıklı siyah bir pelerinin içinde beyaz bir gömlek vardı.

Bakışları donuk ve hüzünlüydü.

"Ali!" dedi Komutan Ali bin Aban.

Ona doğru yaklaştı ve sarıldılar.

Ali onun yüzünü avuçlayıp gözlerinin içine baktı; gülümsedi, ama içindeki acıyı gizlemeye yetmedi. Kardeşi Al Khalil, hayranlıkla Ali'ye bakıyordu. Göz göze geldiler ve eğilip onu selamladı.

Ali ona yaklaşıp saçlarına dokundu ve başından öptü.

Muhammed endişeliydi. Bir yere gitmeyi planladığını anladı. Yaklaştı ve:

"Nereye gidiyorsun? Evden çıkamazsın!" dedi.

Ali'nin bakışı kararlıydı ve gözlerini kıstı.

Komutan Ali bin Aban'a döndü:

"Bugün burada olurlar mı?" diye sordu.

"Evet!"

"Güzel, bir işim var. Döndüğümde konuşuruz!" dedi ve kapıya yöneldi.

"Ali nereye?" deyip önünü kesti Muhammed.

Ali omuzlarına dokundu. Gözlerinin içi kanlı; bakışları ifadesizdi.

"Döneceğim!" dedi sadece.

"Ben de geliyorum!"

"Hayır!" dedi Ali.

Ve yumuşak ama etkili bir şekilde Muhammed'i kenara çekti.

Pelerinin başlığını taktı ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Peşinden gittiler, ama giriş kapısına geldiklerinde o çoktan atına binmiş, bahçeden çıkmaya hazırlanıyordu.

Muhammed etrafa baktı; diğer atlar yoktu. Ali'nin onu takip edeceklerini bildiği için atları evin arkasına götürdüğünü anladı.

Ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı; oysa Ali çoktan gözden kaybolmuştu.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Komutan Ali bin Aban birkaç merdiven inerek öylece durdu.

"Bir bilsem!" dedi Muhammed ve derin bir iç çekti.

"Majid'i görmeye gidiyor!" dedi Cafer.

"Ah, hayır! Lanet olsun!" dedi Muhammed ve sertçe kapıya bir yumruk attı.

"O kim?" Sadece birkaç haftadır görüşmedik!" dedi Komutan Ali bin Aban. Neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

*

Ali Pazar yerini geçtikten sonra atıyla hızlandı; güneş batmak üzereydi, ama hala aydınlıktı. Bağdat'ın çiçek ve yemek kokularının birbirine karıştığı dar taşlı sokaklarında ilerledi. Köşe başlarında oturan yaşlılar ve oyun oynayan çocukların bakışları arasındaydı.

Dükkânların girişinde rengi solmuş güneşlikler sıklaştı; insanlar azaldı.

Sokaklar biraz daha darlaşmaya başladığında atından indi ve atıyla yürümeye başladı.

Gözleri etraftaydı.

Yıllardır geçmediği yolları ve duvarları anımsamaya çalıştı.

Sokaklar birbirine benziyordu.

Sesler soğuk duvarlara çarpıyor; kasvetli hava ruhunu sarıyordu.

Bir kasap dükkânı önünde durdu ve atını bağladı. Etrafa baktı. Sakindi; meraklı gözlerle kendisini izleyen üç kişiyle göz göze geldi.

Kasap dükkânının basık ve çürümüş tahta kapısından eğilerek içeri girdi.

Taş duvarlara et kokusu sinmişti ve tezgâhın başında şişman orta yaşlı bir adam kana bulanmış önlüğü ve bir silah gibi kullanmaya hazır geniş kalın bıçağıyla onu karşıladı.

Yanındaki ürkek bakışlı delikanlı şaşkın bakışlarıyla Ali'yi süzdü.

"Et mi alacaksınız?" dedi Kasap.

Bakışları meraklı ve şüphe doluydu. Onun başka bir sebepten geldiğini sezdi. Sesi soğuk ve netti.

Ali Farsa konuştu:

"Majid'i arıyorum!"

"Majid? Burada öyle biri yok!" dedi adam. Ali onun endişesini hissetti.

"Ona Ali Razi'nin geldiğini söyle!" dedi. Gözleriyle tezgâhın arkasındaki deponun kapısını işaret etti.

"Dediğim gibi... Öyle birini tanımıyorum!" dedi adam. O da Farsça konuştu. Arap aksanıyla konuştu, ama Arap değildi. Bu sadece kimliğini gizlemek içindi.

Bir şeyler daha söylemek üzereydi ki deponun kapısı gürültüyle ve içerden itilerek açıldı.

Kapıda beliren iki esmer delikanlı kocaman siyah gözleriyle Ali'yi süzdü.

Daha genç olanı başıyla içeri gelemsini işaret etti sadece.

Ali yaklaştı ve eğilerek içeri girdi.

Kapı yine ağır ağır kapandı. Uzun ve geniş bir odaydı; loştu.

Dağınık görünüyordu, ama temizdi.

Büyük ve uzun masanın bir diğer ucundaki adam gülümseyerek yaklaştı. Etrafında beş kişi daha vardı.

"Ali Razi!" dedi kalın sesiyle.

Ali başlığını çıkardı ve gülümsedi.

"Söyle kaç yıl oldu?" dedi yaklaşıp ona sarıldı. Uzun ve ince yapılıydı. Ali'nin yaşlarında olmalıydı. Simsiyah parlak gözleri vardı. Alnında ve sol yanağında uzun yıllar öncesinden kalan yara izleri vardı.

"Majid!" dedi Ali.

Majid biraz uzaklaşıp omuzlarına dokundu ve sertçe vurdu.

Kırık bir gülümsemesi olduğunu fark etti.

"On beş yıl!" dedi Ali.

"On beş yıl!" diyerek onu tekrarladı Majid.

"Basra'da olduğunu duymuştum" dedi Majid.

Başıyla onu doğruladı Ali.

Majid hemen ardında onu meraklı gözlerle izleyen adamlara döndü:

"Pejman! Bu adam neredeyse Bağdat sarayını havaya uçuruyordu!" dedi gülerek. Üstelik sırf beni kurtarmak için!"

Adamlar şaşkın gözlerle onları izledi.

Majid devam etti:

"Bu kez sonuna geldiğimi düşünmüştüm; gerçekten. Pek umut yoktu, yani... O garip tozları birbirine karıştırıp sadece muhafızları uyutmadı; duvarları patlattı!" deyip bir kahkaha attı.

"Bir büyücü mü?" dedi Pejman. Bakışları endişeliydi.

Majid kafasına sertçe vurdu:

"Biraz kitap okumalısın!" dedi sesi alaycıydı. Sonra Ali'ye döndü ve:

"Gerçi biraz ahmak olmaları işime yarıyor!" diyerek yine güldü.

Pejman ve diğerleri biraz bozuldu.

"Neydi o kitap?" dedi Majid.

"Kitab al Kimya!" dedi Ali.

"Ebu Musa Cabir bin Hayyan!" dedi ikisi de aynı anda ve gülümsediler anlamsızca kendilerini izleyen adamlara aldırmadan...

"O bir Alşimi, tıpkı Cabir bin Hayyan gibi..." diyerek tekrar adamlarına döndü.

Anlamadılar, ama bu kez sessiz kaldılar.

"Yani bazı şeyleri birbirine karıştırdığında ortaya bambaşka bir şey çıkaran biri..."

"Büyücü olduğunu söylemiştim!" diye fısıldadı Pejman yanındaki adama.

"Yanında kral suyu var mı Ali? Ya da biraz arsenik tozu? Bu işimi kolaylaştırırdı!" diyerek gülümsedi.

Ali gülümsedi.

Majid bir anda ciddileşti.

"Söyle, sana nasıl yardımcı olacağım?"

Ali:

"Karımı tutukladılar, sarayda..."

"Farsi askerler mi?"

"Türk!" dedi.

Majid anlamsızca dudaklarını büzdü.

"Türk mü? Onların ilgi alanı halifelerdir!" dedi alaycı bir şekilde.

"Onu oradan çıkarmalıyım!"

"Çıkarırız!" Majid'in kendine güveni onu rahatlattı.

"Pejman, Azad! Gidin ve ne olduğunu öğrenin, nerede olduğunu da..."

Adamlar hızla mahzenin arka kapısına doğru ilerlediler ve bir anda kayboldular.

"Bağdat karışık! Her yer karışık... Yeni halife ortalığı daha da karıştıracak ama en fazla bir yıl veriyorum! Ah, bu Türkleri seviyorum. Onlardan kurtulmamızı sağlıyorlar; bir de yenisini getirmeseler!" deyip yine bir kahkaha attı ve ekledi:

"Merak etme! Onu oradan çıkaracağız! Nerede kalıyorsun?"

"Pazarın orada. Mavi olan!"

"Şimdi git, benden haber bekle... Belki de onu sana gönderirim!"

"Burada bekleyeceğim!" dedi Ali.

"Yorgunsun, evde bekle... Bana güven eski dostum!" dedi Majid.

*

Komutan Musa balkonun korkuluklarını sıkıca kavradı. Derin bir nefes aldı ve gökyüzüne baktı. Yıldızlar parlaktı, ama ay henüz gelmemişti. Ilık bir rüzgâr esti ve çiçek kokuları dağıldı geceye. Yapraklar titreşti. Huzur vericiydi. Shahla'nın üşümüş olabileceğini düşünüp içeri girdi; yatağın yanında ayaktaydı. Yeni uyandığı belliydi; etrafı inceliyordu.

Bir an göz göze geldiler, balkona çıktığına pişman oldu.

"Uzanmalısın!" deyip yanına koştu.

Shahla bir adım geri gidip yatağa çarpınca durdu.

"Dinlenmelisin!" dedi. Sesi yumuşak ve mahcuptu.

Shahla:

"Ne zamandır uyuyorum?" dedi. Sesi endişeliydi.

"Birkaç saattir!" dedi Komutan Musa.

"Gitmeliyim!" dedi heyecanla. Ali'nin ne kadar merak ettiğini düşündü. Başı biraz dönüyordu, ama kendindeydi. Komutan Musa'ya baktı. İçinde öfke ya da herhangi bir duygu yoktu. Sadece bir an önce gitmek istiyordu.

Komutan El Cahiz'in sözlerini anımsadı ve masasına yöneldi. Küçük bir tasa su boşalttı ve onun verdiği küçük şişeden üç damlayı tasa döktü.

Dikkatli ve özenliydi.

Döndü ve Shahla'ya baktı:

"El Cahiz bunu içmeni söyledi!"

Shahla hayal meyal hatırladığı yaşlı adamın El Cahiz olduğunu öğrenince şaşırdı.

"O muydu?" dedi.

Dudaklarının kenarında ince bir gülüş belirdi. "O el Cahiz miydi?" diyerek tekrarladı sorusunu.

"Tanıyor musun?"

"Sen tanımıyor musun?" diye sordu Shahla. Komutan Musa'nın gözleriyle buluştuğunda açıklama yapma ihtiyacı duydu:

"Muhteşem şiirleri vardır; o hem bir ilim adamı hem bir sanatçıdır! Kendimde olmak isterdim" dedi.

"Yine getirebiliriz!" dedi Komutan Musa.

Bunun onu mutlu edeceğini düşündü.

"Gitmeliyim!"

"Bunu içmelisin!"

"Uyumak istemiyorum!"

"Sadece rahatlatacağını söyledi. Bana güvenmiyorsun, ona güven!" dedi Komutan Musa.

Shahla yatağın ucuna oturdu ve Musa'nın uzattığı kabı aldı ve içti. Tadı kötüydü. Musa ise başındaydı.

"Ben özür dilerim" dedi Komutan Musa. Bunun onun için ne kadar zor olduğunun farkındaydı Shahla.

"Ben de özür dilerim!" dedi. Çok fazla ileri gittiğinin farkındaydı; onu çok fazla zorlamıştı.

"Bunu bilmiyordum..." dedi Komutan Musa. Onun karanlık ve zindan korkusundan bahsettiğini anladı:

"Bu konuda konuşmak istemiyorum!" dedi nazikçe Shahla.

Musa sustu.

"Biraz balkona çıkmak ister misin?" diye sordu Musa.

İyi olabileceğini düşündü, ama: "Sadece gitmek istiyorum! Lütfen" dedi Shahla.

Komutan Musa duymazdan geldi. "El Cahiz dinlenmen gerektiğini söyledi, sabah tekrar bunu içmen gerekecek ve sonra seni tekrar görmek istiyor!"

"Ben iyiyim!" dedi Shahla. Ayağa kalktı, ama biraz sallandı ve Musa kollarından tuttu.

Onun kollarından kurtulup tekrar oturmayı tercih etti, derin bir nefes aldı.

Ali'yi düşündü.

Bu onu derinden yaraladı.

"Teşekkür ederim!" dedi Musa'ya. "Beni soran birileri olmadı mı? Yani belgelerimi getirmiş olmalılar!" diye devam etti.

"Artık onlara ihtiyacın yok!" dedi Komutan Musa.

Shahla gözlerini kısarak ona baktı. Tüm bedeninin gevşemeye başladığını hissetti; uykusu geldi, ama zihni berraktı.

"Ne demek bu? Yani gidebilir miyim?"

"Neden bu kadar çok istiyorsun gitmeyi?" Ses tonu yükseldi Komutan Musa'nın.

Sonra bir anda tekrar yumuşadı:

"Bunu sabah konuşuruz, uyumalısın!" dedi. Sesi yumuşak ama emreder gibiydi.

"Neden gitmeme izin vermiyorsun?" diye sordu Shahla.

"Çünkü hastasın ve dinlenmen gerek ve benim yüzümden!" dedi Komutan Musa.

"Ben iyiyim! Bunu bilemezdin!" Tekrar ayağa kalktı Shahla.

"Gitmek istiyorum!" diye diretti.

"Yarın konuşuruz!"

"Şimdi..."

Shahla kapıya doğru ilerledi; kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereyken Komutan Musa sertçe kapıyı itti ve ona iyice yaklaştı. Shahla'nın sırtı dönüktü; yüzünü ona döndü. Gözlerini bir an bile kaçırmadı. Kararlıydı. Ne olursa olsun buradan çıkacaktı.

Komutan Musa kollarıyla onu kapıya hapsetmiş gibiydi, ama dokunmadı. Gözlerini kaçırarak:

"Artık özgürsün, neden köle olduğun o eve gitmek istiyorsun?" dedi.

Shahla cevap vermedi. Başı ağrımaya başladı ve düşünceleri dağınıktı.

Komutan Musa: "Benimle gel, Samarra'ya gel. Biliyorum pek, iyi bir başlangıç olmadı, ama..." Bunları söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu hissetti. Öfkeli değildi, onun kötü biri olduğunu da düşünmedi. İçinde garip bir sızı hissetti. Bunları söylemenin onun için ne kadar güç olduğunu tahmin etti; cevabı netti:

"Gelemem!" dedi sadece.

"Neden?"

"Çünkü benim kaderim başka! Orada sen yoksun! Sen benim kaderim değilsin!" başını kaldırdı ve onun gözlerinin içinde baktı. Onu incittiğinin farkındaydı, ama başka çaresi yoktu.

"Ya sen benim kaderimsen?"

"Değilim!"

*

Muhammed pencerenin kenarındaydı; Cafer ile gözleri bahçe kapısının üzerindeydi ve ikisi de endişeliydi.

"Neden hala yoklar?" dedi Muhammed. Rashid ve Yahya'dan bahsediyordu. Gittiklerinden beri hiçbir haber yoktu. Üstelik Ali de döndüğünden beri hiçbir şey konuşmamıştı. Cafer cevap vermedi.

Tüm komutanlar gelmişti.

Ali büyük masanın üzerindeki haritaya bakıp bir şeyler anlatıyordu. Hepsinin yüzleri asıktı, ama tüm dikkatleri Ali'deydi.

"Muhammed, Cafer!" diye seslendi Ali.

Ona döndüler. Gözlerini kısarak yaklaşmalarını istedi.

"Eğer bana bir şey olursa tüm komuta Ali bin Aban'da..." dedi.

"Neden bahsediyorsun? Sana ne olacak?" diye kükredi Komutan Ali bin Aban.

Ali sanki onu duymamış gibi konuşmasına devam etti.

"Reyhan bin Salih ise çalışma kamplarından sorumlu, onunla aynı yetkiye sahipsiniz! Sorun olmayacaktır. Bunun dışında herkes ne yapması gerektiğini biliyor!" dedi ve ayağa kalktı. Diğer komutanlar şaşkın ve endişeli gözlerle birbirine baktı.

"Ali neden bahsediyorsun?" diye tekrarladı sorusunu Komutan Ali bin Aban.

"Ah, saraya gireceksin?" diye homurdandı Muhammed. "Delirdin mi sen?" diye bağırdı sonra.

Ali cevap vermedi; onu duymazdan geldi.

Tüm komutanlar ayaktaydı; Ali bin Aban:

"Arak'ta on beş bin askerim var, gelmeleri iki gün sürmez!" dedi.

"Ve Şiraz'da sekiz bin..." dedi Komutan Shibl bin Salim

Komutan Hüseyin el-Hammami:

"Yazuj'da on bin!"

"Shahr a kord, on bin. Gelmeleri uzun sürer, ama sonuna yetişiriz! Önemli olan bu değil mi?" diye güldü Komutan Bahbudh bin Abd al- Wahhab.

Komutan Ebu'l Yüksel al-Isbahani:

"Bana güvenme Ali, hepsi Basra'ya indi bile..."

Ali gülümsedi.

"Yeni halifeye hoş geldin sürprizi! Herkes Basra'da bir isyan beklerken Bağdat'ı almak müthiş olur!" dedi Komutan Ali bin Aban.

"Bir hafta sonra ordularınız belirlediğimiz yerlerde olacak... Ve isyan 26 Eylül'de başlayacak, benimle ya da bensiz! Anlaşıldı mı?" dedi tüm komutanların yüzlerine baktı.

Odayı bir sessizlik kapladı.

Komutan Ali bin Aban bir şeyler söylemeye hazırlandı ki Ali bakışlarıyla onu durdurdu.

"Yarın devam ederiz! Şimdi dinlenin..." derken elleri başına gitti. Göz kapaklarını ovuşturdu. Gözlerini açtığında herkesin kapıya doğru baktığını gördü ve arkasını döndü.

Shahla ürkek ve yorgun bakışlarıyla kapıdaydı.

Ali elleriyle ağzını kapattı; gözleri buğuluydu.

Bir an hayal gördüğünü sandı; yerinden kımıldayamadı.

Gülümsedi ve gözünden bir damla süzülüp yanağını ıslattı.

Kollarını açıp ona doğru hızla koştuğunda Shahla ondan daha erken davranmıştı ve sımsıkı sarıldılar.

"Basra ile yetineceksin dostum; Bağdat'ı daha sonra alırız!" diyerek gülümsedi Komutan Ebu'l Yüksel al-Isbahani ve Ali bin Aban'ın omzuna vurdu.

Odadan sessizce çıktılar; Cafer gülümseyerek kapıyı kapattı.

Shahla onun kollarında kaybolmuş gibiydi. Hiç konuşmadılar, öylece kaldılar. Ali elleriyle onun yüzünü avuçlayıp saçlarını başının arkasında attı.

"Cehennemde olmak gibiydi!" dedi. "İyi misin? Yordun görünüyorsun? Sana bir şey yapmadılar değil mi? Ağlamışsın!"

Shahla sımsıkı sarıldı, başını göğsüne yasladı.

"İyiyim, şimdi iyiyim..." dedi gülümseyerek.

Halsiz ve yorgun ama mutluydu.

Ali onu kucağına aldığında gülümsedi:

"Ah, hayır yürüyebilirim" diyerek gülümsedi. Bırakmayacağını anladığında kollarını dolayıp boynuna başını yasladı. Kokusunu içine çekti. Uçmak gibiydi. Merdivenlerden yukarı çıkarken: "Bunu sarhoş olduğum gecede yapmıştın!" dedi.

Ali daha da sıkı sarıldı ve onu başından öptü.

*

Baysal odaya girdi. Komutan Musa çalışma masasındaydı. Yorgun ve bitkin halini karanlık bile gizlemeyi başaramıyordu. Sol elinde daha önce hiç görmediği bir zinciri işaret parmağında anlamsızca çeviriyordu.

"Götürdün mü?" dedi sesi boğuktu.

"Evet, efendim" dedi Baysal.

"Bir şey söyledi mi?"

"Hayır!"

"Hiç konuşmadınız mı?" başını kaldırdı Komutan Musa.

"Hayır!"

Başını tekrar öne eğdi.

"Neden gitmesine izin verdiniz?" diye sordu Baysal.

Derin bir iç çekti Komutan Musa.

"Çünkü gitmek istiyordu!"

"Kadınlar genellikle ne istediğini bilmez efendim. Bence izin vermemeliydiniz!" dedi Baysal.

Komutan Musa güldü, gülüşü içtendi.

"Onlar hakkında bu kadar ustalaştığını bilmiyordum" dedi.

Bu kez Baysal gülümsedi.

"Otursana..." dedi Komutan Musa.

Bu çok ender yapılan bir teklifti ve Baysal şaşırdı.

Masanın karşısındaki koltuklardan birine oturdu.

Gözleri Komutan Musa'nın elinde sallayıp durduğu Shahla'nın olduğunu düşündüğü kolyedeydi. Musa fark ettiğinde son bir kez zinciri salladı ve avucunun içine sakladı.

Arkasına yaslandı ve:

"El Cahiz'i daha önce duymuş muydun?" diye sordu.

Baysal şaşırdı: "Hayır efendim!"

"Şiir yazıyormuş, kitapları varmış... Biz neden tanımıyoruz?"

Baysal ne cevap vereceğini bilemedi. Komutan Musa ise bir cevap bekliyordu.

"Şiir?" dedi.

"Bildiğin bir şiir var mı?"

"Hayır!"

"Savaşmayı biliyoruz, ama şiir bilmiyoruz!"

"Bu aklıma hiç gelmezdi!" dedi Baysal.

"Ne?"

"Sizi böyle!"

"Şiir okurken mi?" dedi Komutan Musa. Uzun zaman sonra ilk kez kahkaha attığına şahit oldu Baysal.

"Âşık!" dedi.

Kahkahası yavaş yavaş kayboldu.

"Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle misiniz?" Komutan Musa cevap vermedi.

"Sanırım sabah Samarra'ya dönmüyoruz?" dedi Baysal. Sorudan çok cevap gibiydi...

İKİ GÜN SONRA/ BAĞDAT

Shahla ıslak saçlarını omzunun arkasına attı; ince askılı yeşil uzun bir giysi tüm bedenini sarmıştı.

Kenarlarında derin yırtmaçlar vardı ve parmaklarının ucunda sessizce yürüyerek uçuşan ince perdeleri araladı ve balkona çıktı.

Ali ellerini korkuluklara dayamış şehrin dört bir yanını aydınlatan kandilleri izliyordu.

Üzerinde sadece siyah bol ve ayak topuklarına kadar dümdüz inen pantolonunu vardı; belindeki bağcıkları gevşekti.

Shahla yaklaştı ve ellerini beline dolayıp sırtına bir öpücük kondurdu; gözlerini sıkıca kapayıp başını sırtına yasladı ve kokusunu içine çekti.

Ali ellerini korkulukların üzerinden çekip onun ellerinin üzerine koydu ve şehri izlemeye devam etti.

Ilık rüzgâr iğde çiçeklerinin baygın kokusunu savurdu.

"Gittiler mi?" diye sordu Shahla. Saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Yahya kaldı!" dedi Ali ve onu kollarının arasına aldı; bu kez başını göğsüne yasladı Shahla. Ellerini onun belinde birleştirdi.

Ali onun kollarındaki çiziklere baktı:

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır!" deyip gülümsedi Shahla.

Ali'nin gözleri kısıldı ve en sevdiği çizgiler gözlerinin etrafını sardı.

Gözlerindeki ışık tüm geceyi aydınlatacak kadar parlaktı ve gülüşü içini ısıttı.

Shahla ona daha da sıkı sarıldı ve:

"Sonsuza dek böyle kalabilirim!" dedi ve bir at kişnemesi tüm sokağı kapladı.

Karanlıktı; yine belli belirsiz hızla uzaklaşan bir atlıyı seçebildiler.

"Bağdat!" dedi Ali, onu sakinleştirmeye çalıştı; atlı çoktan gecenin karanlığında kaybolmuştu, ama bu pek işe yaramadı.

Shahla ona sıkı sarıldı.

Ali yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gülümsedi.

"Şarabı fazla kaçırmış biri sadece!" dedi.

Öyle olmasını diledi, ama şüphe içinde büyümeye başladı.

İçeri girdiler; Ali yatağın üzerine saçılmış kâğıtlara baktı ve yüz üstü uzandı.

Toparlamayı düşündü, ama gözü bir şeylere takıldı ve dalıp gitti.

Shahla onun sırtına uzandı; başını yasladı; parmakları kollarında dolaştı.

Atın kişnemesi kulaklarında yankılandı. Onun olduğunu biliyordu; içini bir korku kapladı.

"Ali, gidelim buradan!" dedi ve sırtını öptü.

"İki gün daha!" dedi Ali bakışları hala yatağın üzerindeki kâğıtlardaydı.

"Hemen gidelim!" diye tekrarladı.

Ali döndü, onu kollarına aldı; gözlerinin içine baktı.

"Basra'ya gidelim ve tarihin gördüğü en büyük isyanı başlatalım!" dedi.

Ali gülümsedi.

"Önemli birini bekliyorum!" dedi Ali.

Sesi yumuşak, kollarında gezinen parmakları şefkatliydi.

Shahla pes etmedi:

"Tüm bilgileri aldın; sancağımız da var; o her kimse Basra'ya gelsin!" dedi gözleri hüzünlüydü.

Ali sessizdi; gülüşü kayboldu.

"Lütfen gidelim!" dedi Shahla gözlerinden birkaç damla yaş yanağını ıslattı.

Ali doğruldu ve yataktan kalktı; kapıya yöneldi; açtı ve geniş parmaklılara dayayıp elini aşağıya doğru seslendi:

"Cafer! Sabah yola çıkıyoruz!" dedi.

Shahla yataktaydı ve gözlerinden bu kez sevinç yaşları boşaldı.

Kapıyı kapatmasını beklemeden Ali'ye doğru koştu ve sımsıkı sarıldı.

*

Tepelerin ardında güneş tüm ihtişamıyla kendini gösterdi.

Kuşların umutla kanat çırpışını izledi. Sarayın yüksek duvarların ötesinde Bağdat uyanmaya başlamıştı.

Yorgun ve uykusuzdu.

Arkasına yaslandı; dirseklerini dizlerinden çekti ve ayaklarını geniş sehpaya uzattı.

Sehpanın üzerindeki su kâsesinin yere dökülmesine aldırmadı.

Baysal'ın yaklaştığını hissetti, ama dönüp bakmadı:

"Efendim!" dedi.

Sesi endişeli ve şaşkındı.

Cevap vermedi.

Onu bu halde görmeye alışık değildi; ne diyeceğini bilemedi:

"İyi misiniz?" diye sordu Baysal.

Komutan Musa kollarını havaya kaldırıp başının üzerinde birleştirdi; derin bir nefes alıp:

"Evet!" dedi. "Hazırlanın Samarra'ya gidiyoruz!" diyerek ayağa kalktı.

Üzerinde buruşmuş gömleğini düzeltti.

"Dün gece bir şey mi oldu?"

Derin ve sıkıntılı bir iç çekti.

"Onun bir köle olduğunu sanmıyorum!" dedi Komutan Musa bakışlarını kaçırarak. "Onun karısı olmalı!"

"Sanmıyorum efendim, ne gördüğünüzü bilmiyorum, ama bir köle kendisinden ne istenirse onu yapmak zorundadır!" dedi.

"Bu öyle bir şey değil!" dedi.

Göz göze geldiler; Baysal onun bütün gece uyumadığını anladı.

Perişan görünüyordu.

"Karanlıktı; ama ona bakışını görmeliydin; bunu gece bile gizleyemiyordu! Sanki bir adam değil, Tanrı'ya bakıyor gibiydi!" dedi Komutan Musa.

Acı gülümsemesi Baysal'ın içini burktu.

"Hazırlanın!" dedi sonra Komutan Musa.

Baysal çaresizce arkasını döndü ve henüz birkaç adım atmıştı ki:

"Bir Tanrı..." dedi Komutan Musa kendi kendine. Kafasını toplamaya çalıştı. "Bir Tanrı..."

"Baysal" dedi. Sesi bu kez sertti.

Baysal döndü; anlamaya çalıştı.

"Rashid Mağribi! Öyle demiştin değil mi?" diye sordu.

"Evet!" dedi kekeleyerek Baysal.

Komutan Musa sertçe kafasına vurdu:

"Basralı... El Cahiz Basralı... Yahya Basralı... Lanet olsun o adam bir tüccar değil! O herif Ali bin Muhammed!" diye bağırdı ve koşarak odadan çıktı.

Baysal hızla onu takip etti.

*

Cafer ve Muhammed atları son bir kez kontrol etti; Rashid Mağribi ve Yahya ise bir köşede bir şeyler konuşuyordu.

Ali kapıda göründüğünde ona döndüler.

Siyaha bürünmüştü; siyah ince bir kumaşı başına ustaca sarmış; siyah peçesini boynunun sol tarafına gizlemişti.

Elinde iki uzun askılı çanta vardı; Shahla hemen arkasındaydı.

Üzerine aldığı siyah şal ile başını ve omuzlarını sarmıştı.

"Hazır mıyız?" diye sordu Ali. Cevabı beklemeden atının yanına gelip elindeki çantaları atın eğerine yerleştirdi.

"Niye bu kadar acele ettiğimizi anlamıyorum!" diye homurdandı Muhammed.

Ali cevap vermedi; sadece gülümsedi.

Atlarına bindiler ve eve son kez baktı Ali.

Bakışı hüzünlüydü; Shahla anlam veremedi.

Cafer ile göz göze geldi, ama hiç konuşmadılar. Tek istediği buradan bir an önce gitmekti.

Ali Shahla ile göz göze gelip gülümsedi:

"Gidelim!" dedi.

Shahla derin bir nefes aldı ve atı kapıya doğru çevirdi.

Ali'nin gözü kapının önünde kucağında büyük bir kavun ile kendisine bakan çocuğa takıldı:

"Mansur!" diye gülümsedi Ali.

Mansur yaklaştı; gülümsedi.

Yüzü ay gibi parlaktı; gözlerinde anlam veremediği bir hüzün vardı. "Gidiyor musunuz efendim?" diye sordu.

Ali atından indi; Mansur'un yanına yaklaştı:

"Gidiyoruz!" dedi.

Mansur kucağında sımsıkı tuttuğu kavuna bakarak:

"Size kavun getirmiştim!" dedi Önce Ali'ye sonra Shahla'ya baktı.

"Ah, çok tatlısın Mansur" dedi Shahla: "Ama çok yükümüz var ve yolumuz uzun!" dedi.

"Nereye gidiyorsunuz? Yine gelecek misiniz?" dedi Mansur. Tekrar Ali'ye dönmüştü.

Göz gözeydiler.

Ali eğilip diz çöktü.

Öylesine masum ve temizdi ki Mansur'un gülüşü bir güneş gibi içini ısıttı:

Yüzünü avuçladı ve gözlerinin içine baktı:

"Basra'ya gidiyoruz Mansur! O ateşi yakmaya gidiyorum!" diye fısıldadı ve Mansur'u alnından öptü.

Sonra bir anda dönüp tekrar atına bindi ve ona baktı.

Mansur gözleri kocaman açılmış adeta donakalmıştı.

Gözlerini ayırmadan Ali'ye baktı.

Ali gülümsedi; gülüşü Mansur'un yüzünde parladı ve o küçük yüzünü kocaman bir gülüş kapladı.

Ali başındaki örtünün yanına gizlediği peçeyi taktı; ona göz kırptı ve hızla atını sürdü.

Mansur öylece kaldı; "Ali bin Muhammed!" diye fısıldadı ve kavunu kucağından bırakmadan ardından koştu.

Kapı eşiğinden onu izledi; sokağın köşesinden dönüp kayboldular, ama o hala oradaymış gibi bakıp gülümsüyordu.

"Biliyordum! Biliyordum! Ölmediğini biliyordum" diye gülmeye başladı. Kahkahaları sokağı kapladı.

Sokağı bir anda kaplayan toz bulutuyla gülümsemesi bir anda yok oldu.

Askerlerdi.

Kalbini tam ortasında bir acı hissetti.

Kenara çekildi...

Atlarından bir anda fırlayıp kapıya yöneldiler ve içeri girdiler.

Onlarca askerdi.

Birinin seslendiğini duydu:

"Ona sakın dokunmayın!"

Gözü hem askerlerde hem de sokağın diğer tarafında kaybolan Ali bin Muhammed'deydi.

Çok kısa bir süre sonra askerler dışarı çıktılar; içlerinden biri çok öfkeliydi.

Komutan Musa:

"Bütün kapılar tutulsun; gideli çok olmamış! Baysal çabuk!" diye emirler veriyordu.

Onu arıyorlardı; Ali bin Muhammed'i ve içini derin bir keder ve korku kapladı. Kim olduğunu biliyor olmalıydılar.

Küçük kalbi göğsünü parçalayıp çıkacakmış gibi hissetti.

"Efendim!" dedi. Komutan Musa ile göz göze geldiler: "Burada kalan kişileri mi arıyorsunuz?"

"Onları gördün mü?" diye sordu Musa.

Başını evet anlamında salladı Mansur.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" öfkeli sesi bu kez sakindi; yaklaşıp omzuna dokundu Mansur'un.

"Samarra diye bir yerden bahsettiklerini duydum! Kuzey kapısına doğru gittiler efendim!" dedi.

"Baysal!" diye bağırdı Komutan Musa. "Diğer kapıları bırak; herkesi kuzey kapısına gönder! O herif Bağdat'tan çıkmayacak!" diye bağırdı ve hızla atlarına bindiler; sokağı yeniden toz bulutu sardı.

Mansur öksürdü ve elini yüzüne yaklaştırıp salladı; iyice uzaklaştıklarında güney kapısına doğru koşmaya başladı.

Çok erkendi; sokaklar boştu.

Koştu; yorulmuştu, ama ne yavaşladı ne de durdu.

Surlara doğru ilerledi. Taş geniş merdivenleri hızla çıktı.

Gülümsüyor ve onu son bir kez görmek istiyordu. Zirveye yaklaştığında nöbetçi bir asker:

"Çocuk buraya girmek yasak, bilmiyor musun?" diye azarladı onu.

"Efendim, size kavun getirdim!" deyip gülümsedi.

Yüzü güneş gibi parladı; gözlerini kıstı.

"Kavun mu?" dedi asker.

Mansur kucağında sımsıkı tuttuğu kavunu askere uzattı ve ondan biraz uzaklaşıp güney kapısının zirvesinden uzaklara baktı.

Gülümsedi.

Ali bin Muhammed rüzgâr gibiydi.

Siyah giysisi havalanmıştı ve diğerleri onun peşindeydi.

Derin ve mutlu bir nefes aldı; gözden kaybolunca kadar onu izledi.

*

Kuzey kapısına yaklaştıklarında insanlar korkuyla etrafa kaçıştı.

Henüz çok erkendi, ama yine de kalabalık sayılırdı. Şehirden çıkmaya hazırlanan tüccarlar ve at arabaları bir kenarda bekletiliyordu.

Baysal öne geçti ve atından hızla inip kapı görevlilerine doğru yaklaştı.

Tüm askerler adeta bir çember oluşturmuştu ve Komutan Musa atının üzerinden etraftakileri inceliyordu.

Baysal yanına yaklaştığında mahcup ve üzgündü:

"Efendim, buradan çıkmamışlar!"

"Emin misin?" diye sordu Komutan Musa. Hata yapmayacağını biliyordu, oysa. Bir an tüm yerin sallandığını sandı. İçinde daha önce hiç bilemedi bir sızı ve boşluk tüm ruhunu sarmıştı.

Gözleri karardı.

Etrafa boş gözlerle baktı.

"Diğer kapılara hemen birilerini göndereceğim..." diyordu Baysal ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

Komutan Musa bir şey söylemedi.

Baysal endişeliydi; sanki bakıyor, ama görmüyordu.

Öfkeli değildi; öyle olmasını isterdi, ama sadece üzgün ve çaresizdi.

"Komutanım..." dedi.

Musa irkildi ve ona baktı; bir şey söylemedi.

Hala atının üzerindeydi.

"Ne yapmamızı istersiniz?"

Ama sorusuna cevap alamadı.

Komutan Musa tam olarak seçemediği yüzlere boş ve anlamsız gözlerle baktı; dönüp:

"Askerleri topla ve Samarra'ya dönün..." dedi ve atını döndürdü.

Baysal onunla gitmek istedi; atına doğru bir adım attı ki:

"Hayır; askerleri topla ve dönün!" diye emretti ve atı şahlandı.

Kapının hemen yanındaki görevliler korkuyla kenara kaçışıp ona yol verdi.

O, içinde, kalbinin derinliklerinde daha önce hiç bilmediği topraklara açılan bir kapının kilitlerini açmış gibiydi.

Ve bir anda her yeri doldurmuştu.

Artık yoktu...

Geride sadece bomboş ve kurak topraklar vardı.

Bir kez daha nefret dolu bakmasına bile razıydı, ama onu teselli eden tek şey rüzgâr ve geride bıraktığı şehirdi...

*

EYLÜL 869
DMAŞK
BUGÜNKÜ SAM- SURİYE

Tahta eski masanın üzerindeki testiden su içti; gözleri sonuna kadar açılmış penceredeydi ve uzun geniş ağaca baktı.

Daha da yaklaştı ve gülümsedi.

Yanındaki kurumuş ağaç dikkatini çekti.

Kargalar tünemişti; kuru dalları ölümü çağrıştırdı.

Yeşil bir yaprak aradı, ama bulamadı.

Nal sesleriyle irkildi ve odadan çıktı; Akçın'la karşılaştı:

"Efendim, geliyorlar!"

Berberce verandaya çıktılar.

Bazı tahtaları çürümüştü ve dikkatli yürümek gerekiyordu, ama buna aldırmadı.

Zaten yeterince batmıştı.

Atlılar dar patikada tozu dumana katarak yaklaştı ve durdular.

Bayıkbey atından indi ve hızlı adımlarla Salih'e yaklaştı.

Söylenmesini, bağırıp çağırmasını isterdi, ama o sadece yaklaştı ve sımsıkı sarıldı.

Bu içini daha da acıttı.

Akçın Bayıkbey'i selamladı ve onları yalnız bıraktı.

"Herkes biliyor mu?" diye sordu, ama cevabı almak istiyor muydu bilemedi.

"Ne diyebilirim ki..." dedi sıkıntıyla Bayıkbey.

"Bana not bırakmış!" dedi gülerek ama gülüşü acısını gizlemek için bir kalkandı sadece.

"Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum; yani gerçekten o altınları alıp sadece kendime saklamayı düşünmedim, bilmiyorum. Her şey o kadar hızlı ve öyle zordu ki..." Kelimeleri bir araya getirmeye zorlanıyordu.

"Olan oldu artık; ne yapacağımıza karar vermeliyiz... Öfkesi dinecektir! O senin en iyi arkadaşın! Onu bilirsin, yel gibi eser; geçer"

"Gerçekten öyle mi dersin?" Her şeyden çok umuda ihtiyacı vardı.

Bayıkbey gülümsedi:

"Merak etme... Her şey düzelecek..." dedi Bayıkbey.

"Halifeye mektup yazdım."

"Lanet olsun Salih! Neden böyle bir şey yaptın!" Bu kez cidden öfkeliydi Bayıkbey: "Neden bizim aramızdaki meselelere onu kattın!"

Salih çaresizce:

"Ben, ben..."

"İşleri düzeltmeye çalışıyorum; çaba harcıyorum, ama her seferinde başka bir sorun... Neden bir şey yapmadan önce düşünemiyorsun ki? Önce Mutazz, sonra altınlar..." diye söylendi. Salih'in üzgün ve pişman hali kalbini yumuşattı ve sustu.

"Lütfen, artık bir şey yapmadan önce düşün! Hatta düşünme, bana sor!" diye bağırdı Bayıkbey.

EYLÜL 869
BABİL YAKINLARI
BUGÜNKÜ EL HİLLA/ IRAK

"Fırat nehri..." derken gözleri parladı.

Mola vermişlerdi; öğleden sonraydı. Güneş ışınları nehrin üzerinde mücevher gibi parlıyordu. Bir an kendini soğuk sulara atmak istedi ve Ali onu hissetmiş gibi:

"Şimdi en acımasız zamanları!" dedi ve o da coşkuyla akan nehre baktı; sonra eğilip toprağa baktı; avuçlarının içine alıp onu ezdi.

"Çok fazla kuru; aylardır yağmur yağmamış!" deyip doğruldu.

Düşünceliydi; dalıp gittiğini Cafer'in kahkahayla karışık sesiyle fark etti.

"Yine ne oluyor?" deyip gülümsedi Cafer ve yaklaşan Rashid Mağribi'ye.

"Ali, sen şahidimsin! Neden beni anlamakta zorlanıyorlar anlamıyorum! Bu tamamen bir strateji, neden kimse inanmıyor anlamıyorum!" deyip yine gülümsedi.

Onu gülerken görmek gülmek için yeterli bir sebepti; herkes gülümsemeye başladı.

"Ah, yine sen ve karılarının maceraları!" deyip homurdandı Muhammed.

"Macera öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun Muhammed. Hayır, dostum öyle değil! Her şey harikaydı; mükemmeldi. Ama ne oldu? Büyü bozuldu! Bir erkek gözden düşmeye başladığını anladığında hemen gereğini yapmalıdır!"

"Yeni bir kadın mı almalı?" diye güldü Yahya.

"Ah, zeki çocuk! Bu seni tekrar gündeme getirir evet. Birden değerin artar! Homurdanmalar, söylenmeler kesilir. Artık olayın merkezinden çıkarsın. Paylaşılamayan adam olursun! Onlar düşman sen ganimet olursun!"

Uçsuz bucaksız vadi kahkahalarıyla inledi. İnce bir rüzgâr vardı ve seyrek ağaçlar teslim olmuştu. Dalları titriyor, yaprakları savrulmak için sabırsızdı.

Ali'yi izledi. Gülüşü güneş, gözleri yıldız gibi parlıyordu.

Göz göze geldiklerinde gülümsedi.

"Ah bu aşk dolu bakışlar beni öldürecek!" dedi Cafer. Ona döndüler.

"Şimdilik... Bir süre sonra bu nehrin köpükleri gibi yok olacak!" dedi ve Fırat nehrine baktı.

"Pek paylaşılmayan adam olamamışsın Cafer, üçüncü karını düşünürsek?" diye takıldı Shahla. İyice yaklaştı ona.

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Mecbur kaldım! Ah, evet. Herkes genç ve güzel bir kadın istediğimi sanıyor, ama gerçek bu değil dostlarım! Tamamen mecburiyet! Düşmanlar bir süre sonra anlaşılmaz bir ittifak kurdu. Düşünebiliyor musunuz? Düşmanlar dost oldu; ganimet düşman! Ama ben aptal bir adam değilim! Yo, hayır! Genç bir kadın en büyük düşmandır; ne halleri varsa görsünler! Yeter ki benden uzak dursunlar!"

Güldüler; şakalaştılar ve yemek yediler.

Ali ile nehre doğru yürüdüler.

Huzurlu ve çok mutluydu.

Ona iyice sokulup sarıldı. Ali kollarıyla sardı onu ve başından öptü.

"Şehrin her yerine su kanalları yapacağım... Ekilebilir her yere! Bir kale gibi tüm çevresine... Geçilmez su kanalları! Oraya daha önce gittin mi?" dedi Ali.

"Hayır!"

"Orayı seveceksin! Evimizi seveceksin! Bir sürü yer gezdim; gördüm. İnan daha güzeli yok!"

"Senin olduğun her yer benim için cennet!" dedi Shahla.

"Güzel, çünkü uzun bir süre çadırda yaşayacağız!" deyip gülümsedi ve daha sıkı sarıldı.

Nal sesleriyle irkilip döndüklerinde Cafer uzaktan bağırıyordu:

"Ali, hemen dönün!"

Yaklaşan atlılar pek dosta benzemiyordu; neredeyse otuz kişiydiler ve tozu dumana katmış hızla kamp yerine yaklaşıyorlardı. Kapkaranlık bir gölge gibiydiler ve hızla yaklaşıyorlardı.

Öylesine birdenbire çıkmışlardı ki ve öylesine hızlıydılar ki Ali kafasını toplamaya çalıştı.

Sayıları çok azdı.

Kalbinin derinliklerindeki sızı kendinden çok Shahla içindi.

"Kim bunlar?" dedi Shahla.

"Bilmiyorum!" dedi endişeyle. Çok kalabalıklardı ve tepelerin ardından bir anda belirmişlerdi. Hemen diğerlerinin yanına koştular. Muhammed endişeyle:

"Lanet olsun! Çok kalabalıklar!" dedi ve kılıçlardan birini Ali'ye uzattı.

Gizlenebilecekleri hiçbir yer yoktu.

Birkaç ağaç, o kadar.

Korunmasız ve çaresizlerdi.

"Askerler mi?" diye sordu Ali.

Tam olarak seçemiyordu. Rashid Mağribi kendinden emin:

"Hayır, asker değiller... Bu civardaki çetelere benzemiyorlar..."

"Lanet olsun!" diye söylendi Cafer.

Ali, Muhammed'in uzattığı kılıçlardan birini Shahla'ya uzattı. Onu bir yerlere gizlemeyi düşündü, ama öyle bir yer yoktu:

"Yanımdan sakın ayrılma..." dedi.

Atlılar iyice yaklaştığında çember oluşturdular; Shahla ölümün nefesini boyunda hissetti.

Tuhaf olan bu hiç umurunda değildi.

Zaman durmuş gibiydi ve son anında onun gözlerinde kaybolmak ister gibi Ali'ye baktı.

Ona gülümsedi; gözlerindeki derin endişeyi yok edebilmeyi isterdi.

Atlılar yüz adımdan daha az bir mesafedeydiler ve bu kez birden kuzeyden gelen gürültüye döndüler.

Hızla üzerlerine geliyorlardı.

Yahya:

"Allah kahretsin! İki taraftan kıstırıldık!"

Ne tarafa bakacaklarına şaşırdılar; at kişnemeleri ve nal sesleri hiç bu kadar çaresiz olduklarını haykırmamıştı.

Shahla bakışlarını kuzeye çevirdiğinde gülümsedi; ılık bir rüzgârın tenini okşaması gibi bir hisli.

"Ubbaklar..." diye fısıldadı ve Ali'ye baktı.

Beyaz giysileri uçuşuyordu; at kişnemeleri tüm ovada yankılandı.

Toz dumana karışmış; bir bulut gibi büyüyordu.

"Yere yatın..." diye bağırdı Shahla.

Herkes şaşkın bir şekilde ona döndü.

"Yere yatın!"

Sesi tüm ovayı inletti ve Ali'nin kolunu sertçe çektiğinde beraberce yere yuvarlandılar.

"Cafer, Muhammed, yere yatın!" diye bir kez daha bağırdı ve bu kez onu dinlediler.

Ubbaklar bir yandan at sürerken bir yandan da oklarını atmaya başladılar.

Hızlarında hiçbir azalma yoktu...

Hedeflenen her bir atlı vadiyi inleten çığlıklarla atından yere çakıldı.

Shahla ok yağmurunun durduğunu kulaklarını sağır eden sesler sona erdiğinde fark etti. Ali bedeniyle onun üzerini örtmüştü; ne olduğunu görmesinin imkânı yoktu.

"Oklar durdu..." diye fısıldadı ve Ali doğruldu.

Diğerleri yerdeydi.

Ubbaklar yavaşlamıştı; kendilerine doğru yaklaşıyordu. Diğer taraftaysa başıboş atlar ve yerde yatan bedenlerden başka bir şey yoktu.

"Cafer, Muhammed..." dedi.

Herkes ayağa kalkıp etrafa şaşkın gözlerle baktı.

Ali Shahla'yı kendine doğru çekti ve kollarıyla bedenine sardı.

"Ah, buna inanamıyorum!" dedi Cafer memnun bir sesle...

Etraf biraz toz dumandı, ama savaşacak kimse kalmamıştı.

Ubbaklar yaklaştı.

Başları beyaz örtüleriyle özenlice sarılmıştı; yüzleri gizliydi.

Shahla'nın gözü bir at ile uzaklaşmaya başlamış birine takıldı. Hızlıydı; etrafa baktı.

Yay ve ok yoktu; elindeki kılıca baktı.

Onlardan biraz uzaklaştı. Lanet olsun çok hızlıydı.

Cafer Muhammed'in kulağına eğilip: "Ah, böyle bir şey yapamaz değil mi?" dedi.

"Bilmiyorum dostum!" dedi Muhammed. Herkesin gözü Shahla'nın üzerindeydi.

"Kesinlikle mümkün değil!" dedi Rashid Mağribi.

Shahla kılıcını kendi ekseninde çevirdi; kabzasını gevşek tutuyordu; her an avuçlarından düşecek gibiydi; sürekli çevirdi.

Parmakları kabzayı sıkıca sardı ve dizlerini kırarak biraz bedenini çevirdi.

Kolunu kaldırıp fırlattığında kılıç gökyüzünde bir kuş gibi havalandı.

Dönerek ve hızla adeta bir kuş gibi süzülüyordu.

Mesafe çok uzundu, ama hiç tereddüt yoktu.

Kılıç atla kaçmaya çalışan adamın sırtına saplandığında bedeni havalandı ve çığlığı tüm vadiyi inletti.

"Bu kadın beni gerçekten korkutuyor!" dedi Cafer Muhammed'in kulağına eğilerek. "Gerçekten!" derken derin bir sessizlik oldu.

Shahla dönüp Ali'ye güldü.

Gözlerinde gördüğü şaşkınlık onu daha da eğlendirdi.

Ali hızla yerde yatan adamlara doğru ilerledi.

Diğerleri onu izlediler.

Yerde hareketsiz yatan adamların arasından ilerlediler. Yaşayan biri olup olmadığını merak ediyorlardı.

En çok da kim olduklarını merak ediyorlardı.

"Siyah giyinmişler... Lanet olsun kim bunlar?" dedi Rashid Mağribi. Yerde hareketsiz yatan adamı inceliyordu.

Gözlerini etrafında dağılmış sürmeler dikkatini çekti; bedeninde bir iz, işaret aradı, ama bulamadı.

Ali cesetlerden birinin yanına eğilip adamın yüzünü çevirdi; boynuna ve bileklerine baktı.

"Hasan'ın adamları!" dedi.

"Alaviler mi?" diye hayretle sordu Yahya. "Bu nasıl? Niye?" dedi.

"Senin geri döneceğini sanıyor olmalı!" dedi Muhammed.

"O kim?" diye sordu Shahla. Bilemediği bir huzursuzluk tüm ruhunu ele geçirmiş gibiydi; derin bir karanlık çöktü içine.

"Ah, eski hikâye! Beş yıl önce Basra'ya geldiğimde Daylam'da bir hanedan kurdu..."

"Aşağılık herif, hanedanmış!" diye söylendi Muhammed.

"Hiçbir şey anlamıyorum!" dedi Shahla.

Cafer:

"Adam kendini halife ilan etti. Oysaki Zeyd soyundan gelmiyor. Daylam'da... Rey'de isyan zamanlarıydı ama Ali beş yıl önce Basra'ya geldi. Şimdi geri döneceğini sanıyor ve ondan kurtulmak istiyor aşağılık adam... Onu zamanında gebertmeliydin!" diyerek Ali'ye döndü.

Shahla:

"Yani gerçek Zeydi Alavi Halife Ali mi?" dedi ama Ali çoktan Rashid Mağribi ile yanlarından uzaklaşmış birkaç adım ötede kendilerini bekleyen Ubbaklara yönelmişti.

Rashid Mağribi atından inip yaklaşan ve liderleri olduğunu tahmin ettiği Ubbak'a gülümsedi.

Yüzü hala gizliydi. Başındaki beyaz örtüyü tek bir hareketle çıkardı ve örtü boynuna düştü.

Gözleri ve saçları gece kadar siyah; gülüşü sıcaktı.

Uzun boylu ve ince yapılıydı.

Otuzlu yaşlarında olmalıydı.

Diğerleri atlarından inmemişlerdi ve yüzlerini de göstermemişlerdi.

Bir komut bekler gibiydiler.

"Mükemmel zamanlama... Nasıl teşekkür edebiliriz ki?" dedi Rashid Mağribi.

"Adım Namdar!" diyerek kendini tanıttı.

"Rashid Karmati bundan bahsetmemişti. Neyse buna ne kadar memnun olduğumuzu anlatmama gerek yok sanırım!"

"Aslında bizi Rashid Karmati görevlendirmedi!" dedi Namdar gülümseyerek.

"Nasıl? Siz Ubbak değil misiniz?" dedi Cafer.

"Öyleyiz, ama bizi o göndermedi!"

Herkes şaşkın; Ali ise sessizdi.

"Ne yani? Ali bin Muhammed'i korumak için değil mi?" diye sordu Rashid Mağribi.

"Aslında, Sabika'nın kızını korumak için!" dedi Namdar ve Shahla'ya baktı.

"O da kim?" diye homurdandı Cafer.

"Ah, o benim annem!" dedi Shahla Ali'ye gülümseyerek.

EYLÜL 869
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Danışmanlar tedirgindi; en ufak bir hatada Halife Muhtedi'nin hışmına uğrayabilirler; çok sert biçimde cezalandırılabilirlerdi.

Dengesiz ve acımasızdı.

Durdukları yerlerinden bile kıpırdamamaya gayret ediyorlardı.

Halife Muhtedi arkasına yaslandı ve dikkatlice elindeki mektubu okudu. Bitirdiğinde arkasına yaslandı.

Gözleri rüzgârda titreyen perdelerdeydi.

"Bu perdeleri değiştirin!" diye emretti.

"Efendim..." dedi danışmanlarından Murtaza.

Kırklı yaşlarının başındaydı ve koyu kahverenginde giysisi teniyle uyumluydu. Bir yay gibi gözlerinin etrafını çevreleyen kaşları iyice gerildi ve: "Emredersiniz..." diye tamamladı cümlesini.

Oysaki perdeler henüz bir hafta önce değiştirilmişti.

Her şeyi sürekli değiştiriyordu. Bazen söylediklerini unuttuğunu düşünürdü ya da ne söylediğini bilmediğini. İtiraz edilmediği sürece sorun yoktu; itiraz edebilecek cesarete sahip biri de yoktu.

Halife Mühtedi:

"Sana söylemiştim; aralarında sorun çıkmaya başladı. Yakında hepsinden kurtulacağım!" dedi ve mektubu alçak geniş ayaklı masaya fırlattı. Mektup dönerek yere düştü, biri eğilip almak istedi ama onu durdurdu:

"Bırak kalsın! Değersiz yazılar, değersiz sözler! Onların yeri ayaklar altındadır!" deyip doğrulup yerinden kalktı ve kapının hemen yanında duran büyük vazolar takıldı gözleri:

"Bunları da atın! Gözüm görmesin! Eskiye ait ne varsa atın! Artık yepyeni bir dönem başlayacak; yüzyıllar sonra yaptıklarımı herkes bilecek ve beni hatırlayacak..."

Bakışları korkutucuydu.

Derin bir nefes alıp terasa çıktı.

Şehre baktı; güneş batmak üzereydi ve bir kuş sürüsüne gözleri takıldı.

"Tıpkı kuşlar gibi onlar da uçup gidecekler..."

Murtaza yaklaştı; ama bir adım gerisinde durdu.

Halife Muhtedi'nin elleri beyaz, ustaca oyulup şekil verilmiş mermerlerde gezindi.

Kaygan ve pürüzsüzdü.

"Aralarında bir şeyler geçmiş, ne olduğunu bilmiyorum. Yakında öğreniriz. Artık dost değiller yani... Güzel! Yakında buna Bayıkbey de dahil olacak. Tarafsız olamazsın, mutlaka bir taraf seçmen gerekir... Bakalım kimi seçecek? Ve kimi seçerse seçsin kaybedecek! Hepsi kaybedecek! Hepsi geberecek!" diyerek abartılı bir kahkaha attı.

Murtaza mütevazı bir şekilde gülümsedi:

"Cevap yazacak mısınız Halifem?"

"Beklesin aşağılık herif! Evet, başka bir şey var mı?" deyip döndü.

"Şiilerle ilgili..." henüz sözünü bitiremeden Halife Muhtedi hışımla:

"Yine ne işler karıştırıyorlar?" dedi öfkeyle.

"Geçen yıl Onuncu İmam Ali el Hadi'nin ölümü şehirde kargaşa çıkartmıştı..."

"Bunun benimle ne ilgisi var? Onu zindana attıran Halife Mütevekkil'di. Zindanda öldü diye sorumlusu ben miyim?" diye bağırdı.

"Efendim, Şiiler gergin! İsnaaşeriyye Mezhebi her geçen gün büyüyor. İmam Ali el Hadi'nin ölümünden sonra yerine Hasan el Askeri geçti. Biliyorsunuz o artık On birinci imam..."

"Yani?"

"Kısıtlamaların kalkmasını istiyorlar..."

"Ne kısıtlamasından bahsediyorlar! Olayları çıkaran onlar!"

"Efendim aslında..." dedi ama halifenin öfkeli bakışlarıyla sustu.

"Bu mezhep kavgalarından sıkıldım artık... Hadi söyle en son ne oldu?" Kıvranıp durduğunun farkındaydı.

"Bazı Şiilerin evleri işaretlenmiş, olaylar büyümüş ve iki taraf... Onlarca yaralı var ve birkaç kişi ölmüş!"

"Of... Bir de bunlarla uğraşmak zorundayım!"

"Hasan el asker olayları, insanları yatıştırmak için çok çaba sarf ediyor. Henüz çok genç yirmi üç yaşında ama çok başarılı... Bence..."

Ama halife onu dinlemiyor gibiydi; ya da umursamıyordu.

"Dmaşk'a Amacur el Türki'yi vali olarak atıyorum! Kendisine haber verilsin ve bir an önce Dmaşk'a hareket etsin..." diyerek konuyu değiştirdi.

"Ama o bir Türk!"

"Zararsız bir Türk! Tolun oğlu Ahmet'in gözü Dmaşk'ta. Oradan kuzeye çıkmayı planlıyor. Belki Tarsus, Hatay... Onu durdurabilecek tek kişi Amacur!" diyerek tiz bir kahkaha attı.

Murtaza'nın bir şeyler daha söyleyeceğini anladığında yüzü düştü:

"Ah, yine ne var?"

"Efendim, Beyt'ül Hikme'ye yıllık ödeneklerini hala ödemedik ve alimler ısrarla ödemenin ne zaman yapılacağını öğrenmek istiyorlar! Özellikle Kindi ve Ebu Maşer birçok mektup yazdı..."

Beyt'ül Hikme, Hikmetler eviydi.

Halife Harun Reşid tarafından kurulmuş ve oğlu Halife Me'mun döneminde ise ilim adamlarına ve tercümanlara yüksek maaşlar bağlanıp çalışmalarını rahatça devam ettirebilmeleri için birçok olanak sağlanmıştı. Tıp, matematik, kimya ve astronomi çalışmaları yapılıyor; Antik Yunan kitapları Arapçaya çevriliyordu...

Devasa bir kütüphanesi vardı.

"Ebu Maşer ve Kindi! Lanet olası bunaklar! Hiçbir şey yapmadan boş işlerle uğraşıp duruyorlar. Halife Me'mun bunları çok şımartmış; yaptıkları da bir şey olsa! Ebu Maşer demiş ki: Dolunay çıktığında sular çekiliyormuş; bununla ilgiliymiş! Ay arzın çevresinde dolanıyormuş! Bak sen! Yıldızların konumlarını işaretleyip aptalca hesaplamalar yaparak ne elde edeceklerini sanıyorlar ki!"

"Efendim..."

"Kindi, o bir soytarı; saray müneccimi sadece... Halife Me'mun'un oyuncaklarıydılar... Böyle zırvalıklar istemiyorum artık! Üstelik Meşşailik diye bir şey çıkardılar... Felsefeymiş!

Günlerce gecelerce tartışıp duruyorlar... Beyt'ül Hikme'nin ödeneklerini kesiyorum!"

"Efendim bu kararınız tepki alacaktır; Beyt'ül Hikme Bağdat'ın yıldızıdır; bir gelenektir. Sadece âlimler değil, herkesten tepki alırız; zaten ortalık karışık, izin verin bir miktar para gönderelim ve çalışanların- tercümanların ve öğrencilerin maaşları ödensin. Alimlerin çoğu maaşlarından feragat etti zaten..."

"Lütfettiler yani... Akıllarınca beni aşağılıyorlar öyle mi?"

"Öyle bir düşünceleri olduğunu sanmıyorum efendim..."

"Lanet olsun ne yaparsan yap... Başka bir şey duymak istemiyorum; beni yalnız bırak!" dedi ve sırtını döndü.

EYLÜL 869

SATT'ÜL ARAB

FIRAT & DİCLE NEHRİNİN BİRLEŞTİĞİ BÖLGE

BUGÜNKÜ BASRA/IRAK

Güneş doğmak üzereydi. Etraf aydınlanmaya başladığında bir huzur hissetti. Yorgundu ama gülümsüyordu. Yaklaştıklarını biliyordu. Tepeleri aştılar...

Nal sesleri tüm vadiyi kaplarken kuşlar uçuşuyordu gökyüzünde.

Ağaçlar sıklaşmaya başladığında derin bir nefes aldı.

Ali en önde; sabah rüzgârı gibiydi.

Yavaşladığında ona yetiştiler.

Atını döndürüp gülümsedi. "Yorulduğunu biliyorum! Ama buna değecek! Beni takip et!" diyerek gülümsedi ve tekrar hızlandı. Shahla bir an afalladı. Cafer ve Muhammed ile göz göze geldi."Hadi!" diye bağırdı Muhammed, Cafer ve diğerleri ise sadece gülümsedi.

Ali'yi izlemesi gerektiğini anlaması uzun sürmüştü ama hızlandı. Arayı kapatmaya çalıştı. Gün ağarmak üzereydi. Toprak nemliydi. Huzur verici bir sessizlik her yeri kaplamıştı.

Ali birkaç adım önündeydi, çok hızlıydı. Siyah giysileri ve başlığı uçuşuyordu. Acelesi var gibiydi, anlam vermekte zorlandı ama üzerinde durmadı. Onu izledi.

Uzak tepelerin zirvesinde gri bulutlar belli belirsizdi ve sis neredeyse kaybolmak üzereydi. Hava aydınlanmış ama güneş henüz yüzünü göstermemişti. Hızlandı ve ona biraz daha yaklaştı. Belki de ona yetişebilmesi için Ali yavaşlamıştı. "Az kaldı!" diye bağırdı Ali.

Bu Shahla'yı daha da meraklandırdı. Sesindeki coşku ise heyecanlandırdı. Dar toprak bir yoldan tepeye çıkmaya başladılar. Ağaçlar seyrekti ama kocamandı; ne ağaçları olduğunu bilemedi.

Daha önce hiç görmemişti.

Ali yavaşladı ve durdu. Ona yetiştiğinde çoktan atından inmişti. Shahla'nın yanına geldi ve atından inmesine yardım etti. Gözleri parlıyor ve gülümsüyordu. Ali elinden tuttu ve yürüdü.

Ali öyle heyecanlıydı ki Shahla da heyecanlandı, birkaç adım sonra durdular.

Gökyüzü portakalımsı bir renkteydi; büyüleyiciydi.

Nefesinin kesildiğini sandı. Kuşlar sabahı selamlarcasına alçaktan uçuyordu ve kanat çırpışları her yerde yankılanıyordu.

Nehir coşkuluydu; güneş ışınları suda parlıyordu.

Ve güneş tüm ihtişamıyla kendini gösterdiğinde ılık bir rüzgâr saçlarını havalandırdı.

"Şat'tül Arab!" dedi Ali.

Sesi kısıktı ve hayranlıkla vadiyi izliyordu.

"Burası mı?" dedi hayretle Shahla. Daha önce hiç gelmemişti; ama hep birilerinden dinlemişti.

Ali eliyle işaret etti: "Görüyor musun Fırat ve Dicle'nin buluştuğu yer. Onca yol, dağlar, tepeler, yağmur, rüzgâr ve hiçbir engel buluşmalarını engelleyemedi!" dedi.

İki nehrin birleştikleri yer öylesine net görülüyordu ki hissettiği duyguyu ifade etmesine olanak yoktu. Ali'nin elini daha da sıktı; gözleri doldu ve gülümsedi.

"Şehrimizi buraya inşa edeceğiz! El Muhtare. Bütün bu gördüğün topraklar bizim; topraklarına hoş geldin!" diyerek gülümsedi Shahla'ya.

Shahla gözlerinden akan birkaç damla yaşı silmeden ona sımsıkı sarıldı; Ali kollarıyla onu sardı. Shahla başını göğsüne yasladı: "Benim toprağım sensin" deyip göğsüne bir öpücük kondurdu. "Sen neredeysen orası!"

Ali daha da sıkı sarıldı ve:

"Shammar'ı hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki dedi içinden Shahla ama bir şey söylemedi. Ali devam etti; elleri onun saçlarındaydı: "Oraya ölmek için gitmiştim; zaman geçmiyordu. Acım azalmıyordu. Sonra bir gün tuhaf bir şey oldu. Gökyüzü masmaviydi; kuşlar kanat çırpıyordu. Rüzgâr ağaç yapraklarını dallarından koparıp savuruyordu ama sanki ağaç buna aldırmıyordu. Ve birden bir bulut belirdi. Kocaman bir buluttu. Her yer kararda. Gölgesi üzerime çöktü. Birden gök gürlerdi, şimşekler çaktı. Ve içimden bir ses bana Basra'ya git dedi; durma; vazgeçme... Bunu daha önce kimseye söylemedim, belki de bana deli diyeceklerini düşündüm. O gün karar verdim, burada bir şehir kuracağıma yemin ettim. İnsanların derilerinin rengi yüzünden aşağılanmayacağı, insanların inançlarının sorgulanmayacağı, insanlara eşitsizliğin,

haksızlığın yapılmayacağı bir şehir kuracağıma yemin ettim. O şehri kuracağız Shahla, o şehri tam da buraya kuracağız!" derken ona daha da sıkı sarıldı.

Shahla sonsuza dek öyle kalabilirdi.

Cennette olmak kollarında olmak demekti:

"Burada ölmek isterdim!" diye fısıldadı.

"Ne?" Ali tam duyamamıştı; gözleri nehirdeydi.

"Burada kollarında ölmek isterdim, bence bu olağanüstü bir ölüm olurdu; gerçek bir zirve..."

"Böyle konuşma!"

"O zaman ölüm korkulacak bir şey değil sadece hayatımın zirvesi olurdu, senin kollarında son nefesimi vermek! İsteyebileceğim başka hiçbir şey yok Tanrı'dan. Sadece bu! Umarım beni duyuyordur."

"Shahla!" Bu kez biraz sertti.

Ali ölüm konusundan hoşlanmamıştı; ısrarcı olmadı. Sadece sımsıkı sarıldı.

Bir anda beliren atlılar tozu dumana katmışlardı; Shahla ürperdi ama Ali'nin gülümsediğini gördüğünde gelenlerin dost olduğunu anladı.

Yaklaşık yirmi kişiydiler. En önde siyahlar içinde bembeyaz dişleriyle gülümseyen adam tek bir hamlede atından indi ve yaklaştı.

"Reyhan bin Salih!" diyerek gülümsedi Ali.

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. "Ali, Allah'a şükürler olsun!" dedi.

Shahla onu ismen tanıyordu; Ali'nin Basra'daki adamıydı ve tüm kampları örgütleyen oydu. Gülümseyerek onları izledi; onun Ali'ye hayranlık ve sevgi dolu bakışı içini ısıttı.

Ali yaklaşıp onu tanıttı: "Shahla!" dedi Reyhan'a.

"A, evet biliyorum! Ali'nin kalbini çalan kadın!" dedi.

"Bu adamı çok sevdim!" dedi Shahla ve gülümsedi. Reyhan da onu başıyla selamladı.

Gözleri birkaç adım geride duran atlılardaydı. Hepsinin gözlerinde aynı şey vardı. Hayranlık ve sevgiydi. Ali'yi karşılamaya gelmişlerdi. Çok daha fazlasının olduğunu biliyordu ve yola çıktılar. Askeri kampa yaklaştıklarında bu kadarını beklemediğini düşündü. Tepelerin arasındaki geniş vadi asker çadırlarıyla doluydu. Yavaşladılar.

Yol kıvrılıyordu.

İlerlediler.

Shahla bir an Nefud çölündekilerin buraya taşındığını düşündü. Ali onun düşüncelerini okur gibi: "Hayır, onlar Arap çölünde. Temim kabilesi ile birleşti! Ama senin için güzel bir sürprizim olabilir!" deyip güldü.

"Sürpriz?"

"Sürpriz!" dedi Ali gülerek ve tekrar hızlandı.

Kampa girdiklerinde çadırların arasındaki yolda ilerlerken askerlerin coşkulu tezahüratları kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Onun adını haykırıyor, selamlıyorlardı.

Bir bayram coşkusuydu adeta.

Karargâh çadırı önünde durduklarında atlarından indiler. Bağdat'ta gördüğü komutanlar çadırın önünde diziliydi. Herkes çok mutluydu. Cafer ve Muhammed ile göz göze geldi. Ali atından inmesi için ona yardım etti ve kulağına eğilip: "Birazdan geleceğim!" dedi.

Gelemeyeceğini biliyordu; umurunda değildi. Cafer yaklaştı; onu çadıra götüreceğini biliyordu. Bir ara dönüp arkasında baktı; Ali'nin etrafı çevriliydi ve gülümseyerek Cafer'e döndü: "Muhteşem bir yerdi!" dedi Şatt'ül Arab'dan bahsediyordu.

"Ah, harikadır. Yaşamın kaynağıdır!" dedi gülümseyerek Cafer. "Eskiden güney kısmı tamamen bataklıktı; çocukken oyun oynardık. Köleler bataklıkları kuruttu, tüm nehir boyunca tarım yapılabiliyor. Ama henüz bitmedi tabi..."

Bir yandan konuşup bir yandan çadırlar arasında ilerliyorlardı.

Meraklı bakışlara aldırmadı.

Toprak ıslaktı; yer yer çamurluydu ama ustaca kenarlardan geçtiler.

Shahla panikle: "Ah, eşyalarımı almadım!" dedi ve durdu. "Bırak getirirler!" dedi Cafer ve durdu.

"Burası mı?" diye sordu Shahla.

"Cafer ise önde giden iki muhafıza baktı; başlarını eğdiler ve Shahla'ya bakmamaya çalıştılar.

"Öyleymiş!" dedi Cafer ve çadırın perdesini araladı. Tıpkı kızıl çöldeki çadıra benziyordu; iki bölmeliydi ama kum değil toprak dar bir koridor vardı. İkinci perdeyi araladığına bir sevinç çığlığı attı ve elleriyle yüzünü kapattı.

Her şey yerli yerindeydi. Halılar, Ali'nin masası, yatakları ve çadırın sol tarafında birkaç sandık üzerinde çok düzgün bir şekilde duran kabile liderlerinin karılarının hediye ettiği giysileri duruyordu.

"Ah, Tanrım teşekkür ederim!" dedi.

"Belki arada sırada bana da teşekkür etmelisin!" diye homurdandı Cafer.

"Kes sesini köle!" diyerek takıldı Shahla. Gülümsediler. "Bu arada bunlar senin için çok fazla; belki şu tantana bittiğinde bazı kumaşları ve elbiseleri karılarıma hediye etmek istersin!" deyip kumaşların yanında gitti ve dokundu. "Oooo, Keşmir ipeği!" dedi.

Shahla kolundan çekiştirip onu giysilerinden uzaklaştırdı: "Aklına bile getirme, hepsi benim!" dedi. Paylaşmaya karşı değildi; hatta kendini yardım sever olarak bile tanımlayabilirdi ama bu kez değil!

"Hepiniz aynısınız! Hepiniz!" diye söylendi Cafer ve hızlı adımlarla çadırdan çıktı.

Shahla kendini yatağa bıraktı; sırt üstü uzandı ve gülümsedi. Bir süre öylece kalıp sadece gülümsedi. Sonra doğruldu; Ali'nin masasına dokundu. Üzerindeki kitaplara baktı. Masanın hemen ardında özenle yere yerleştirilmiş ve bir kuleyi andıran çok daha fazlasını gördü. Bazıları rulo haldeydi ve yere saçılmıştı.

Hepsini okumaya kararlıydı; bunun için çok fazla vakti olacaktı ama şimdi değildi. Bakışları çadırın içinde gezindi ve tekrar kendini yatağa bıraktı.

İlk kez evinde olmanın tadını çıkarır gibiydi.

*

Çadırın tam ortasındaki geniş masanın üzerindeki dev haritanın başındaydılar.

Öğleden sonraydı; güneş ışığı kalın perdeleri delerek içeriyi aydınlatmıştı.

Ali'nin iki eli masanın üzerinde, gözleri haritada işaretlenmiş köle kamplarındaydı.

Hemen solundaki Reyhan bin Salih'e döndü.

"En büyük risk şeytan çıkmazında..." dedi ve devam etti:

"Basran milisleri Dujayl yakınlarında olacak; isyanın tüm kamplarda aynı anda başlaması bu yüzden önemli. Bu onların aklını karıştıracak. Ertesi gün ilk iş Dujayl'a yönelecekler. Komutan Ali bin Aban ve Ebu'l Yüksel o bölgeyi koruyacak. Kampların iyi organize edilmesi gerekiyor; kendilerini koruyabilmeliler."

"Sorun çıkacağını sanmam. Tüm kamplar silahlandırıldı." dedi Reyhan bin Salih.

"Peki, kadınlar, çocuklar?" diye sordu Komutan Ali bin Aban.

"Çocuklar güvenli bölgeye alınacak!" dedi Ali bin Muhammed.

"Kadınlar da savaşacak yani?"

"Herkes elinden ne geliyorsa yapacak! Reyhan kampları iyi biliyor; isteyen kadınlar çocuklar ile güvenli bölgeye gider!"

"Dostum o kadınları görsen orduna bile alırsın!" diyerek gülümsedi Reyhan ve devam etti. "Bataklık bölgesinde tuzdan arındırılmış bölgelere irili ufaklı taşlar yerleştirdiler; emin ol kafana onlardan bir tane yemek istemezsin!"

"Buna gerek kalmayacak!" diye söze girdi Komutan Hüseyin el-Hammami gülümseyerek.

"Her şeyi düşünmek zorundayız; kamplar ele geçirildikten sonra bitmeyecek! Asıl o zaman başlayacak. Basran Milisleri Şeytan Çıkmazı'nda, Dubalarda saldıracaktır. Ele geçirilmiş kampların korunması şart; biz dışarıda savaşırken kadın, erkek fark etmez kampları korumaları gerekiyor. Taş, sapan, sopa... Her ne olursa! Dubalar ve Al Ubulla'yı alırsak ki üst üste saldıracaklardır ancak o zaman körfezde şansımız olabilir!" dedi Ali.

Gözleri haritadaydı.

"Banu Temim'in donanması?" diye sordu Komutan Ali bin Aban.

"Onlar bir süre bekleyecek; o bizim son vurgunumuz olacak!" dedi ve bakışlarını komutana çevirdi:

"İsyanın aynı anda başlaması önemli; bu başlangıç öyle gürültülü olacak ki ne olduğunu bile anlamayacaklar! Ay yükseldiğinde bataklıklardan kamplara sızan askerler iki gruba ayrılacak. İlk grup kamplardaki barakaların kapılarını açacak; diğer grup ise muhafızların barakalarını kilitleyecek. En iyi adamlarınızdan seçmelisiniz. Zamanlama her şeyden önemli. Ne önce ne de sonra, her şey aynı anda ve tam zamanında olmalı. Ay tepeye çıktığında işaret verilecek " diyerek gülümsedi Ali ve diğerleri de ona katıldı.

"Bunun işe yarayacağından emin miyiz?" diye sordu Komutan Shibl bin Salim.

Cafer atıldı:

"Komutan zamanı geldiğinde, ateşi yaktığımızda sadece köleler değil, tüm Basra görecek" dedi gururla.

"Kamp ele geçirilir geçirilmez işaret verilecek! Her kamp çıkışında bir grup daha olacak, isyan başladığında kamplara girecekler, biz izliyor olacağız. İşaret gelmeyen kamplara yardım için bekleyen birlikler hazır olacak! Komutan Zurayg, Komutan Al Khalil bu grupları siz oluşturacaksınız. Sabah olduğunda kamplarda tam bir düzen sağlanmalı; çok iyi organize edilmeli. Askerlerin çoğunu almak zorunda kalacağız, çünkü Basran Milisleri gelmiş olacaklar." diye devam etti Ali bin Muhammed.

"Hammad al Saji!" dedi Komutan Ali bin Aban. Basran milislerinin komutanıydı.

"O herifi bilirim, zor şartlarda doğru kararlar alamaz! Acelecidir, sabırsızdır!" diye ekledi Komutan Ebu'l Yüksel.

"Çok doğru! Düşmanının zaaflarını bilmek önemlidir. Yine de kısa bir şaşkınlıktan sonra kendisini toparlayacaktır." dedi Ali bin Muhammed.

"Bataklık bölgesini iyi biliyorlar!" diye ekledi Komutan Ali bin Aban.

"İşte bu yüzden bir pusu kuracağız, orayı iyi biliyor olabilirler ama orada ne olacağını bilmiyorlar!" deyip gülümsedi Ali bin Muhammed. Herkes ona katıldı.

Ali tekrar masanın üzerine serili haritaya yaklaştığında bir sesle irkildi. Cafer çadırın girişindeydi; heyecanlıydı; nefes nefeseydi.

"Ne oldu?" diye sordu. Tüm komutanlar başlarını çevirip girişte şaşkın gözlerle ve konuşmakta zorlanan Cafer'e baktı.

"A, misafirlerimiz var!" dedi Cafer.

"Misafir?" dedi Ali kaşlarını kaldırarak.

"Çok fazla misafir!" dedi Cafer kaşlarını kaldırarak. Komutanlar anlamsızca birbirine baktı.

Ali koşar adımlarla çadırda ilerledi ve dışarı çıkmaları birkaç saniye sürmedi. Diğer komutanlar onları izliyordu. Güneş yakıcıydı; etrafta asker çadırlarının etrafında birkaç asker onları görünce doğruldu.

"Köylerini terk etmişler; isyana katılmak istiyorlar. Askerler kampın dışında bekletiyorlar; Ali bin Muhammed ile görüşeceğiz diye tutturmuşlar!"

"Kaç kişi?" diye sordu Ali. Adımları hızlıydı.

"Binlerce!" derken gülümsedi Cafer ve devam etti: "Her yerden geliyorlar; Al Buşayyah, Al Naşiriyah, Abadan, Ahvaz, Dezfül'den gelenler var! Düşünebiliyor musun? Dezfül!" dedi Cafer.

"İyi de onları nereye yerleştireceğiz?" dedi Komutan Ali bin Aban. Ali'nin hemen sağındaydı ve daha çok kendi kendisiyle konuşur gibiydi. Kampın girişine geldiklerinde askerlerle tartışan köylüleri gördüler. Tepelerin yamacında bekleyen küçük gruplar biraz daha ilerideydi. Çok kalabalıklardı.

Ali şaşkın gözlerle izledi; bunu beklemiyordu. Elleriyle şuursuzca yüzüne gitti.

"Buna inanamıyorum!" dedi. Gülümsedi.

"Ah, bunlar çoluk, çocuk, kadın, yaşlı. İşimize yaramaz!" diye homurdandı Komutan Ali bin Aban. Onun için en önemli şey askerdi; bunlar daha sonraki konulardı.

"Onlar bizim halkımız" dedi Ali bin Muhammed gülümseyerek.

Askerlerle şiddetli bir şekilde tartışan köylüler Ali bin Muhammed ve komutanları fark etti. Yüzünü görmemişlerdi ama o olduğunu tahmin etmişlerdi ki coşkulu bir şekilde Ali bin Muhammmed'e doğru gelmeye başladılar.

Ali onları durdurmaya çalışan askerleri engelledi; kısa süre sonra yanlarındaydılar. Başta Ali bin Aban ve diğer komutanlar Ali'yi korumak için çembere almaya çalıştılar ama Ali onları da engelledi.

"Ali bin Muhammed!" diyerek kollarını açtı yaşlı bir adam. Liderleri olmalıydı; etrafında bir düzine daha adam vardı. Bir yandan da kendisini çekiştiren askerlerin kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Okkalı bir küfür etti onlara bu Cafer'i güldürdü; hatta Ali'yi.

Askerlere göz kırptı Ali ve adamı rahat bıraktılar.

Giysileri eski ama temizdi; kocaman bir gülüşü ve göbeği vardı. Elli yaşlarındaydı ve teni güneşten iyice yanmıştı.

"Ali bin Muhammed!" dedi tekrar. Fars aksanıyla konuşuyordu. "Sana katılmaya geldik..."

Ali gülümsedi.

"Nereden geliyorsunuz?" diye sordu.

"Abadan!" dedi adam ve derin bir iç çekti. Hüzünlüydü, topraklarını bırakmak zorunda kalmak içini acıtmıştı ama çabuk

toparladı ve başını dikleştirip: "Seninle savaşmaya geldik; çocuklarımızın geleceği için!" dedi.

"Çok fazla kadın ve çocuk var!" diye homurdandı Komutan Ali bin Aban. Bakışları tepelerdeki kalabalıklardaydı; bundan pek hoşnut olmamıştı.

"Kadınlarımızı tanımadığın belli! Sen komutan mısın?" dedi yaşlı adam gülerek.

Bu, Komutan Ali bin Aban dışında herkesi güldürdü.

"Peki, siz?" dedi Ali bin Muhammed yanındaki daha genç ve ürkek bakışlı köylüye dönerek.

"Yolda karşılaştık efendim; Ahvaz'dan geliyoruz. Üç köy birleşti..."

"Neden?"

Ali şaşırdı; Ahvaz'da çok fazla sorun yoktu.

"Köy lanetlendi!" dedi kısık sesle köylü.

"Lanet mi?"

"Su yok, topraktan kara kan çıkıyor! Topraklarımız lanetlendi! Sonsuza dek lanetlendi. Kimse orada kalmak istemiyor; eskiden ..." henüz sözünü bitiremeden Komutan Ali bin Aban heyecanla sordu:

"Kara kan mı? Ahvaz'dan mı geliyordunuz?"

"Evet, efendim!" dedi. Pek bir şey anlamamıştı.

Ali bin Muhammed ve Komutan Ali bin Aban birbirlerine bakıp gülümsedi.

"At arabalarınızı kullanmamız gerekiyor!" dedi Ali bin Muhammed ve köylü hiçbir şey anlamamıştı ama yine de başıyla onu onayladı.

Kekeleyerek: "Elbette, efendim!" dedi.

"Lanet olsun bundan bahsetmemiştiniz, hepimiz lanetlendik! dedi yaşlı adam genç köylüye bakarak.

"Hey, hey! Bu bir lanet değil!" dedi Ali bin Muhammed.

"Bir lütuf! Allah bize yardım ediyor! Çok daha kuzeye gitmemiz gerekiyordu, Ahvaz'dan taşımak çok daha kolay..." diye ekledi Komutan Ali bin Aban.

"Efendim..." dedi arkalardaki genç bir köylü ve: "Abadan'da da var!"

"Kara kan mı?" Komutan Ali bin Aban.

"Evet, bundan kimseye bahsetmememiz söylenmişti ama ..."

"Bu topraklar lanetli... Hepsi lanetlenmiş!" diyerek söylendi yaşlı adam. Elleriyle önce başına, sonra göbeğine ve ardından dizlerine vurdu.

Komik görünüyordu; herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Ali bin Muhammed gülümseyerek adama yaklaştı ve elleriyle omzuna dokundu.

"Dostum, bu bir lanet değil. Bu doğal bir şey..."

"Topraktan kara kan çıkması doğal değil, topraktan su çıkar, çiçek çıkar, ot çıkar! O şey ne zaman çıksa bir şeyler ters gider, hep gitmiştir!"

"Abadan Ahvaz'dan daha yakın! Neyse ikisine de birilerini göndereyim!" diyerek Komutan Ali bin Aban yanlarından uzaklaştı ve kampın içine doğru yürümeye başladı. Etraftaki askerlere emirler yağdırmaya çoktan başlamıştı. Diğer komutanlarda onu izlediler.

"Sakın bunun değerli bir şey olduğunu söyleme Ali bin Muhammed!" dedi yaşlı köylü.

"Su kadar değil elbette, belki hiçbir değeri yok ama işimize yarayacak! Çok işimize yarayacak!" dedi Ali bin Muhammed.

Köylülerle kısa bir sohbetten sonra nasıl bir yerleşim planı yapacaklarına karar vermek için tekrar karargâh çadırına doğru yürümeye başladılar.

Cafer sessizdi; bakışları dalgın ve kendi kendine mırıldanıyordu.

"Ne?" dedi Ali bin Muhammed. Adımları yavaşlamadı ama ona döndü.

"Yok, bir şey!" dedi Cafer.

"Hadi ama..." dedi Ali.

Fazla itiraz etmedi Cafer:

"Bizim köyde de çıkmıştı; Kara kan. Ve o ay üç ölüm oldu. Üstelik hasat kötüydü; lanetten kurtulmak için her aile kurban kesmek zorunda kalmıştı!"

"Cafer! Bu bir lanet değil." dedi Ali bin Muhammed.

"A, öyle mi? Ne peki. Kapkara, ne sıvı ne katı... Bir garip. Ne işe yaradığı belli değil, değersiz ve topraktan çıkıyor. Fışkırıyor. Belki de cehennemden geliyor. Aman Allah'ım, lanetlendik!"

"Sadece yanıcı bir madde o kadar. Kandil yağlarından farkı yok!"

"Kan gibi, kara kan. Kandil yağıyla aynıymış. Hadi canım!"

"Sakın uykuya dalma Cafer, sakın horlama. Ağzın açık kalmasın. Yoksa şeytanlar boğazından kara kan dökerler ve cehennemin dibini boylarsın!" dedi gülerek Muhammed. Ali de ona katıldı.

Cafer "Hadi be!" diyerek tersledi Muhammed'i: "Kan akıtmalıyız; kurban kesmeliyiz... Lanetten ancak bu şekilde kurtuluruz..."

"Yakında yeterince kan akacak!" dedi Muhammed. Bu kez hiçbiri gülmüyordu.

EYLÜL 869
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Halife Muhtedi öfkeyle bağırdı; sesi odanın duvarlarında yankılandı.

"Lanet olası adam, buna nasıl cüret eder! O kim? O kim ki benim hazinemi kahrolası askerlerine dağıtıyor? Buna nasıl cüret eder? Beş yüz bin altın, belki daha fazla."

Danışmanlar ellerini karınlarının üzerinde birleştirmiş; sessizce halifenin sakinleşmesini umut ediyordu.

Başları eğikti.

Halife Muhtedi öfkeyle odanın içinde volta atarken hışımla giysisinin eteklerini savuruyordu.

"Üstelik tüm bunlar yetmezmiş gibi, o lanet olası komutanın bir an önce yakalanıp kendisine teslim edilmesini istiyor!"

"Efendim, haklısınız! Ama..." Murtaza.

"Lakin! Ama... Fakat... Tüm bunlardan bıktım! Bu adamların yola geleceği filan yok! Bu adamlardan kurtulmamız gerekiyor,

bir an önce kurtulmamız gerekiyor! Özelikle de ondan Komutan Musa'dan!" derken dişlerinin öfke ve nefretle sıkmıştı.

"Üstelik hangi cehennemde olduğu belli değil! Musul'da işler karışık ve ben komutanlara nasıl ulaşacağımı bilmiyorum! Bayıkbey desen ortada yok! Lanet olası Salih kaçak; ona dönmesini söyledim ama Musa'nın korkusundan gelmiyor! Yarcuh et Türki içlerinde en akıllısı ama o da ortada yok! Her yerden kıstırılmış gibiyim, o aşağılık Tolun oğlu Ahmet El Katai'yi tamamen ele geçirmiş, adam savaşmadan neredeyse benim topraklarıma el koydu. El Katai'den günlerdir haber alamıyoruz! Bu nasıl mümkün olabilir? Bu adamlar nerede? Bu lanet olası adamlar nerede?"

EYLÜL 869

EL İSKENDERİYYE- BAHR-I MUTAVASSIT

BUGÜNKÜ İSKENDERİYE /MISIR

Hava karamak üzereydi; Akdeniz'den esen ılık bir rüzgâr çiçek kokularını serpti geniş balkona.

Yarcuh el Türki arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Derin bir nefes aldı.

Altmış dört yaşındaydı.

Kısık gözlerinin etrafını çevreleyen çizgiler derinleşmeye başlamıştı ama bakışı her zamanki gibi keskin ve parlaktı.

Komutan Musa'ya baktı. Sessizdi, tüm dikkatini vermiş konuşulanları dinliyor gibiydi ama sanki ruhu başka yerlerdeydi.

Tolun oğlu Ahmet ise Bayıkbey ile koyu bir sohbetteydi.

Keyfi yerindeydi; gülümsüyordu.

Büyük oğlu Abbas ve küçük oğlu Humaraveyh etrafta koşuşturup duruyordu.

Yarcuh el Türki onları yanına çağırınca koşarak kucağına atladılar. Yarcuh el Türki onlara sarıldı ve öptü; onlarla şakalaştı.

Sonra damadı Tolun oğlu Ahmet'e baktı.

Tolun oğlu Ahmet yerinden kalkarak:

"Çocuklar..." dedi. Gözleri kapıdaki muhafızdaydı; muhafız bir şey söylenmesine gerek kalmadan çocukları nazikçe alıp uzaklaştırdı.

Tolun oğlu Ahmet muhafız geri döndüğünde onunla göz göze geldi; sonra Komutan Musa'ya dönüp:

"Sana hoş bir sürprizim olabilir!" diyerek gülümsedi.

Komutan Musa onun yüzüne baktı; sürprizleri sevmezdi ama Ahmet'in yüzündeki ifadeye de pek anlam veremedi.

Tolun oğlu Ahmet muhafıza gözlerini kırptı ve arkasında duran iki kişi balkona yaklaştı.

Komutan Musa yerinden kalkmadı ama kapıya doğru döndü.

Sert ve meraklı bakışları gülüşüyle dağıldı.

Ayağa kalktı ve muhafızın hemen arkasında duran henüz yirmili yaşların başındaki genç delikanlıya doğru yürüdü.

Elleriyle omuzlarına dokundu; yüzünü avuçladı ve sımsıkı sarıldı.

"Ağabey..." dedi delikanlı.

Komutan Musa:

"Nasır..." diyerek biraz uzaklaşıp yüzüne baktı.

İkisinin de yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümsemesi vardı.

Komutan Musa'nın elleri Nasır'ın yüzünde şefkatle gezindi.

Teni güneşten yanmıştı; biraz kilo almıştı ve gözleri her zamanki gibi parlıyordu.

"O artık bir yüzbaşı!" diyerek yaklaştı Tolun oğlu Ahmet.

Komutan Musa'nın omzuna dokundu.

"Komutanım!" diyerek selamladı onu, Nasır.

"Yine de içimde bir umut var! Söylesene Bayıkbey! Onca yıl benimle birlikteydi. Şimdi seçim yapacak! Sence beni mi seçecek yoksa ağabeyini mi? El Katai'de çok yükselebilirsin asker! Samarra'yı unut!" deyip bu kez Nasır'a döndü.

"Aklından bile geçirme!" diyerek omzuna vurdu Komutan Musa.

Tolun oğlu Ahmet bu kez gülümseyen kayın pederinin yanına yaklaştı ve oturdu.

Nasır onu izleyip Yarcuh el Türki'nin yanına yaklaştı.

Önce başıyla selam verdi; eğildi. Yarcuh el Türki ayağa kalktı ve Nasır onun elini öpüp başına koydu.

Yarcuh el Türki Nasır'ın omuzlarına dokundu.

Gözleri dolu ama gururluydu.

"Ah, baban yaşasaydı sizinle gurur duyardı!" dedi ve Musa'ya baktı.

Nasır daha sonra Bayıkbey'in yanına gitti ve Bayıkbey de ayağa kalkıp onu kucakladı.

Kısa bir sohbetin ardından Nasır ayağa kalktı; konuşmaları gerektiğini biliyordu. Ağabeyi ile göz göze geldi. Musa da ayağa kalkıp kolunu onun omzuna attı.

"Ne zaman gidiyoruz?" derken Nasır'ın gözleri parlıyordu.

"Buna düpedüz nankörlük derler!" diye atıldı Tolun oğlu Ahmet.

Bayıkbey bir kahkaha attı; Yarcuh el Türki'nin gülüşü daha kontrollüydü.

"Komutanım!" diyerek gülümsedi Tolun oğlu Ahmet'e Nasır ve ağabeyine sarıldı.

"Yıllarca eğitiyorsun, seni bir anda satıyorlar!" diyerek dürttü Bayıkbey'i.

"Sana yüzlerce yeni asker adayı gönderdim!" dedi Komutan Musa gülümseyerek.

"Ah, onları da geri alacağını sanma sakın! Ve bahse girerim en iyilerini kendine saklamışsındır!" dedi Tolun oğlu Ahmet.

"Her zaman!" diyerek güldü Komutan Musa.

Nasır gittiğinde dördü baş başa kaldılar.

Tolun oğlu Ahmet koltuğa oturdu ve her zaman ki gibi aceleci tavrıyla konuya girdi:

"Sanırım artık başlayabiliriz!"

Yarcuh el Türki Komutan Musa'ya döndü:

"Salih bulundu mu?" diye sordu.

"Henüz değil" dedi Komutan Musa. Yüzü bir anda asıldı ve deminki neşesinden eser kalmadı.

"Sanırım kararı bugün vereceğiz!" dedi Bayıkbey.

"Karar çoktan verildi" dedi Tolun oğlu Ahmet.

Musa sessizdi, içinde bir yerlerde öfkeyle karışık bir sızı tüm bedenini sardı.

Yutkundu.

Bakışları donuktu.

Yarcuh el Türki ile göz göze geldi ama bakışını kaçırdı.

Yarcuh el Türki'nin bakışı öylesinde keskindi ki ruhunu bir kılıçla keser gibiydi, aklının derinliklerine ulaşmasını istemedi.

"O bir Türk!"

"İhanet etmiş bir Türk! Lanet olsun, sadece kendini düşündü... Şimdi onu af mı edeceğiz?" diyerek kükredi Tolun oğlu Ahmet.

Öfkeli olduğu zamanlarda hep olduğu gibi yüzü kızarmaya başlamıştı. Kayın pederi bacağına dokunduğunda sustu.

"Musa?" dedi Yarcuh et Türki.

"İhanetin cezası bellidir!" dedi Musa. Gözleri rüzgârda savrulan yapraklardaydı.

"Hadi ama..." deyip ortamı düzeltmeye çalıştı Bayıkbey ve ekledi:

"Henüz onu dinlemedik bile..."

"Tam olarak ne kadar bir meblağdan bahsediyoruz?" diye sordu Tolun oğlu Ahmet.

"Yaklaşık beş yüz bine yakın..." dedi Bayıkbey.

"Yani hepsi altın değil!"

"Çoğu değerli taş, mücevher!"

Tolun oğlu Ahmet arkasına yaslandı; gözlerini kıstı.

"Eksik olmalı..." diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Yarcuh et Türki.

Komutan Musa'nın derin ve sorgulayan bakışları Ahmet'in üzerindeydi.

Ahmet biraz doğrulup geniş oymalı sehpaya yaklaştı:

"O fahişeyi tanırım" diye başladı söze. Kabiha'dan bahsediyordu.

Yarcuh el Türki kabalıktan hoşlanmazdı ve "Ahmet!" diyerek söylendi...

"Affet baba..." dedi ama pek umurunda değildi. Devam etti.

"Onca yıl boyunca sadece bu kadar toplamış olamaz. Kesinlikle kayıp bir parça var. Büyük bir parça, belki de diğer yarısı..."

"Mümkün değil! Tamarra sayesinde bulundu. İnan kadının parayla pulla ilgisi yok. O sadece intikam peşindeydi." dedi Bayıkbey.

"Kabiha'nın gözünü oyduğu doğru mu?" diye merakla sordu Tolun oğlu Ahmet.

"Çok daha fazlası..." diye fısıldadı Bayıkbey ve Yarcuh el Türki'nin ters bakışıyla ikisi de sustu.

"Ben yine de tekrar araştıralım derim, bunu hissediyorum. Eksik bir parça var..." dedi Tolun oğlu Ahmet. "Neyse bu da işimizi görür!" deyip tekrar arkasına yaslandığında Bayıkbey gülümsedi.

"Ne?" dedi Tolun oğlu Ahmet.

"Musa onu askerlere dağıttı, Salih'in askerlerine..."

"O kadar altını askerlere mi dağıttın?" diye bağırdı Tolun oğlu Ahmet.

Yerinden fırlamıştı. Oysa Musa kımıldamadı bile. Ters ve kısık gözlerle Ahmet'e baktı.

"Aynen öyle yaptım!" dedi.

Yarcuh el Türki gülüşünü gizlemek istedi ama başaramadı.

"Hepsini mi?" sesinde yalvaran bir ton vardı Ahmet'in ama Musa'nın bakışları içindeki tüm umudu yok etti. Sesi can yakıcıydı.

"Hepsini..."

Tartışmanın uzayacağını düşünen Yarcuh el Türki araya girdi.

"Oylama yapacağız!" dedi.

Ahmet:

"Cezası bellidir!" dedi. Sesi öfkeli ve acımasızdı.

Musa:

"Cezası bellidir!"

Bayıkbey:

"Sürgün!" dedi.

Tüm gözler Yarcuh el Türki'de idi:

"Diğer komutanlar çoğunluğun kararına uyacaklarını bildirdiler. Emrindeki askerler sürgün edilecek... Cezası bellidir!" dedi.

Kısa süren sessizliği Tolun oğlu Ahmet bozdu.

"Muhtedi, Dmaşk'a Amacur el Türki'yi vali yapmaya hazırlanıyor. Aklınca bizi bize düşürecek, Beyinsiz kurbağa!" dedi sesi öfkeliydi.

"Dmaşk'a mı girmeyi düşünüyorsun?" dedi Bayıkbey.

"Elbette, ama şimdi değil. İsa bin Şeyh Filistin'de, birkaç ay içinde Dmaşk'a saldıracak. Sevgili Halife şu an benden pek haz etmese bile, yardım isteyeceği tek yer el Katai... El Asker! Yani ben!"

"Elbette, ona hayır demeyeceksin!" dedi Komutan Musa.

"Dmaşk'a davet edilmek her zaman en iyisidir!" diyerek gülümsedi Ahmet.

"Saldırıyı püskürtsen bile Amacur'un şehrini sana sunacağını mı sanıyorsun?"

"Elbette, kolay olacağını sanmıyorum, baba!" dedi.

"Çok hızlı koşuyorsun Ahmet! Dikkat et de düşmeyesin!" dedi Musa.

"Senin Rey'de durumlar nasıl Musa?" deyip arkasına yaslandı Ahmet: "Duydum ki Vali şehrinde değil de genellikler orada burada, genellikle de Samarra'da..." diyerek iğneledi Musa'yı ve onun ters bakışına aldırmadı.

Hatta bundan keyif aldığı her halinden belliydi.

"İsa'yı küçümseme, geri dönmek isteyecektir!" dedi Musa. "Filistin'de çok sağlam bir ordu kurduğunu duydum!"

"Tehlikeli olan İsa değil! Ali bin Muhammed! Yani halife için!" deyip güldü.

Komutan Musa bir anda buz kesti.

Öfkeyle alt dudağını ısırdı, parmakları koltuğun kenarında geziniyordu sertçe...

Tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissettiğinde kendini toparladı.

"Ne demek bu?" diye sordu.

"Basra'da görüp görebileceğin en büyük isyan patlayacak demek!" dedi Ahmet arkasına yaslanarak.

"Basra'da her zaman isyan olur, bunu daha önce de denedi. Birkaç köle kampı karışır ve bir hafta da bastırılır!" dedi Yarcuh et Türki.

"Ah, bu kez değil!" dedi Ahmet: "Çölde toplandılar, neredeyse iki yüz bin kişi. Sudanlılar, Çöl bedevileri, Nubialılar... Basra'yı cehenneme çevirebilir! Yani o orada uğraşırken ben de kolayca kuzeye çıkarım..." deyip bir kahkaha attı.

"Nerede?" diye sordu Bayıkbey.

"Nefud!"

"Nasıl bu kadar eminsin peki?" dediğinde Yarcuh et Türki.

"Çünkü oradaydım!"

Ahmet bir an sözlerini geri almayı diledi ama bunu için çok geçti.

Sessizlik ise can sıkıcıydı.

Bir an kayınpederi ile göz göze geldi ve hemen bakışlarını kaçırdı.

"Tamam tamam. İyi fikir değildi ama görmek istedim; ne planladığını öğrenmek istedim! Başarabilir mi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı! Karargâhına gittim ve o kadar..." deyip kesmek hatta konuyu bir an önce değiştirmek istedi.

Hiç kimsenin hiçbir şey söylememesi onu biraz endişelendirdi.

"Nasıl biriydi?" Musa'nın sesi sessizliği bozdu.

Ahmet şaşırdı. Öfkelenip bağırıp çağırmasını beklerken bu kadar sakin ve bu kadar beklenmeyen bir soru sormasına inanamadı.

Bu kez şaşkın bakışlar Musa'nın üzerindeydi.

O ise sabırsızdı; cevap bekliyordu.

"Nasıl nasıl?" dedi Ahmet.

Musa sadece anlamsızca yüzüne baktı, sadece bir şey duymak istiyordu. Herhangi bir şey...

"Çirkin bir adam mı mesela? Peçe takıyormuş?" diye sordu Bayıkbey.

"Bazen size gerçekten inanamıyorum!" deyip ellerini havaya kaldırdı Yarcuh et Türki ve Ahmet'e döndü:

"Ahmet hangi akla hizmet böyle bir riske attın kendini!" İlk kez sesi yükselmişti.

"Baba..." dedi ama Yarcuh el Türki konuşmasına izin vermedi.

"Nasıl böyle bir aptallık yapabilirsin? Çölde cesedini bulamazdık, akbabalara yem olabilirdin!"

"O bir katil değil baba..."

"Öyle mi? Bir kahraman mı?" Musa'nın sesi alaycıydı. Yüzünde daha önce hiç görmediği kadar öfke, nefret ve tuhaf bir ifade

vardı. Sesi buz gibiydi. Parmakları öfkeyle sol bacağında geziniyordu.

"Etkileyiciydi..."

"Çirkin miydi?" dedi Bayıkbey. Sorusunun cevabını alamamıştı.

Ahmet gülümseyerek:

"Ne yapacaksın baba?" deyip gülümsedi. Bayıkbey üvey babasıydı. Aralarında çok fazla yaş farkı yoktu ve daha çok arkadaş gibiydiler.

Sertçe omzuna vurdu gülerek Bayıkbey ve gülümseyerek:

"Adamı herkes merak ediyor! Yüzünü gizliyor. Nerden geldiği belli değil! Kimileri Mazdekçi diyor, kimileri Ali bin Talip soyundan geldiğini söylüyor... Basra'da doğduğunu söyleyenler var, ama Rey'de doğduğunu söyleyenler de var! Hatta büyücü olduğunu söyleyenler bile var, gözleriyle insanları etkiliyormuş..."

"Rey mi?" dedi Musa. Rey valisiydi ve bunu ilk kez duymak onu şaşırtmıştı.

"Şehrinde kalmalısın dostum ve onu bir devlet yapmalısın!" deyip göz kırptı Ahmet.

"Peçesini çıkardığını düşünmüyorsun değil mi?" dedi Yarcuh el Türki Bayıkbey'e bakarak. Öfkesi bir anda unutulmuş gibiydi. Konuya dahil olmasına hepsi biraz şaşırdı.

"Aslında peçe takmadı! Cesur bir adam ve çok zeki... Çok çok zeki! Haritalarını gördüm, çöldekiler sadece başlangıç, doğu illerini de kontrol ediyor olmalı!" Bu kez gözleri Musa'daydı.

Musa alaycı bir şekilde güldü.

"Onu yaban atma Musa, tüm askerlerini kaybetse bile kendisine âşık kadınlardan bir ordu kurabilecek kadar yakışıklı bir adam!" dediğinde Musa'nın bu kadar öfkeleneceğini düşünmemişti.

"Kes artık şunu!" diye bağırdığında Musa kimse bu çıkışına bir anlam veremedi.

Musa derin bir nefes aldı.

Tüm iç organları birbirine karışmış gibiydi; ne düşüncelerini ne de hareketlerini kontrol edemiyordu.

"Yorgunum, yarın konuşuruz!" diyerek ayağa kalktı.

Bayıkbey ve Ahmet birbirine baktılar, sohbete yalnız devam etmek için heyecanlıydılar. Bu teklifi hızlı ve mutlulukla kabul edip ayağa kalktılar.

Musa Yarcuh el Türki'ye baktı. Konuşmadı ama bakışları izin ister gibiydi.

"Musa lütfen kal!" dedi.

İtiraz edecek hali yoktu ve adeta koltuğa çöktü.

Yarcuh el Türki ne yapmaları gerektiğini bilemeyen Bayıkbey ve Ahmet'e baktı.

"Hadi siz gidin! Bu yaptığın çok aptalcaydı Ahmet!" dedi.

Ahmet biraz mahcup oldu ve konunun burada bitiyor olmasına sevinip aceleyle Bayıkbey ile birlikte balkondan kaçarcasına çıktı. Geride kendi aralarındaki gülüşleri kaldı.

Yarcuh el Türki onların ardından gülümsedi.

"Hala çocuk gibiler!" diye mırıldandı.

Musa ise dalgındı.

Göz gözeydiler. "Bazen bakışlarından ürküyorum!" dedi Musa. Daha rahattı.

"Dokuz Oğuz Türklerinden geldiğimizi biliyor muydun?" dedi gülümseyerek Yarcuh el Türki.

"Bunu belki bin kez dinledim!" diyerek gülümsedi Musa.

"Bana yaşlı mı demek istiyorsun yoksa?"

Musa gülümsedi.

"Özlüyor musun oraları?" diye sordu.

"Elbette, özlüyorum! Ama burası da bizim toprağımız artık..."

"Peki, ben neden özlüyorum? Bu topraklarda doğdum?" Derin bir iç çekti Musa.

"Üçümüz birlikteydik, yalnız biz değildik tabi. Baban, ben ve Tolun... Buhara'dan Bağdat'a geldiğimizde on iki yaşındaydık. Buhara ve Horasan Valisi Nuh bin Esed bizi Halife Me'mun'a hediye etti. Köleydik... Bir sürü eşya, para ve diğer kölelerle birlikte..." gözleri uzaklara geçmişe dalıp gitmişti.

"Bize hala köle diyorlar!" dedi Musa.

"Kelimelere çok fazla takılıyorsun Musa. Kelimeler aldatıcıdır. Henüz çok kısa bir zaman oldu, ona Halife diyorlardı ama bir anda zindanda adi bir suçlu gibi ölümü bekledi. Kelimeler aldatıcıdır. Sana ne dediklerinin bir önemi yok! Ama ne olduğun, kim olduğun önemli... En önemlisi de bunu biliyor musun?"

"Her şey birbirini tekrar ediyormuş gibi... Hiçbir anlamı yok gibi..."

"Zaman çok sessiz akar. Hiçbir şey aynı değil, asla olmayacak. Sadece fark etmek için zaman gerekli... Gördüğün hiçbir şey aynı değil. Ağaçlara bak, çiçeklere! Yapraklar aynı değil, öyleymiş gibi görünüyor ama değil, çiçekler aynıymış gibi ama değil! Görebilmek için çok dikkatli bakmalısın ve sabırlı olmalısın..."

"Savaşmaktan yoruldum!"

"Uzakta bir köy bul ve yerleş!" dedi gülerek Yarcuh elTürki.

"Yapabilir miyim?" diye gülümsedi Musa.

"Elbette hayır!" Bu kez ikisi de güldü.

"İnsanlar savaşmak için hep bir neden bulurlar! Tanrı için, aşk için, para için... Gerçek şu ki her ne yaparlarsa yapsınlar bunu sadece kendileri için yaparlar!"

"Yakında tam bir mezhep savaşına dönüşecek biliyorum. İnanç için savaş, Tanrı adına savaş..." dedi Musa.

"Sana bir sır vereyim evlat! Dinlerde olmayan tek şey Tanrı'dır. Onun bu işlerle hiç ilgisi yok, hiçbir zaman olmadı. İnsanlar tarih boyunca Tanrı'yı kullandı. Ama unutma ki bizim büyük ideallerimiz var, görevlerimiz var. Her şey feda edilebilir, aşk, yaşam. Ama geleceğimizi feda edemeyiz. Evet, bu topraklara isteyerek gelmedik, ama artık buradayız. Geri dönemeyiz. Hayatta ve ayakta kalmanın yollarını bulmak zorundayız. Kimliğimizi, dilimizi korumak zorundayız... Baban, ben, Tolun asla umut etmekten vazgeçmedik. Bir an bile... Evet, yorulduk, aşağılandık, hor görüldük... Ama asla vazgeçmedik. Şimdi bırakamazsın, bıktım, usandım diyemezsin... İşlerin daha kolay olacağını da söyleyemem, ilerledikçe tepeler daha da dikleşecek. Kararların zorlaşacak! Aklını kullan, her zaman. Kalp ve akıl arasında bir bağ vardır; güçlü bir bağ. Onların ayrı olduklarını düşünürler, kesinlikle yanılıyorlar. O yolu bulursan, o bağı görürsen seni kimse yıkamaz, hiç kimse..."

"Babam Babek İsyanından bahsetmezdi. Neden?"

Yarcuh elTürki şaşırdı. Gözleri bir bıçağın ucu gibi parlıyordu Musa'nın... Anlam veremedi.

"Hikâyeyi biliyorsun! Bir isyan ve her isyan gibi ölüm!"

"Komutan Afşin'in kararlarını hiç sorgulamış mıydınız?"

"Askerlerin ya da komutanların senin kararlarını sorgulamasına izin veriyor musun?"

Musa köşeye sıkışmış gibiydi; yanıt veremedi.

"Şunu unutma evlat, hiçbir kötülük tek taraflı değildir! Keşke böyle olmasaydı ama geçmişle yaşayamazsın ve bazen seçeneğin yoktur! Arkana değil önüne bakmalısın. Yoksa geçmiş seni boğabilir..."

"Salih ile çocukluğumuzu düşünüyorum, hayallerimizi. Birbirimize verdiğimiz sözleri, ettiğimiz yeminleri. Şimdi onun ölüm emrini veriyorum!"

"Sen böyle bir şey yapar mıydın?"

Musa başını hayır anlamında salladı.

"Kuralları esnetirsen bu kuralsızlık getirir. Her şey birbirine karışır. Bir adamın özellikle de bir askerin kuralları yoksa kaybeder.

Eğer tereddüt ederse yenilir. Sorumlu olduğun sadece kendin değilsin. Bazen iyi bir amaç için kötü bir şeyler yapmak zorunda kalabilir insan. Bu herkesin kaldırabileceği bir şey değil. Sorumluluğun, amacın ne kadar büyükse kararların o kadar zor olur!"

"Neden seninle her konuştuğumda kendimi bu kadar iyi ve berbat hissediyorum?" deyip gülümsedi Musa.

Yarcuh el Türki kesik bir kahkaha attı; arkasına yaslanıp Musa'nın gözlerinin içine baktı.

"Sen bana babandan yadigârsın ve bunu ötesinde senin içindeki o ışığı, umudu ve geleceği görüyorum. Tanrı affetsin kızım Hatun ile evlenmeni çok istemiştim. Ahmet'i severim, ama olmadı işte. Şimdi torunlarım var ve seninde en az onlar kadar sevdiğim iki oğlun... Sahi Ahmet nasıl? Eğitime başlayacak mı?"

"Gelecek yaz!"

Dolunay tüm ihtişamıyla gökyüzünde belirdi. İkisinin de gözleri bir anda mutlulukla o yöne çevrildi. Yıldızlar üzerlerine düşecek gibiydi ve simsiyah geceyi aydınlatıyordu.

"Peki, bu kadın kim?" diye sorduğunda Yarcuh el Türki Musa şaşkın ve endişeli gözlerle ona baktı. Paniklemişti.

Bir şey söyleyemedi.

"Nereden çıkardın?" diyebildi Musa.

"Pantolonunun sol cebinde bir potluk var, muhtemelen bir kolye. Elin sürekli oraya gidiyor, avuçlarında olmasına alışmış gibisin. Ucunda bir inci tanesi olmalı, büyük bir inci... Komutan Afşin'i sorguluyorsun! Bu kadın bir Farsi olmalı, bir Mecusi, hatta bir Mazdekçi... Ahmet'i neredeyse dövecektin, Basralı olabilir diye düşündüm ama güneye inmezsin..." diyerek gülümsedi.

Musa'nın gülümsemekten başka şansı yoktu; hayranlık vericiydi.

"Kim olduğunun bir önemi yok; onu bir daha asla göremeyeceğim!" diyebildi sadece.

Ve gözlerini dolunaya çevirdi.

26 EYLÜL 869
SATT'ÜL ARAB"/KÖLE KAMPLARI
BUGÜNKÜ İRAN-IRAK SINIRI

Ağaçların yapraklarının arasından barakalardan gelen ışık görüş mesafesini çoğaltıyordu. Bataklıkların içinde sessizce ilerlediler.

İçlerinden biri liderleriydi; başını gökyüzüne çevirdi. Ay yükselmeye başlamıştı; henüz zamanları vardı. Hemen arkasında onu izleyenlere baktı ve daha sessiz olmalarını işaret etti. Aralarında üç adım kadar mesafe vardı; yüz kişiydiler. Bataklıktan çıkıp sessizce ağaçların ardına gizlendiler.

"Henüz vakit var!" diye fısıldadı yanındaki arkadaşına. Biraz bekleyeceklerdi. Dolunay gökyüzünde yükseliyordu.

Barakalar net görülebiliyordu. Etraf sakindi; muhafızlar tek tük etrafta dolaşıyordu.

"Sadece birkaç kişiyi nöbetçi bırakacaklar; çok hızlı ve sessiz olmalılar!" dedi yanındaki askere ve devam etti: "Diğer grup köle barakalarına doğru gidecek, öncelik muhafızlarınkinde olacak unutma! İşaret geldiğinde barakaların bütün kapıları açılacak. Hata istemiyorum, anlaşıldı mı?" diyerek bir kez daha hatırlattı.

"Evet, efendim!" dedi asker ve sessizce uzaklaştı.

Gözleri barakalardaydı.

*

Tepedeydiler.

Gökyüzü lacivert ve ay yükseliyordu. Nehir parlak bir yılan gibiydi ay ışığında.

Yıldızlar parlaktı; gökyüzünden düşecekmiş hissi veriyordu.

Ali bin Muhammed atının üzerindeydi, gözleri dolunayda.

Shahla sağında, Komutan Ali bin Aban ise solundaydı. Diğer komutanlar ve herkes sıralanmıştı. Sessizdi; bir rüzgâr esti ve Shahla'nın saçları savruldu. Herkes gibi onun da gözleri dolunaydaydı; sonra başını çevirip Ali'ye baktı. Ay yüzünde parlıyordu. Dimdikti. Shahla'nın baktığını görünce başını ona doğru çevirip gülümsedi. Heyecanlıydı; sabırsızdı. Beklemekten sıkılmıştı. Zaman sanki ilerlemiyor gibiydi. Kampların nerede olduğu net görülemiyordu; çok dikkatli bakmak gerekiyordu.

"Hazırlanın!" dedi Ali bin Muhammed Ali bin Aban'a dönerek. O da yanındaki askerlere döndü ve bir şeyler söyledi. Ne dediğinin duyamadı Shahla.

Altı tane okçu ateşin bulunduğu geniş kazana yaklaştı.

Ay tam tepeye çıktığında Ali emri verdi:

"Şimdi!" dedi.

Okçular kara kana bulamış kumaşlarla sarılmış oklarının alev almasını sağladı; uyum içindeydiler.

"Rüzgârı hesaplamıyorlar!" diye fısıldadı kendi kendine Shahla.

Ali'nin onu duyup duymadığını bilemedi; onun gözleri dolunaydaydı ama Ali bin Aban'ın duyduğunu kendisine ters bakışından anladı.

Buna aldırmadı.

İkinci bir emirle okçular aynı anda yayı gerip okları ovadaki büyük dubaların üzerine attılar. Mesafe uzundu. Herkesin gözü karanlıkta bir yıldırım gibi giden alevli oklardaydı.

"İmkânı yok!" diye fısıldadı Shahla. Sesinde ümitsizlik vardı. Ali ise hiçbir şey söylemedi. Sadece izledi. Okların ucundaki alev yok olduğunda kimden geldiği belli olmayan bir ses sessizliği bozdu.

"Lanet olsun!" dedi Komutan Ali bin Aban öfkeliydi; emri bu kez daha sertti. Bir kez daha denenmesini istedi.

Ali bin Muhammed ise sakindi. Ya da öyle görünüyordu. Okçular bir kez daha denedi ama sonuç yine başarısızdı. Atışlar mükemmeldi ama mesafenin yarısında alev yok oluyordu.

Shahla derin ve sıkıntılı bir iç çekti. "Shahla!" diye uyardı onu Ali. "Rüzgârı hesaplamıyorlar, beklemeleri gerekiyor; üstelik açıları yanlış, bu akıntıya karşı yüzmek demek!" dedi. Ali bu kez bakışlarıyla susmasını söyledi. Komutan Ali bin Aban ise sinirliydi. Shahla kendisine mi yoksa beceriksiz okçularına mı daha kızgındı bilemedi.

Üçüncü denemede yine başarısız oldular. Shahla bir kez daha söylenmek istemedi ama Muhammed öfkeyle atından indi ve okçulardan birinin okunu alıp Shahla'ya seslendi.

"Sabaha kadar bekleyemeyiz, Shahla buraya gel!" dedi. Sesinden çok öfkeli olduğu belliydi. Shahla Ali'ye baktı. Onunda bu durumdan sıkıldığı belliydi. Başını olumlu anlamda salladı. Shahla atından indi ve Muhammed'in yanında gitti. Komutan Ali bin Aban'da atından inmişti ve birbirlerine baktılar.

"İzninle..." dedi Shahla ve Muhammed'in uzattığı oku alıp alevlenmesini sağladı. Oku kendi etrafında defalarca döndürerek ateşin iyice oturmasını sağladı. Yeterli bulmadı ve biraz daha

kara kana buladı. Oku parmaklarının arasında hızla çevirdi ve yeterli olduğunu anladığında yayını gerdi. Gözlerini kapadı, rüzgâr saçlarını uçuştururken yüzünde o serinliği hissetti. Bekledi, bekledi. Kendi etrafında döndü.

"Ne yapıyoruz, oyun mu oynuyoruz!" dedi Komutan Ali bin Aban. Sesi alaycı ve öfkeliydi.

"Hadi Shahla!" dedi Cafer.

Shahla durdu; gözlerini araladı. Dizlerini kırdı ve yayı gerdi. Tüm dikkati ovadaki dev dubalardaydı. Derin bir nefes aldı ve rüzgârın bir an durmasını bekledi. Yüzünde hissettiği serinlik tatlı bir sıcağa döndüğünde okunu fırlattı.

"Hadi ama bu saçmalık!" dedi Komutan Ali bin Aban. Gecenin karanlığında ne okun nereye gittiği belliydi ne de bir ışık vardı.

"Gerçekten bunu başarabileceğini sanmıyordun değil mi?" dedi Komutan Ali bin Aban Muhammed'e dönerek.

Muhammed cevap vermedi; hiç kimse hiçbir şey söylemedi. Rahatsız edici bir sessizlik kapladı etrafı.

Komutan Ali bin Aban okçulara döndüğünde korkunç bir gürültüyle dev dubalar patladı. Patlama o kadar şiddetliydi ki Ali bir an atından düşecek gibi oldu.

Alevler tüm geceyi aydınlattı ama Shahla'nın gülüşü kadar değildi. Ali hayranlık ve gururla ona baktı.

Muhammed ise dalga geçer gibi Komutan Ali bin Aban'ın omzuna vurarak:

"Oyun oynuyoruz ha, o bir savaşçı Ubbak! Şu tantana bitsin de okçularına ders vermesini rica etmelisin belki de..."

Ali bin Muhammed arkasını dönerek Cafer'e seslendi: "Yüz varil kara kan demiştim, öyle yaptın değil mi?" diye sordu. Şaşkındı, bu kadar büyük bir patlama olmaması gerekiyordu.

"Elbette! Ne dediysen onu yaptım!" dedi Cafer.

Ali döndü; anlam verememişti ama üzerinde durmadı. Önemli olan işe yaramasıydı.

"Yüz mü? Bize bin varil taşıttılar!" diye bir ses geldi arkalardan...

Cafer öfkeyle ve fısıldayarak:

"Kapa çeneni asker!" dedi.

Muhammed dişlerini sıkarak:

"Geri zekâlı bin varil mi koydun? Hepimizi havaya uçuracaktın!"

"Bak bu aralar gerginim tamam mı? Yüz ya da bin! Hatırlamıyorum. İşe yaradı tamam mı? Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Beyinsiz!" deyip yüzünü çevirdi Muhammed.

*

İşaret geldiğinde tüm köle kamplarında aynı anda harekete geçtiler. Ağaçların, barakaların, at arabalarının arkasında gizlenmiş her bir asker kölelerin bulunduğu barakalara doğru ilerledi. Muhafızların barakalarıysa çoktan kilitlenmişti. Dışarıda kalan birkaç muhafız ise hızlı ve acımasız askerlerce etkisiz hale getiriliyordu. Her bir barakada kampın büyüklüğüne göre en az yüz en fazla beş yüz köle vardı.

Haftalardır barakaların en pis ve kuytu köşelerinde gizledikleri silahları sopa, kılıç, bıçak, mızrakları ellerine alıp kendilerini dışarıya atıyorlardı. Kin ve öfkeyle doluydular.

Muhafızların barakaları ise kilitliydi; dışarıya çıkamıyorlardı.

Ortalık cehennem gibiydi.

Kuşlar korkuyla uçuşuyordu.

Muhafız barakaları ateşe verdiler.

Köle sahiplerinin kaldığı evler ise çoktan kuşatılmıştı.

Kampların büyüklüğüne göre en az yüz ve en fazla beş yüz asker köleleri ve onların seçilmiş liderleri örgütlemeye çalışıyordu. Muhafız barakaları söndürüldü. Ali bin Muhammed'in emriydi ve vahşete izin verilmeyecekti.

Reyhan bin Salih yanında iki yüz asker ile en büyük kamp olan Dujayl'a girdi. Kampta yirmi bin kadar siyahi köle vardı ve barakaların neredeyse yarısının boşaltıldığını anladı.

"Utbe!" diye bağırdı. Köleler etrafta koşuşturuyordu.

Utbe: "Elimden geleni yapıyorum tamam mı?" diye söylendi. Etrafını saran kölelere hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu.

*

"Sesleri duyuyor musun?" dedi Ali bin Muhammed Shahla'ya dönerek.

"Bu iyi mi kötü mü?" dedi Shahla. Endişeliydi. Çığlıklar, bağırışlar sanki her yerdeydi.

"Bilmiyorum!" dedi Ali.

Köleleri kontrol etmenin kolay olmayacağını biliyordu ve gün ışıdığında büyük bir vahşetle karşılaşmamayı diliyordu.

Gözleri kampların olduğu bölgelerdeydi. Bu kez işaret bekleyenler onlardı. İlk işaret verildiğinde tüm kamplarda aynı anda başlayacaktı. Ele geçirilen her bir kamp ise aynı işareti gönderecekti.

Zaman kavramını yitirmiş gibi hissetti; en kötü bekleyiş ne olacağını bilememekti.

"Bu kadar uzun sürmemeliydi!" dedi Komutan Ali bin Aban.

Henüz hiçbir kamp ele geçirilmemişti ki hiçbir işaret gelmemişti.

Ali bin Muhammed cevap vermedi.

"Belki de bir takviye daha göndermeliyiz! Her bir kampa en az yüzer kişilik asker gönderebiliriz!" diye ısrar etti Komutan Ali bin Aban.

"Yeterince asker gönderdik!" dedi Ali bin Muhammed.

"Belki de..." diye söze girmek istedi ama Ali netti; kararlıydı:

"Hayır! Hiçbir planda hiçbir değişiklik yapılmayacak! Başaracaklar..." dedi.

Cafer fısıldayarak Muhammed'e sordu:

"Şu an orada kamplarda kaç köle var tahminen?" dedi.

"Üç yüz bin ya da daha fazlası!" dedi Muhammed.

"Anladım!" dedi Cafer.

"Ne anladın?"

"Ah, boş ver!"

"Cafer bazen gerçekten kafanı kırmak istiyorum!" dedi Muhammed.

"Buna gerek olmayabilir! Yani seslerde anladığımız kadarıyla oldukça öfkeliler; üstelik çok kalabalıklar. Acaba diyorum bizi de öldürürler mi?" dedi Cafer.

"İtiraf edeyim bunu ben de düşünmüyor değilim!" diyerek söze girdi Yahya.

"Ne diyorsun? Öyle bir şey olabilir mi?" Muhammed'i ilk kez endişeli görmüşlerdi.

"A, bilemiyorum. Sonuçta aynı dili bile konuşmuyoruz ve bu adamlar yıllardır üç beş hurma için hayvan gibi çalıştırılıyor. Biraz öfkeli olabilirler; beyaz adamlara karşı... Keşke Bağdat'ı alsaydık! Daha kolay olabilirdi..." diye devam etti Yahya.

"Yeni bir şehir kurma konusunda bu ısrarı ben de anlamış değilim! Kurulmuş bir şehri almak varken üstelik! Ortada ganimet bile yok..." diye söylendi Cafer.

"Basra'yı da alırsak sen o zaman ganimeti gör!" dedi bir ses. Kim olduğunu merak edip döndü ve Komutan Ali bin Aban'ın üst düzey komutanlarından birinin olduğunu gördü.

"Senin adın neydi?" diye sordu Cafer.

"Ahmed!"

"Gerçekten iyi ganimet var mı diyorsun?" Gözleri parlamıştı.

"Muhammed söze girdi:

"Şehrin yağmalanmasına Ali asla izin vermez!"

"Bir şehri yağmalamayacaksak o şehri almanın ne anlamı var ki! Lanet olsun... Üç karım ve bir sürü çocuğum var benim!"

İlk işaret geldiğinde Ali heyecanlandı. İlk kamp alınmıştı; küçük kamplardan biriydi.

"Ah, nihayet!" dedi.

Shahla heyecanla gülümsedi.

"İlk kamp ele geçirildi!" diye bağırdı askerlerden biri arkadakilere haber vermek istemişlerdi.

Tepeyi coşkulu tezahüratlar ve kahkahalar kapladı.

Henüz birkaç saniye geçmemişti ki bir işaret daha geldi. Ardından bir diğeri ve gökyüzü işaret fişekleriyle aydınlanmaya başladı. Mükemmel zamanlamaydı. Tüm kamplar neredeyse aynı anlarda ele geçirilmişti.

Her şeyin planlandığı gibi gitmesi Ali'yi rahatlattı. Hala kamplardan çok gürültü geliyordu ama çok fazla sorun olmamasını dilemekten başka çaresi yoktu.

Shahla'ya döndü:

"Orada ne ile karşılaşacağımızı bilmiyorum..." Henüz sözünü tamamlayamadan Shahla: "Aklına bile getirme; seninle geliyorum!" Kampa geri dönmesini isteyeceğini biliyordu.

"Shahla..." dedi Ali.

"İlk ateşi ben yaktım unuttun mu? Asıl eğlenceyi kaçırır mıyım?" diyerek gülümsedi.

"Ah, işler yolunda gitmezse onu orada da bulup öldürürler, o yüzden gelsin derim!" dedi Cafer.

Ali, Shahla ve ön sıradaki tüm komutanlar aynı anda dönüp Cafer'e baktılar.

"Ne?" deyiverdi şaşkın bakışlarıyla.

Ali bir an tereddüt ettikten sonra:

"Yüz varil olduğuna emin misin?" dedi

"Kesinlikle!" diye cevap verdi Cafer. Kendinden son derece emindi. Birbirlerine gülümsediler.

"Dujayl!" diye emri verdi Ali ve herkes atlarının üzerinde doğruldu. Hızla yol aldılar. Tepelerden tozu dumana katarak indiler ve ovada ilerlediler.

Nehir parlak dev bir yılan gibi parlıyordu ay ışığında. Kampa yaklaştıkça gürültü artmaya başladı. Yavaşladılar. Tahta büyük kapıda askerler onları bekliyordu; içeri girer girmez atlarından indiler. Ali Shahla'yı daha da yanına yaklaştırdı.

Toprak geniş bir yol boyunca ilerlediler.

Gece kadar siyah derili kölelerin meraklı bakışları arasında ilerlediler.

Yorgun ve terliydiler.

"Ali bin Muhammed!" diye bağıranın Reyhan bin Salih olduğunu anlaması kısa sürdü. Kamp bir anda sessizliğe büründü. Ali Shahla'nın elini tuttu ve yürümeye devam etti. Cafer, Muhammed, Yahya ve diğer tüm komutanlar etrafındaydı.

Kölelerin gözlerinde daha önce hiç şahit olmadığı tuhaf bir ifade vardı.

Yanına çok fazla yaklaşmamaya çalışıyorlar ama yürüdükçe onu izliyorlardı.

Üstelik gittikçe çoğalıyorlardı.

Erkeklerin göğsü çıplaktı ve kadınların giysileri dizlerinin üzerindeydi.

Giysileri neredeyse aynıydı, bir çuvalı andıran ve çok eski olduğu belli kalitesiz bir kumaştı.

Etraf bir harabeye dönmüştü; geceydi ama her yerde meşaleler ve yanık kokusu vardı.

Reyhan bin Salih yanına yaklaştığında:

"Kontrol altında görünüyor!" dedi Ali bin Muhammed.

"Ah, bir de bana sor!" diye söylendi Reyhan ve Shahla'ya gülümsedi.

Beraberce yürümeye devam ettiler. Shahla Ali'nin elini sıkıca tutmuştu. İçindeki bilinmezlikten doğan tüm korku yok olmuştu. Bakışları hayranlık ve saygı doluydu. Gözlerindeki kocaman beyaz ay gibi aydınlatıyordu her yeri. Kendisine gülümseyen bir genç kıza aynı şekilde karşılık verdi ve göz kırptı. Bundan çok keyif almıştı, yanındakilere anlayamadığı bir dilde bir şeyler söyleyip gülüştüler.

"Muwokozi Mukuu" dedi güçlü ve kalın bir ses.

Ali durdu. Karşısında uzun ve zayıf bir adam belirdi. Derisi simsiyahtı. Çok genç değildi; kırklı yaşlarında olmalıydı. Saçları

kısacıktı; göğsü terli ve kanlıydı. Bembeyaz dişleriyle gülümsedi ve tekrarladı: "Muwokozi Mukuu. Ali bin Muhammed"

Tüm köleler ona eşlik etti; hepsi aynı şeyi söylemeye başladı. Gülümsüyorlardı. Coşkuluydular ama yanına da çok fazla yaklaşmıyorlardı.

Ali fısıldayarak sordu Reyhan bin Salih'e:

"Ne diyorlar?"

"Büyük Kurtarıcı olduğunu söylüyorlar!" diyerek gülümsedi.

Bir başka ses konuşmalarını böldü:

"Mimiliki wa watum wa ya."

"Bwana ma kub wa"

"Rafiki mu kub wa"

Reyhan tercüme etti: "A, kölelerin sahibi, büyük efendi, büyük dost"

Ali gülümsedi: "Söyle onlara, efendi-köle yok artık. Ama dost olabilir!"

EKİM 869
TÜRK ORDUGÂHI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Sessizdi.

Oda loş, kalbi taş duvarlar kadar soğuktu. Büyük geniş pencereden gökyüzüne baktı.

Kuşlar umarsızca uçuşuyordu; tepelere doğru gittikçe seyrekleşen ağaçların kurumaya başlamış dallarına tünemiş kargalar ise bir siyah gölge gibi mavinin ihtişamını gölgeliyordu.

Derin bir nefes aldı; parmağına dolayıp gelişigüzel salladığı zincirin ucundaki inci tanesine baktı. Avuçlarında sakladı ve pantolonunun cebine koydu.

Ayak sesleri yaklaştığında adım atmadan kendi etrafında döndü; gözleri kapıdaydı.

Bir kez çalındı ve yavaşça aralandı.

Baysal kapıda belirdi.

"Komutanım..." dedi Musa'ya. Sesi cılız, bakışları acı doluydu.

"Hazır mı?" dedi Komutan Musa boğuk sesiyle.

Baysal başını öne eğerek cevapladı onu.

"Bitirelim o zaman şu işi..." dedi ve hızla kapıya doğru ilerledi Baysal onu; kapıda bekleyen iki asker ise onları izledi.

Uzun dar bir labirendi andıran koridorlardan hiç konuşmadan geçtiler.

Hızlı adımlarla merdivenlerden indiler.

Geniş demir kapı iki asker tarafından açıldı. Güçlüydüler ama zorlandıkları belliydi.

Soğuk bir rüzgâr içeriyi doldurdu ama onları yavaşlatmadı.

Dışarı çıktıklarında yüzlerce asker son derece düzenli bir şekilde dimdik vaziyetteydi.

Komutanlarını gördüklerinde daha da bir toparlandılar.

Büyük geniş avlu bir ölü evi gibi sessizdi.

Rüzgârın alaycı uğultusundan başka bir ses yoktu.

Askerler yarım ay düzenini almıştı. Birkaç adım sonrası boştu ve büyük genişçe bir ağaç kovuğu tam ortadaydı.

Komutan Musa durdu; diğerleri ise birkaç adım gerisindeydi.

Bayıkbey ile göz göze geldi. Bayıkbey'in gözleri buğuluydu. Yalvaran gözlerle Musa'ya baktı ama Musa bakışlarını kaçırdı.

Bayıkbey'in ise pes etmeye niyeti yoktu; ağır adımlarla meraklı gözlere aldırmadan Musa'ya yaklaştı. Tam yanında durdu.

İkisinin de bakışları boştu; Musa'ya eğilip kısık sesle:

"Hala geç değil, lütfen bunu durdur" dedi.

Musa yanıt vermedi, Bayıkbey devam etti:

"Lanet olsun Musa, o bizim kardeşimiz!" dedi sesinde öfke vardı.

"Kardeşler birbirine ihanet etmez!" diyerek döndü Musa. Gözleri bir alev gibi parlak, sesi buz gibiydi.

"Onu dinlemedin bile..."

Musa alaycı bir şekilde güldü:

"Dinlemek..." derin bir iç çekti. "Bu sadece benim kararım değildi" dedi. İskenderiye'deki konuşmayı hatırlatır gibiydi.

"Ama eğer vazgeçersen kimse seni yargılamaz; hem bu askerleri de mutlu edecektir! O bir Türk, o bizden biri"

"İhanet etmiş bir Türk! Düşmanın ihanetini anlayabilirim; ama bunu..." dedi Musa ve tekrar bakışlarını kaçırdı.

"Bu kadar kalpsiz olabildiğine inanamıyorum..." dedi Bayıkbey.

Musa ise sadece bakışlarıyla yanıt verdi, bakışı karanlıktı ve merhamet etmeye hiç niyeti yoktu.

Yaklaşan ayak sesleriyle birlikte askerler arasında bir uğultu yükseldi.

Salih ve askerlerinin getirildiğini anladı ama o yöne bakmadı.

Askerleri bir kenarda bekletildiler ve Salih iki askerin eşliğinde ağaç kavuğunun önüne getirildi.

Yorgun, bitkin ve utanç içindeydi.

Bakışları anlamsızca etrafta geziniyor ve pek kendinde görünmüyordu.

Gözleri nemliydi. Akçın ile göz göze geldi. Gülümsedi, Akçın ise gözyaşlarına aldırmıyordu. Gözlerini bir an bile komutanından ayırmadı.

Onun tek başına ölüme gitmesini içine sindiremiyordu; sadece komutanı idama mahkûm edilmişti; o ve diğer askerler ise ordudan atılmıştı.

Bakışlarını bu kez nefretle Komutan Musa'ya çevirdi.

Göze gözeydiler.

"Buraya gel!" diye emretti Komutan Musa Akçın'a.

Bu hiç beklenmedik emir herkesi şaşırttı.

Bayıkbey heyecanlıydı; içinde bir umut belirdi.

Baysal Komutan Musa'nın yanındaydı; o da şaşkındı.

Akçın ağır adımlarla yaklaştı; gözleri kanlıydı ve hiçbir şey söylemedi. Komutan Musa'nın ne diyeceğini merak ediyordu.

Tam karşısında durdu.

"Dik dur asker!" dedi bu kez Komutan Musa ve Akçın omuzlarını dikleştirdi.

"Başı kesilmeyecek ve uygun şekilde gömülmesi görevini sana veriyorum... O bir asker, o bir Türk askeri..." dedi.

Başın kesilmesi onursuzluktu. Aslında böyle bir durumda infazın bu şekilde gerçekleşmesi gerekirdi.

Bayıkbey büyük bir hayal kırıklığı içinde dudaklarını ısırdı.

"Komutanım ile ölmek istiyorum!" dedi Akçın. Meydan okur gibiydi.

"Siz sadece emirleri yerine getirdiniz, komutanını uygun şekilde gömeceksin Akçın!" dedi kelimeleri ezer gibiydi. "Şimdi yerine git!" Akçın bir şey daha söylemeye hazırlanıyordu ki Komutan Musa'nın öfkeli bakışlarıyla irkildi ve çaresizce yerine gitti.

Komutan Musa Baysal'a döndü:

"Acısız ve çabuk..." diye fısıldadı. Az önce Akçın'a söylediklerini duyduğunu biliyordu, başka bir emre gerek yoktu.

Baysal bir başka askerin yanına giderken hızlı adımlarla Komutan Musa ve Salih göz göze geldiler.

Bakışlarında ne bir öfke ne de kızgınlık vardı ikisinin de.

Komutan Musa göğsünün tam ortasında derin bir acı hissetti sadece.

Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu ama tüm o yıllar gözlerinin önünden bir bulut gibi geçti.

Arkadaşını selamladı, Salih ona gülümsedi. Bakışında bir özür gizliydi; birkaç damla yaş yanaklarını ıslattı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Başını önüne eğdi; arkasında bekleyen bir asker kılıcı kaldırıp boynunun sağ tarafından kılıcını bedenine doğru indirirken duyduğu acı, ruhundaki utançtan fazla değildi.

Yere yığılması saniyeler sürdü ve toprak kızıla boyandı.

Komutan Musa gözlerini bir an bile ondan ayırmadı; ona son bir kez baktı ve sırtını dönüp hızlı adımlarla içeri girdi.

EKİM 869
"SATT'ÜL ARAB"
ALİ BİN MUHAMMED'İN ÇADIRI
BUGÜNKÜ BASRA/ IRAK

Çadırın tam ortasında kuruluydu sofra.

Reyhan, Muhammed ve Cafer akşam yemeğinde misafiriydiler. Shahla Ali'nin yanındaydı.

"Adamların intikam almalarına izin vermeliydin! Sonuçta neler çektiklerini Tanrı bilir!" dedi Muhammed ve Reyhan ile göz göze geldi. Reyhan bakışlarıyla onu onayladı.

"Asla bitmez. Adil bir yargılama yapmaları için liderlerine izin verdim. Buna artık onlar karar verecek! Ama bunun bir vahşete dönmesine asla izin vermem! Bu daha başlangıç, üst üste saldıracaklardır, defalarca..." derken gözleri daldı Ali'nin.

"Ah, evet asla vazgeçmezler! Düşman kadın gibidir!" dedi Cafer.

"Ah, işte yine saçmalamaya başladı!" diye homurdandı Muhammed.

"Saçmalık mı? Saçmaladığımı mı sanıyorsun? Lanet olsun kaç kez mektup aldığımı biliyor musun karılarımdan? Paramız bitti! Para nasıl biter? En az üç yıl yetecek kadar altın bıraktım; ama üçü de ayrı ayrı yazıyor ve para istiyorlar!"

"Karılarına en az üç yıl yetecek parayı nerden buldun?" dedi gözlerini kısarak Muhammed ve Reyhan kesik bir kahkaha attı.

"Dostum lafın gelişi öyle dedim; olayın özünü kaçırıyorsun!"

Shahla'nın gözü masadaki yiyeceklerdeydi. Ali'nin kendisine baktığını görünce gülümseyerek sordu:

"Tatlını yemeyecek misin?"

"Hayır!" dedi Ali.

"Ah, harika!" dedi bir hamlede kendi tabağına aldı. Kavun tatlısıydı ve Ali gülümsedi.

"Ne kadar çok yiyorsun? Yakında şişman bir kadın olacaksın!" dedi Cafer. Shahla başını kaldırıp gözlerini kıstı:

"Kendi göbeğini görmüyorsun sanırım Cafer?" dedi alaycı bir şekilde.

Cafer üzerine alınmadı, hatta gülümseyerek:

"Karılarım beni böyle seviyor; ben senin yerinde olsam benim için endişelenmeyi bırakır, kendi derdime düşerdim. Biliyorsun artık her geçen gün büyüyen bir halkımız var. Her tür halktan kadınlar. Esmer, çok esmer, genç, uzun!"

"Ne demek bu?"

"Çok fazla yeme demek! Sonuçta liderleri çok yakışıklı bir adam ve onun ikinci, üçüncü karısı olmak için can attıklarına eminim..."

Shahla güldü, gülüşü bir yılan zehrinden daha tehlikeliydi. Ali Cafer'e bir göz işareti yaptı ama artık çok geçti. Bu bakış Cafer'in pek umurunda değildi. Çok eğlendiği belliydi.

"Ben bir Karmatiyim!" dedi Shahla.

"Yani?" Cafer büyükçe bir kavunu ağzına attı; dalga geçer bir havadaydı.

"Biz tek eşliyizdir!"

Cafer gülerek:

"Biz de Arabız! Yani çok eşliyiz!" dedi ve bir kahkaha attı. Muhammed gürültülü bir kahkaha atarken Reyhan kontrollü Ali ise sadece gülümsemekle yetindi.

Shahla ile göz göze geldiğinde Ali'nin gülümsemesi çiçeğin yaprağındaki çiğ tanesi gibi bir anda yok oldu; gözlerini kaçırdı.

Shahla öylece kaldı. Bütün bedeninin buz gibi olduğunu hissetti; çok sinirliydi. Elleri titriyordu ve kavun tatlısını tabağa bıraktı.

"Bunu komik mi buluyorsun Ali?"

"Hayır!"

"Ah, evet öyle..."

"Shahla sana sataşıyor! Öyle bir şey yapmayı düşünmüyorum!" dedi gülerek Ali ve Cafer'e bakarak gözlerini kıstı. Bu yeter artık demekti.

"Düşünmüyorsun öyle mi? Yani bugün düşünmüyorsun ama şişmanlarsam düşünebilirsin? Yarın düşünebilirsin öyle mi?"

Ali nasıl toparlayacağını bilemedi.

"Ne dememi bekliyorsun ?" dedi

"Ah, buna inanamıyorum! Yani bunu düşünüyorsun!"

"Elbette, düşünmüyorum!"

"Hadi oradan! Tanrım nasıl düşünemedim! Aklımın ucuna bile gelmezdi!" Shahla delirmiş gibi hızlı ve seri bir şekilde konuşmaya başladı. Ne söylendiğini pek anlamıyor gibiydi.

"Beğendin mi yaptığını. Yürü gidiyoruz!" diye dürttü Muhammed Cafer'i.

"Delirdin mi? Hiçbir yere gitmiyorum! Eğlence şimdi başlıyor!" diyerek Ali ve Shahla'yı izlemeye başladı.

Bu kez Reyhan onu çekiştirdi ama kesinlikle gitmeye niyeti yoktu:

"Hadi itiraf et Ali, yoksa bu siyahi kadınlardan birini mi gözüne kestirdin?"

"Shahla saçmalıyorsun!"

"Saçmalıyorum öyle mi? Saçmalıyorum. Düşünmüyorum diyen sensin. Asla böyle bir şey yapmam demiyorsun, sadece düşünmüyorum diyorsun. Şimdi düşünmüyorum!"

"Ah, işte böyle zorla erkekleri bazı şeyleri düşünmeye zorluyorsunuz!" diye tartışmaya girdi Cafer. Ortalığı kızıştırmak ister gibiydi.

"Kapa çeneni Cafer!" Ali ve Shahla aynı anda bağırmıştı ve Cafer biraz ürktü.

"Ah, neyse bu akşamlık bu kadar eğlence yeterli!" dedi ve hızla yer sofrasından kalktı. Muhammed ve Reyhan onu takip ettiler.

Shahla da ayağa kalkmıştı. Çadırın içinde öfkeli bir şekilde dolaştı. Öfkeli bakışları Ali'nin üzerindeydi.

"Pazardaki o sürtükleri görmediğimi sanma, işveli bir şekilde seni süzüp duruyorlardı."

"Hangi pazardaki?"

"Bağdat'ta... Gözlerini senden alamıyorlardı. Belki de o peçeni hiç çıkarmamalısın! Ah, şimdi yüzlercesi var, her yerde... Bir de bunlarla uğraşacağım!"

Ali ayağa kalkıp yanına geldi; elleriyle Shahla'nın yüzünü avuçladı: "Shahla başka bir kadın almayacağım, başka bir kadın istemiyorum. Tamam mı?" diyerek gülümsedi.

"İki hafta önce benimle sevişmedin. Bir buçuk gün boyunca... Neden sıkıldın mı? Artık beni arzulamıyor musun?" Çok ciddi bir soruydu ve Ali bunun farkındaydı.

"İki hafta önce?"

"Evet, bu pek olmaz; yani üç gece önce de sadece bir kez seviştin! Bu da pek olmazdı!"

"İki hafta önce isyan zamanıydı ve üç gün uyumadığım, planların üzerinden geçtiğimiz gecelerdi! Yani parmağımı kaldıracak halim yoktu!"

"Ah, bu bir bahane değil Ali."

Gözlerini dikmiş hala mantıklı bir cevap bekliyordu.

"Evet? Artık beni çekici bulmuyor musun?"

Ali gülmeye başladı.

"Bazen gerçekten deliriyorsun!" dedi ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Gülme, hiç komik değil" derken gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Ali onu kucaklayıp sırt üstü yatağa uzattı ve üzerine uzandı. Elleriyle bileklerinden sımsıkı tutup yatağa sabitledi.

"Demek çok fazla sevişemediğimizi düşünüyorsun!" derken sıcak nefesini yüzünde hissetti.

"Öyle düşünüyorum!" deyip gülümsedi Shahla.

"O zaman telafi edelim!" derken dudakları yüzünde ve boynunda dolaşmaya başlamıştı. Shahla'nın bileklerini gevşetti ve bıraktı; elleri birbirlerinin bedeninde gezinirken dudakları birleşmişti.

Ali'nin ellerini göğsünde, karnında ve kalçalarında hissettikçe nefesi kesildi. Teninin kokusunu içine çekti ve kollarıyla sımsıkı sardı onu. Ruhu bedeninden ayrılmış gibiydi ve Ali bir anda durdu. "Gerçekten benden sıkıldı!" dedi içinden ama bir şey söylemek istemedi. Ali sımsıkı sardı onu, Elleri saçlarında, dudakları yüzündeydi. "Belki de çok sıkılmamıştır" diye düşünürken daha da sıkı sardı.

"Telafi edeceğiz demiştik ama..." dedi sessizce ve başını boyuna gömdü Ali'nin.

Ali güldü. Öylesine sıkı sarmıştı ki bedenini niye durduğunu anlamıyordu ama sormadı. Öylece sarılarak uzandılar.

Ali onu kollarının arasına aldı ve döndü; elleri hala bedenindeydi. Sırtını göğsüne yaladı ve iyice sardı.

"Seni şu an ne kadar arzuladığımı bilseydin..."

"Sana engel olan ne?" diye fısıldadı Shahla gülerek. Pes etmeye niyeti yoktu.

Ali'nin elleri karnındaydı. Dokunuşu yumuşak ve şefkatliydi.

"Ah, hayır! Hamile olduğumu mu sanıyorsun?" diyerek döndü ve gülümsedi: "Hamile değilim!"

Ali'nin gözlerinin içi parlıyordu; yemyeşil gözleriyle gülümsüyordu. Cennet bahçesi gibiydi.

"Gerçekten değilim!" dedi Shahla " Bunu bilirdim, bilirim! Anlarım!"

Ali hala gülümsüyordu.

"Öyle miyim?" dedi bu kez.

"Keşke ne kadar güzel göründüğünü görebilseydin. Bedenin değişiyor; öyle muhteşem ki..."

"Bunu benden önce anlamış olmana gerçekten çok bozulurum. Yani bunu nasıl? Ah, galiba hamileyim... Niye hissetmiyorum, yok hayır, değilim!"

"Bir hafta kadar sonra hissedeceksin! Bana söylediğinde şaşırmış gibi yapabilirim!"

"A, evet. Bunu isterim..." deyip sarıldı ona ve göğsüne başını yasladı.

"Sana bir oğul doğuracağım!" dedi gülerek.

"Oğlan mı?"

"Kız mı istiyorsun?"

"Ne bu ısmarlama mı?" diyerek güldü.

"Ne istiyorsan onu yaparım. Kız mı, oğlan mı?"

"Ne istiyorsam yapacaksın!"

"Evet!"

"Kız olsun o zaman!"

"Tamam, sana bir kız doğuracağım! Kaç kez olduğu umurumda değil, kız olana kadar!" dedi göğsünden öptü.

Sımsıkı sarıldı ve: "Ali..." dedi.

"Efendim..."

"Eğer başka kadınlar almaya kalkarsan onları öldürürüm!" Sesi yumuşak ama çok ciddiydi.

"Biliyorum!" dedi Ali.

24 EKİM 869

DUBALAR SAVAŞI

YEVM SHADHA YAKIN SEYTAN KANAL CİVARI

BASRAN MİLİSLERİ ORDUGÂHI

BUGÜNKÜ IRAK

Komutan Hammad el Saji çadırın perdesini araladı ve dışarı çıktı; uyuyamıyordu.

Haftalardır çatışmalar devam ediyordu ve henüz bir üstünlük sağlayamamıştı. Üstelik çoktan gelmesi gereken destek birlikler ise görünürde yoktu. Haber alamıyorlardı. Askerleri yorgun, aç ve moralsizdi. Tam anlamıyla kapana sıkışmışlardı ama pes etmeye niyeti yoktu.

Gözleri küçük solgun renkli asker çadırlarının etrafında sönmeye başlayan ateşlere takıldı. Şafak sökmek üzereydi. Sisliydi; havalar serinlemeye başlamıştı; bütün bir kışı burada geçirme fikri onu delirtiyordu. Çadırların etrafında tek tük asker boş ve ümitsiz gözlerle ona baktı; yerlerinden doğrulmaya halleri yoktu; sadece başlarıyla komutanlarını selamladılar. Erzak bulmak için gönderdiği birlikten bir haber yoktu ve daha ne kadar

dayanabileceklerini bilmiyordu. Üstelik düşman henüz kendini tam anlamıyla göstermemişti. Tam bir gerilla savaşıydı. Neyle karşı karşıya olduğunu bilememek moralini bozuyordu. Biraz uyuyabilmek ve kafasını toparlayabilmek için neler vermezdi.

Ağır adımlarla çadırların arasında dolaştı. Gökyüzünün izledi. Sessizlik başka bir yerde olsa huzur verici olabilirdi ama bu kez öyle değildi. Karanlık ve sessizlik hiç olmadığı kadar ürkütücü ve rahatsız ediciydi. Çadırlardan gelen öksürük seslerini duydu. Bir salgın olmasından endişeleniyordu; hemen bu düşünceyi kafasından attı.

"Komutanım!" diyerek yanına yaklaştı askerlerinden biri. Karanlıktı, iyice yaklaştığında Ammar olduğunu fark etti.

"Sen de mi uyuyamadın Ammar?" dedi sesi tok ve bitkindi.

Gözleri gece gibi parladı Ammar'ın ve gülümsedi:

"Bu saatleri seviyorum!"

"Ah, çok kötü bir yalancısın asker!" dedi Komutan Hammad el Saji ve derin bir iç çekti.

Davul sesleriyle irkildiler.

"Neler oluyor?" dedi Komutan Saji. Kamp birden hareketlenmeye başladı; askerler çadırlardan koşarcasına çıkıyor ve anlamsızca etrafta neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Gökten yağmur gibi alevli oklar yağmaya başladı ve kaçıştılar.

"Lanet olsun! Bu ne?" diye bağırdı Komutan Saji ve Ammar onu çekiştirmeseydi oklardan birkaçı bedenine saplanacaktı.

"Ambar çadırı yanıyor! Ambar çadırı yanıyor!" diye bağırıyordu askerlerden biri. Bu en kötüsüydü; çok az su ve yiyecekleri kalmıştı. Hemen kendini toparladı ve çadırdaki yangının bir an önce söndürülmesini emretti.

O sırada bir başla asker nefes nefese yanlarına geldi; ok yağmuru durmuştu. Asker derin bir nefes alıp:

"Ali bin Muhammed'in adamları. Çok fazla değiller, Yakın Şeytan Kanal'a doğru gidiyorlar!"

"Kaç kişiler?"

"Otuz belki kırk komutanım!" dedi asker

"Ammar hemen hazırlanın, hemen!"

"Efendim... Ama..."

"Hemen dedim! Bu kez onların canına okuyacağım. Lanet olası adamlar!"

"Kaç kişi efendim?"

"Bin!"

Ammar endişeliydi; bu, ordunun neredeyse üçte biriydi ve bu kararın bir hata olduğunu düşündü.

Komutan Saji'nin ise gözü hiçbir şey görmüyordu. Öfkeli ve kararlıydı. Bugün bu işi bitirecekti. Ammar itiraz etmedi ve hızla uzaklaştı; yanılmış olmayı diliyordu.

Komutan Saji haberci askere dönüp:

"Yakın Şeytan Kanal'a gittiklerine emin misin?"

"Evet, efendim, peşlerine on kişilik bir grup gönderdim..."

"Güzel, evlat bugün bu işi bitiriyoruz! Bu lanet olası adamlardan kurtuluyoruz" derken gülümsedi.

Toparlanmaları uzun sürmedi ve yola çıktılar. Gün doğmak üzereydi; hava hiç alışık olmadıkları kadar sisliydi. Birkaç adım sonrasını görmekte zorlanıyorlardı; yavaşladılar.

Sessizdi.

Ağaçlar daha da seyrekleşmeye başladı.

Yakın Şeytan Kanal'a geldiklerinde iyice yavaşladılar.

Atlarından indiler; Komutan Saji ve Ammar en öndeydi.

"Lanet olası bataklıklar!" diyerek söylendi. Toprak çok çamurluydu ve yürümekte zorlandılar.

"Nihayet kamp yerlerini bulduk!" diyerek gülümsedi Ammar. Kanalın karşısında belirli mesafelerde yüzlerce ateş yanıyordu.

"Bu kez sonun geldi Ali bin Muhammed!" diyerek güldü Komutan Saji.

"Atlarla geçmemiz imkânsız, önden bir birlik göndermeliyiz!" dedi Ammar ve Komutan Saji onu onayladı.

Arayı fazla açmadılar ve onları takip ettiler; kılıçları ellerindeydi.

"Birbirinizden çok fazla ayrılmayın!" diye emretti bu kez Komutan Saji.

Öncü birlik arayı açmıştı; sis çok fazlaydı. Bir süre sonra görüş mesafesinden çıktılar.

"Bekle, bekle..." diyerek emrini değiştirdi bu kez. İçini bir korku kaplamıştı; etrafı göremiyorlardı.

"Pis kokuyor!" dedi Ammar. Komutan Saji ile o da bataklıkta ilerlemiş ve kanala girmişti.

Askerlerden birini ayağı takıldı ve kanalda düştü. Su derin değildi; neredeyse beline kadardı; hemen kalktı ve toparlandı.

Elleri, yüzü, giysileri kapkara görünüyordu.

"Bu da ne?" dedi Ammar ellerini suya daldırdı. Su simsiyahtı. "Lanet olsun, bu karakan! Bu bir tuzak... Kanala karakan dökmüşler... Hemen kanaldan çıkın! Herkes kanaldan çıksın!" diye bağırıyordu.

Gözden kaybolan öncü birlikten bir askerin sesiyle irkildiler. Sesi tüm vadiyi kaplıyordu:

"Bu bir tuzak! Lanet olsun pusu kurmuşlar! Burada kamp yok, sadece ateşler var, geri dönün, geri dönün!" diye bağırıyordu.

*

Ali bin Muhammed atının üzerindeydi; gün doğmak üzereydi. Simsiyah giyinmişti. Gözleri bir şahin gibi kanaldaki düşman askerlerdeydi.

Sis dağılmaya başlamıştı. Bakışlarını kanalın batı kısmına çevirdi. Komutan Shibl bin Salim ve Komutan Hüseyin el Hammami askerleriyle tam da olmaları gereken noktadaydı. Doğuya baktı; Komutan Zurayg ve Ebu'l Yüksel emri bekliyordu. Ali bin Muhammed Komutan Ali bin Aban'a döndü: "Şimdi!" dedi ve alevli oklar Yakın Şeytan Kanalı'nın üzerine şimşek gibi inmeye başladı. Güneşin doğumundan daha ihtişamlıydı. Alevlerin tüm kanalı sarması sadece birkaç saniye sürdü.

Düşman askerlerin pek azı kanaldan çıkmayı başardı; diğerleri çığlıklar içinde çırpınırken doğu ve batıdan hızla kendilerine doğru ilerleyen iki ordunun tam ortasındaydılar...

ŞUBAT 870
MÜSAVİR İSYANI
GEÇİCİ TÜRK ORDUGÂHI
BUGÜNKÜ MUSUL, IRAK

Soğuktu; hava kararmak üzereydi.

Perde açıldığında kar taneleri rüzgârın uğultularıyla çadıra doldu.

Komutan Musa bakışlarını girişe yöneltti; saçı sakalı uzamıştı ama giysileri tertemiz ve düzgündü.

Her zamanki gibi dimdik duruyordu.

Bayıkbey saçlarındaki karları temizledi; çok üşüdüğü belliydi. Avuçlarını ovuşturdu ve ateşe yaklaştı.

"Lanet olsun, nasıl bir soğuk bu!" diye söylendi.

"Gözcüler geldi; tepenin ardındaki birliğe takviye yapıyorlar" dedi Komutan Musa.

Üç aydır Musul'daydılar. Haricilerin lideri Müsavir bin Abdülhamid yine bir isyan çıkartmıştı ve Musul Valisi Abdullah bin Süleyman kaçmıştı. Abbasi Arap ordularından Komutan Hasan bin Eyyub el Adevi ise isyanı bastırmaktan ziyade daha da

büyümesine sebep olduğu için Halife Muhtedi bu kez Komutan Musa ve Komutan Bayıkbey komutasındaki Türk ordusunu göndermişti.

Kış sert geçiyordu ama isyan neredeyse bastırılmak üzereydi.

"Saldıracaklar mı?" dedi Bayıkbey...

Komutan Musa gülümsedi:

"Baharda eve dönüyoruz!"

"Umarım!" dedi Bayıkbey hala ateşin yanında ısınmaya çalışıyordu.

"Eğer o geri zekâlı bu işi bitirebilseydi askerlerim burada sefil olmayacaktı" dedi Komutan Musa. Komutan Eyyub'ten bahsediyordu.

"Musa" Masasına doğru ilerleyen Musa'ya seslendi Bayıkbey.

"Evet!" diyerek ona döndü Musa.

"Halifeden bir mektup aldım!"

"Biliyorum!" dedi Musa ona bakmıyordu, masasının üzerindeki kâğıtlardaydı bakışları ve ilgisiz bir tavrı vardı.

Bayıkbey şaşkındı; mektup çok gizli bir şekilde kendisine ulaştırılmıştı ve Musa'nın bunu nasıl öğrenmiş olabileceğini anlayamadı.

"Demek biliyordun!" dedi Bayıkbey.

"Elbette... Ne yazmış beni öldürüp tüm orduların başına senin geçeceğini mi?" deyip Bayıkbey'in yüzüne baktı. Bakışları karanlık ve anlaşılmazdı. Bayıkbey ise şaşkındı.

"Evet" diyebildi sadece.

"Neden hiç şaşırtmıyorlar beni!" diye bir kahkaha attı Musa. Ama yapmacık bir kahkahaydı; öfke doluydu. Dudaklarını ısırdı.

"Peki, neden bana bunu iki gün sonra söylüyorsun?" dedi bu kez...

"Ne? Nasıl?" dedi Bayıkbey.

"O mektup sana iki gün önce geldi ve sen bana bundan bahsetmedin!" dedi.

"Düşündüm!"

"Düşündün!"

"Evet!"

"Karar verebildin mi peki?" bu kez alaycıydı ve ses tonu tüm çadırı kapladı Komutan Musa'nın. Sesinin o kadar yüksek çıktığını perdeyi yırtarcasına aralayıp içeri giren Baysal ile karşılaştığında fark eti. Baysal bir sorun olduğunu düşünüp bir anda yanındaki iki asker ile içeri dalmıştı.

"Bir şey yok Baysal, sadece konuşuyoruz!" dedi ve göz kırptı. Baysal yanındaki diğer askerlerle dışarı çıktı.

Musa Bayıkbey'in yanına yaklaştı. Bu kez sesi daha sakindi ama öfkesinde en ufak bir azalma yoktu.

"Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?" diye sordu.

"Kes artık saçmalamayı!" diye bağırdı Bayıkbey. "Lanet olsun Musa, düşündüm çünkü en azından birimizin mantıklı düşünmesi ve bu beladan nasıl kurtulacağımızı düşünmesi gerekiyor!"

"Ah, yani ben kendime hâkim olamıyorum öyle mi? Oysaki iki gündür çok başarılıyım değil mi?"

Delirmiş gibiydi, gözleri bir çizgi gibiydi ve neredeyse görünmüyordu.

"Biliyor musun gerçekten çekilmez, şüpheci bir adam oldun!"

"Bütün dostlarım arkamdan iş çevirdiği için olabilir mi?"

"Yine aynı yerdeyiz değil mi? Lanet olası sadece bir hata yaptı ve onu öldürttün!" dedi Salih'ten bahsediyordu.

"İhanet hata değildir! İhanet bilinçli bir eylemdir... Lanet olası altınlar yüzünden bizim bütün geçmişimizi paramparça etti o.

Bütün tarihimizi... Ve şimdi kalkmış bana hesap soruyorsun ha. Sanki ihanet eden bendim. O sadece bana değil hepimize ihanet etti. Hepimize!"

"Herkes hata yapar!"

"Bazı hatalar affedilmez! Ben kardeşlerime asla ihanet etmem, asla da affetmem! Acaba onlara ihanet etsem mi yoksa etmesem mi diye düşünmem!" son sözleri Bayıkbey'i yaralamak içindi ve başarılı oldu.

"Ne yapacağımızı düşünmeliyiz!" dedi Bayıkbey. Daha sakindi. Musa hışımla arkasını döndü ve masasına doğru yöneldi.

Elleriyle başını avuçladı ve başını ovaladı.

Bu başındaki korkunç ağrıyı azaltmadı ama öfkesi biraz dinmiş gibiydi.

"Ona bir mektup mu göndermeliyim yoksa ben mi gitmeliyim bilemiyorum!" dedi Bayıkbey.

"Baysal!" diye bağırdı Musa.

Baysal bir anda çadırın girişinde belirdi. Bu kez yalnızdı.

"Nasır'a söyle hazırlansın, Samarra'ya gidecekler!" dedi Bayıkbey'i kastederek.

Baysal onu başıyla onaylayıp çadırdan çıktı.

"Demek bana güvenmiyorsun!" dedi Bayıkbey. "Kardeşini benimle gönderdiğine göre!" acı bir şekilde.

Komutan Musa dönüp Bayıkbey'e baktı.

"Sana güvenmesem kardeşimi seninle gönderir miyim?" dedi. Sesi yumuşaktı.

Sakinleşmişti.

Bayıkbey bunu düşünemediği için kendini kötü hissetti; hatta biraz utandı.

NİSAN 870
TAGRİS NEHRİ YAKINLARI
DİCLE NEHRİ
BUGÜNKÜ SALAH-AD -DİN/ IRAK

Komutan Musa asker çadırlarının arasında ilerledi. Toprak ıslaktı. Gözleri yeni filizlenmeye başlamış yeşil otlara takıldı. Nehrin coşkulu akışı gökyüzünde uçuşan kuşlarla uyumluydu. Askerler komutanlarını görünce toparlanıyorlar, oturanlar ise ayağa kalkıp onu selamlıyordu.

Yorgun ve bitkinlerdi. Ama yüzlerinde en ufak bir şikayet ifadesi yoktu.

Güneş tepedeydi ama yeterince ısıtmıyordu.

Gökyüzü kızıla boyanmıştı; uzak tepelerin zirvelerinde hala kar vardı.

"Çoktan gelmiş olmalıydılar!" dedi Komutan Musa Baysal'a dönüp, parmaklarıyla dudaklarına dokundu; sıkıntılıydı. Samarra'ya yaklaşmışlardı. Hala Bayıkbey ve kardeşi Nasır'dan bir haber yoktu. Müsavir İsyanı şimdilik sonlandırılmıştı ve daha fazla Musul'da kalmak istememişti.

Baysal ne söylemesi gerektiğini bilemedi; susmak böyle durumlarda en iyisiydi. Onu tanıyordu ve aslında bir cevap istemediğinin farkındaydı. Bir sorun vardı ve ikisi de bunu biliyorlardı.

Derin bir nefes aldı.

Nehre iyice yaklaştıklarında durdular.

"Komutan Musa gülümsedi: "Hep akıyor, her zaman akıyor. Hiç durmuyor. Kana bulansa bile hep akıyor! Üstelik hiç kirlenmiyor" dedi.

Bakışları dalgındı ve yaklaşan nal sesleriyle irkildi.

Atlılar nehir boyunca hızla yaklaşıyordu; bu iyiye işaret değildi.

Öndeki iki atlı daha da hızlandı ve birkaç adım kala Komutan Musa ve Baysal'ın yakınında durdu.

Tek bir hamlede attan ustaca inip hızlı adımlarla yaklaştılar. Komutanlarını selamladılar.

Komutan Musa başını daha bir dikleştirdi. Bir şey söylemedi ama gözlerini öndeki haberci askerden ayırmadı.

"Komutanım halifenin ordusu yaklaşıyor! Arap ve Mağribi askerlerden oluşan bir orduyla üzerimize geliyorlar." dedi.

"Bayıkbey ve Nasır?" dedi Komutan Musa.

"Onlardan hiçbir haber yok, nerede oldukları bilinmiyor! Ve..." dedi ama cümlesini tamamlayamadı genç asker. Yüzünde acı vardı.

"Ne?" dedi Komutan Musa. Sesi sertti.

"Orduda Türkler de var!"

"Neden bahsediyorsun sen?" diye söze girdi Baysal. Şaşkındı.

"Komutan Salih'in askerleri, bize karşı savaşmaya geliyorlar. Onlarla..." dedi.

"Ah, Akçın!" dedi Komutan Musa.

"Bunu yaptığına inanamıyorum, aşağılık herif" diye söylendi Baysal.

"Kaç kişiler?" dedi Komutan Musa.

"Beş bin!" dedi asker gözlerini kaçırarak ve ekledi: "Halife de orduyla beraber..."

"Güzel..." dedi Komutan Musa öfkesi yerini hırsa bırakmış gibiydi.

"Bayıkbey'in onlarla olmadığına emin misin?"

"Evet komutanım. Farsi askerlerle konuştuk. Halife uzun zamandır Mağribilerden bir ordu kurmak için hazırlık yapıyormuş."

"Sanırım hepimizden kurtulmak istiyor..." dedi Baysal. Hiçbirinde en ufak bir tereddüt ya da korku yoktu.

"Bu o kadar kolay olmayacak!" dedi Komutan Musa. Baysal ve asker gülümsedi; Komutan Musa'nın sert bakışlarıyla karşılaşınca gülümsemeleri kayboldu.

Komutan Musa Baysal'a döndü:

"Hazırlansınlar!"

BİR GÜN SONRA

NİSAN 870

TAGRİS NEHRİ YAKINLARI

DİCLE NEHRİ

BUGÜNKÜ SALAH-AD -DİN/ IRAK

Güneş tüm ihtişamıyla gökyüzünde parlarken iki ordu karşı karşıyaydı.

"Sanırım takviye aldılar, çok daha kalabalık görünüyorlar efendim" dedi Baysal Komutan Musa'ya.

Komutan Musa ise atının başını okşadı; bakışları karşısında bir karınca ordusunu andıran Halife'nin askerlerindeydi.

Sessizdi.

Ordusu yay şeklini almıştı; atlılar önde, okçular hemen ardında ve diğerleri...

Sayıları halifenin ordusunun yarısı kadardı.

Baysal onun Türk askerlerinin hangi tarafta olduğunu anlamaya çalıştığını fark etti.

"Sol kanattalar efendim!" dedi.

Musa gülümsedi: "Üstelik en öndeler... Bizi öldürmek için can atıyor olmalılar" dedi.

"Korkak köpek ise tepelerde, görüyor musun?" diye ekledi.

Baysal komutanının işaret ettiği yere baktı.

Ordu üç bölümden oluşuyordu. Arap, Mağribi ve Türk birlikleri keskin bir şekilde ayrılmıştı ve Halife Muhtedi Mağribi askerlerin refakatinde tepelerde savaşı izleyecekti. Yüz kadar koruması vardı.

O başka bir konuda endişeliydi:

"Askerler Türk askerleriyle savaşma fikrinden hoşlanmadı!" dedi.

Komutan Musa:

"Bize başka bir yol bırakmadılar... Duygularınla karar verirsen her zaman yenilirsin Baysal, bunu asla unutma. Bana olan nefreti yüzlerce askerinin ölmesine sebep olacak! O kadar aptal ki kimin yanında, kimin için savaştığını anlayamıyor. Nefreti o kadar gözünü kör etmişti şimdi yanında olduğu adamın cellâdı olacağının farkında değil! Onca yıllık eğitim ve sonuç: Geri zekâlı bir asker!" dedi Akçın'ı kastederek.

*

Halife Muhtedi kalın yakası kürklü giysisine iyice sarıldı; üşümüştü.

Gözlerinde zafer kazanmış bir komutanın mağrur bakışı vardı; sinsice gülümsüyordu.

"Beni de öbür salaklar gibi sanıyorlar... İşte şimdi hepinizin sonu geldi köle askerler!" diye mırıldandı. Yanındaki Mağribi

komutanın öfkeli bakışlarıyla göz göze geldiğinde onunda köle kökenli olduğunu unuttuğunu fark etti ama buna aldırmadı:

"Onun ölmesini istemiyorum; en azından burada değil!" dedi Komutan Musa'yı kastediyordu: "Onu yok ettiğimde civcivler gibi dağılacaklar. Hem baksana kendi ırkından adamlar bile ona karşı savaşıyor; artık sizin döneminiz bitti."

Danışmanlardan biri halifeye gülümsedi:

"İlk kez Türkler karşı karşıya geliyor."

"Bu adamlar para için her şeyi yapar! Sadece satılık askerler, aşağılık ve değersiz köleler. Kendini çok akıllı sanıyorsun Musa ama bak senden daha akıllı bir halifen var"

Mağribi Komutan konuşmalardan sıkılmıştı; bakışları Musa'nın ordusundaydı; savaşmayacaktı; görevi sadece halifeyi korumaktı ama endişeliydi.

Musa ile tanışmamıştı ama dengeleri her an değiştirebilecek keskin bir zekâsı olduğunu biliyordu. Rahat değildi.

"Düşüncelisin komutan!" dedi cılız sesiyle Halife Muhtedi.

"Onu hafife almamalısınız!" diye cevap verdi sadece. Bakışları hala Musa'nın ordusundaydı.

"Ordumuz onun ordusunun iki katı!" diyerek söze girdi yaşlı danışman.

"Çok daha kötü durumlardan çıktığını duymuştum; bunu hatırlıyor olmalısınız!" dedi komutan.

"Ama bu kez ordumun başındayım; söyle bakalım hangi Halife ordusunun başında savaş gitti en son?"

"Çok cesursunuz efendim..." dedi arkalardan bir ses.

Mağribi Komutan ise sadece gülümsedi. Savaşmak ve savaşı izlemek ayrı şeyler der gibiydi. Halife komutanın bakışlarından rahatsız oldu ve konuyu değiştirdi.

"Musa'ya hediyemi göndersinler!" dedi gülerek yanındakilere.

Vezir hemen arkadaki atlılardan birine baktı ve başını öne eğerek işaret verdi. Atlı hızla oradan ayrıldı ve ordunun bulunduğu yöne doğru ilerledi.

*

Akçın atının üzerinde dimdik duruyordu. Saç ve sakalları kısaltılmıştı. Yüzü soğuktan kızarmıştı ama elleri kalbi kadar soğuk değildi. Bakışları donuk, tüm dikkati karşı ordudaydı. Yanındaki asker tepeden inen atlıya baktı ve Arap birliklerinin yanına doğru gittiğini anladı.

"Yanlış bir şeyler var!" diye mırıldandı.

"Kes artık!" dedi.

"Askerlerin çoğu Türklere karşı savaşacağımızı bilmiyor, sana bunun aptalca bir şey olduğunu söylemiştim!" dedi.

Sesi öfkeliydi.

"O adam senin komutanını hiç acımadan öldürdü!" diye bağırdı. Komutan Musa'nın adını bile ağzına almak istememişti.

"Çünkü bizim komutanımız ihanet etti! Ve unutma onun kendine ayırdığı altınları Komutan Musa bize dağıttı" dedi asker. İlk kez bu kadar açık ve netti.

"Hemen askerlerin başına dön! Bu bir emirdir!" dedi Akçın. Asker emre itaat etti ama gözlerinden öfke fışkırıyordu.

*

"Bir elçi mi gönderiyorlar?" dedi Baysal.

Komutan Musa sessizdi, bakışları hızla yaklaşan atlıdaydı. Sol elinde bir şey vardı; gizlemeye çalıştığı belliydi. Ne olduğunu anlayamıyordu. İyice yaklaşmasını bekledi. Atlı kırk-elli adım kala durdu ve elindeki kesik başı ordunun önüne fırlattı. Kesik

baş havada daireler çizerek ve yerde yuvarlanarak döndü ve durdu.

"Lanet olsun!" dedi Baysal.

Bayıkbey'in kanlar içindeki kesik başıydı ve korkuyla Komutan Musa'ya baktı. Yüzünde en ufak bir duygu ifadesi yoktu. Onun en korkulması gereken haliydi. Bakışları bir ölü gibi donuk ve alnının kenarında iyice belirmeye başlayan birkaç damar kendini belli ediyordu. Her zamanki gibi sessizdi.

Bayıkbey'in kesik başını ordunun saflarına atan atlının yüzündeki aşağılık gülümseme ise o mesafeden görülebiliyordu. Çok keyif aldığı belliydi. Atıyla kendi etrafında dönüp bunun tadını daha da fazla çıkartmaya niyetliydi. Hızını alamadı ve kalın sesiyle bağırdı:

"İşte aşağılık köpeklerin sonu budur!" Sesi tüm ovada yankılandı.

Komutan Musa hiç beklenmeyen bir şekilde hızla atından indi ve hemen arkasındaki atlıların arasında daldı. Okçular bir arka sıradaydı ve onlardan birinin okunu aldı.

Hala kendi etrafında dönüp duran ve elli altmış adım ilerde atının etrafında bir zafer dansı yapar gibi dönüp duran atlıya baktı.

Mesafesini ayarladı; tam o sırada atlı arkasını dönüp hızla uzaklaşmak için bir hamle yaptı ama Komutan Musa kadar hızlı ve atik değildi.

Musa oku ustaca yerleştirdi ve yayı gerdi. Bekledi. Atlı hızla uzaklaşıyordu; o kadar uzun bir mesafeden onu vurma şansı neredeyse çok azdı. Ok yaydan çıktığında kalbinin sıkıştığını hissetti; o birkaç saniye bir ömür kadar uzun gelmişti ve ok rüzgârla yarışını kazanıp hızla uzaklaşan atlının kafasına saplandı. Havalanıp yere düşmesi ise tüm orduyu sevince boğdu.

Bayıkbey'in kesik başı hiçbir emre ihtiyaç duymayan askerlerce kalın bir battaniyeye sarılıp ordu saflarına getirildi.

Komutan Musa tekrar atına bindi ve Baysal da onu izledi.

Musa öylesine öfkeliydi ki emri Baysal'a değil askerler verdi:

"Okçular!" diye bağırdığında sesi öylesine gürdü ki Baysal bir an düşman ordusunun askerlerinin bile irkildiğini sandı.

Okçular atlıların önüne dizildiler; üç sıra oldular. Tüm ordunun bir yay şeklini alması sadece saniyeler almıştı.

*

Halife Muhtedi keyifliydi. "İşte şimdi başlıyor!" diyerek güldü. Bu onun için bir oyun gibiydi.

"Efendim ilk büyük zaferinizi kazanacaksınız!" diyen bir ses Mağribi Komutanı güldürdü. Onun dikkati Türklerin bulunduğu bölümlerdeki karmaşadaydı. Bir sorun vardı ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gittikçe büyüyen karmaşa Halife ve diğerlerinin de dikkatini çekti.

"Ne oluyor?" dedi Halife keyifli hali yok olmuştu. Vezirler şaşkındı; onlar da bir anlam verememişti.

"O kesik baş kimindi?" dedi Mağribi Komutan.

Halife yanındakilerden birine dönüp: "Bunun işe yarayacağını söylemiştin!" diye öfkeyle bağırdı: "Onlara kimin efendi olduğunu gösterecektik!"

"Kim o adam?" diye yineledi Komutan. Sesi daha sertti.

"Bayıkbey!" dedi biri.

Mağribi Komutan gülmeye başladı; gittikçe çoğalan kahkahaları Halife ile göz göze geldiğinde azaldı. Bu kez de Halifenin şaşkın ve ürkmüş bakışları onu güldürdü.

"Bir Türk ordusunun önüne bir Türk Komutan'ın kesik başını atıyorsunuz; üstelik ordunuzun yarısı Türk. Siz geri zekâlı mısınız? Bunca yıl bu adamları hiç tanımadınız mı? Ah, neden

sarayınızda, süslü bahçelerinizde oturmazsınız ki? Savaş burada bitti; bir an önce kaçın!" diyerek hızla atını döndürdü ve kendi askerlerinin olduğu bölüme doğru gitmeye başladı. Artık Halifeyi korumanın bir anlamı kalmamıştı; düşündüğü tek şey kendi askerleriydi ve diğerleri de onu takip etti.

"Lanet olsun! Nereye gidiyorlar!" diye bağırdı Halife Muhtedi. Yanında yirmi kadar Arap muhafız kalmıştı ve birkaç tane de işe yaramaz danışmanı.

"Size emrediyorum, hemen buraya dönün ve beni koruyun aşağılık herifler!" diye bağırmaya devam etti ama askerler onu duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

*

"Komutan Salih olsaydı asla buna izin vermezdi"

"Ben bir Türk'üm; sırf Komutan Musa'ya öfken yüzünden Türklerle savaşmayacağım"

"Bu aşağılık köpek için kardeşlerimle savaşmayacağım!"

"Kaç para aldın Akçın, seni ne kadara satın aldılar!"

"Komutan altınları kaçırdığında Komutan Musa onun başını kestirmedi; ama şimdi ona karşı mı savaşacağız? Kardeşlerimize karşı mı savaşacağız!"

Türk askerlerinin hoşnutsuz sesleri dalga gibi büyüyordu; Bayıkbey'in kesik başının ordunun önüne atılmasıysa hepsini şoke etmişti.

Akçın sessizdi; böyle bir şeyi beklemiyordu. Üstelik nefret ettiği Komutan Musa'nın tek bir atışta Bayıkbey'i ve tüm askerleri aşağılayan elçiyi öldürmesi içinde büyük bir sevince dönmüştü. Yanlış taraftaydı; artık dönmek için çok geçti ama en azından askerlere engel olmak istemedi. Zaten onu dinleyeceklerinden bile şüpheliydi.

Okçular hazır bir şekilde bekliyordu; Komutan Musa Türk birliklerinin olduğu kısımdaki hareketliliği fark etmiş atış emrini vermemişti. Anlamaya çalışıyordu ama mesafe uzaktı. Bir yandan da Halifenin olduğu tepeyi izlemeye çalışıyordu. Bir grup Halifenin yanından ayrılmıştı.

Bekledi.

"Efendim ne oluyor?" dedi Baysal. Anlam veremiyordu.

Musa sessizdi, sadece izliyordu.

Karşı ordunun Türk birlikleri gittikçe çoğalan kalabalıklar olarak kendilerine doğru gelmeye başladı. Önde atlılar vardı; ardından okçular ve diğerleri...

Bu kez Arap ve Mağribi askerlerin bulunduğu taraftan uğultular yükselmeye başladı. Bu kez karışan birlik onlarınkiydi.

Baysal kendilerine doğru yaklaşan kalabalığa bakarak:

"Bu nasıl bir saldırı?" dedi.

Daha çok kendisiyle konuşur gibiydi.

"Saldırmıyorlar! Eve dönüyorlar!" dedi Komutan Musa gülümseyerek.

Akçın yaklaşan askerlerin en önündeydi. Atının üzerindeydi ve kırk adım kala atından inip durdu. Bekledi.

Komutan Musa ile göz göze geldiğinde bir an bakışlarını kaçırdı ve sonra bu kez daha mahcup bir şekilde baktı.

Komutan Musa Baysal'a doğru döndü:

"Git ve ona söyle. Askerleri doğu kanadına yerleştirsin ve başlarından ayrılmasın!"

Baysal gülümseyerek hızla Akçın'ın yanında doğru at sürdü; geri dönmesi ise çok daha hızlıydı.

Döndüğünde hala gülümsüyordu.

Akçın'ın askerleri doğu kanadında yerleştirmesi ise birkaç dakikayı aldı. Komutan Musa birkaç adım öne çıkıp atıyla ordusunun son haline baktı; mükemmeldi.

Geri döndüğünde yüzünü karma içindeki Arap ve Mağribi birliklere döndü.

Ve emri verdiğinde gökyüzünden yağmur gibi oklar yağmaya başladı karşı tarafın üzerlerine...

*

Halifenin ordusu darmadağın edildi; kalan askerlerin çoğu kaçtı.

Zafer hiç mutlu etmemişti.

Yanına küçük bir birlik aldı ve Samarra'ya gitti.

Tek düşünebildiği Nasır'dı.

Neredeydi; hayatta mıydı?

Sorularının tek cevabı Samarra'daydı...

NİSAN 870
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Zindanın koridorları dar ve karanlıktı. Duvarlara iliştirilmiş meşalelerin ışığı ıslak taş duvarlarda yansıyordu.

Havasızdı; pis kokuya aldırmadı.

Hemen önünde tedirgin yürüyen muhafızların elinde birbirine çarpıp duran demir büyük anahtarlar yankı yapıyordu.

Muhafızlar büyük demir bir kapının önünde durduğunda bekledi. Alnında birikmiş inci tanelerini andıran terleri sildi. Geç kalmamış olmak için dua ediyordu.

Muhafızlar kilidi açmakta zorlanıp bir de yere düşürünce öfkelendi:

"Lanet olsun, çabuk!" diye bağırdı Komutan Musa.

Baysal ve diğer askerleri arkasındaydı.

Hiç kimse tek bir kelime etmeye cesaret edemiyordu.

Halifenin ordusunu darmadağın ettikten sonra Halife kaçmıştı.

Halifenin Samarra yakınlarındaki bir hapishanedeki mahkûmları serbest bıraktırıp Türklerle savaştırma isteği ise başarısız olmuş; serbest kalan tüm mahkûmlar savaşmak yerine kaçmışlardı.

Oysa şimdi önemli olan tek şey Halife'nin nerede gizlenmiş olduğu değil Nasır'ın nasıl olduğuydu. Aylardır zindandaydı.

Muhafızlar kapıyı açmayı başardığında onları itti ve içeri girdi. Baysal ve diğerleri ellerindeki meşalelerle zindanı aydınlatmaya çalışıyordu.

Küçük bir odaydı; çürük ve sidik kokusu tüm duvarlara sinmişti.

Nasır iki kolundan duvara zincirlenmişti. Göğsü çıplaktı ve başı hareketsiz bir şekilde öne düşmüştü.

"Nasır!" diyerek kardeşine yaklaştı; elleriyle nazikçe başını kaldırıp yüzüne baktı.

Yüzü gözü kan içindeydi; göz kapaklarını açmakta zorlandı; kendinde değil gibiydi ama hala hayattaydı.

Komutan Musa derin bir nefes aldı.

"Baysal!" diye bağırdı bu kez. Zincirleri çözmeleri gerektiğini anladı ve muhafızların bu işi yapacağını anladığından kendi aldı ve Nasır'ın kollarındaki zincirlerin kilidini açmaya çalıştı..

Açtı ve diğer tarafa doğru geçti. Komutan Musa yere yığılacak olan kardeşini kollarının arasına aldı. Nasır acıyla inledi. Canını yaktığını düşünüp daha nazik olmaya çalıştığında kollarının bir pelte kıvamında sallandığını gördü.

Bedeni yok gibiydi, bir tüy gibi hafifti. Bütün kemikleri kırılmış, etleri kendini salıvermişti.

Baysal diğer zinciri açtığında tamamen üzerine yığıldı. Bacaklarına dokundu; hepsi kırıktı ve kurumuş kanı etine yapışmıştı.

"Nasır..." dedi bir kez daha.

Elleri yüzündeydi.

"İyi olacaksın kardeşim!" dedi.

Sesi titriyordu.

"Ağabey..." diye mırıldandı Nasır ve gözleri aralandı. Gülümsedi; çok acı çektiği belliydi...

"Geleceğini biliyordum!" dedi gözleri usulca kapandı.

Bedeni kendini iyice salıverdi.

"Nasır!" dedi bir kez daha Komutan Musa ve sesi yüksekti. Sertçe sarstı onu ve defalarca ismini söyledi.

"Baysal bir şey yap!" diye bağırdı bu kez. İlk kez bu kadar çaresiz hissediyordu. Elleri göğsündeydi, kalbi atmıyordu.

Acı çığlığı tüm zindanda yankılandı ve gözlerinden fışkıran birkaç damla yaş yanaklarını ıslattı.

28 HAZİRAN 870
AL UBULLA SAVASI
BASRA'NIN KUZEYİ
BUGÜNKÜ IRAK

"On bin kişiler, Komutanları El Bahili. Halkın yarıdan çoğu şehri terk etti. Haberci geldi; Komutan Ali bin Aban Ahvaz'da buraya gönderilen birliği oyalıyor." dedi Komutan Zurayg.

"Kuzey?" diye sordu Ali bin Muhammed.

"Shibl bin Salim ve El Hammami orada. Henüz habercileri gelmedi."

Ali'nin parmakları masanın üzerinde gezindi. Sakindi. Tüm dikkati haritadaydı. Çadır ufak ama serindi.

"Hızları ne durumda?" dedi kölelerden bahsettiğini anladı Zurayg ve Komutan al İsbahani'ye baktı.

"Öğleden önce orada olacaklar!"

"Güzel!" dedi Ali ve doğruldu. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Yorgun ama heyecanlıydı. Al Ubulla'yı da alırsa Basra'yı almasına kimse engel olamayacaktı.

Çadırın perdesini nazikçe aralayıp sessizce içeri giren Cafer'e gülümsedi. Mahzun ve üzgün bir hali vardı; gülümsemesine kanmadı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Cafer gözlerini açarak: "Hiçbir şey!" dedi. Tüm komutanların ve Muhammed'in bakışları Cafer'in üzerindeydi.

Cafer gözlerini kaçırdı ama bu kez de Muhammed ile göz göze geldi.

"Sana ne oldu dedim?" dedi sesi biraz serti Ali'nin. Cafer'i tanıyordu; yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Cafer onu kandırmanın mümkün olmadığını biliyordu ve daha fazla yalan söylemenin anlamı da yoktu; yanına yaklaştı:

"Shahla, bebeği kaybetmiş!" dedi. Ali'nin bakışları sanki bir anda gökyüzünü kaplayan kara bulutlar gibiydi.

Muhammed'in bakışları öfkeliydi; hiçbir şey söylemedi ama bunu Ali'ye söylediği için çok kızgındı.

Özellikle de bugün.

Tüm dikkatini toplaması gereken zamandı.

Ali kısa bir süre öylece kaldı. Sonra toparlanıp Komutan Zurayg'a döndü:

"Haberciler geldiğinde hemen bana bildirin!" dedi.

Çadır derin sessizliğe gömülmüştü, Komutan Zurayg sadece başını salladı ve diğerleriyle birlikte çıktılar.

"Nasıl?" dedi Ali bakışları Cafer'in üzerindeydi ve sanki onu görmüyor gibi boş ve anlamsızdı. Sesi buğuluydu.

"Doğumda..."

"Daha bir ay vardı!" İnanmakta zorlanıyordu.

"Bilmiyorum, erken olmuş ve ..."

"O nasıl?" Shahla için endişeliydi.

"İyi, iyi..."

"Bu sabah mı?"

"Hayır, bir hafta olmuş!"

"Lanet olsun Cafer bir hafta olmuş ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Bağırışı gök gürlemesi gibiydi.

"Yeni öğrendim Ali yemin ederim! Sana söylenmemesi istenmiş...

"Kim o?"

"Ben!" dedi Muhammed. Sesi mahcuptu ama verdiği karardan en ufak bir pişmanlığı yoktu Muhammed'in.

"Buna nasıl cesaret edebilirsin! Bunu benden nasıl gizleyebilirsin!"

Cafer Ali'yi uzun zamandır bu kadar öfkeli gördüğünü hatırlamıyordu. Hele de Muhammed'e daha önce sesini bile yükseltmemişti.

"Çünkü yapabileceğimiz bir şey yok; üzgünüm tamam mı? Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı. Bilmemen daha iyiydi. Kafanı dağıtmak istemedim!"

"Kafamı dağıtmak mı? Sen benim kalbimi paramparça ettin Muhammed!" dedi. Öfkeyle soluyordu Ali.

"Ali..." dedi Muhammed.

"Yüzünü bile görmek istemiyorum! Çık git yanımdan..." dedi ve sırtını döndü.

*

Vakit yoktu; yanlarına alabildikleri ne varsa at arabalarına yüklediler. Kimileri çoktan şehri terk etmişti. Al Ubulla tik ağaçlarının çevrelediği güzel bir şehirdi. Basra şehir merkezinin kuzeyindeydi. Yarı bataklık bölgeydi ve neredeyse elli yıldır tuzdan arındırılan bölgeler tarıma elverişli hale getirilmişti. Tarım en önemli gelir kaynaklarıydı; Basra-Bağdat arasındaki ticaret yolu ise Büyük Şeytan kanalı yakınından geçiyordu.

Yani tam da Al Ubulla'dan.

Ali bin Muhammed'in kontrol edemediği tek noktaydı ve uzun zamandır bir saldırı bekliyorlardı. Ahvaz'da çatışmalar devam ederken Al Ubulla yakınlarında kurulan Ali bin Muhammed'in savaş kampı halkı korkutmuştu. Bölgedeki tüm ordular oraya yönlendirilmişti.

Dar sokaklar Abbasi Arap Orduları Komutanı Ebu el Ahwas el Bahili'nin askerleriyle doluydu.

Komutan endişeliydi; gözleri şehri büyük bir gürültü ve panikle terk eden at arabaları ve insanlardaydı.

Askerlerinden biri yanına yaklaştığında: "Bir haber var mı?" diye sordu.

"Hala güneydeler; yaklaşık iki bin kadar asker..."

"O mu yönetiyor!" derken Ali bin Muhammed'i kastediyordu.

"Öyle sanılıyor, emin değiliz! Eğer oradaysa çadırından hiç çıkmadı. Komutan Zurayg ve Ebu'l Yüksel al-İshibani'nin olduğunu kesin biliyoruz ama..."

"Ne yani iki bin kişi ile mi saldıracak?" dedi Ali bin Muhammed'in ne yapmaya çalıştığını anlayamamak onu öfkelendiriyordu.

Abbasi Arap ordusu neredeyse on bin kişiydi ve Ahvaz'dan her an destek bekleniyordu.

Asker cevap vermedi; düşünceli bakışlarını Komutan Bahili'ye çevirdi.

"Belki de insanları göndermemeliydik!" dedi gözleri çamura saplanan at arabaları ve onu can havliyle kurtarmak ve bir an önce şehirden uzaklaşmak isteyen insanlara takıldı tekrar.

"Kalmak isteyeceklerini hiç sanmıyorum efendim; özellikle de..." ama sözünü bitiremeden atlı bir asker hızla üzerlerine geldi; atından indi; nefes nefeseydi. Soluklandı ve:

"Komutanım yaklaşıyorlar..." dedi.

"Neden bahsediyorsun? Daha demin bir hareket olmadığı söylendi..."

"Köleler..." dedi asker. "Siyahi köleler..."

"Hangi yönden?" diye bağırdı.

"Her yönden efendim. Binlerce siyahi köleler. Kadın-erkek... "

"Atlılar mı?"

"Hayır, hepsinin sırtında bir küfe var?"

"Küfe mi? Lanet olsun ne yapmaya çalışıyor bu adam?"

O da bir anlam vermemişti ve Komutan'ın sorusunu yanıtlayamadı.

Komutan etrafa emir yağdırmaya başladı. Birliklerin şehrin girişine toplanmasını istedi.

Şehrin duvarları yoktu ve her yönden açıklardı. Sadece asker sayısına ve silahlarına güveniyordu.

Askerler etrafta koşuşturdu; kimileri bilgi, kimileri emir veriyordu.

Komutan Bahili şehrin ön tarafında doğru geldiğinde ordu çok daha düzenliydi; tik ağaçlarına tırmanan gözcü askerler neyle karşı karşıya olduklarını diğerlerine anlatmaya çalışıyordu.

"Efendim karınca sürüsü gibi!" derken askerlerden birinin sesi titriyordu; çok korktuğu belliydi.

Şehrin etrafını bir yay gibi sardılar ve yaklaşık bin adım kala durdular.

Şehrin etrafına çökmüş simsiyah bir karartı gibiydi.

Askerlerin bir kısmı henüz şehri terk edememiş halkın panik ve korku dolu çığlıkları arasında ilerlediler. Herkes saklanacak bir yer bulabilme umuduyla etrafta çılgınlar gibi koşuşturuyordu.

"Ne yapmayı planlıyorlar! Ordusu dururken köleleri mi üzerimize salacak?" dedi Komutan Bahili.

Köleler hiçbir şey yapmadan öylece durdular.

Komutan Bahili'nin askerleri tetikteydi.

Saldırmaları gerekiyordu ama sadece bekliyorlardı.

"Onu bekliyor olmalılar!" dedi kendi kendine Komutan Bahili.

Güneş tepedeydi; yakıcıydı.

Beklemek sinir bozucuydu.

Öylece bekliyorlardı.

Neredeyse akşam olmak üzereydi ve köleler hiç kımıldamadan bin adım kadar ötedeydi ve sadece bekliyorlardı.

Bu bilinmez bekleyişin tüm askerlerinin moralini bozduğunu fark ettiğinde Ali bin Muhammed'in bunu kasıtlı yaptığını anladı. Köleleri savaştırmayacaktı; sadece askerlerini korkutmak ve morallerini bozup hata yapmalarını sağlamak istiyordu. Bu tuzağa düşmeyecekti. Askerleri geri çekmeye de cesaret edemedi. Gidecek bir yer yoktu. Savaşacaklardı; sadece ne zaman olduğunu bilmiyordu. Ali bin Muhammed ne zaman isterse o zaman savaşacaklardı.

Bu, gururunu incitti. Öfkelendi, dişlerini sıktı.

Alnı terliydi, en kötüsü ise ne olacağını bilemiyordu ve bu her şeyden beterdi.

Köleler dev bir hilal şeklinde diziliydi. Korkutucu görünüyorlardı. Simsiyah derileri güneşte parlıyordu. Uzun boylu ve yapılıydılar.

"Aralarında çok fazla kadın var!" dedi. "Bunu neden yapıyor?"

"Bilmiyorum!"

"Kadınları da savaştıracak olabilir mi?"

"Bilmiyorum!" dedi Komutan Bahili. Yine sinir bozucu ve uzun bir bekleyişten sonra grubun tam orta kısmında bir hareketlilik oldu; sanki bir yol açıyor gibiydiler. Çok kısa bir süre sonra binlerce kölenin arasında dört tane daha geniş koridor açıldı. Hayran olunası bir düzen içindeydiler.

Atlı askerler koridorları doldurdu; o kadar hızlı ve düzenliydiler ki Komutan Bahili bu kadar kısa sürede nasıl organize olabildiklerine inanamadı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti; hatta duymamıştı. Yine umutsuzluğa düşmek istemedi. Bir komutanın umutsuzluğu askerleri için ölüm demekti.

Hazır olmaları emrini verdi; bölük komutanları emri hızla yaydı.

Gözleri ordunun hemen sağıdaki tepenin birindeki kalabalığa takıldı. Ali bin Muhammed olmalıydı.

Yaklaşık yüz kişiydiler; oraya sadece savaşı izlemek için çıkmadığını biliyordu.

*

Ali bin Muhammed'in bakışları bir şahin gibiydi. Sessiz ve dikkatliydi. Atının başını okşadı ama bakışları Abbasi askerlerinde ve bir yay gibi bekleyen kendi ordusundaydı.

"Sol tarafta açıkları var; oraya yüklensinler! Görüyor musun?" dedi ama eliyle işaret etmedi Komutan Zurayg'ın yardımcısına. "Evet, efendim!" dedi asker.

"Güzel, başka bir şey yok, her şey planlandığı gibi..." dedi ve beş asker hızla yanlarından ayrıldılar ve ordunun bulunduğu bölüme doğru at sürdüler.

"Muhammed!" dedi Ali.

Muhammed gerideydi; atıyla yaklaştı: "Efendim Ali!" dedi. Sesi yumuşak ve üzgündü.

"Şehrin yakıp yıkılmasını istemiyorum. Her yer tik ağacı; evlerin çoğu ağaçtan. Burayı yok etmeye, yağmalamaya gelmedik; anladın mı? Halka zulüm yapılmayacak!"

"Askerler?"

Ali cevap vermedi: Bugün o kadar da merhametli değildi. Atlıların mesajı Komutan Zurayg ve Ebu'l Yüksel'e iletmelerini bekledi.

"Şimdi!" diye emri verdiğinde yanındaki atlılar kızıl sancağı havalandırdılar.

Sanki sancağın gökyüzünde dalgalanmasını ister gibi bir rüzgâr esti.

İşaret gelmişti.

Abbasi Komutan'ı Bahili tepede gökyüzünde dalgalanan kızıl sancağı gördüğünde zamanın geldiğini anlamıştı.

Askerlerine hazır olmalarını emretti.

Bakışları tepedeki Ali bin Muhammed ve karşılarındaki ordu arasında gidip geldi.

"Demek hepsini savaştıracaksın ha!" dedi öfkeyle.

Sadece siyahi kölelerin üzerlerine yürüdüğünü fark ettiğinde bir kez daha şaşırdı.

"Askerler, atlılar bekliyor!" dedi yanındaki asker.

Anlamaya çalıştı;

"Demek köleleri önden gönderiyorsun! Öyle olsun Ali bin Muhammed" dedi ve ordusuna ilerleme emri verdi.

Atlıları gerideydi. Aniden karar değiştirdi ve atlıları da yolladı. Askerler şaşırdı; köleleri ezip geçmeye kararlı görünüyordu; öfkeliydi ve kölelerin beş yüz adım yürüdükten sonra ikiye bölünüp ortayı boşalttıklarını göremedi.

"Efendim..." diyerek askerlerinden biri uyarmak istedi. Çok fazla yaklaşmışlardı ve köleler olağanüstü bir uyumla kenarlara çekiliyordu. Askerlere durmaları için emir verdiğinde ise çok geçti. Gökyüzünden taş yağmaya başladı. İrili ufaklı taşlar Abbasi askerlerinin üzerine sertçe iniyordu. Askerler şaşkındı ve taşlar başlarını yarmaya başlamıştı. Kaçacak ya da gizlenecek yer yoktu.

"Lanet olsun bu da ne?" dedi Komutan Bahili. Taşlar bu kez kendi üzerlerine gelmeye başlıyordu. Kadın-erkek tüm köleler sırtlarında küfelerde taşıdıkları toprağa yaymış seri bir şekilde atıyorlardı. Ordu darmadağın olmuştu. Taşlarla savaşmalarına olanak yoktu. Askerlerin çoğu yüzlerinden ve başlarından yaralıydı. Üstleri başları kana bulanmıştı. Taş yağmuru sona erdiğinde yüzlercesi yerde hareketsizdi. Ayakta kalanlar ve ayağa kalkmaya çalışanların üzerineyse bir sel gibi akmaya başladı Ali bin Muhammed'in askerleri...

HAZİRAN 870
SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Komutan Musa ıslak toprağa aldırmadan diz çöktü.

Nasır haftalar önce gömülmüştü; üzerindeki toprağı düzeltti; etrafındaki küçük taşları temizledi.

Bakışları her zamankinden daha karanlık ama bir o kadar kararlıydı.

Hava sıcaktı; öğleden sonraydı. Rüzgâr eskisi gibi sert değil daha yumuşaktı.

Baysal her zamanki gibi yanındaydı ve ayakta sessizce onu bekliyordu. Diğer askerler ise daha arkadaydı.

"Bir mezar taşı yapmalarını söyle Baysal!" dedi Komutan Musa ve ekledi:

"Boğa'nın oğlu Ebu Nasr!" diye ekledi...

Baysal "Emredersiniz!" dedi ama biraz şaşırdı. Türkler mezar taşlarından vazgeçeli uzun zaman olmuştu ve Araplar bundan pek hoşlanmıyordu.

"O aşağılık hala bulunamadı!" derken dişlerini öfke ve nefretle sıktı Komutan Musa.

Bakışlarıysa hala topraktaydı.

"Her yerde arıyorlar efendim; Bağdat, Samarra. Hicaz'a giden tüm yollar tutuldu. Onu her kim saklıyorsa yakında bulacağız."

"Buraya çiçek diksinler, ya da ben yaparım. Gülleri severdi, gül olsun... Bir sürü gül. Etrafı da mermerle çevrilsin. En iyi usta bulunsun, en iyisini..."

"Emredersiniz..." dedi Baysal.

"Ordular dağıtıldı mı?"

"Evet... Sadece Farsi birkaç küçük birlik kaldı."

"Komutanları?"

"Bize sorun çıkaracak kimse yok efendim!"

Derin bir iç çekti Komutan Musa ve başını gökyüzüne çevirdi.

Maviydi, tek bir bulut bile yoktu. Kuşlar özgürce kanat çırpıyor; güneş parlıyordu.

Askerlerden biri yaklaşıp Baysal'ın kulağına bir şeyler fısıldayıp uzaklaştı.

Komutan Musa'ya doğru bir adım attı ve eğilerek:

"Efendim, sizi görmek isteyen biri varmış!" dedi.

"Kim?" deyip döndü ve yaklaşık on adım ötede duran ince yapılı ve zayıf bir adama takıldı gözleri.

"Halife ile ilgili olduğunu söyledi ve sadece sizinle konuşabilirmiş!"

Komutan Musa sert bir hareketle yerinden doğruldu ve hızlı adımlarla uzaktaki adama doğru yürümeye başladı. Avuçlarını birbirine sürtüp ellerindeki toprağı silkeledi.

Baysal onu izliyordu; diğer askerler ise adamın etrafını sarmıştı.

"Kimsin?" dedi sertçe Komutan Musa adama iyice yaklaştı.

"Size bir mesajım var efendim!" dedi ve elindeki özenle sarılmış ve mühürlenmiş mektubu saygıyla Musa'ya uzattı.

Musa mektubu aldı; bir çırpıda mühründen kurtarıp açtı ve okudu.

Gözlerini elçiye dikti ve:

"Eğer beni görmek istiyorsa nerede olduğumu biliyor!" dedi.

Elçi başını eğip onu selamladı ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Baysal'ın çok meraklandığını ama soramadığını fark edip mektubu okuması için ona uzattı.

Baysal şaşkınlıkla mektubu okudu. "Oh!" dedi. Kendini toparlaması kısa sürdü ve devam etti: "Bu bir tuzak olabilir!"

"Olmayabilir de!"

Yol boyunca bir daha konuşmadılar ve ordugâha döndüler.

*

Karanlık çökmeye başladığında Samarra sokakları ıssızdı. Şehir halkı dışarıya çıkmaya çekiniyordu ve herkes birbirinden şüpheleniyordu.

Sessizliği bozan bir at arabası boş sokaklarda hızla ilerliyordu.

Şehrin dışına doğru yol aldı.

Türk ordugâhına gidiyordu.

Toprak yola girdiğinde askerler arabayı durdurdular ve gidişe yol verdiler.

Bu birkaç kez devam etti.

Büyük dev kapının önünde son bir kontrolden geçtikten sonra içeriye girdiler ve askerlerin eşliğinde Komutan Musa'nın odasına çıkartılar.

Siyah başlıklı bir pelerini ve dört koruması vardı.

Komutan Musa'nın odasına sadece onun girmesine izin verildi; itiraz etmedi.

Komutan Musa ayakta ve kapıda karşıladı onu.

İçeri girdi ve pelerinin başlığını hafifçe iterek omuzlarının üzerine düşürdü. Koyu tenliydi ve koyu kahverengi, iri gözleri vardı.

Otuzlu yaşların başlarındaydı ve uzun boyluydu. Geniş omuzlu ve yapılıydı.

Sesi toktu ve tüm odayı doldurdu:

"Komutan Musa" dedi gülümseyerek.

"Ebu Ahmet bin Mütevekkil!" diyerek selamladı onu Musa ve oturması için işaret etti. Koltuklara doğru ilerlediler.

Ebu Ahmet meraklı gözlerle odayı süzdü ve aniden dönüp:

"Başınız sağ olsun!" dedi.

Musa sadece başını eğerek teşekkür etti.

Ebu Ahmet:

"Kardeş acısının ne olduğunu biliyorum; umuyorum ki en azından benim diğer kardeşimi kurtarabiliriz Komutan!" dedi. Meseleye bu kadar çabuk gireceğini tahmin etmemekle birlikte buna memnun oldu Musa.

"Mutemid!" dedi Komutan Musa.

"Yıllardır zindanda..." dedi Ebu Ahmet.

"Onu çıkarmamı mı istiyorsun?" dedi Musa.

"Sadece bu kadar değil! Onun halifeliğini desteklemeni de istiyorum!"

İşte bu, Komutan Musa'yı şaşırtmıştı.

"Neden sen Halife olabilecekken kardeşini kurtarıp onu Halife yapmak istiyorsun?"

"Neden herkes sadece unvan için tüm kardeşlerin birbirini öldürebileceğini düşünür ki?" diyerek gülümsedi Ebu Ahmet.

"Ne yani, buna inanmalı mıyım?" Bu kez Musa gülümsüyordu.

"Kardeşin için ölmez miydin Musa? Ya da onun için öldürmez misin?"

Bu kez can evinden vurulan Musa'ydı. Göğsünün tam ortasında derin bir acı hissetti.

"Yaşadığına emin misin? Biliyorsun Müeyyid öldü!" dedi ve koltuğa oturdu. Ebu Ahmet de tam karşısında geçip oturdu.

"Mutemid yaşıyor!"

"Peki, neden sen Halife olmak istemiyorsun?"

"Uygun biri değilim diyelim! Sonuçta ben bir askerim, beni anlarsın! Sarayda oturup vakit öldüremem!" diyerek gülümsedi Ebu Ahmet. Musa da ona katıldı; ona hak verdi.

"Ama bu, ülkeyi yönetmeyeceğim anlamına gelmez!" diye ekledi.

"Oh! Bu da farklı bir bakış açısı" dedi Musa.

"Kelimelere çok fazla takılıyorsunuz Komutan! Halife ya da değil. Kim yönetiyor, kim karar veriyor, ipler kimin elinde? Önemli olan budur!"

"Bunu ikinci kez duyuyorum!" dedi Musa.

"Kimdi?"

"Çok bilge bir adam!" dedi ama Yarcuh el Türki'nin adını vermedi.

"Tanımak isterdim!"

"Ah, belki de tanıyorsundur!" diye ekledi Musa.

"Anlaşma şu: Ben sana Muhtedi'yi veririm; sen de kardeşimi kurtarıp onu Halife yapmama yardım edersin ve sonsuza dek dost oluruz!"

"Yine de istediğinin sadece bu kadar olduğuna inanmakta zorlanıyorum!"

"Elbette. Belki küçük bir unvan da eklenebilir!" diyerek güldü Ebu Ahmet.

"Unvan?"

"Bilmem... Mesela Muvaffak!"

HAZİRAN 870
EL KATAİ
TOLUN OĞULLARI ÖZERK BÖLGESİ
BUGÜNKÜ KAHİRE - MISIR

Yaz güneşi yakıcıydı; yaprak kımıldamıyordu. Dev bahçeyi süsleyen çiçekler ise kokularını saçmaktan çekinmiyordu. Tolun oğlu Ahmet derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Elleri beyaz mermer korkuluktaydı.

Teras kocamandı; tam ortasında dev bir Fars halısı etrafında iri koltuklar diziliydi. Sudanlı hizmetli nargile için büyük bir kapta yanmış odun getiriyordu. Ateşi iyice közledi, baygın koku tüm terası kapladı. Tolun oğlu Ahmet gözlerini açtı ve hızla döndü; hizmetliye gülümsedi. O da başıyla selam verdi ve başka bir isteği olup olmadığını öğrenmek için kısa bir süre bekledi. Tolun oğlu Ahmet bir şey söylemeyince sessizce başını eğdi ve terastan çıktı. Tam da nargilenin yanındaki koltuğa oturmak üzereyken askerlerden biri terasta belirdi:

"Efendim, Kundacık oğlu İshak geldiler!"

"Harika!" dedi ve doğruldu; hızlı adımlarla önce terastan sonra odadan çıktı.

Onu kapıda karşılamak istiyordu ve sabırsızdı.

Merdivenleri hızla indi ve dev giriş kapısı açıldığında gülüşü tüm salonu doldurdu.

"İshak!" dedi.

Uzun boylu ve yapılıydı. Keskin bakışları sıcak bir gülüşü vardı. Türk'tü. Komutan Musa'nın en iyi öğrencilerinden ve komutanlarından biriydi. Yakında önemli bir vilayete vali olarak atanması an meselesiydi.

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Seni hergele... Bir haftadır buralardasın ve ancak bugün geliyorsun öyle mi?" dedi Tolun oğlu Ahmet.

"Ah, biraz meşguldüm" deyip gülümsedi İshak.

"Ben senin o meşguliyetlerini çok iyi biliyorum ya neyse..."

Tekrar sarıldılar birbirlerine.

Henüz birkaç adım atmıştı ki Tolun oğlu Ahmet salonun ilerlisindeki koridorda Meyyaz'ı gördü. Paniklemiş bir halde bir adım geri gitmesine ve ortadan kaybolmasına anlam veremedi.

"Ah, İshak. Bana biraz izin verir misin? Lütfen keyfine bak, birazdan geliyorum!" dedi.

"Elbette." Ahmet'in bir anda keyfinin kaçmasına anlam veremişti.

"Çok kısa sürecek..." dedi ve hızla salonun diğer tarafında yürüdü.

"Meyyaz!" diye bağırdığında koridorun sonuna gelmiş kadın olduğu yerde durdu. Üzerinde ayak bileklerine inen yeşil işlemeli bir elbise vardı; saçlarına ise şeffaf bir tül örtü atmıştı; uçlarındaki süsler omuzlarına düşüyordu.

Meyyaz yüzünü dönmedi; Ahmet yaklaştı ve onun önüne geçti. Başını kaldırmamıştı; uzun siyah saçları yüzünü kapatıyordu. "Efendim..." diyebildi sadece.

"Yüzüme bak!" dedi

Kadın başını kaldırdı. Teni esmerdi, kocaman simsiyah gözleri vardı. Yarı Sudanlı yarı Mısırlıydı. Tolun oğlu Ahmet'in cariyelerinden biriydi ve küçük oğlu Hümareveyh'in annesiydi.

"O mu yaptı?" dedi öfkeyle dişlerini sıkıyordu Ahmet. Meyyaz'ın sol gözünün etrafındaki morluklara dokundu.

Meyyaz cevap vermedi.

"Sessizlikte bir cevap değil mi? Bunu sana defalarca söyledim. Bir kez daha böyle bir şey yaptığında hemen gelip bana söyleyeceğine söz vermiştin. Bunu seninle defalarca konuşmadık mı Meyyaz?" diye sordu. Öfke yerini şefkate bırakmıştı.

"Neden söylemedin?" diye yineledi Ahmet.

"Çünkü hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum!" dedi.

Sesi mahzun ve yumuşaktı.

"İşte bu konuda yanılıyorsun!" dedi ve hızla yanından uzaklaştı Ahmet.

"Ah, hayır lütfen!" demesi hiçbir işe yaramamıştı. Tolun oğlu Ahmet öfkeyle ve hızlı adımlarla koridoru geçti ve tekrar büyük salona girdi. Merdivenleri hızla ve atlayarak çıktı. Üst kattaki koridorda ilerleyip en sondaki odanın kapısını kırarcasına açtı ve aynı sertlikle kapattı.

Hatun Hanım korkudan ince bir çığlık attı. Ahmet'in karısı; Yarcuh el Türki'nin kızı ve büyük oğlu Abbas'ın annesiydi.

Onca süse rağmen yine de pek alımlı bir kadın sayılmazdı. Uzun ve büyük bir burnu bir çizgiyi andıran ince dudakları ve solgun bir teni vardı. Bakışları nefret doluydu.

"Seni daha önce defalarca uyarmama rağmen yine yaptın değil mi?" Ses tonunun sakinliği ürkütücüydü.

"Neden bahsediyorsun?" dedi Hatun Hanım. Kocasının hizmetlilerin yanında bu şekilde odasına girmesinden hiç hoşlanmamıştı. Göz ucuyla onlara çıkmalarını söyledi ama Ahmet onları durdurdu. Çıkmalarını istemiyordu; buna şahit olmalarını istiyordu. Bunun onu ne kadar kızdıracağını çok iyi biliyordu.

"Neden bahsediyorum ha? Oğlumun annesinden bahsediyorum!"

"Senin oğlunun annesi benim! Bir köleden peydahladığın çocuğun bir hakkı olacağını mı sanıyorsun?"

Öfkesini kontrol etmekte her zaman zorlanmıştı. Ahmet bu tavrın son derece şımarık büyütüldüğünden kaynaklandığını çok iyi biliyordu.

"O çocuk bir gün bu ülkeyi yönetecek! Benim kurduğum bu ülkeyi yönetecek! Ve sen ne oğluma ne de sevdiğim kadına bırak el kaldırmayı yan gözle bile bakacak olursan seni elimden baban bile kurtaramaz!"

"Babamın adını ağzına alma. Bayıkbey ve babam olmasaydı sadece sıradan bir asker olarak kalacaktın! Bir köle asker!" dedi Hatun Hanım ve suratında bir anda patlayan bir tokatla yere yığıldı.

Şoke olmuştu. İlk kez bir tokatla aşağılandığını hissetti. Üstelik hizmetlilerin buna şahit olması utancını daha da büyütüyordu. Ahmet ise onu yerden kaldırmak ya da yardım etmek bir yana dursun yere eğilip elleriyle boynunu sıktı.

"Seni buradan sürüyorum! Yüzünü bile görmek istemiyorum. Oğlum Abbas burada kalacak; aklını başına aldığını düşünürsem geri dönersin. Yoksa hayatının sonuna kadar taşrada sürünürsün!" dedi ve ellerini gevşetip sertçe itti onu.

Ayağa kalkıp odadan çıktığında iki muhafız ile karşılaştı:

"Onu taşradaki eve götürün, sadece bir yardımcı. Ben fikrimi değiştirene kadar orada kalacak! Alın götürün şunu gözüm görmesin!" dedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Yine hızlı adımlarla kendisini terasta bekleyen Kundacık oğlu İshak'ın yanına gitti; terasın ince kırmızı perdelerini araladığında yüzünde kocaman bir gülüş vardı.

"Affedersin, seni beklettim dostum!" dedi.

"Umarım önemli bir sorun yoktur!" dedi İshak.

"Ah, hayır hayır! Otur lütfen..." deyip eliyle koltukları işaret etti. İshak'ın gözleriyse nargileye takılmıştı: "Huka!" dedi gülümseyerek.

"Hemen senin için hazırlarlar!" deyip bir kenarda bekleyen hizmetli ile göz göze geldi Ahmet.

"A, buna itiraz etmem. Kokusu keskin, yoksa içine başka şeyler mi kattın aşağılık herif?" deyip gülümsedi.

"Eğer kendimizi zevkten mahrum edeceksek, en tepelere neden tırmanmak isteyelim ki?" dedi Ahmet ve hemen karşısındaki koltuğa oturdu. Kollarını koltuğun kenarlarına yaslayıp gülümsedi:

"Anlat bakalım! Musa nasıl?"

Derin bir iç çekti İshak.

"İyi değil, uzun zamandır iyi değil Komutan. Hem Bayıkbey'in hem Nasır'ın ölümü... Eskisi gibi değil!"

Ahmet'in de yüzü asıldı; Bayıkbey üvey babasıydı; her şeyden öte dostuydu ve Nasır ise yıllarca yanında eğitim görmüştü.

"Hala o aşağılığı bulamadı mı?" diye sordu. Halife Muhtedi'den bahsediyordu.

"Kim saklıyor, nasıl beceriyorlar anlamış değilim!"

"Altın dostum! Kim bilir ne kadar çok altın verdi! Merak etme altın tükenince ortaya bırakılacaktır! Yeni halife adayları belli mi?"

"İnsanlar konuşmaya bile korkuyor. Müeyyid öldü; Mutemid'in hangi zindanda olduğu bile bilinmiyor, çoktan ölmüş olabilir! Ebu Ahmet desen..." sözünü bitiremeden.

"Lanet olası herif! O aşağılığın halife olmasına asla izin vermem!"

"Böyle bir ihtimal pek yok zaten. Adam ortada da yok... Bilemiyorum! A, bu arada senin İsa hanedan kurmuş!" dedi kahkaha atarak.

"Sorma... Şeyhiler hanedanı!" O da kahkahayı bastı ve devam etti: "Amed'i ele geçirmiş inanabiliyor musun? Daha birkaç ay önce onu Dmaşk'tan kovalamıştım! Adam ot gibi her yerden bitiyor!"

"Dmaşk demişken! Amacur el Türki ile aranız nasıl?" Yine bir kahkaha attı İshak.

"Lanet olası Muhtedi! Sana yemin ediyorum sırf beni durdurmak için o yaşlı bunağı Dmaşk'a vali yaptı. Adamın yürümeye hali yok; benden neden hoşlanmadığını hala anlamış değilim!" Kesik kesik güldü.

"Bu planlarını bozdu tabi!"

"Tarsus ve Antakya'ya girecektim. Bunak bütün planları bozdu... Ama bu vazgeçtiğim anlamına gelmiyor! Şimdilik bekliyorum; şimdilik!"

"Oğlu Ali'yi yerine yetiştiriyormuş!"

"Yakında öleceğini anladı tabi; ben de tam bunu istiyorum. O korkakla iyi anlaşacağız!"

"Bu arada güneyde işler karışık!" yüzü asılmıştı İshak'ın.

"Ali bin Muhammed tüm kampları ele geçirmiş. Dubalarda yaptıkları da herkesi dilinde..." dedi Ahmet.

"Al Ubulla'yı da ele geçirdi. Ahvaz'a girdiler!"

"Ne diyorsun?" Bu Ahmet'i çok şaşırttı.

"Yakında Basra'yı alacak diyorlar!"

"O kölelerle bunu nasıl beceriyor anlamış değilim! Çöldeki ahaliyi de Banu Temim kabilesinde gizlediğine bahse girerim."

"Sadece onlar değil, doğudan askerler Farsi komutanlar var. Ali bin Aban onunla..."

"Oooo, neyin peşinde bu adam!"

"Basra körfezinin, neyin olacak? Tüm ticaret yollarını ele geçirince onu kimse tutamaz." Ahmet'in ilgisini çekense o an Basra değildi.

"Berka ve İskenderiye valisi kim olacak dersin?" diye sordu Ahmet.

"Ah, kim olmasını isterdin?" dedi İshak. Birbirlerine gülümsediler. "Halifenin kim olacağını bilmiyorum ama kayın pederinin Berka ve İskenderiye valisi olacağını biliyorum! Biliyorsun Komutan Musa onu babası gibi sever..."

"Biliyorum! Bazen buna biraz bozulmuyor değilim! Ama atlatırım, Berka ve İskenderiye sahillerini daha çok seviyorum!"

Kahkahaları tüm terası kapladı...

HAZİRAN 870
SAMARRA YAKINLARI
BUGÜNKÜ IRAK

At arabası taşlı yolda sallandıkça Halife'nin öfkesi daha da büyüyordu.

"Lanet olası aptallar!" diye söylendi.

Aylardır saklanmaktan sinirleri bozuktu ve iyice şüpheci olmuştu. Uyuyamıyor, doğru dürüst yemek yiyemiyordu. Tam karşısında oturan iki vezirine baktı.

Onlar da sinirlerini bozuyordu.

"Eğer Arap Komutanlara ulaşabilecek birkaç zeki adamım olsaydı böyle sefil bir şekilde saklanmak zorunda kalmazdım. Beceriksiz sıçanlar!" diye bağırdı danışmanlarına.

"Efendim..." dedi birisi ama Halife Muhtedi sözünü kesti:

"Kes sesini bunak herif!"

Bir süre sessizce yol aldılar.

Tek bir iyi haber gelmiyordu ve artık sormaktan sıkılmıştı. Kendisini seven birtakım kişiler Bağdat'ta Halife lehinde gösteriler

yapmaya başlamıştı ama askerler grupları hemen dağıtıyordu. Bağdat'tan medet ummayı çoktan kesmişti.

Farsi bir komutanın korumasında haftalardır Samarra yakınlarında konut değiştiriyordu.

"Hazinemin yarısını beni koruması için rüşvet verdim; diğer yarısı ise o aşağılık Komutan Musa'nın kontrolünde. Kendi sarayıma giremiyorum..." diyerek söylenmeye devam etti.

Araba bir kez daha sallandığında avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Bir kez daha olursa hepinizi köpeklere yediririm aşağılık herifler!" diye bağırdı.

Dar ve toprak yolda ilerlediler.

At arabasının perdesini aralayıp dışarıya baktı; ağaçlar sıklaşmaya başlamıştı ve tepelerin zirvesinde bulutlar toplanmıştı. Akşam çökmek üzereydi. Akşamları sevmiyordu. Duvarlarda yansıyan mum alevleri ruhunu ele geçiren gölgeler gibiydi.

Ne zaman uykuya dalacak olsa kâbuslarla ve ter içinde uyanıyor; uyurken yanına kimseyi yaklaştırmıyordu.

Kimseye güvenmiyordu.

Olduğundan çok daha çekilmez ve kabaydı.

Etrafındaki herkesi bıktırmıştı ve bu kaçışın nereye kadar süreceğini onlar da kestiremiyorlardı.

At arabası yavaşladığında yolun sonundaki dar patikayı gördü. Ağaçlıklar içinde kendini göstermeye başlayan beyaz mermerler içindeki büyük ev yüzünü bir nebze olsa güldürdü. En son kaldığı yerden çok daha iyi görünüyordu. Elbette kendi sarayı gibi olamazdı ama şimdilik yapılabilecek başka bir şey yoktu.

Arabanın ardındaki muhafızlar öndekilerin yanına geçti ve evin önünde durdular.

Kocaman bir bahçenin tam ortasındaydı; çiçek kokuları etrafa hoş kokularını saçıyordu.

Arabanın kapısı açıldı ve mor giysisinin eteklerini tutarak indi. Etrafı inceledi; gözlerini kıstı; küçük gözleri kaybolmuş gibiydi ve sakalını ovuşturup evin girişine yöneldi.

Evin kapısında muhafızlar onu saygıyla selamladı.

Onlara aldırmadı; yüzlerine bile bakmadı ve açılan kapıdan içeriye girdi.

Danışmanları hemen arkasındaydı ve onları muhafızlar izliyordu.

Geniş ve özenle döşenmiş bir salondu. Etraf mükemmel bir şekilde aydınlatılmıştı ve kendisini karşılayan iki görevli yerlere kadar eğilip onu selamladı ve yol gösterdiler.

Kahverengi meşeden yapılmış oymalı kapı açıldı ve içeriye girdi.

Büyük bir odaydı ve Fars halılarıyla döşeliydi. Duvarlar çinilerle süslüydü, akşam güneşi büyük pencerelerden içeri süzülüyordu.

"Sevgili komutan!" dedi cılız sesiyle.

Komutan döndü.

Halife Muhtedi Farsi komutanı beklerken karşısında Komutan Musa'yı görünce bir adım geri gitti ve tuhaf bir çığlık attı.

Bu kez arkasındaki kapılar korkunç bir gürültüyle kapanmıştı ve ikinci çığlığı tüm evi kapladı.

Komutan Musa ise rahatsız edici bir şekilde sakindi.

Bu anı çok uzun zamandır bekliyordu.

"Komutan Musa..." diyebildi Halife Muhtedi korkudan titreyen sesiyle. Gözleri etraftaydı ama görmeyi umut ettiği kimse yoktu.

Komutan Musa'dan başka kimse yoktu ve sadece elleri değil tüm bedeni titremeye başlamıştı.

Komutan Musa gözlerini ayırmadan onu inceliyordu ama hiçbir tepki vermiyordu. Yerinden dahi kımıldamamıştı. Birilerini bekler bir hali vardı ya da sadece kendisinin korkuyla çırpınışının tadını çıkarıyordu.

Birkaç saniye Halife Muhtedi'ye bir ömür kadar uzun geldi ve kapı tekrar gürültüyle açıldı.

İçinde bir anda yeşeren bir küçük umut Baysal'ı görünce yok oldu.

"Muhafızlarım nerede?" diye bağırdı yine de. Sesi titriyordu. Baysal sanki o yokmuş gibi Komutan Musa'ya döndü ve "Efendim geldiler!" dedi.

"Güzel!" dedi Komutan Musa ve göz kırptı Baysal'a...

"Ne oluyor? Kim geldi? Lanet olsun ben halifeyim bana böyle davranamazsınız!" diye söylenmeye devam etti.

Baysal'ın dışarı çıkıp misafirlere yol vermesi sadece anlık bir olaydı; içeriye önce Ebu Ahmet girdi ve Komutan Musa'ya gülümsedi.

"Ah, seni aşağılık herif!" dedi Halife Muhtedi.

"Kuzen!" diyerek ve gülümseyerek alaycı bir şekilde selamladı onu Ebu Ahmet.

Ardından Mutemid belirdi.

Yirmi altı yaşına yeni girmişti; uzun boylu ve narin bir yapısı vardı. Zayıftı, zindanda geçen onca yılın ardından oldukça sağlıklı görünüyordu ama bakışları nefret doluydu. Saçlarından bir tutam alnına düşmüştü ve sakalları iyice kısaltılmıştı. Eflatun parlak giysisinin etekleri yerleri süpürüyordu.

Sol başparmağına taktığı babası Mütevekkil'in zümrüt yüzüğünü diğer elinin parmaklarıyla ovdu ve Komutan Musa'ya doğru dönerken Muhtedi'ye aşağılayan bir bakış fırlattı.

"Komutan Musa!" diyerek ve gülümseyerek onu selamladı.

Musa da eğilerek onu selamladı.

"Halife Mutemid!" dedi.

"Halife benim!" diye bağırdı Muhtedi.

Halife Mutemid dönüp bakmadı bile; salonun ortasına doğru ilerledi ve kadife kaplı geniş koltuklardan birine oturup giysisini düzeltti. Ebu Ahmet kardeşini izleyip tam karşısındaki koltuğa oturdu.

"Komutan lütfen..." dedi Halife Mutemid ve Musa'ya oturmasını rica etti nazikçe.

Musa da diğer tarafa geçti.

"Bu yaptığınız yasal değil! Bunu hepinize ödeteceğim!" diyerek bağırdı Muhtedi. "Halife benim! Seni o zindanda öldürtmem gerekiyordu" diye bağırmaya devam etti ve Mutemid'e doğru öfkeyle bir adım attı.

Kollarından sertçe yakalayan iki asker onu tek bir harekette tuttu ve dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Bırakın beni aşağılık köpekler!" derken Halife Muhtedi Mutemid'in sesi odada yankılandı:

"Eğer tek kelime daha edersen o dilini kestiririm; tek bir kelime!"

Çok ciddiydi ve Halife sustu.

Ebu Ahmet kardeşine bakıp gülümsedi.

Muhtedi'nin hali onu eğlendirmişti.

Askerlerin eşliğinde içeriye üç adam girdi. Muhtedi göz ucuyla baktı ve beyaz giysilerinden kadı oldukları sonucuna vardı. Yanılmamıştı.

Adamlar ürkek ve heyecanlıydı. Önce kimi selamlayacaklarını bilemediler; halife dizlerinin üzerinde diz çöktürülmüştü ve muhtemel yeni Halife ise henüz Halife değildi.

Mutemid hemen söze girdi; oturduğu yerde doğruldu; sağ elini uzattığında muhafızlar eline birkaç belge verdiler.

Rulo halindeki belgelerden birini açıp göz attı ve sonra diğerine baktı.

Kadılar ayaktaydı; henüz ne için burada olduklarını bile bilmiyorlardı.

"Bu belgelerden birinde hükümdarlığı süresince Komutan Musa'ya asla ihanet etmeyeceğine, onu öldürmeye çalışmayacağına dair Halifenin mührüyle onaylanmış bir belge var; bu diğer mektup ise Komutan Musa ve Komutan Bayıkbey Musul seferindeyken bizzat Halife Muhtedi tarafından Komutan Bayıkbey'e gönderilmiş bir mektup. Mektupta Komutan Musa'yı öldürdüğü takdirde bu hizmetinin karşılığının fazlasıyla ödeneceğine ve tüm Türk Ordularının başına başkomutan olarak atanacağı yazılmış! Bizzat Halifenin mührünü taşıdığı için ayrıca bir soruşturma veya itirafa gerek görmüyorum" deyip elindeki belgeleri tekrar muhafıza uzattı ve kadılara gösterilmesini işaret etti.

Kadılar belgeleri inceleme henüz başlamışlardı ki Mutemid ayağa kalktı:

"Bu kadarı yeterlidir; Halifeyi sözünde durmamak ve devlete, komutanına ihanetten tutuklayınız, cezası bellidir ve gerekli belgeler hazırlansın!" diyerek emretti kadılara.

İtiraz edecek cesaretleri yoktu; üstelik bir an önce bu odadan çıkmak istiyorlardı. Muhafızların peşine takılıp geri adım atarken yeni Halife'yi yerlere kadar eğilip saygıyla selamladılar.

"Bu yasalara aykırı, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Aşağılık herifler!" diye bağırmaya devam etti Halife Muhtedi.

Komutan Musa ve Ebu Ahmet de ayağa kalkmıştı; Mutemid Musa'ya döndü ve:

"Bu tip işlemler biraz zaman alabilir Komutan Musa. Benim için ona göz kulak olur musunuz lütfen?" dedi Halife Muhtedi'yi kastederek.

"Elbette, zevkle!" dedi Komutan Musa ve Baysal'a döndü.

Halife Muhtedi'yi yaka paça sürükleyerek odadan dışarı çıkarttılar.

Çırpınışı ve bağırışları boşunaydı.

Mutemid, Ebu Ahmet ve Komutan Musa odada baş başa kaldılar.

Ebu Ahmet Komutan Musa'ya yaklaşıp iki omzuna dokundu:

"Senin için bir ayarlama yaptım; bilirsin adet yerini bulsun. Onu inceleyecekler filan ve ölümü tamamen doğal bir ölümdür fetvası verecekler. Bunca tantanadan sonra küpler ve buzlarla uğraşmayalım. Ne de olsa asla eskisi gibi görünmeyecek. Rahat ol, O iş halledildi!" deyip göz kırptı.

"Ah, çok düşüncelisin Muvaffak!" dedi Komutan Musa.

"Ne demek! Her zaman!" deyip uzaklaştı Ebu Ahmet gülümsedi ve onu tekrarladı:

"Muvaffak... Bak düşünememiştim, sadece Muvaffak. Neden olmasın? Artık yeni bir dönem başlıyor ha?" dedi ve omzuna bir kez daha vurup:

"Sonra görüşürüz" dedi ve odadan çıktı.

Mutemid ile baş başa kaldılar.

"Halife Mutemid..." dedi Komutan Musa.

"Ah, henüz değil! Ama sakıncası da yok!" dedi ve gülümseyerek ekledi: "Her şey için çok teşekkür ederim Komutan Musa. Bunu asla unutmayacağım ve hiç kimsenin de unutmasına izin vermeyeceğim! Şunu asla unutma! Büyük babam Samarra'yı kurduğunda Türklere güvendi; biliyorsun büyük annem bir Türk'tü. Sana güveniyorum; bu toprakları adil bir şekilde yönetmek için ne gerekiyorsa yapacağım ve güvenebileceğim, zeki, cesur ve onurlu adamlara ihtiyacım var. Kardeşin için üzgünüm; Bayıkbey için! Ama artık geçmişi bir kenara bırakıp geleceğe bakmalıyız..."

Komutan Musa başını salladı.

Mutemid:

"Saray'da görüşürüz!" deyip omzuna vurdu ve odadan ayrıldı.

HAZİRAN 870

SATT'ÜL ARAB

"FIRAT & DİCLE NEHRİNİN BİRLEŞTİĞİ BÖLGE

BUGÜNKÜ IRAK

Ali her zamankinden hızlıydı; akşam çökmek üzereydi ve neredeyse hiç mola vermedi. Cafer hemen ardındaydı. Altı asker onlara eşlik ediyordu; diğerleri Al Ubulla'da kalmıştı. Şehir ele geçirilir geçilmez yola çıkmıştı.

Tepelerin arasında çadırlar göründüğünde daha da hızlandı. Cafer ve diğerleri ona yetişmekte zorlanıyordu. Çadırların arasındaki dar yoldan geçerken yavaşlamadı. Askerler korku dolu gözlerle onu izliyordu. Ne olduğunu anlayamıyorlardı; bu iyi mi yoksa kötü bir şey miydi? Al Ubulla'da olmalıydı. Neden onun sadece birkaç kişiyle döndüğünü bilemeyen şaşkın bakışlarla onu izlediler.

Ali bin Muhammed çadırının önüne geldiğinde hızla atından indi ve çadırın perdesini yırtarcasına içeri daldı. Cafer hemen arkasındaydı.

Çadırın içi loş ve dumanlıydı. Anlam vermedi. Yatağın üzerinde kıvrılmış Shahla'ya baktı. Dağınık saçları yüzünü kapatmıştı ve hareketsizdi.

Yaklaştı: "Shahla!" dedi ama Shahla hiç tepki vermedi.

"Lanet olsun bu koku da ne?" diye homurdandı Cafer.

Ali, Shahla'nın yanına gidip onu doğrultmaya çalıştı. Kendinde değildi. Birkaç kez adını tekrarladı ama Shahla kollarının arasında öylece hareketsizdi. Göğsüne dokundu; kalbi yavaş atıyordu ve bir bedeni kuş kadar hafifti. Bakışları yatağın etrafında gezindi. Yerdeki mumlar neredeyse tükenmek üzereydi ve geniş bir kâsenin içinden ince bir dumanın yukarı doğru süzüldüğünü fark etti. "Ah, buna inanmıyorum!" dedi ve Shahla'yı bırakıp o yöne yöneldi.

"Ne oluyor anlamıyorum ki..." dedi Cafer. Endişeli ve tedirgindi. "Afyon!" dedi Ali.

"Afyon mu?" Cafer daha da meraklandı: "Afyonunu nereden bulmuş ki?"

Ali etrafa saçılmış haşhaş yaprakları ve tomurcuklarını avucunun içine alıp, öfkeyle ezerek fırlattı.

"Haşhaş tomurcuklarından afyon elde etmiş!" dedi.

"Nasıl?"

"Aylardır bu çadırda! Bütün kitaplarımı defalarca okumuş olmalı!" dedi Ali. Hala öfkeliydi.

"Ah, bir dakika! Haşhaş tomurcuklarından afyon yapılıyor, sen bunu biliyorsun, yapabiliyorsun! Neden bundan haberim yok benim!" derken Cafer Ali'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaştığında gözlerini kaçırıp sustu.

"Şu lanet olası şeyleri dışarı çıkar ve bunların hepsini at!" diye bağırdı Ali.

"Elbette, elbette..." diyerek büyük bir kâse içinde yanan haşhaş yaprakları ve diğer her ne varsa hızla toparlayıp çadırdan çıktı.

Ali tekrar Shahla'nın yanına gitti ve yüzüne düşen saçlarını başının arkasına attı. Yanakları hala ıslaktı, çok ağlamış olmalıydı. Bu içini sızlattı ve öfkesi bir yel gibi geçti, gitti.

Hala kendinde değildi ve normale dönmesi biraz zaman alacaktı.

Yatağın ucuna oturdu ve parmakları yüzünde gezindi. Üzerini örttü.

Cafer'in tekrar çadıra döndüğünü fark etti ama dönmedi. Cafer yaklaştı ve kısık sesle:

"İyi değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Uyandığında göreceğiz..." dedi sesi umutsuzdu.

Cafer olduğu yere oturdu ve sırtını yatağa yasladı. Ali ona dönüp gülümsedi ve ona katıldı. Yanına geçti ve sırtını yatağa yaslayıp bacaklarını uzattı.

Bir süre hiç konuşmadılar.

"Burayı havalandırmamız lazım; yani biz de kafayı bulabiliriz!" dedi Cafer gülerek. Ali de ona katıldı.

"Kim bilir daha neler yapmayı öğrendi..." dedi Dönüp Shahla'ya baktı Ali...

"Neler derken konuyu açmanı istesem ..." dedi Cafer ve "Ah, yeter ama..." deyip başına hafifçe vurdu Cafer'in...

O da güldü.

Ali derin bir nefes alıp dizlerini karnına doğru çekti: "Eğer burada olsaydım, tüm bunlar olmayacaktı... Ama yoktum. Haftalardır yoktum..."

"Buna engel olamazdın..."

"Olabilirdim. Ama yoktum. Bunu hissetmedim bile biliyor musun? Hiçbir şey hissetmedim..."

"Nereden bilebilirsin..."

"Hissetmeliydim... Bu lanet olası savaş... Bu savaş asla bitmeyecek! Sevdiğimiz her şeyi, değer verdiğimiz her şeyi kaybedene kadar bitmeyecek..."

Cafer daha önce onu hiç böyle umutsuz konuşurken görmemişti. İçini bilemediği bir keder kapladı.

"Neden bahsediyorsun? Ubulla'yı da aldık! Basra'yı alacağız..."

"Sonra ne olacak?" dedi Ali.

"El Muhtare'yi inşa edeceğiz..."

"Ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız öyle mi?" diye güldü Ali. Gülüşünde derin bir acı vardı.

"Evet, öyle!" dedi Cafer.

"Buna asla izin vermeyecekler. Asla durmayacaklar. Asla pes etmeyecekler. Biz ordularını yendikçe yenilerini gönderecekler. Daha güçlü, daha çok..."

"Biz de pes etmeyeceğiz tamam mı? O lanet olası ordularının hepsini cehenneme gönderene kadar savaşacağız. Hepsini... Görürsün! Hepsini yeneceğiz..."

"Ah, Cafer! Bazen çok büyük bir hata yaptığımı düşünüyorum! Kurtarıcı olduğumu söylüyorlar, büyük kurtarıcı. Şu halime bak. Ailemi koruyamadım, ailemi koruyamıyorum!" deyip Shahla'ya baktı. Gözleri nemliydi.

"Bana bak! Sen binlerce insanı zincirlerinden kurtardın... Binlerce! Ne yapsaydık yani, dizlerimizin üzerinde merhamet mi dilenseydik! O aşağılık heriflerin, evlerimizi, ekmeğimi, toprağımızı çalmalarına izin mi verseydik! Günün birinde hepimiz

öleceğiz Ali. Sorun ölmekte değil! Nasıl öleceğimizde... Özgür adamlar olarak mı? Yoksa horlanmış, aşağılanmış, sahip olduğumuz ne varsa elimizden alınmış korkak adamlar olarak mı?"

"Bunu tek başıma yapmadım!" dedi Ali gülümsüyordu.

"Elbette bunu Basra'yı alıp zengin tüccarlar olduğumuzda da unutmamanı dilerim!" Kahkahası kesik ve içtendi.

"Aslında moralini bozmak istemem ama değişik bir fikrim var!" Ali de gülümsüyordu ama Cafer'in yüzü asıldı.

"Ne, nasıl bir fikir?"

"Tüm kazancın ortak bir yerde toparlanıp eşit şekilde paylaşılması gibi..."

"Saçmalık bu!"

"Adalet bu!" dedi Ali.

"Adalet! Hadi canım, bu işi kim başardı. Tamam, bu işin kafa yoran tarafı sen olabilirsin ama yıllardır en çok yorulan kim? Ben Muhammed, Reyhan, Yahya... Şimdi her şeyi herkesle niye paylaşalım. En büyük payı biz alırız, diğerlerini bölüşsünler... Bence çok adil..."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle!"

Ali kolunu Cafer'in omzuna attı ve başından öptü.

"Bunu başaracak mıyız Cafer?" dedi.

"En ufak bir şüphem bile yok Ali..." dedi gözleri doluydu ve yanağını ıslatan yaşlara aldırmadı Cafer.

Shahla yatakta sayıklayarak döndüğünde Ali doğruldu.

Cafer de ayağa kalktı ve:

"Sabah görüşürüz..." dedi.

"Cafer, sağ ol..." dedi Ali.

"Sen sağ ol Ali..." Göz kırptı ve sessizce çadırdan çıktı.

Ali yatağa Shahla'nın yanına uzandı. Onu kollarının arasına aldı. Hala kendinde değildi. Kâbus görüyor olmalıydı.

Yorgundu ve uzun bir süre kendine gelemeyeceğini biliyordu. Göz kapaklarına daha fazla direnmedi ve derin bir uykuya daldı.

*

Shahla gözlerini araladığında yanağında Ali'nin nefesini hissetti. Rüya görüyor olmalıydı. Bedenini saran kollarına sarıldı. Ali gözlerini açıp adını fısıldadığında rüya olmadığını fark etti. Gözlerini sımsıkı kapadı. Yüzünü çevirmeye utanıyordu.

"Shahla..." dedi bir kez daha.

Sesi yumuşak ve sevgi doluydu.

"Üzgünüm, onu koruyamadım" derken sesi ağlamaklıydı ve gözlerini daha da sıkı kapattı.

Ali yüzünü çevirmeye çalıştığında direnmedi ama göz kapakları hala kapalıydı.

"Yüzüme bak..."

Gözleri aralandığında yaşlar boşaldı. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama Ali buna izin vermedi.

"Bu senin hatan değil. Benim hatam..." dedi Ali.

Shahla sadece başını hayır anlamında salladı.

O kadar çok gözyaşı dökmüştü ki kurumuş bir nehir gibiydi ruhu ve Ali'nin bir tek bakışıyla yeniden hayat bulmuş gibi hissetti. Sımsıkı sarıldı, yüzünü hep olduğu gibi onun boynuna gömdü. Gözlerinden akan yaşlar onun boynunu ıslattı.

Ali'nin parmakları yüzünde, yanağında gezindi.

Sessiz bir anlaşma gibiydi; bu konuda konuşmamaya yemin etmiş gibi hiçbir şey konuşmadılar.

"Bu gece kalacak mısın?" diye sordu Shahla.

"Aslında çok gece kalacağım diye düşünüyorum!" derken gülümsediğini anladı ve heyecanla doğruldu: "Gerçekten mi?" Gözleri nemliydi ama parlıyordu.

"Ubulla'yı aldık!" dedi Ali elleriyle yüzünü avuçlamıştı. "İnanamıyorum, artık buradasın..." derken günlerdir ilk kez umutla gülümsüyordu.

"Bu arada..." dedi Ali ve henüz sözünü tamamlayamadan Shahla neden bahsedeceğini anladı ve tekrar yüzünü boynuna gömdü:

"Bir daha böyle bir şey olmayacak!" dedi. Haşhaş yaprakları ve Afyondan bahsedeceğini biliyordu.

"Söz veriyorum. Sadece acımı dindirmesini istedim ve sen yoktun. Bilmiyorum, aptalcaydı belki..."

"Öyleydi ama bu arada bunu nasıl becerdiğin konusu da hayranlık verici..." gülümsedi Ali.

"Ali! O müthiş biri!" dedi. Shahla doğruldu.

Ali şaşkın gözlerle kimden bahsettiğini anlamaya çalıştı.

"Cabir bin Hayyan!" dedi.

"Shahla bak bu çok tehlikeli, hadi bu neyse... O kitapta okuduğun her şeyi deneyemezsin."

Shahla onu duymamış gibi devam etti.

"Kara kanı ayrıştırabiliriz!"

Ali gülümsedi:

"Güzel bunu başardın diyelim! Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum! Bakmamız lazım. Mutlaka bir işe yarıyordur. Kitapta öyle yazmış. Her şey birbirine bağlı, en küçük ve en büyük... Ve her şey ayrıştırılabilir, dönüştürülebilir!"

"Bazı şeyler..." diye düzeltti Ali elleri saçlarındaydı.

"Bu arada çizimlerini beğendim!"

"Çizim?" O çok eski çizimlerin nerede olduğunu bile hatırlamıyordu. Bu onu hem şaşırttı hem keyiflendirdi.

"El Muhtare! Tüm şehri çizmişsin. Etrafı su kanallarıyla çevirmek fikri önce bir garip gelmişti ama çizimlerini görünce anladım... Sadece kerpiç konusunda bilemiyorum, taş evler daha iyi olabilir..."

"Bataklık bölgesinde en iyisi kerpiçtir..."

"Peki, öyle diyorsan... Sonsuza dek bu çadırda da kalabiliriz. Sorun yok" dedi ve tekrar yanına uzanıp sımsıkı sarıldı ona.

*

Ali çadırdan çıktığında yatağın üzerini düzeltti; başı hala geçmemişti.

Ali'nin masasının üzerini toparlayıp kitapları ve el yazmalarını düzeltti.

"Shahla!" diye seslenen Cafer'in sesiyle döndü ve "Ah, gel Cafer" dedi. Cafer perdeyi aralayıp içeri girdi. "İyi misin diye merak ettim!" dedi Cafer. Gülümsüyordu.

"Ah, evet. Teşekkür ederim. Ali biraz önce çıktı!"

"Öyle mi?" dedi Cafer.

Shahla onun bunu zaten bildiğini anladı. Ali'nin çadırda olduğunu bilseydi; Ali diye seslenirdi. Üstelik berbat bir yalancıydı ve neyin peşinde olduğunu birazdan anlayacaktı. Acelesi yoktu.

"Yetişebilirsin, karargâh çadırına gitti!" dedi gözlerini kısarak...

"Tamam, tamam. Ben sen sadece seni merak ettim!"

"Ben iyiyim, sağ ol!" dedi Shahla.

"Bir şeye ihtiyacın olursa... Her ne olursa! Biliyorsun biz dostuz!" dedi sırıtarak Cafer.

"Elbette, biliyorum!" dedi Shahla gülerek.

Neyin peşindesin Cafer dedi içinden. Bir şeyler vardı ve adata kıvranıyordu.

"Başka bir şey yoksa..." dedi Shahla.

"Hayır, yok! İyisin ya, güzel. Harika..."

Shahla kollarını göğsünde birleştirip: "Ne soracaksın?" dedi.

"Bir şey sormayacağım, sadece seni merak ettim. Ah, gerçekten her geçen gün daha huysuz bir kadın oluyorsun!"

"Ah, hadi..."

"Sadece merak ettim!"

"Neyi?"

"Haşhaşı nereden bulduğunu..."

"Buna inanamıyorum!" dedi Shahla. Elleri havalandı ve sert bakışlarını Cafer'e doğrulttu.

"Ne? Sadece merak ettim!"

"Haşhaş tarlasının nerede olduğunu merak ediyorsun yani!"

"Tarla mı?"

Cafer'in gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Çok büyük bir tarla!" dedi Shahla bir adım daha yaklaştı Cafer'e... "Büyük eflatun çiçekleri ve kocaman tomurcukları ve yaprakları var!"

Cafer yutkundu; nefesini kontrol etmeye çalıştı ve: "Dalga geçiyorsun!" dedi.

"Hayır, geçmiyorum!" dedi Shahla.

"Buraları avucumun içi gibi bilirim; her yeri... Öyle bir şey olsa bilirdim..."

"Demek ki yeterince bilmiyormuşsun!" dedi Shahla. Gülümsüyordu.

Şaka yapmıyordu ve Cafer bunun farkındaydı.

"Nerede olduğunu sana söyleyebilirim! Eğer istersen?"

"Gerçekten yapar mısın?"

"Elbette, biz dostuz Cafer..."

"Kesinlikle öyle..." Tüm yüzünü kaplamıştı Cafer'in gülümsemesi...

"Ve dostlar birbirine yardımcı olmalı..." dedi Shahla.

Cafer'in gülümsemesi yok oldu; belli ki bir şey isteyecekti. Bakışları bunun pek de iyi bir şey olmadığını haykırıyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Ah, evet. Uzatmayalım! Yakında şu Nubia, Mısır kabileleri gelecek. Çok kalabalık olacağız. Bu adamlar biraz nasıl desem... Eğer Ali'ye kızlarını filan hediye etmek isterlerse ki edeceklerdir, aşağılık herifler! Ya da ona göz koyan bir kadın filan olursa... Biliyorsun sürekli yanında olamıyorum!"

"Lanet olsun Shahla, biraz kafayı bulacağım diye kadınları öldürmeyeceğim!"

"Sana lanet olsun Cafer, ben o kadar aşağılık bir kadın mıyım? Senden onları öldürmeni istediğimi mi sanıyorsun! Tam bir ahmaksın! Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin! Nasıl böyle bir şey düşündüğümü düşünebilirsin? Sadece kim olduklarını bana söylemeni istiyorum! O kadar! Onları ben öldürürüm!"

Cafer rahatlamıştı. "O olur, tamam... Anlaştık o zaman..."

AĞUSTOS 870
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Halife Mutemid kollarını koltuğun iki yanına yerleştirip yaslandı ve ağabeyine döndü:

"Şehirde Şii sayısı her geçen gün çoğalıyor!" dedi.

"Lanet olası Şiiler umurumda değil!" diye cevap verdi Muvaffak ve öfkeyle yerinden kalktı ve sıkıntıyla terasta dolaştı.

Komutan Musa'yı bekliyordu.

Halife Mutemid ise sakindi: "Onu kontrol edemezsek başımıza iş açabilir!" dedi.

"Kimden bahsediyorsun?"

"Hasan el Askeri! Şiilerin lideri... On birinci imam!"

"Ah..." dedi Muvaffak

"Bunun önemli olmadığını mı sanıyorsun? Basra'daki isyanla o kadar meşgulsün ki başka tehlikeleri görmüyorsun!" diyerek kükredi Halife Mutemid.

"Güzel, babası gibi onu da öldürelim o zaman!" dedi umursamaz bir tavırla.

Onuncu imam Ali el Hadi, babaları Halife Mütevekkil zamanında tutuklanmış ve zindanda ölmüştü. Hasan el Askeri ise iki yıldır İsnaaşeriyye Mezhebinin lideri ve Şiilerin on birinci imamıydı.

"Bir şekilde tutuklanmalı. Umarım bunu bir uyarı olarak alır!" dedi Halife Mutemid.

Hizmetli perdeyi araladığında Muvaffak gülümsedi. Komutan Musa gelmişti.

"Ah, nihayet Musa!" dedi.

"Muvaffak!" diye selamladı onu. Halife Mutemid ayağa kalktı ve yaklaşıp omzuna dokundu.

"Komutan Musa, hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk, Halifem..."

İçeriye geçip yemek yediler ve sonra tekrar terasa çıktılar.

"Şarap?" diye sordu Halife Mutemid.

"Hayır efendim..."

"Hiç mi içmiyorsunuz?"

"Çok ender zamanlarda..."

Gülümsediler. O da içmekten vazgeçti ama Muvaffak:

"Ben çok ender zamanlarda diyemeyeceğim!" dedi ve şarap istedi.

Halife arkasına yaslanıp:

"Musul'a yeni bir vali atamamız gerekiyor Komutan Musa. Bir öneriniz var mı?" diyerek hemen konuya girdi.

"Kundacık oğlu İshak!" dedi Musa. Hazırlıklıydı. Halife Mutemid Berka Valisi olarak bir isim istediğinde de Yarcuh el Türki demişti ve hem İskenderiye hem de Berka valisi Yarcuh el Türki olmuştu.

"Daha önceleri sizin komutanızdaydı..."

"Evet, en güvendiğim adamlardandır!"

"Güzel, o zaman yeni valimiz Kundacık oğlu İshak'tır!" dedi ve arkasına yaslandı.

Hizmetliler Komutan Musa ve Halife Mutemid için kahve, Muvaffak için şarap getirdiler.

"Sanırım Rey'e döneceksiniz!"

"Önce Daylam!"

Kesik bir kahkaha attı Muvaffak.

"Seni özlemişlerdir! Epeydir sesleri çıkmıyor!"

Komutan Musa gülümsedi.

Halife Mutemid'in danışmanlarından biri perdenin arkasında belirdi ve yaklaştı. Kısa bir sessizlik oldu. Başını eğerek hepsini selamladı ve elindeki mektubu Halife Mutemid'e uzattı.

Hizmetli geri adımlarla terastan uzaklaşırken çoktan mührü parçalamış ve okumaya başlamıştı. Yüzü asıldı; ama öfkesi hep olduğu gibi kontrollüydü.

"Ne?" dedi Muvaffak.

Boğazını temizleyerek:

"Basra körfezindeki donanmamız! Yirmi gemi ele geçirilmiş!"

"Lanet olsun? Kim?" diye bağırdı Muvaffak. Donanma onun emrindeydi ve öfkeyle yerinden sıçradı.

"Ali bin Muhammed..." dedi Halife Mutemid.

Musa tüm bedeninde bir soğukluk hissetti. Hava sıcaktı; ama birden buz kesmiş gibi oldu. Hiçbir şey söylemedi.

Derin bir nefes aldı ve içindeki sızıyı dağlamak ister gibi sıcak kahvesini bir yudumda içti.

"Tüm donanmayı toplayacağım. Her neredelerse dönmelerini istiyorum. Orayı cehenneme çevireceğim. Bu adam kendini kim sanıyor!"

"Sakinleşmelisin. Tüm donanmayı bir isyancının üstüne gönderemeyiz... Ne yapacağımızı düşünmeliyiz!" dedi halife Mutemid.

Sakinliği Muvaffak'ı daha da öfkelendirdi.

"Herkese haberciler gitsin! Tüm komutanlara. Herkes körfeze gelecek; anlıyor musun? Hemen!" diyerek terasın hemen dışında bekleyen iki askerine emretti.

Askerler Halife Mutemid'in onayına bile ihtiyaç duymadan hızla oradan ayrıldılar.

Komutan Musa ile göz göze geldiler. İkisi de bunun aptalca bir fikir olduğunun farkındaydı ve ikisi de bir şey söylemedi. Muvaffak fikrini değiştirmeyecekti.

Kendi kendi konuşuyor ve terasta volta atıyordu. "Diğer orduların nerede olduğunu öğrenmem gerekiyor... Bu kez bu işi bitireceğim..."

Halife Mutemid ve Komutan Musa'yı unutmuş gibiydi; hiçbir şey söylemeden terastan hızla çıktı gitti.

"Yine bir sürü para harcayacağız!" dedi Halife Mutemid.

Musa suskundu; gözleri yanan mumların alevlerinde gezindi ve birdenbire ayağa kalktı:

"Halifem, yarın sabah yola çıkıyorum. İzninizi istiyorum!"

Halife Mutemid de ayağa kalktı.

Onunda tadı tuzu kalmamıştı; gülümsedi.

"Ne zaman dönersiniz Musa?"

"Bu kışı orada geçirmeyi düşünüyorum!"

"Haberleşiriz o zaman... Yolunuz açık olsun" dedi.

Birbirlerini selamladılar ve Halife Mutemid ona kapıya kadar eşlik etti.

Baysal kapıdaydı. Dar koridorda yürüdüler. Koridorun sonunda iki asker daha peşlerine takıldı ve gölgeleri sarayın duvarlarında büyüdü.

Dışarı çıktıklarında derin bir nefes aldı.

Çiçek kokuları geceye saçılmıştı.

Büyük geniş mermer sütunlar arasında geçip geniş merdivenlerden indiler.

Atları hazırdı; etraftaki korumalar korku dolu gözlerle onları izliyor; göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırıyordu.

"Efendim bir sorun mu var?" diye sordu Baysal.

Bu kadar sessiz kalması normal değildi.

Göğsünde bir ağrı hissetti.

Boğuluyormuş hissine kapıldı ve bu kez bedeni yanıyormuş gibi bir sıcaklık hissetti. Elleri boynuna gitti; Baysal'ın kulağına eğildi ve:

"Hazırlansınlar, sabah yola çıkıyoruz..."

"Elbette efendim..." Rey'e gideceklerini biliyordu. Neden tekrar hatırlattığına bir anlam vermemişti.

Komutan Musa tereddüt ettiğini anlamıştı; sesi boğuktu:

"Basra'ya gidiyoruz..."

7 EYLÜL 870
BASRA KÖRFEZİ AÇIKLARI

Komutan Bungraj geminin güvertesindeydi Rüzgâr sert esiyordu, siyah giysisi uçuştu; aldırmadı.

Uzun bir yolculuktu ve yorgundu.

Dört bir yandan gelen yüzlerce savaş gemisi körfezin güneyinde buluşmuş hızla kuzeye, Basra limanına ilerliyordu.

Yaklaşık beş yüz gemiydi. Güverteler üç katlıydı ve her katında kürekçiler diziliydi. Çok yorgun olduklarını biliyordu yine de çok şikâyetçi değillerdi. Kendi gemisinde köle kürekçi yoktu ama diğerleri karmaydı. Günlerdir denizdeydiler. Su ve yiyecekleri azalmıştı. Gemilerin mahmuzları tunçtan yapılmıştı; sivriydi; düşman gemisini yerle bir edecek kadar sağlamdı.

Amaç gemiyi ele geçirmek değil batırmaktı; ancak bu kez savaşmak değil bir an önce Basra'ya ulaşmak istiyorlardı.

Savaş karadan devam edecekti.

Diğer gemileri izledi; ne çok yakın ne de çok uzaktılar ama mükemmel bir uyum vardı. Hızları iyiydi; açıktan değil batıdan ve karaya yakın ilerliyorlardı.

Hemen yanındaki gemide Komutan Burayh'ı seçebildi.

Akşam çökene dek hızlarını yavaşlatmadılar.

Gece körfez sularını örttüğünde ir süre daha ilerleyip demir attılar.

*

Şafakla birlikte kamarasındaki küçük ve rahatsız yatağından fırladı. Üzerine aceleyle aldığı siyah bir örtüyü doladı ve hızla seslere doğru ilerledi.

"Komutanım, gemiler!" dedi bir asker.

Gözleri korku ve endişeyle kocaman açılmıştı ve neden bahsettiğini anlayamadı. Görmeliydi; onu sertçe itti ve orta güverteye çıktı.

"Lanet olsun bu da ne?" diye bağırdı.

Tüm koşuşturma rahatsız edici bir sessizliğe teslim oldu.

Yanındaki yardımcısı: "Bu nasıl olabilir ki?" diye sordu.

Cevabı kendisi de bilmiyordu.

Tüm gemiler yan yana diziliydi; birbirlerine öyle yakınlardı ki bu kadar az mesafede durmaları birbirlerini parçalamadan neredeyse imkânsızdı.

Dikkatlice baktığında birbirlerine kalın halatlarla bağlandıklarını fark etti.

Denizin ortasında dev bir kaleyi andırıyordu.

Üstelik güverteler o kadar kalabalıktı ki sayamadı.

Kafasını toplayamadı; askerler bir şey söylemesini bekledi ama anlayamıyordu.

Gemiye küçük bir tekne yaklaştığını çok sonra fark etti. Gelenin Komutan Burayh olduğunu fark etti. Şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

"Bu lanet olası şey de nedir?" diye sordu Komutan Burayh.

"Halatlarla birbirlerine bağlanmışlar; tek tek hattı kırıp geçemeyiz. Birbirimize çok ta yaklaşamayız. Lanet olsun ne yapacağız?"

"Beş yüzden fazla gemi var burada... İyi de nereden geldiler?"

"O kadar çok ki..."

En ön sırada savaş gemileri vardı. Mahmuzları keskin bir ok gibi korkutucuydu ve üzerlerine çevrilmişti.

O kadar çoklardı ki arkalarındaki deniz görünmüyordu.

Denizin ortasından bir anda yükselen bir dağ gibi heybetli ve korkusuzlardı.

Bekliyorlardı...

Savaşmak istemeyeceklerini düşündü Komutan Bungraj ve Burayh.

Yanılıyorlardı.

Etraflarını bir çember gibi sarmaya başlayan diğer gemileri fark edemediler.

Fark ettiklerindeyse çok geçti.

Kulakları sağır eden bir ses, cehennemin derinliklerinden gelen bir çığlık kadar korkutucuydu.

Davul sesleri her yeri kaplarken birbirlerine büyük halatlarla bağlı gemiler ağır ağır üzerlerine gelmeye başladı.

*

7 EYLÜL 870
UM KASR
BUGÜNKÜ IRAK-KUVEYT SINIRI

Ali bin Muhammed en öndeydi; yanında Banu Temim Kabilesi lideri Vahab; Komutan Ali bin Aban, Komutan Rafiq ve Komutan Yahya bin Muhammed vardı.

Siyah başlığı rüzgârda uçuştu; gemilerden yükselen kızıl gri dumanların gökyüzünü kaplamasını izledi.

Arkalarında bin kişilik bir ordu vardı ve herkes nefesini tutmuştu.

Atının sırtını okşadı; bakışlarıysa hala denizdeydi.

Abbasi donanması çember içindeydi ve neredeyse hiç görünmüyordu.

Vahab eliyle beyaz başlığını düzeltti; bir an önce güzel bir haber duymayı bekliyordu. Komutan Ali bin Aban tedirginliğini hissetmiş ve gülümseyerek:

"Merak etme, gemilerinin sayısı artacak" dedi.

Ali gülümsedi.

"Ah, tabi senin için söylemesi kolay. Tüm donanmam ve diğerleri... Her şey orada. Yanıyor ve biz ne olduğunu bilemiyoruz!"

"Bana güven Vahab! Sana söz veriyorum verdiğinden çok daha fazlası sana geri dönecek..." dedi Ali

İçinde hiçbir kuşku yoktu. Sadece tüm donanmayı denize batırmaktansa çoğunu ele geçirmeyi planlıyordu.

"O mahmuzlara dayanabileceklerini sanmıyorum..." dedi Komutan Ali bin Aban.

"Sadece ortadakiler..." dedi Ali.

Gemileri istiyordu; en az hasarla...

Güneş tepedeydi ve kuşlar alçaktan uçuyordu. Toprak nemliydi ve tek bir yaprak bile kıpırdamıyordu.

Oysaki bu mevsimde biraz esintiye alışıklardı.

Dalgalar kumsala izlerini bırakıyordu, huzur veren tek şeydi.

Başını çevirip tepelere baktı.

Sahil kenarından hızla yaklaşan atlılar onu heyecanlandırdı.

Yalnız değildi, etraftan bir uğultu yükseldi; herkes heyecanlanmıştı.

Asker atından inip Ali'ye yaklaştı; gülümsüyordu:

"Efendim, donanmanın yarısı battı; diğer yarısı ise ele geçirildi..." dediğinde kahkahalar ve sevinç çığlıkları her yeri kapladı.

Öylesine coşkuluydular ki uçuşan kuşlar bile ürktü ama onların sevincine ortak olmak ister gibi alçaktan başlarının üzerinde kanat çırptılar.

"Benim gemilerim, benimkilerde çok kayıp var mı?" diye sordu Vahab. Gözlerini kocaman açmıştı ve yüzü terliydi. "Konuşsana, gemilerim ne halde?" diyerek sesini yükseltti bu kez.

"Sadece birkaç kayıp efendim..." dedi asker.

"Ne demek birkaç kayıp? Kaç kayıp? Lanet olsun gemilerim..."

9 EYLÜL 870
BASRA SAVASI
BUGÜNKÜ BASRA/IRAK

Komutan Musa tepeden alevler içindeki şehri izliyordu; arkasında iki bin kişilik ordusu, yanında hep olduğu gibi Baysal vardı.

Sakin ve dikkatliydi.

Öğlendi; güneş tepedeydi.

"O mu komuta ediyor?" diye sordu Baysal'a. Sesi net ama soğuktu. Adını bile anmak istememişti

"Başkomutanları Ali bin Aban! Ama evet, aslında o kumandanlık ediyor! Şu an tepelerin birinde izlediğine bahse girerim!" dedi Baysal.

Komutan Musa başını kaldırdı ve etraftaki uzak tepelere baktı. Orada bir yerlerde olmalıydı. Onunda yanında olup olmadığını düşündü.

Baysal'ın sesiyle irkildi:

"Kundacık oğlu İshak Muvaffak komutasında kuzeyden gelen erzak yardımlarını engelledi ama yeterli değilmiş; adamın

kafasından geçen şeyleri tahmin edemiyorlar!" dedi tuhaf bir gülümsemesi vardı Baysal'ın.

"Nasıl?" dedi Komutan Musa.

"Savaş esirlerini serbest bırakmış! Basran milislerini... Öylece gitmelerine izin vermiş. Adamlar o kadar etkilenmiş ki onunla Ahvaz'da savaşmışlar. Hala savaşıyorlar! Düşünebiliyor musunuz?" yine o gülümseme belirdiğinde Komutan Musa biraz bozuldu.

"Sanki bir hayranlık seziyorum!" dedi. Bakışlarıysa hala alevler içindeki şehirdeydi.

"Askeri bir deha olduğunu söylemeliyim! Üstelik bir asker değil!"

"Değil miymiş?"

"Ah, hayır, onun hakkında anlatılan çok fazla hikâye var ama geçmişinde askerlik yok. Ve bu adam hiçbir savaş taktiğini bir kez daha kullanmıyor; her zaman şaşırtıyor. Bazen acımasız, bazen merhamet ediyor. İnsanların ona taptığını söylüyorlar, kimileri ona büyücü diyor. Gözleriyle insanları büyülediğine inanıyorlar..."

Alaycı bir şekilde güldü Komutan Musa.

"Orduları karma mı?"

"Biraz karmaşık; doğuda bataklıklar bölgesinde zenci köleleri kullanıyor; batıda Farsi askerler, körfezin sağındakilerse Mısır, Arap, Sudan ve Nubia kabilelerinin askerleri... Geçen yaz Nefud çölünde toplanmışlar sonra ortadan kaybolmuşlardı; korkup vazgeçildi sanılmıştı. Meğer Banu Temim'de saklanıyorlarmış..."

"Al Ubulla'dan sonra hiçbir savaşa direk komuta etmedi! Neden?"

"Sanırım El Muhtare'de geçiriyor zamanının çoğunu!"

"Ne yani tüm bunları bir şehir yapmak için yapıyor! Ne anlamı var bunun?"

"Efendim oraya bir kez gitmiştim. Şat'tül Arab büyülü bir yer. O yüzden o ismi verdiğini söylüyorlar. Seçilmiş yer! Fırat ve Dicle'nin birleştiği yer. Şehri oraya inşa ediyorlarmış. Şehre sur yaptırmıyor; su kanallarıyla çevirtiyormuş!"

"Su kanalları mı?"

"Aşılmaz ve devasa su kanalları. Oraya bir cennet inşa etmek istiyor sanırım..." derken Komutan Musa'nın öfkeli bakışıyla karşılaşınca gülümsediğini fark etti. Buna hemen son verdi ve toparlandı.

"Ne yapacak? Zencilerle beraber cennette mi yaşayacak?"

"Sadece zenciler yok, isteyen kölelerin kendi topraklarına dönmesine izin vermiş. Kalanlar yarısından daha az. Her yerden gelenleri kabul ediyormuş. Farsi, Arap, Türk!"

"Türk mü?"

"Ahvaz ve Vasit civarındaki Türk köyleri. Çok fazla değil ama topraklarını bırakıp ona katılmışlar!"

Komutan Musa derin bir iç çekti. Gözleri limandaydı. Her yer alevler içindeydi. Körfez yanıyordu.

"Evet, görünen o ki Basra düştü! Artık dönebiliriz!" dedi Komutan Musa ve atının sırtını okşadı. Uzun bir yola hazırlamak ister gibiydi.

Baysal gülümsedi ve:

"Komutanım!" dedi. Komutan Musa döndü ve gözlerini kısarak konuşmasını bekledi.

"Buraya neden geldik? Savaşı izlemek için mi?"

"Elbette hayır, savaş bitti; ne yapmamı istiyorsun çoktan kaybedilen bir savaşa askerlerimi sokup ölmelerini mi bekleycyim! Ölmek mi istiyorsun Baysal?".

"Elbette, hayır! Sadece..."

"Evet?"

"Boş verin!"

"Ne?"

"Bence onun kazanıp kazanamayacağını görmek için geldik!"

Gülüşü aldatıcıydı; gözleri ışıldadı.

"Bunca yolu bu yüzden geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, Ali bin Muhammed eğer kaybederse birini korumak için geldiğimizi düşünüyorum!"

Bunları söylediğine kendi bile inanamadı ama sebebin Shahla olduğunu çok iyi biliyordu.

Komutan Musa'nın öfkeleneceğini ve kendisini tersleyeceğini düşündü. Göz gözeydiler. Komutan Musa Baysal'a gülümsedi:

"Artık güvende olduğuna göre gidebiliriz!"

13 yıl sonra...

AĞUSTOS 883

EL KATAİ

TOLUN OĞLU AHMET'İN SARAYI

BUGÜNKÜ KAHİRE/MISIR

Öğleden sonraydı ve bunaltan bir sıcak vardı. Büyük geniş pencerelerin kenarlarına dizili uzun geniş döşemelerde kızıl renk hâkimdi.

Döşemeler taştı ve halı yoktu.

Salonun ortası tamamen boştu ama duvar kenarlarına kıymetli vazolar ve kısa ayaklı sehpalar dizilmişti; üzerlerinde kandiller vardı.

Hatun Hanım büyük aynanın karşısında saçlarını düzeltti ve siyah ince bir tülü başına sardı.

Rengi soluk; bakışları donuktu.

Saçları kızılımsıydı; yeni kına yapıldığı bekliydi. Bazı tellerin arasındaki parıltı beyazlaşmış saçlarını ele veriyordu.

Derinleşmiş çizgileri yok etmek istercesine yüzüne dokunup gerdi; derin bir iç çekip döndü.

Kapının açıldığını fark ettiğinde Fatma ile karşılaştı.

Henüz yirmisinde bile değildi; ince yapılıydı.

Siyah derisi parlıyordu; saçları örülüydü ve ensesinde toplanmıştı.

"Hanımım..." deyip onu selamladı.

Belli ki bir haber getirmişti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa pek hoş bir haber değildi.

"Ne?" dedi.

"Size haber vermemi istemiştiniz!"

Gerisini duymak istemedi; hışımlar uzun mavi elbisenin eteklerinden tutarak kapıya yöneldi.

Adımları hızlıydı.

Uzun geniş koridorda yürüdü; tahta sandaletlerinin sesi taş zemini döver gibi çığlıkları duvarlarda yansıyordu.

Koridorun sonundaki büyük salona geldiğinde hizmetliler sessizce kenara çekilip ona yol verdi.

Ardında ona yetişmeye çalışan iki yardımcısı vardı.

Öylesine hızlı ve öfkeliydi ki başındaki tül omuzlarına düştü; aldırmadı.

Merdivenleri hızla çıktı ve yine bir koridordan geçip geniş ve yüksek kapının önündeki muhafızlarla karşılaşınca durdu.

Muhafızlar endişeliydi ama saygıyla selamladılar.

"Açın kapıyı..." diye kükredi.

"Efendim..." diyerek itiraz ettiler.

"Aç kapıyı!" Öyle bir öfkeliydi ki sesi tüm sarayın inlediğini sandı muhafızlar ve daha zayıf olanı biraz kenara çekilip kapıyı araladı.

İki muhafızı itekleyerek içeri girdi.

Geniş odanın bir kenarında büyük bir yatak vardı; Terasa açılan ve yerlere kadar inen pencereler sonunda dek açıktı. Koyu yeşil kalın perdeleri yinede ışığı geçiriyordu.

Loştu.

Sıcaktı.

Dumanlıydı.

Yerde geniş ve yuvarlak minderler diziliydi. Ortasında bir yer sofrasının üzeri yiyeceklerle doluydu.

İki cariye yarı çıplak bir vaziyette kaçıştı; üzerlerine bir şeyler bulmak ister gibiydiler.

"Çıkın dışarı!" diye emretti. Sesi buz gibiydi.

Cariyeler odayı terk ettiğinde kapı kapanmıştı.

Odada sadece kendi yardımcıları iki genç kız vardı ve kapının önünde bekliyorlardı.

Abbas sanki hiçbir şey olmamış gibi nargilesinden bir nefes çekti ve kendini minderlere bıraktı.

Kafası dumanlıydı ve yüzünde bir gülümseme vardı.

"Seni afyon budalası ahmak!" diye bağırdı annesi Hatun Hanım.

Abbas derin bir iç çekti ve hiçbir şey söylemedi.

Hatun Hanım: "Devlet işleriyle uğraşman gerekirken burada âlem mi yapıyorsun? Lanet olsun Abbas. Bunu kaç kez konuşmamız gerekecek, daha kaç kez anlatmam gerekiyor?"

"Neyi anlatman gerekiyor anne?" diyerek doğruldu.

Bir anda kendine gelmiş gibiydi; üzerinde Mısırlıların geleneksel giysisi yeşil bir galabiya vardı. Ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve kenarlarındaki yırtmaçları dizlerinde son bulmuştu.

İnce yapılıydı; orta boylu ve kocaman kahverengi gözleri vardı.

Yirmi beş yaşındaydı.

"Eğer bu saçmalıklara devam edersen her şeyi o velet alacak! Anlamıyor musun? En azından o Tarsus'tayken kendini ispat etmen gerekirken sen burada oturmuş..."

Kendi kendine gülmeye başladı Abbas.

"Kendimi ispat edeyim öyle mi? Ah, evet. Kendimi öyle bir ispat edeceğim ki sen bile inanamayacaksın!" dedi Abbas.

"Şu haline bak!" diyerek yüzünü buruşturdu Hatun Hanım.

Abbas iyice yaklaştı.

Öfkeliydi.

Bir an başı döndü ve sallandı.

"Yakında neler yapacağımı hepiniz göreceksiniz?"

"Neden bahsediyorsun! Sarhoşsun sen! Bir şey yapmana gerek yok; yapman gereken tek şey devlet işleriyle ilgilenmen. Taht naibisin sen, bu şekilde davranırsan bu ülkeyi nasıl yönetecek-sin ilerde?"

"Bana bırakacağını mı sanıyorsun?" diyerek gülmeye başladı.

Annesinin yanından biraz uzaklaşıp tekrar minderlere doğru döndü ve arkasına yaslandı.

Gülüşü Hatun Hanım'ı daha da öfkelendirdi.

Oğlunun yanına gidip minderlerin üzerine diz çöktü:

"Elbette sana bırakacak. Sen tek varissin! Sen Yarcuh el Türki'nin torunusun! Ama böyle davranarak olmaz oğlum! Babana kendini ispat etmelisin..."

"O varken mümkün değil! Onun kıymetli oğlu Humareveyh! Baksana sırf onu yanından ayırmamak için beni burada bıraktı; en son ne zaman beni yanına aldı anne? Hatırlıyor musun? Ben hatırlamıyorum!"

Hatun Hanım iyice yaklaştı ve oğlunun yüzünü avuçladı; parmakları yüzünde şefkatle gezindi:

"Asıl ben varken böyle bir şey asla mümkün değil, anladın mı? Bu topraklar senin... Ve sen bundan sonra buna uygun davranacaksın! Anladın mı beni? Bu toprakların sahibi sensin, Humareveyh değil!"

AĞUSTOS 883
EL MUHTARE
BUGÜNKÜ BASRA/IRAK

Elindeki el yazmalarını masanın üzerine bıraktı.

"Bugünlük bu kadar yeter..." diyerek mırıldandı ve odayı aydınlatan ışığı takip etti.

Pencerenin başındaydı.

İğde ağacının kokusunu içine çekti.

Ilık bir rüzgâr yüzünü okşadı; sıcaktı.

Ağaçların arasından belli belirsiz görünen yeşil tepeleri izledi ve gülümsedi.

Saçları omuzlarındaydı ve masanın üzerinden siyah bir kumaş alıp onları gevşek bir şekilde ensesinde topladı.

Bol bir pantolon ayak bileklerine kadar iniyordu ve üzerine siyah bir elbise vardı. Kenarları yırtmaçlıydı; rahat hareket ediyordu.

Etrafı inceledi; tüm duvarları kaplayan bölmeler kitaplar ve el yazmalarıyla doluydu.

Duvar kenarlarında yerleştirilmeyi bekleyen bir o kadar daha fazlası gözünü korkuttu.

Pencere kenarındaki koltukta duran kızıl şalı aldı ve odadan çıktı.

Büyük geniş salonda ayak sesleri yankılandı.

Kimsecikler yoktu.

Dışarı çıktığında güneş gözlerini aldı ve kıstı.

Merdivenlerini inip ağaca bağladığı atına doğru yaklaştı ki öfkeli bir sele irkildi:

"Shahla!"

Döndü.

Cafer burnundan soluyordu.

Sol kaşını kaldırıp ona baktı. Sesinin tonu hoşuna gitmemişti.

"Evet!" dedi. Elleri belindeydi ve bakışları ürkütücüydü.

"Cafer yaklaştı ve dudaklarını büzerek tuhaf bir ses çıkarttı; yüzündeki deri çizgiler iyice kendi belli etti. Alnı terliydi; koşmuş olmalıydı.

"Küçük kızıma dünyanın tepsi gibi olduğunu mu söyledin?"

"Evet!"

"Lanet olsun kadın! Bu saçmalıkları nereden çıkarıyorsun? Kızımdan uzak dur tamam mı?"

"Tam bir ahmaksın Cafer! Bu yüzden mi koşarak geldin! Kendine dikkat et dostum, bu kilolarla çok yaşamazsın söyleyeyim!" dedi Shahla.

"Kızımın kafasını karıştırmanı istemiyorum tamam mı? Dünya bir tepsi gibi değil! Eğer ona bir şey öğretilmesi gerekiyorsa ben yaparım anladın mı? Ben, babası!"

"Yine niye didişiyorsunuz anlamıyorum ki?"

Gelen Muhammed idi. Bir anda belirmişti; sesi alaycı ve toktu.

Gözleri keskin, keyfi yerindeydi.

"Kızıma dünyanın tepsi gibi olduğunu söylemiş!" diyerek ona döndü Cafer.

"Aslında yumurta gibi..." dedi Muhammed ve Shahla tiz bir kahkaha attı ve "Kesinlikle..." diyerek onu onayladı. Muhammed de ona katıldı. Cafer ise gülmüyordu.

"Eğlenin bakalım!" diyerek söylendi.

"Geri zekâlı" dedi Muhammed. "Ne olduğunu sanıyordun!"

"Ah, her şeyi bildiğiniz sanıyorsunuz değil mi? Ben gördüğüme inanırım! Düz! Aşağısı ve yukarısı... Aşağıda ne olduğunu bilmiyoruz; yukarıda ise kuşlar... O kadar!"

"Bu konuya devam etmek isterdim ama gerçekten gitmeliyim..." dedi Shahla gülümseyerek ve atına yaklaştı.

"Bana bunu kanıtlamalısınız! Ah, hadi ama neye dayanarak? Nereden çıkardınız! Yok, tepsi, yok yumurta. Etrafına bak dostum yumurtaya benzeyen bir şey görüyor musun?"

"Senin kafanı görüyorum Cafer!"

"Açıklayamıyorsun bak!"

Muhammed eliyle dudaklarına dokundu; bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Cafer ise gülümsüyordu.

"Ay mesela tepsi gibi..."

"Hah, ay mı? Bazen... Neden bazen peki?"

"Sence neden?"

"Nedeni umurumda değil dostum, ben ay ile ilgilenmiyorum! Dört karım ve on sekiz çocuğum var benim..."

Muhammed ise gözlerini kısmış düşünüyordu.

"Çünkü geri zekâlı, dünyanın etrafında dönüyor!" dedi.

"Kim?"

"Ay!" dedi Muhammed.

"Ah, hepinizi zehirliyor bu kadın! Bunu da nereden çıkardınız! Nerden biliyorsunuz!" dedi ve Shahla'ya baktı.

Shahla ise sadece gülümsüyor ve atının eğerini düzeltiyordu.

"Bunu Ali söyledi, onunla ilgisi yok!"

"Ah, Ali..." dedi.

Shahla atına bindi ve çevirdi; "Sizi baş başa bırakıyorum..." dedi ve hızla döndü.

Kütüphane tepelikteydi. Taşlarla döşeli yola çıktı.

Kıvrılan yollarda ilerledi; insanların gülümsemesine aynı içtenlikle karşılık veriyordu.

Dar yolların etrafında bir muhafız gibi heybetliydi hurma ağaçları ve akşama hazırlanır gibi tüm kokularını saçıyordu yol kenarlarındaki çiçekler...

Gözleri bir çizgi gibi parlayan nehre takıldı ve gülümsedi.

Büyük su kanallarının yanına geldiğinde asma köprünün başındaki iki muhafıza gülümsedi.

Yirmi yaşlarında bile değillerdi.

Köprü açıktı; eni yirmi adım boyu ise yüz adım kadardı.

"Dolaşmaya mı çıkacaksınız Bayan Shahla?" dedi biri.

"Basra'ya gidiyorum Mahmud!" dedi Shahla.

"Size eşlik edecek birilerini çağıralım..." dedi.

"Gerek yok..." dedi ve atıyla asma köprüden geçti.

Karşı tarafa geçtiğinde gözleri tepelere takıldı; bir dağ gibi heybetli duruyorlardı.

Geniş ovada ağır ağır ilerledi; tarlalara baktı.

Bu yıl mahsul düşündüğünden daha iyi olacaktı.

Derin bir nefes aldı ve hızlandı.

Toprak yolda ilerledi.

Bir an önce limana varmak istiyordu.

*

Limanda gemiler diziliydi; yüklerin çoğu boşaltılmıştı.

Güneş yakıcıydı.

Pazar yerinin gürültüsü yankılanıyordu; kuşlar alçaktan uçuyor; güneş tepede parlıyordu.

"On beş gemi daha alabiliriz!" dedi Reyhan bin Salih

Saçları omuzlarındaydı; bir esinti onları havalandırdı.

Gözleriyse gemiden malları indiren işçilerdeydi.

"Güzel..." dedi Ali bin Muhammed ve Reyhan'a döndü.

Beyaz bir gömlek vardı; yakası göğsünü açıkta bırakıyordu.

Saçlarından bir perçem alnına düşmüştü; gözlerinin etrafındaki çizgiler derin; bakışları keskin ama sevgi doluydu.

Sesi her zamanki gibi yumuşaktı.

Sakallarının yeni kısaltılmış olduğu belliydi ve birkaç beyazlık güneşte parlıyordu.

"Ahvaz'a sevkiyat yapmamız gerekiyor; işler karışacak. Bir an önce erzak göndermeliyiz..." diye ekledi.

Seferilerin lideri Yakub bin Lait es Sefer üç yıl önce ölmüştü ve yerine geçen Amr bin Lait ile sorun yaşıyorlardı.

Ahvaz paylaşılamıyordu...

"Bu arada kuzeyden gelen erzaklar ele geçirilmiş..."

"Kim?"

Bunu bilmiyordu ve hiç beklemiyordu.

"Musul valisi! Kundacık oğlu İshak! Askerleriyle yolu kesmiş, Muvaffak'ın en gözde adamlarından..."

"Bu iyi olmadı; erzakların bir an önce Ahvaz'a ulaşmasını sağla Reyhan. Bir süre daha Seferiler ile uğraşacaklar ama yine de hazırlıklı olmalıyız!"

"Merak etme..." dedi Reyhan bin Salih.

Onun omzuna dokundu ve garip bir hisle aniden arkasına döndü.

Shahla atının üzerinde on beş adım kadar ötesindeydi.

Gülümseyerek yanına gitti; atından inmesine yardım etti.

"Seni nasıl özlediğimi bir bilsen" diyerek iyice ona sokuldu Shahla ve parmakları göğsünde gezindi.

Ali yaklaşıp kulağına eğildi: "İnsanlar bize bakıyor Shahla..." dedi.

"Ah, benim utangaç kocam. Oysaki dün gece hiç öyle değildin!" diyerek göz kırptı.

Ali bu kez insanların bakışlarına aldırmadan sımsıkı sarıldı ona.

Shahla kollarını beline doladı ve başını göğsüne yaslayıp kokusunu içine çekti.

"Seni kaçırıyorum..." dedi ve bir öpücük kondurdu göğsüne.

"Nereye?"

"Oraya bayılacaksın! Sadece sen, ben ve sen ve ben ve sen..."

Gülümseyişini görmek dünyalara değerdi.

O en sevdiği çizgilerin ortasında bir vaha gibi yeşil gözlerinde kayboldu.

"Peki, çocuklarımız?"

"Her şeyi hallettim; bana güven. Tüm ayarlamalar yapıldı komutan!" dedi.

"Ah, bilemiyorum!" dedi Ali gülümseyerek. Elleri onun saçlarında ve yüzünde gezindi sevgiyle.

"Ya da şöyle yapalım, ben seni kaçırayım..." dedi.

"Seninle cehenneme bile gelirim!" Ciddiydi.

Ali ondan biraz uzaklaşıp Reyhan'a seslendi: "Yarın konuşuruz!" dedi.

Reyhan gülümsüyordu:

"Tamam, Ali..." dedi ve gemilere doğru ilerledi.

Ali ata bindi ve kolunu uzattı; tek bir hamlede onu arkasına aldı.

"Hazır mısın?"

Kollarını sımsıkı onun beline sardı ve başını sırtına yasladı.

Ve rüzgârla yarışları başladı...

AGUSTOS 883
TARSA/TARSUS
BUGÜNKÜ TÜRKİYE

Yaklaşan fırtınanın öncüsü gibi sakindi Akdeniz.

Ilık rüzgâr narenciye kokularını kapıları sonuna kadar açık odaya doldurdu.

Oda geniş ve sadeydi; her yerde vazolar göze çarpıyordu.

Çoğu başka diyarlardan gönderilmiş hediyelerdi ve hepsi çok kıymetliydi.

Yerdeki halı ise rengârenkti ve neredeyse tüm zemini kaplamıştı.

Yalnızdı; masasının başında oturmuş bir mektup okuyordu.

Başının orta kısmında iyice seyrekleşmeye başlayan saçlarından birkaç tutam havalandı; aldırmadı.

Yüzündeki çizgiler derinleşmiş; biraz kilo almıştı.

Kapı tıklatıldığında tok bir sesle: "Gel!" dedi.

Sesi tüm odayı doldurdu.

Kapının eşiğinde beliren yirmili yaşların başında genç bir askerdi.

Mahcup ama temiz yüzlüydü.

Tolun oğlu Ahmet'i selamladı ve:

"Efendim, Samarra'dan mektup var!"

Askerin mektubu getirmesini beklemeden ayağa kalktı ve onun yanına gitti.

Hızlıca mektubu mühründen kurtarıp okumaya başladı. Asker dışarı çıkmıştı.

Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleştikçe soluğu daha da hızlandı.

"Lanet olası aşağılık herif!"

Daha fazla direnemedi ve öfkeyle önce mektubu yere fırlattı ve sonra masanın üzerindeki her şeyi sol eliyle savurdu.

Kapının önünde birisi olduğunu fark ettiğinde döndü; oğluydu.

Gülümsemeye çalıştı ama ne kadar başarabildi emin olamadı.

"Humareveyh!" dedi.

Yirmi yaşındaydı.

Babasını andırıyordu; teni daha esmerdi.

Gözleri yıldızları kıskandıracak kadar parlaktı:

"Bir sorun mu var baba?" dedi.

Olduğunu biliyordu ve çok önemli olmamasını diledi.

Derin bir çekti Tolun oğlu Ahmet:

"Aşağılık Muvaffak! 1.200.000 dinar istiyor!" dedi.

Humareveyh'in gözleri kocaman açıldı ve istemsizce öksürdü.

Kendini toparlayıp:

"Delirmiş olmalı!" deyiverdi.

"Lanet olası herif!"

"Ne yapacağız?"

Düşünüyordu; önce sakinleşmesi gerektiğini biliyordu.

Masasına yaklaştı ve parmakları meşe, kaygan yüzeyinde gezindi.

Bu onu her zaman sakinleştirirdi.

"Diğer valilerle bir görüşme ayarlamalıyız. Artık bu adamın yaptıklarına bir son vermeliyiz! Ayrıca halifeye bir mektup yazmalıyım. Artık iyice zıvanadan çıktı!

Dmaşk Valisi Lu'lu ve Musul Valisi Kundacık oğlu İshak'ın nerede olduklarını öğrensinler. Onlarla bir an önce görüşmeliyiz..."

Humareveyh odadan çıkmak üzereyken:

"Bana bir şey mi söyleyecektin?" dedi oğluna.

Tereddüt etti ama döndü.

Bakışı hüzünlü hatta kederliydi.

"Ne?" dedi Tolun oğlu Ahmet.

"El Katai'den bir mektup geldi. Ağabeyim..."

"Lanet olası çocuk yine ne yapmış?"

Bir cevap bekledi ama Humareveyh sessizdi.

"Evet? Daha berbat bir gün olamaz değil mi?" diye yineledi sorusunu.

"Berberilerle anlaşmış ve el Katai'yi terk etmiş!"

Şaka olmasını diledi ya da bir kâbus... Gözleri buğuluydu; defalarca kılıç darbelerine maruz kalmıştı ve hiçbiri bu kadar canını yakmamıştı.

"Ne diyorsun Humareveyh?" sesi ağlamaklıydı.

Ve kısık.

Boğazında düğümlenen sanki bir kayaydı ve nefes almakta zorlandı.

"Saraydaki hazineyi de yanında götürmüş!" dedi Humareveyh.

İlk kez bunu umursamadığını fark etti.

Hazine umurunda değildi.

Elleriyle gözlerini ovuşturdu ve derin bir nefes aldı.

"Neredeymiş?" dedi.

Acı yerini öfkeye bırakmıştı.

Humareveyh onun öfkesine defalarca şahit olmuştu ama bu diğerlerine benzemiyordu.

Her an patlayacak ve etrafındaki her şeyi yakacak bir yanardağdan farksızdı.

"Es-Sahraü'l Garbiye çölünde olduğunu söylüyorlar!"

Tolun oğlu Ahmet daha fazla sormadı.

Sırtını döndü ve balkona çıktı.

İçinde öyle bir ateş yanıyordu ki tüm ruhunun kavrulduğunu hissetti.

Humareveyh önce onu yalnız bırakmayı düşündü ama vazgeçti.

Yanına yaklaştı ve sırtına yaslandı.

Tolun oğlu Ahmet elleriyle kollarına dokundu.

"Onca yıl, onca mücadele. Her şey boşuna mıydı?" dedi sesi kırgın bir çocuk gibiydi.

"Sana söz veriyorum baba. Hiçbir şey boşuna değil! Bu toprakları koruyacağıma ve daha da büyüteceğime yemin ediyorum!"

AĞUSTOS 883
SAMARRA TÜRK ORDUGÂHI
BUGÜNKÜ IRAK

Komutan Musa başını geniş koltuğuna yasladı.

Saç ve sakallarında seyrek de olsa beyazlıklar göze çarpıyordu. Gözlerinin etrafındaki çizgiler biraz daha derinleşmişti.

Rahattı; yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle masanın hemen önündeki koltukta oturan Kundacık oğlu İshak'a: "Anlat bakalım; Musul'da işler nasıl? Sular duruldu mu?"

Kundacık oğlu İshak gülümsedi; hemen karşısında oturan Baysal'a göz kırparak Komutan Musa'ya döndü:

"Her zaman tetikteyiz komutanım..." dedi. Musul valisiydi ama Komutan Musa'nın yanında yetişmişti. Ona olan saygı ve bağlılığını hiçbir unvan yok edemezdi.

"Bu arada bir valilik durumu var sanırım..." deyip Baysal'a döndü. Baysal bir şey söylemeye hazırlanırken Komutan Musa cevapladı:

"Rey'e gidecek. Artık çok daha fazla sorumluluk alması gerekiyor. Zamanı geldi de geçiyor bile..."

"Rey..." dedi İshak.

"Burada sizinle kalmayı tercih ederim..." dedi Baysal. Vali olmak istemiyordu. Hayatı boyunca Komutan Musa'nın yanında kalmayı yeğlerdi. Komutan Musa artık sadece Türk Ordularının başkumandanı değil, tüm doğu vilayetlerinin de genel valisiydi.

Komutan Musa avuçlarında kaybolan küçük kulpsuz fincandan bir yudum kahve aldı ve:

"Bunu ben de isterdim ama artık kendi kanatlarınla uçmalısın. Siz ikiniz en iyilerdiniz" dedi İshak ve Baysal'a bakarak.

"Yerine yeni birini buldun mu?" diye sordu İshak Baysal'a...

"Hayır, hayır..." dedi sıkıntılıydı Baysal.

"Gitmemek için yapıyor komutanım" dedi gülerek İshak ve Komutan Musa'ya döndü.

"Bana da öyle geliyor!" dedi Komutan Musa ve gülümsedi Baysal'a...

Kapının tıklatılmasıyla o yöne baktılar.

Genç bir asker kapıyı açıp komutanları selamladı. Heyecanlıydı.

Komutan Baysal doğruldu: "Komutanım Halifeden Komutan Musa'ya bir mektup var, acil olduğu söylendi..." dedi sesi titreyerek. Göz ucuyla kendisini izleyen Komutan Musa'ya baktı. Göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırıp Komutan Baysal'a döndü.

Baysal yerinden kalkmadan sağ elini uzattı; mektubu getirmesini istediğini anladı ve heyecanla ona doğru bir adım atarken yerdeki halıya ayağı takıldı ve gürültüyle yere çakıldı.

"Lanet olsun..." diye mırıldandı. Hiç bu kadar küçük düştüğünü hatırlamıyordu; yer yarılıp içine girmeyi ve sonsuza dek orada kalmayı diledi ama böyle bir şansı yoktu. Hemen toparlandı ve yerden doğruldu. "İyi misin asker?" dedi Komutan Baysal.

"İyiyim komutanım özür dilerim..." dedi ve eli havada mektubu bekleyen Komutan Baysal'a yaklaştı. Komutan İshak'ın güldüğünü görünce utandı ve Komutan Musa'ya baktı göz ucuyla.

Komutan Musa'nın tüm dikkati üzerindeydi, gülümsemiyordu ama şaşkındı. Kısık gözleriyle kendisini izliyordu. Ne düşündüğünü bilemedi; bu onu daha çok endişelendirdi.

Mektubu Komutan Baysal'a verip diğer komutanları selamladı. Bir an önce odadan çıkmak istedi, içinden ahmaklığına söylendi. Tam kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereyken Komutan Musa'nın sesi tüm odayı doldurdu:

"Asker!" dedi.

Kalbi duracak gibi oldu, gözlerini kıstı ve "Lanet olsun..." dedi içinden. Utanç içinde geri döndü ve Komutan Musa'ya baktı.

"Komutanım..." dedi sesi titreyerek...

Komutan Musa bir süre anlamsızca ona baktı. Kızgın bir hali yoktu, yerinden doğrulmamıştı bile:

"Sen şu Daylam'daki çocuksun değil mi?" diye sordu.

"Evet, efendim..." dedi. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Komutan Musa'nın kendisini hatırlayacağı aklının ucuna bile gelmezdi. Neredeyse on dört yıl geçmişti. Onu yıllar boyunca sadece uzaktan görmüş, ilk kez bu kadar yakınındaydı ve yere kapaklanmıştı.

"Aybars! Aybars değil mi?" dedi Komutan Musa ve gülümsedi.

"Evet, komutanım..." dedi. İsmini bile hatırladığına inanamadı. Hayran olduğu, taptığı adam adını bile hatırlıyordu.

"Bir arkadaşın vardı, adı neydi?" dedi Komutan Musa. Sorudan çok kendisi hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Bulugan, efendim..." diye cevap verirken gülümsedi Aybars. "Burada, kapıda o da..." dedi heyecanla.

Komutan Baysal ters bakınca gülümsemesi kayboldu. Komutan Musa ise hala gülümsüyordu.

"Güzel... Çıkabilirsin Aybars..." dedi.

"Komutanım..." diyerek tekrar onu selamladı ve odadan çıktı.

Aybars odadan çıkar çıkmaz İshak kahkahalarla gülmeye başladı; Baysal biraz daha kontrollüydü ama gülüşüne engel olamadı.

Komutan Musa da onlara katıldı ve Baysal'a dönüp:

"Bu çocukları istiyorum Baysal!" dedi.

"Ah, hayır komutanım!" Gülümsemesi bir anda yok oldu Baysal'ın. "Onlar kesinlikle olmaz..."

"Neden? Yoksa kıskanıyor musun?" diye kışkırttı İshak.

"Saçmalama lütfen. İyi askerlerdir ama fazla eğlenceli. Kadın ve içkiye fazla düşkünler... Kesinlikle olmaz..."

"Sakın bana eski defterleri açtırma Baysal..." dedi İshak. "Yoksa izinli olduğumuz zamanlarda neler yaptıklarımızı Komutan'a anlatırım..."

"Bunları bilmediğimi mi sanıyorsunuz!" diyerek konuşmaya dahil oldu Komutan Musa.

"Sana aramızda ajanlar olduğunu hep söylerdim..." dedi İshak Baysal'a...

"Ne yazmış?" diyerek konuyu değiştirdi Komutan Musa.

Baysal özenle mühürlenmiş mektubu açıp göz attı ve:

"Halife sizi görmek istiyormuş, çok önemli olduğunu ve en kısa zamanda saraya gitmenizi rica ediyor..."

"Acil durum!" diyerek ayağa kalktı İshak. "Biraz bekleyebilir..." dedi Komutan Musa.

"Hayır, komutanım gitmem gerekiyor; şehirde birkaç işim var ve yarın Musul'a döneceğim... Benden istediğiniz bir şey var mı?"

Komutan Musa yerinden doğrulup İshak'ın yanına gitti. Yaklaştı ve omuzlarından tutup sarıldı.

"Dikkatli ol, İshak" dedi. "Gözün hep açık olsun..."

"Her zaman..." Bu kez Baysal ve İshak aynı anda tekrarladılar ve güldüler. İshak odadan çıktıktan sonra Komutan Musa mektuba göz attı. Ayaktaydı ve koltuğun hemen ardındaki pencerenin yanına gitti. Okurken hep yaptığı gibi yürüyordu.

"Muvaffak burada değil, sizinle ne görüşmek istiyor olabilir ki?" diye sordu Baysal.

"Sanırım Muvaffak ile ilgili!" dedi Komutan Musa. Bakışları Baysal'ın üzerindeydi ve düşünceliydi.

"Ve elbette Tolun oğlu Ahmet!" diye ekledi Baysal.

Komutan Musa cevap vermedi, sadece gülümsedi.

Odadan çıktıklarında Aybars ve Bulugan doğruldu; başları öndeydi. Önce Baysal çıktı ve ardından Komutan Musa.

Komutan Musa henüz birkaç adım atmıştı ki durdu ve hızla dönüp Aybars ile Bulugan'ın yanına yaklaştı. Öyle heyecanlıydılar ki bu onu çok keyiflendirdi. Birbirlerine benzediklerini düşündü; oysa on dört yıl önce farklıydılar. Uzun boylu ve yapılı iki delikanlı olmuşlardı.

"Komutan Baysal yakında Rey'e gidiyor. Oradaki işler ile ilgilenecek. Onun görevini size veriyorum, detayları size komutanınız Baysal anlatacak. Bu arada daha az kadın ve daha az içki..." dediği anda Aybars ve Bulugan aynı anda yere yığıldı.

Bayılmışlardı.

Baysal şaşkındı; Komutan Musa ise kahkahalarla gülmeye başladı.

Komutan Baysal: "Lanet olsun!" dedi. Olanlar inanamıyordu.

Komutan Musa:

"Ah, bu çocuklarla ne yapacağım!" diyerek koridorda yürüdü; hala gülüyordu. Baysal ise homurdanarak onu takip etti. "Şunlarla ilgilenin, hemen..." diyerek diğer askerlere emir verdi bağırarak...

AĞUSTOS 883
ABBASİ SARAYI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Halife Mutemid terasın geniş koltuklarına oturdu; arkasına yaslandı. Yıllar narin yapısını bozmamıştı ve her zamanki gibi oldukça nazikti. Komutan Musa bunun herkes için geçerli olmadığını biliyordu.

"Lütfen oturun Komutan Musa..." dedi gülümseyerek. Hazır bir şekilde bekleyen üç danışman ve muhafızın dışarı çıkmasını emretti gözleriyle. Komutan ile yalnız konuşmak istiyordu.

Komutan Musa tam karşısına oturdu.

"Sizi neden çağırdığımı merak ediyor olmalısınız!" dedi. Gülüşü endişesini gizleyemiyordu.

"Tahmin edebiliyorum!"

"Aklınıza ve öngörünüze her zaman büyük bir saygı ve hayranlık duymuşumdur Komutan!" dedi ve arkasına yaslandı.

Komutan Musa'nın tüm dikkati Halife Mutemid'deydi.

Gözlerini kıstı ve bekledi.

"Tolun oğlu Ahmet'ten bir mektup aldım. Benim için endişelendiğini söylüyor. Ağabeyimin beni tahttan indirmeyi planladığını ve halife olmak istediğini yazmış Beni koruyabileceğini söylüyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?" dedi.

Musa gülümsedi.

"Eğer bir tehlike durumu söz konusu olursa ayrıca bir korumaya ihtiyacınız olmaz efendim!" dedi.

Halife Mutemid gülümsedi:

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ancak yine de bu ağabeyimin her yaptığını onayladığım anlamına gelmiyor. Ahmet ve Muvaffak yıllardır birbirinden hoşlanmaz. Ama ikisinin de hoş görülemeyecek hataları odu, ama bunların üzerinde çok fazla durmadım. Ahmet'in aç gözlülüğü, ağabeyimin hırsı yanlış kararlar almalarına sebep oldu. Bu Basra'daki olaylara fazlasıyla takılıp kaldı ve her zaman başarısız oldu. Bunun hazineye maliyetini bilmek istemezsiniz emin olun! Üstelik isyan hala bastırılamadı ve bu artık bir köle isyanı olmaktan çıktı. Hindistan'dan gelen malları Bağdat'a getiremiyoruz. Ali bin Muhammed'in körfezde bin dokuz yüze yakın gemisi olduğundan bahsediliyor. Kendi paralarını bastırdılar ve Ahvaz'ı da almaları an meselesi... Kölelerin yarısından çoğu topraklarına döndü; Farsi halklar oraya yerleşti. Yani, Bağdat'a doğru ilerliyorlar. Bir diğer yandan Saffariler konusu var biliyorsun..." deyip derin bir iç çekti ve konuyu değiştirdi.

Komutan Musa durgundu, gözleri daldı ve Halife'nin sesiyle irkildi. "Ağabey'im değişti. Gerçekten böyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır, efendim!" dedi Komutan Musa.

Halife Mutemid'in tüm dikkati üzerindeydi. Konuşmasına devam etti: "Neredeyse on dört yıl oldu; eğer halife olmak isteseydi;

bunu o zaman yapar ve sizi zindanda ölüme terk ederdi. Muvaffak birçok konuda hatalı ve hatta başarısız olabilir ama asla size ihanet etmez. Asla!"

"Peki, Tolun oğlu Ahmet?"

"Biz çocukluktan beri arkadaşız biliyorsunuz!"

Onu başıyla onayladı Halife. "Yarcuh el Türki öldükten sonra Berka ve İskenderiye ona kaldı. Tarsus ve Antakya'da da gözü var, bunu bilmeyen yok sanırım; gidip geliyor... Ama Muvaffak'a olan nefreti ayrı bir konudur. Onu engelleyeceğini düşünüyor; üstelik bu konuda yanılmıyor! Biliyorsun ağabeyim benimle aynı yetkilere sahip, eğer savaş giderleri için istediği parayı vermezse aralarında oluşacak savaşa ben bile engel olamam!"

"Ne kadar?"

"On iki milyon altın!"

Musa gülümsedi:

"Ahmet bu isteği duyunca..." dedi ama cümlesini tamamlayamadı. Halife Mutemid de gülümseyerek ona katıldı.

"Bu yüzden de size yazdı..." diyerek eksik cümleyi tamamladı Musa. Ciddileşti.

"Ayrıca Dmaşk'ta tüm valiler ile bir toplantı yapıp ağabeyimin yetkilerinin azaltılması ya da azledilmesi için destek istemiş!"

"Bunu bilmiyordum!" dedi Musa ama bu onu şaşırtmadı.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Komutan Musa.

"O altınları ben alacağım ve savaş giderleri olarak size vereceğim!" diye gülümsedi Halife Mutemid.

Musa anlayamadı ve sorgulayan gözlerle Halife'ye baktı. Aklına gelen şeyi teklif etmeyeceğini diledi; ama Halife kararlıydı:

"Basra'yı geri istiyorum Musa! O kurdukları şehrin yok edilmesini istiyorum. Ağabeyim bu işi beceremeyecek. Tüm ordulara sizin komuta etmenizi istiyorum! Türk, Arap, Mağribi hepsine... Benim başkomutanım olmanızı istiyorum!"

Komutan Musa göğsünde tuhaf bir sızı hissetti. Tüm bedeninde esip geçen bir yel gibiydi. Geride sadece soğukluk kalan bir yel.

Bir şey söyleyemedi. Yıllar boyunca Basra'daki savaşlara hep mesafeliydi; doğu, kuzey ve batı illerindeki tüm isyanlarda komutanlık yapmıştı ama güneye inmemişti.

"Ben..." dedi ama gerisini getiremedi.

"Bu teklifi lütfen düşünün Komutan Musa. Bu isyanı sonlandırabilecek tek kişi sizsiniz!"

AĞUSTOS 883
TÜRK ORDUGÂHI, SAMARRA
BUGÜNKÜ IRAK

Baysal odanın kapısını yavaşça araladı ve içeri girdi. Karanlıktı. Komutan Musa'nın dirsekleri masada, elleri başındaydı. Sessizce ona doğru yaklaştı. Komutan Musa Baysal'ın geldiğini biliyordu ama başını kaldırmadı.

Baysal gözleri masadaki şarap sürahisine takıldı. İçkiyi sevmezdi, onu en son yıllar önce Bağdat'ta böyle gördüğünü anımsadı.

Endişeliydi ama sormaya çekiniyordu; sonunda cesaretini toplayıp:

"Efendim iyi misiniz?" diye sordu.

Komutan Musa'nın kahkahasıyla endişesi biraz daha arttı. Arkasına yaslanıp gülmeye devam etti; o en zor şartlarda birle kendisini kontrol edebilen adam gülüşüne engel olamıyordu.

"Otur, Baysal! Benimle bir kadeh iç!" dedi ve şarap sürahisini masansın üzerinden ona doğru kaydırdı. "Otur, otur..." diye tekrarladı.

Baysal oturdu ve endişeli gözlerle tekrar sordu:

"Halife ile bir sorun mu oldu?"

"Ah, hayır. Halife bir sorun yok, hiç olmadı. Hiç olmayacak!" Tekrar arkasına yaslandı Komutan Musa. Sürahinin yanında bardak olmadığını fark etti ve masasın sol üst çekmecesinden bir bardak çıkarıp Baysal'a uzattı.

"İç!" Sesi emreder gibiydi. Baysal bardağa şarap doldurdu ve tek bir yudumda içti.

"Güzel!" Komutan Musa tekrar gülmeye başlamıştı. Çok içtiği belliydi ama sarhoş değildi. Baysal'ın gözleri masanın üzerindeki kolyeye takıldı. Bunca seneden sonra hala onu düşündüğüne inanamadı. Basra'daki o geceden sonra bir daha hiç konuşmamışlardı.

"Uzun zaman geçti..." diye mırıldandı.

"Bazen zaman geçmez Baysal! Asla geçmez..." dedi Komutan Musa. Sesi boğuk ve yaralıydı.

"Unuttuğunuzu sanıyordum!"

"Onu düşünmeden geçen tek bir gecem bile olmadı..." İlk kez bu kadar açıktı.

Baysal yine de ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Başka şeylerde olmalıydı ve ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Bir kadeh daha içti ve arkasına yaslandı.

"Halife Basra'ya gönderilecek ordulara benim komuta etmemi istiyor!" dedi Musa.

"İyi ama neden? Muvafak oralardan sorumlu!" Anlam verememişti.

"El Muhtare! Şehrin tamamen yok edilmesini istiyor. Tüm orduları gönderecek, Basra'yı almakta kararlı. Ben ya da başkası orayı cehenneme çevirecekler!"

"Ne yapacağız peki? Gidecek miyiz?"

"Ondan nefret ediyorum biliyor musun? Ali'den nefret ediyorum! Yüzünü bile görmediğim bir adamdan... Sırf o onu sevdi diye, sırf onu seçti diye... Ama yine de bunun nefretle bir ilgisi yok, ben gitmezsem yine de orayı yakıp yıkacaklar. Hiçbir iz kalmaması için her şeyi, herkesi yok edecekler... O şehirden geriye tek bir taş bile bırakmayacaklar... Onu orada bırakamam Baysal. Onu bu acımasız savaşın ortasında bırakamam!" dedi Komutan Musa.

EYLÜL 883 - EL MUHTARE

Kocaman terasın zemini taşlarla döşeliydi; sarmaşıklar tik ağacından yapılma ince kıvrımlı korkulukların arasına sımsıkı sarılmıştı. Nehir daha bir coşkuluydu. Sıcaktı ve akşam çiçekleri kokularını tüm vadiye hesapsızca yayıyordu.

Çocuk sesleri her yerdeydi.

Ali gülümseyerek şehri izledi ve kucağında sımsıkı sardığı ve boynuna yüzünü dayayıp tatlı bir uykuya dalan Laila'ya bakıp yüzüne bir öpücük kondurdu. Henüz bir yaşını doldurmamıştı. Bembeyaz teni ve kalın dudaklarına bakıp gülümsedi.

"Sadece senin kollarında susuyor, üstelik benim yerimi de kaptı!" diyerek yaklaştı Shahla ve beline sımsıkı sarıldı Ali'nin.

"Senin yerin her zaman başka!" dedi Ali.

"Uyudu mu?" dedi Shahla başını yana eğip küçük kızına baktı.

"Sana benziyor!" dedi Ali gülerek başını boynuna yaslamış minik kızına bakarak.

"Böylesi rahat bir yeri bulunca..." dedi Shahla ve yavaşça onun kucağından alıp Laila'yı içeri götürdü. Hasır yatağına yatırdı

ve üzerini örttü, küçücük parmaklarına dokundu ve öpücükler kondurdu.

"Benim güzel kızım..." dedi ve yine yavaşça uzaklaşıp Ali'nin yanına terasa döndü. Düşünceliydi, bakışlarını şehirden ayırmıyordu. Yorgun olduğunu düşündü. Ali onun döndüğünü fark ettiğinde gülümseyerek kolunu attı ve sarıldı.

"Limanda her şey yolunda mıydı?" diye sordu.

"Evet, elbette..." dedi Ali.

Daha sıkı sarıldı, gülümsüyordu: "Çocukları alıp adaya gitsen diyorum, ada havası Zeyd'e iyi geliyor."

Nefes almakta bazen zorlanıyordu. Özellikle mevsim dönüşlerinde...

"Bu ara iyi bir sorun yok!" dedi Shahla.

"Uzun zaman oldu, Sabika çocukları özlemiştir!"

"Ne o yoksa benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" dedi Shahla.

Ali onu kollarının arasında çevirip bedenine yasladı. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gülümsedi: Göz gözeydiler. "Hatta belki birkaç gün sonra ben de gelirim..." dedi Ali.

"Neden bana yalan söylüyorsun?" dedi Shahla. Sesi buz gibiydi.

"Neden bahsediyorsun?"

"Gözlerin, gözlerin yalan söylüyor..."

"Ah, saçmalıyorsun!"

"Saçmalamıyorum. Bana söylemediğin bir şey var. Benden ne gizliyorsun?"

Endişeliydi ve gözlerini ondan bir an bile ayırmadı.

Ali yüzünü çevirdiğinde elleriyle çenesini yakaladı ve tekrar göz göze geldiler: "Benden ne gizliyorsun?"

Ali daha fazla direnmedi. Sıkıntılı bir iç çekti ve korkuluklar sırtını yasladı.

"Çok yakında tekrar saldıracaklar!" dedi Ali.

Shahla güldü:

"Hiç vazgeçmediler ki... Onlar on dört yıldır saldırıyor. Hep yaptığımız gibi biz kazanacağız!"

"Bu kez farklı Shahla... Bu kez çok güçlü geliyorlar ve Ubulla'dan geçmişler..."

"Ubulla'yı nasıl geçebilirler? Orada askerlerimiz vardı?"

"Ahvaz'da yenilmişler... Destek gelmeyecek... Ubulla'da bazı kimseler Muvaffak ile anlaşmış!"

"O aptal hiçbir şey başaramaz! Onu bir kez daha yeneceğiz, göreceksin! Buraya giremezler Ali. Atlarla su kanallarını geçemezler, imkânı yok. Buraya giremezler..."

"Dört bir yandan geliyorlar!" Artık gülümsemiyordu Ali.

"Bunu başaramayacaklar! Bunu biliyorum... Bunu başaramayacaklar... Sana söyledim, Muvaffak bunu başaramayacak! O adam ahmağın teki, bir kez bile, sadece bir kez bile kazanamadı. Sırf bu yüzden bize saldırıp duruyor, hırsından geberiyor aşağılık herif "

"Orduların başında o yok! Bu kez Türkler de saldırıyor..."

Shahla bir adım geri gitti ve: "Türkler bu kadara güneye inmez!"

"Bu kez iniyorlar... Ordunun başında bir Türk Komutan varmış? Tüm orduların başkomutanı..."

"Kimmiş?" dedi Shahla sesi titreyerek.

"Boğa'nın oğlu Musa!"

Tüm bedeninin ürperdiğini hissetti Shahla. Ama çabuk toparlandı.

"Her neyse, her kimse... Hiç kimse bunu başaramayacak anladın mı?" dedi ve kendi etrafında yürüdü. "Bunu başaramayacaklar! Vahab bize destek verebilir... Banu Temim'e hemen birini gönderelim..."

"Vahab öldü. Oradan destek gelmeyecek..." dedi ve kolundan tutup kendine çekti onu:

"Yarın çocukları da alıp buradan gidiyorsun!" Sesi net ve kararlıydı.

"Hiçbir yere gitmiyorum! Ne ben ne çocuklarımız hiçbir yere gitmiyoruz!" Bakışları bir alev topu gibi Ali'nin üzerindeydi.

"İnsanları şehirden çıkartmaya başladık, şehri boşaltıyoruz!"

"Buna inanamıyorum Ali. Pes ediyoruz öyle mi? Kaçıyoruz öyle mi?"

"Kadınlar ve çocuklar şehirden çıkacak! Hepsi..."

"İstediğini yap, herkesi gönder. Ben hiçbir yere gitmem. Seni asla burada bırakmam. Umurumda bile değil. Çocuklarım ve ben kalıyoruz!" gözleri doldu ve elleriyle yaşları silerken: "Hiçbir yere, anladın mı? Hiçbir yere gitmiyoruz! Şehrimi bırakıp gitmem, evimi bırakıp seni bırakıp gitmem." Ali hızla onu kendine çekti ve başını göğsüne yasladı. Sesi boğuktu:

"Çocuklarımızı korumak zorundasın! Bunu yapmak zorundasın anladın mı? Senin görevin bu!"

"Hiçbir yere gitmeyeceğiz... Öleceksek savaşarak ölürüz. Hep beraber..." derken bir adım uzaklaştı Ali'den Elleriyle gözyaşlarını siliyordu.

"Çocuklarımızın ve senin yaşamanı istiyorum!"

"Ben sensiz yaşamak istemiyorum tamam mı?" diye bağırdı Shahla ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Ali'nin gözlerinden akan bir damlayı gördüğünde sımsıkı sarıldı ona. Yutkundu,

hıçkırıklarına engel olmaya çalıştı ama beceremedi. İçerden ağlamaya başlayan Laila'nın sesini duyduklarında biraz uzaklaştılar. Önce Ali sonra Shahla içeri girdi. Ali ağlayan kızını kucağına aldığında Shahla yüzündeki yaşları silmeye çalışıyordu.

Ali Laila'yı kucağına alır almaz sustu; yüzündeki yaşlara aldırmadan kızına gülümsedi. Laila babasının boynun başını yasladı ve sustu. Kızının sırtını şefkatle okşayıp Shahla'ya döndü:

"Yaşamalarını istiyorum!" dedi. Gözleri nemliydi ama gülümsüyordu: "Lütfen Shahla..."

Shahla ona ve minik kızına baktı; Laila öylesine huzurluydu ki bu onu gülümsetti Bir türlü dinmeyen gözyaşlarını bir kez daha sildi ve: "Tamam, sabah çocukları adaya göndeririz... Ama ben gitmiyorum Ali. Çocuklarımı gönderirim ama seni asla bırakmam!"

EYLÜL 883 / BASRA'NIN BATISI

Baysal çadırın perdelerini aralayıp içeri girdi.

Komutan Musa'nın sırtı dönüktü; masanın üzerindeki bir şeyleri incelediğini düşündü.

"Efendim..." dedi.

Komutan Musa döndü.

Yüzü solgundu; bakışlarıysa keskin.

Doğruldu ve sağ başparmağıyla çenesini kaşıdı.

"Muvaffak'tan bir haber var mı?" diye sordu.

"Ahvaz'dan yola çıkmışlar. Gelmeleri iki günü bulacak..."

"Onları beklemeyeceğiz Baysal!" dedi ve tekrar sırtını döndü.

Harita masanın neredeyse tamamını kaplamıştı.

Baysal şaşkındı; yaklaştı ve haritaya baktı.

"Muvaffak orada olmamalı. Yoksa onları koruyamayabiliriz... Tüm birlik komutanlarına hazır olmalarını söyle... Arap birlikleri Ubulla'dan girecek... Biz batıdan! Farsiler ise doğudan... Kanalları geçmek için kullanacağımız asma köprüler şehrin yakınına taşınmaya başlansın! Bu gece... Gözcüleri çoğalt; şehirden

şişe bıraktı. Şişenin içindeki sıvının sarısı rengi ne kadar zehirli olduğunun ispatıydı.

Shahla: "Hayır..." diye fısıldadı. "Lütfen bana bunu yaptırma..."

"Çocukları kütüphanenin altındaki mahzene götürüyorsun. Hemen şimdi! Ne sen ne de çocuklarım düşman eline geçmeyecek anladın mı?" Kollarından sıkıca sarstı onu. "Hayır..." derken gözlerinden yaşlar boşaldı Shahla'nın Ali onun yüzünü avuçladı. Parmaklarıyla gözlerinin etrafındaki yaşları sildi. Dokunuşu yumuşak ve şefkatliydi. "Bana söz ver. Asla düşman eline geçemeyeceksiniz!"

"Jamala yapabilir, ben savaşabilirim..."

Ali onu göğsüne yaslayıp saçlarından öptü. "Hiç acı çekmeyecekler, anlayamayacaklar bile. Uykuya dalıyorlarmış gibi. Suya damlat. Eğer fırsatın olmazsa içebilirsin... En son sen unutma."

"Ali lütfen..."

"Bu senden son isteğim ve bunu yapacaksın Shahla. Senin görevin bu!"

[illegible] çıkamayacak! Çıkanlar da bir daha geri dönmeyecek [illegible]"

"Evet, komutanım... Ne zaman saldırıyoruz?"

"Yarın!"

EYLÜL 883 / EL MUHTARE

Hassan homurdandı:

"Neden sizin de gelmediğinizi anlamıyorum anne!"

On iki yaşındaydı. Uzun ve ince yapılıydı. Gözlerini babasından almıştı ve bir zümrüt gibi aydınlatıyordu baktığı her yeri.

"Çünkü babanla burada halletmemiz gereken işler var, Jamala ve Ona'je sizi Sabika anneye götürecek. Daha sonra biz de geleceğiz."

"Ben gitmek istemiyorum" dedi Huseyn. Dokuz yaşındaydı ve kıvırcık saçları yüzünü bir balon gibi çevrelemişti. Yanakları kırmızıydı ve teni annesi gibi beyaz.

"Adayı sevdiğini sanıyordum!" dedi Shahla. Sesi yumuşacıktı ve eğilip oğlunun yanaklarını sıktı ve alnından öptü. "Seviyorum ama gitmek istemiyorum! Daha önce bizi hiç yalnız bırakmamıştın, neden şimdi?"

"Tatlım biliyorsun Zeyd nefes almakta zorlanıyor ve ada havası ona iyi geliyor..."

"Sadece mevsim dönüşlerinde anne! Ağustos ayındayız, eylüle çok var..." diye çıkıştı Hassan.

Shahla Zeyd ile göz göze geldi. Dört yaşındaydı. Kocaman kapkara gözleriyle annesine yalvarır gibi bakarak:

"Yine mi hastalanacağım!" dedi.

"Hayır, bebeğim..." deyip oğlunu kucağına aldı ve Hassan'a baktı.

Hassan kendisini kötü hissetti. Shahla yardımcısına seslendi:

"Jamala, onları diğer tarafa koy lütfen..."

Siyahi kadın talaşlı ama dikkatliydi. "Ah, tamam..." diyerek gülümsedi.

Zeyd hala Shahla'nın kucağındaydı.

En büyük oğlu Hassan ile göz göze geldiler. "Kardeşlerinden sen sorumlusun büyük adam..." diye gülümsedi. Gülüşü hüznünü gizlemeye yeterlimiydi bilemedi.

"Tamam, anne..." dedi Hassan ve kardeşi Huseyn'in ellerini sımsıkı tuttu.

Shahla derin bir nefes aldı ve sepette uyuyan Laila'nın yanına gitti; Zeyd hala kucağındaydı. Elleriyle gözlerindeki yaşları sildi. Boğazına saplanmış bir bıçak darbesi gibiydi ve acı tüm ruhunu kaplamıştı. Yüzündeki yaşları iyice silip tekrar Hassan ve Huseyn'e döndü.

Huseyn'in gözleri doluydu; Hassan ise direniyordu. Ağlamamak için kararlıydı. Ali'ye ne kadar benzediğini düşünüp gülümsedi. Büyüdüklerini göremeyecek olmak kalbini paramparça etti. İyi bakılacaklarından hiçbir şüphesi yoktu; ama bu içindeki acıyı hafifletmedi.

"Sadece birkaç gün çocuklar... Babanızın yanında ağlamak yok tamam mı?" dedi Shahla. Gözyaşlarını kontrol edebilmeyi ne çok isterdi oysa.

Kapı çok sert bir şekilde açıldı ve Ali göründü.

"Baba!" diyerek ona koştu Huseyn. Onu tek bir hamlede havaya kaldırıp kucağına aldı Ali.

"Oğlum..." diyerek öptü Huseyn'i. Shahla ile göz göze geldi. Bakışı bulutluydu; gülümsemesi sahte. Yanına gelen Hassan'a sarılıp onu bedenine yasladı ve saçlarından öptü. "Zeyd!" deyip göz kırptı Shahla'nın kucağında kendisine gülümseyen küçük oğluna ve deri bir nefes aldı. Shahla'ya yaklaşıp Zeyd'i öptü.

Bakışlarını Shahla'dan kaçırıyordu. Jamala'ya döndü: "Çocukları dışarı çıkarır mısın lütfen?" dedi. Çocuklara dönüp: "Annenizle biraz konuşmamız gerekiyor..." dedi.

Jamala Zeyd'i kucağına aldı ve hep birlikte odadan çıktılar. Shahla sormaya korkuyordu; daha önce onu hiç bu kadar endişeli görmemişti. Ali kapının kapandığına emin olduktan sonra Shahla'ya döndü: "Şehir sarıldı..."

"Ama nasıl? Daha dün..." Shahla kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu.

"Kapana sıkıştık..."

"Nasıl?"

Ali cevap vermedi; cevapların anlamı yoktu. Artık sadece yapılması gerekenler vardı. Çalışma masasının yanına gitti ve üst çekmeceyi açıp bir şeyler aradı. Shahla şaşkın ve endişeli gözlerle onu izliyordu. Düşünemiyordu.

Ali'nin yanına geldiğini bile fark etmedi; sesiyle irkildi.

"Shahla..." dediğinde döndü. Korkulu gözlerle Ali'ye baktı. Çocukları düşündü, ne yapacaklardı.

"Shahla!" Ali'nin sesi bu kez daha sertti. Endişeli gözlerle ona baktı. "Sadece iki damla yeterli anladın mı? En son kendin içeceksin!" dedi avucunu açıp bir ipin ucuna bağlanmış küçük bir

şişe bıraktı. Şişenin içindeki sıvının sarısı rengi ne kadar zehirli olduğunun ispatıydı.

Shahla: "Hayır..." diye fısıldadı. "Lütfen bana bunu yaptırma..."

"Çocukları kütüphanenin altındaki mahzene götürüyorsun. Hemen şimdi! Ne sen ne de çocuklarım düşman eline geçmeyecek anladın mı?" Kollarından sıkıca sarstı onu. "Hayır..." derken gözlerinden yaşlar boşaldı Shahla'nın Ali onun yüzünü avuçladı. Parmaklarıyla gözlerinin etrafındaki yaşları sildi. Dokunuşu yumuşak ve şefkatliydi. "Bana söz ver. Asla düşman eline geçemeyeceksiniz!"

"Jamala yapabilir, ben savaşabilirim..."

Ali onu göğsüne yaslayıp saçlarından öptü. "Hiç acı çekmeyecekler, anlayamayacaklar bile. Uykuya dalıyorlarmış gibi. Suya damlat. Eğer fırsatın olmazsa içebilirsin... En son sen unutma."

"Ali lütfen..."

"Bu senden son isteğim ve bunu yapacaksın Shahla. Senin görevin bu!"

ERTESİ SABAH
EYLÜL 883 / EL MUHTARE

Laila Shahla'nın kucağındaydı ve endişeliydi. Çocuklar sessizdi ama dışarıdan gelen gürültülerin onları korkuttuğunun farkındaydı. Keşke yapabileceği bir şey olsaydı. Jamala ile göz göze geldiler. Jamala sakin görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Neredesin Ali?" diye mırıldandı kendi kendine ve tam o anda kapı gürültüyle açıldı.

Ali kapıdaydı.

Çocuklarını görünce gülümsedi ama çok endişeliydi. "Baba..." diye ona koştu Zeyd. Eğilip onu kucağına aldı ve sarıldı. Shahla ile göz göze geldiler. "Gitmemiz gerekiyor" dedi ve Huseyn'i de kucakladı.

"Ali..." dedi Shahla. Sesi yalvarır gibi ince ve kırılgandı.

"Hemen Shahla!" dedi ve koridora çıktı.

Shahla Hassan'ın elini tuttu ve Jamala ile birlikte Ali'yi izlediler. Uzun dar koridoru geçtiler ve alt kata inip evden çıktılar.

İnsanlar kendilerine güvenli bir yer bulmak için korkuyla ve çığlıklar içinde koşuşturup duruyordu. Kütüphanedeki mahzen

çok uzakta değildi ama yinede insanları yararak aralarından geçmek zaman kaybettiriyordu. Ali çocuklarını sımsıkı sarmıştı; arkasına baktı ve büyük oğluna seslendi:

"Hassan, sakın annenin elini bırakma!" Hassan'ın gözleri doluydu ama ağlamakta kararlıydı.

Sadece başını sallayabildi.

Ali, Cafer'in sesiyle irkildi: "Kuzeydeki su kanallarından birini geçmişler!" dedi endişeyle.

"Birazdan geleceğim!" dedi Ali. Sakin kalmaya gayret ediyordu. Shahla ve Cafer göz göze geldi. İkisi de bir şeyler söylemek istedi ama beceremedi. Sadece garip bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. Shahla gözünden akan yaşlara engel olamadı. Birbirlerine vedaları sessizdi. "Hadi, acele et!" dedi Cafer Shahla'ya ve başını çevirip uzaklaştı. Gözyaşlarını görmesini istememişti.

Kaçışan insanların arasında güçlükle ilerlediler ve nihayet kütüphanenin kapısına vardılar. İki dev sütunun arasından geçip birkaç merdiven çıktılar. Ali kapıyı tekmeledi ve içeriye girdiler. Kütüphane pek büyük değildi ama boştu. Geniş salonunda ilerleyip bir kapıdan girdiler ve koridorda ilerlediler.

Zeyd ve Huseyn ağlamaya başladığında "Artık güvendeyiz çocuklar!" dedi Ali. Çocuklarını sakinleştirmeye çalışıyordu. Büyük demir kapının önüne geldiklerinde durdular; Ali kapının tokmağını çevirdi ve içeri girdiler. Kucağındaki çocuklarını geniş minderlerin üzerine bırakıp kapıyı içerden kilitledi. Hassan annesinin elini bırakıp kardeşlerinin yanına gitti ve onlara sarıldı. Bu Shahla'yı gülümsetti. Artık ağlamayacaktı, kararlıydı. Ali yaklaşıp Shahla'nın kucağındaki minik kızı Laila'ya baktı. Gözlerini açmış babasına baktı; hiç sesi çıkmıyordu ve hiç ağlamamıştı. "Ah, benim cesur kızım..." dedi Ali ve onu kucağına aldı. Beyaz örtüsüyle üzerini örttü ve öptü. Jamala küçük odanın bir köşesinde daha önceden Laila için hazırladıkları sepete

kucağındaki örtüleri serdi. Ali onun işinin bittiğini fark ettiğinde kızını usulca sepete koydu. Onu izledi. Laila gözlerini babasından ayırmıyordu. Tekrar üzerini örtmeye çalışırken küçük eliyle babasının parmaklarından birini sıkıca kavradı. "Keşke büyüdüğünü görebilseydim..." dedi Ali. Göğsüne defalarca saplanan bıçak darbeleri gibi acı vericiydi ve azalmıyordu. Derin bir nefes aldı ve çok zor da olsa bakışlarını kızından kaçırdı ve parmağını usulca geri çekti. Bir köşede kendisine bakan oğullarına gülümsedi. Yanlarına gidip eğildi ve Hassan'ın bacağına dokundu. "Kardeşlerini ve anneni sen koruyacaksın Hassan!" dedi. "Gitmeni istemiyorum baba..." dedi Hassan. Gözyaşlarına direnememişti. Konuşurken yutkunuyordu. "Yakında geleceğim... Merak etme. Bunu daha önce defalarca yaşadık biliyorsun! Hep döndüm, bu kez de döneceğim. Sadece bir süreliğine ve yine ailemizi sana emanet ediyorum!"

"Söz mü?"

"Söz!" dedi Ali. Hassan babasına sımsıkı sarıldı.

Zeyd ve Huseyn bacaklarını karınlarına doğru çekmiş; sessizce onları izliyordu. "Birazdan görüşeceğiz çocuklar!" dedi. Gözyaşlarına daha fazla direnemeyeceğini anlamıştı. Çocuklarına göz kırptı ve sırtını döndü ve birkaç adım attı kapıya doğru. Shahla sırtını kapıya yaslamış yaşlı gözlerle ona bakıyordu.

"Lütfen böyle yapma. Çocukları endişelendiriyorsun!" diye fısıldadı Ali Shahla'ya Gözlerini kıstı ve siyah kirpiklerinin arasından bir nehir gibi çağlayan yaşlar yüzünü doldurdu. Yutkundu. "Söylediklerimi unutma..." dedi. Shahla tek kelime edemiyordu. "Lütfen gitme Ali. Yalvarırım gitme... Bizimle kal ve bu dünyadan hep beraber göçelim!"

Ali acıyla gülümsedi.

"Shahla, biliyorsun. Bunu yapamam..."

"Sana yalvarıyorum. Lütfen gitme!" diye fısıldadı.

Ali onu kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. Başından, saçlarından ve alnından öptü ve bedenini sımsıkı saran kollarının arasından sıyrılıp kapıyı açtı ve ardına bakmadan çıktı.

Shahla gözyaşları içinde ellerini umutsuzca kapıya yasladı. Sertçe kapanan kapının sesi tüm ruhunda yankılandı. Ayakta durmakta zorlanıyordu ama kendini bırakmadı. Kapının tokmağını iki kez çevirdi ve kapıyı kilitledi. Yüzündeki yaşları elleriyle sildi; derin bir nefes aldı ve döndü.

Çocuklarıyla göz göze geldiğinde gülümsedi ve yanlarına gitti; aralarına girip onlara sarıldı.

"Daha ne kadar burada kalacağız anne?" diye sordu Zeyd Shahla'ya sarılarak.

"Çok fazla değil tatlım! Belki birkaç saat!"

"Babam onları yenecektir!" dedi Hassan. Babası söz vermişti; ona güveniyordu. Shahla onun yüzündeki umudu görünce içini bir sevinç kapladı.

"Her zaman!" dedi gülümseyerek.

Jamala Laila'yı izliyordu; suskundu.

"Uyudu mu?" diye sordu Shahla.

"Uyudu..." dedi gülümseyerek. Yine de onu izlemekten kendini alamıyordu. Huzur vericiydi.

Kütüphanenin mahzeni korunaklıydı; dışarıdan çok fazla ses gelmiyordu. Bunun bir kâbus olması için neler vermezdi.

Huseyn başını dizlerine yaslayıp uykuya daldığında saçlarını okşadı. En azından çocuklar rahatlamıştı.

Zaman geçmiyor gibiydi... Dışarıda neler olduğunu tahmin etmeye korkuyordu. Yeterli askerleri yoktu; yeterli adamları

yoktu. Kaçacak, saklanacak yer yoktu. Ali'nin ne halde olduğunu düşünmeye korkuyordu. Nefesi sıklaştı ya da nefes alamadığını sandı. Emin değildi. Ali'nin dışarıda tek başına savaşıyor olma fikri onu delirtiyordu. Dışarıdaki gürültü artmaya başladığında daha fazla dayanamadı ve usulca çocukların arasından sıyrıldı. Zeyd de uykuya dalmıştı. Hassan meraklı gözlerle annesine baktı; o tetikteydi. "Anne!" dedi. "Şşşşş..." dedi. Çocukların uyanmasını istemiyordu. Ayağa kalkıp bir köşede kıvrılmış olan Jamala'ya eğildi ve boynundaki zinciri çıkardı. Ucundan minik zehir şişesi sallanıyordu.

"Efendim..." dedi endişeyle Jamala.

"Eğer geri dönmezsem suya sadece iki damla atman yeterli. Unutma en son sen Jamala..."

"Efendim lütfen gitmeyin..."

"Arkamdan kapıyı kilitlemeyi unutma Jamala, çocuklarım sana emanet..."

"Lütfen..." dedi ama Shahla'nın onu dinlemeye niyeti yoktu.

Oğlu Hassan'ın yanına gitti ve: "Sesler azaldı, babanın yanına gidiyorum. Beraber geri döneceğiz. Tamam mı? Güven bana oğlum..."

Gülümsedi Hassan.

"Ben de geliyorum!"

"Hayır, burada kardeşlerine göz kulak ol lütfen..."

"Tamam, anne..." dedi Hassan.

Shahla oğlunun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Jamala hazır bir şekilde bekliyordu; onu kararından döndüremeyeceğini biliyordu. Çıkar çıkmaz kapının tokmağını iki kez çevirdi.

Etrafı dikkatlice kontrol ederek koridordan geçti ve büyük salona geldi. Kütüphane boştu ama dışarıdaki çığlıklar neredeyse bütün salonu dolduruyordu.

Büyük pencerelerin yanına yaklaştığında gördükleriyle dehşete düştü. Her yerde düşman askerleri, atlılar, kaçışan askerler ve halk vardı. Yerlerde can çekişen insanlar, çoğu hareketsizdi. Çok kalabalıklardı, tahmin ettiğinden çok daha kalabalık ve acımasızlardı. Ali'yi bulmalıydı. Etrafa baktı, silah olarak kullanabileceği bir şeyler bulabilmeyi ümit etti ama bulamadı. Dışarı çıktı. Kendini büyük sütunların ardına gizleyerek Ali'yi bulabilmeyi diledi. Yakınlarda olmasını ümit etti. O kadar büyük bir karmaşa vardı ki, onu göremiyordu. Ama Cafer'i gördü. Çok cesurdu. Elindeki kılıcını ustaca savuruyordu.

"Cafer!" diye bağırdı ve hızla ona doğru koştu. Cafer şaşkın, anlamsız gözlerle ona baktı: "Lanet olsun Shahla neden çıktın?" diye bağırdı.

Shahla onun yanına vardığında "Ali nerede? Ali nerede?" diye sarstı onu sertçe. "İşte..." diye işaret etti Cafer. Yaklaşık otuz ya da kırk adım ötedeydi. Hayattaydı.

Yerde hareketsiz yatan cesetlerin üzerine basmamak için gayret etti ve yerde çamura batmış kanlı kılıçlardan birini alıp Ali'ye doğru koşmaya başladı.

Kılıcını üzerine doğru gelen adama hiç tereddüt etmeden sapladı. Hiç yavaşlamadı.

"Ali..." diye bağırdı.

Ali ona doğru döndüğünde çoktan yanına varmıştı. "Shahla, neden buradasın! Neden çıktın?"

"Seni burada bırakamam..."

"Çocuklar?"

"Jamala, yapacak!"

"Bebeğim lütfen geri dön! Jamala bunu beceremez; yapamaz... Sen buradayken, güvende değilken savaşamam... Bunu bana yapma..."

*

Komutan Musa atının üzerindeydi. Bakışları savaş alanından bir an bile ayırmıyordu. Onu arıyordu. Baysal yanına yaklaştığında: "Bulamadınız mı hala?" diye bağırdı.

"Hayır, efendim." dedi Baysal. Mahcuptu. Ortalık çok karışıktı.

"Bir yerlere gizlenmiş olmalılar; şehirden çıkmadılar... Onları biz bulmalıyız Baysal anladın mı?"

"Evet efendim!"

"Kaç asker aldın?"

"Yüz..."

"İki yüz... Üç yüz... Onları bul! Onlar bulmadan bul!" diye bağırdı ve tekrar etrafı izlemeye başladı.

Baysal uzaklaştığında kafasını toplamaya çalıştı. Vakit kaybediyordu; nerede olabilirlerdi? Nerede gizlenebilirlerdi? Şehri daha iyi bilmeliydi, bu hatayı nasıl yapmıştı. Derin bir nefes aldı ve hızla koşmakta olan Shahla'yı gördü. Nefesi kesilmiş gibiydi. Saçları eskisinden daha kısaydı ama havada uçuşuyordu. Hala ince ve narindi. Bir ceylan gibi hızlı ve güzeldi.

Çok uzakta değildi.

"Shahla koş! Daha hızlı!" diye bağıran adamın sesiyle irkildi. Döndü ve onu izleyen adama baktı. Ali bin Muhammed olmalıydı. Tüm dikkati koşan karısının üzerindeydi. Beyaz gömleğini her yanı kana bulamıştı. "Cafer onu koru!" diye bağırdı. Komutan Musa gözlerini hızla koşmakta olan Shahla'ya çevirdi.

Üzerine doğru hızla koşan ve kılıcını havaya kaldırmış olan adamı görünce hızla Aybars'tan ok ve yayını istedi. Oku yaya yerleştirmesi ve fırlatması neredeyse aynı anda oldu.

Ok Cafer'in boynuna saplandı ve diğer taraftan çıktı. Shahla acıyla bağırdı: "Cafer!" ve yanına geldiğinde dizlerinin önüne çöktü. "Cafer!" dedi. Sesi titriyordu. Çok acı çektiği belliydi; sadece gülümsedi ve gözleri kapandı. "Hayır, hayır!" derken bakışlarını nefretle okun geldiği yöne çevirdi. Komutan Musa ile göz gözeydiler.

"Aşağılık köpek!" dedi. Onu hatırlamıştı.

Komutan Musa duyamayacak kadar uzaktaydı ama içinde derin bir sızı hissetti. O adamın Shahla'yı öldürmek istediğini düşünmüştü. Bunu ona nasıl açıklayabilirdi ki... Düşünemiyordu. "Shahla koş!" diye bağıran Ali'nin sesiyle toparlanıp hızla kütüphaneye doğru koşmaya başladı.

Komutan Musa hızla atını onun üzerine doğru sürdü. Shahla o kadar hızlıydı ki yetişmekte zorlandı.

Shahla kütüphanenin kapısına geldiğinde bir atın şahlanmasıyla durdu. Atın gölgesi üzerini kara bir bulut gibi kaplamıştı.

Komutan Musa ustaca atını sakinleştirip indi. "Dostun olduğunu bilmiyordum; seni öldürmek istediğini sandım..." diyerek ona yaklaşmak istedi.

"Uzak dur benden..." diyerek bir adım geri gitti Shahla. Bakışları nefret doluydu.

Musa'yı en çok da bu yaralıyordu. Yıllar sonra yine nefret dolu bakışları...

"Sana zarar vermeyeceğim..."

"Uzak dur benden..."

Etrafları Türk askerleriyle sarılmıştı. Göz ucuyla baktı; neredeyse on iki kişiydiler.

Musa onun ürktüğünü anlayıp onlara uzaklaşmalarını işaret etti.

Ali'nin olduğu tarafa doğru baktı; görünmüyordu. Yakalandığını görmediği için rahatladı. Ona verdiği sözü tutmalıydı. Ne kendi ne çocukları asla düşman eline geçmeyecekti. Yerde çamura batmış olan kalın bir ağaç dalı dikkatini çekti... Yavaşça o yöne doğru ilerledi. Komutan Musa ona yaklaştı.

"Shahla sana zarar vermem, asla vermem..." dediğinde yere eğildi ve ağaç dalını sıkıca kavrayıp tek bir hamlede Komutan Musa'nın kafasına vurdu ve hızla kütüphaneye doğru koşmaya başladı.

Öylesine acımasızdı ki Komutan Musa yere yığıldı ve çamura düştü. Askerler şaşkın bir şekilde atlarından inip Komutanlarının yanına gitti... Birkaçı Shahla'nın peşinden kütüphaneye doğru koşmaya çalışınca onları durdurdu: "Hayır!" Doğruldu. Eli başına gitti, acısına aldırmadı. Avucu kan içindeydi. Sarsılmıştı, ama çabuk toparladı.

Shahla'nın içeriye girdiğini gördüğünde peşinden koşmaya başladı. Başındaki korkunç ağrıya aldırmadı. Askerleri hemen ardındaydı. Büyük salona geldiğinde durdu; ayak seslerinden hangi taraf olduğunu anladı ve koridora girdi. Yanılmamıştı. Shahla dar koridorda koşuyordu. Ona yetişmesi uzun sürmedi, ama Shahla: "Jamala hemen kapıyı aç!" diye bağırdı. Sesi her yerde yankı buldu. Komutan Musa birkaç adım gerisindeydi ve kapı gürültüyle açıldığında kolunu uzattı. Tutamadı, sadece elleri bir an tenine değdi ve kapı hızla kapatıldı.

Shahla hemen kapı tokmağını iki kez çevirdi. Nefes nefeseydi. Kapıyı sırtını döndüğünde çocuklarının korkuyla kendisine baktığını gördü. Hassan onlara sımsıkı sarılmıştı. Bir şey sormaya çekindi. "Her şey yolunda çocuklar! Her şey yolunda..." dedi

ve Jamala'ya minnet duygusuyla baktı; mükemmel zamanlamaydı. Ona yaklaştı ve "Teşekkür ederim..." dedi ve elini uzattı. Emanetini geri istiyordu. Jamala ağlamaklı gözlerle avuçlarında sakladığı zehri ona uzattı.

Shahla zehri alıp bir köşede duran tahta masaya yaklaştı. Büyük bir bardağa sürahiden su boşaltı ve elleri titreyerek içine birkaç damla zehir boşalttı. Gözlerini kapadı. "Tanrım beni affet!" dedi.

Dışarıdan Komutan Musa'nın sesi geliyordu:

"Shahla, aç şu kapıyı. Size zarar vermeyeceğiz! Yalvarırım aç kapıyı..."

Zehrin su içinde çözülmesini bekledi. Sarımsı renk kaybolmaya başlamıştı. Minik şişenin kapağını kapatıp zinciri tekrar boynuna taktı. Gülümseyerek çocuklarına döndü:

Ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı; derin bir nefes aldı ve bu kez başardı. Çocukların yanında diz çöktü.

"Biraz rahatlayalım çocuklar, hadi biraz su için..."

Zeyd yaklaştı ve ona birkaç yudum içirdi; Huseyn de susamıştı. Saçlarını okşayarak ona da içirdi.

"Ben susamadım anne..." dedi Hassan.

"Su rahatlatır tatlım, hadi birkaç yudum. Benim için..."

"Dışarıdakiler kim? Seni tanıyorlar mı?"

"Bizi herkes tanıyor biliyorsun! Merak etme, baban birazdan hepsini öldürecek... Ya da ben!" diyerek gülümsedi.

"Bunu yapabileceğini biliyorum!" diyerek gülümsedi Hassan.

Shahla gülümsedi:

"Hadi oğlum biraz iç..."

Hassan itiraz etmedi.

Bardak boşaldığında Jamala'ya uzattı. Jamala eğilip Zeyd'in başını okşadı. Gözleri yaşlıydı.

Kapıyı zorluyorlardı ama kırmalarına olanak yoktu; bunu biliyordu. Çocuklar yavaş yavaş esnemeye başladı. Zeyd göz kapaklarına fazla direnmedi; Huseyn ve Hassan da...

Sanki onları uyuturmuş gibi üzerlerini örttü. Gözlerinden boşalan yaşlar boynunu ıslattı...

Jamala elini tuttu ve sıktı. Ağlıyordu: "Acı çekmediler..." dedi. Evet bu iyi bir teselliydi. Ali'ye verdiği sözü tutmuştu ama henüz tamamlanmamıştı.

Yerinden doğruldu ve Laila'nın olduğu sepete doğru yaklaştı. Uyuyordu. "Ah, benim uykucu kızım..." diyerek gülümsedi. Onu izledi. Gülümsedi. "Seni ne kadar beklediğimi asla bilemezsin Laila. Keşke büyüdüğünü görebilseydim... Ali bin Muhammed'in kızı... "

Yüzündeki yaşları silip zinciri boynundan çıkardı. Dudaklarına bir damla sürmesi yeterliydi; yeniden elleri titremeye başladı. Bir an sallandı; başı dönüyordu ama çabuk toparladı. Zehir avucunun içindeydi ve kapağını açamıyordu.

Mahzenin kapısı çok büyük bir gürültüyle açılıp taş duvarlara vurduğunda irkilerek döndü. Yeniden onunla göz gözeydi. Zehrin kapağını açmaya çalışırken Komutan Musa tek bir hamlede onu fark etti ve kolunu tuttu.

"Bırak!" diye bağırması nafileydi. Elindeki şişeyi çoktan almıştı. Komutan Musa dönüp çocuklara baktı. Öylece hareketsizlerdi. Uyuyormuş gibiydiler. Uyumadıklarını fark etmesi kısa sürdü: "Bunu neden yaptın? Size zarar vermeyeceğimi söylemiştim!" diye bağırdı ama sesinde öfke değil acı vardı.

"Biz düşmanlarımızdan merhamet dilenmeyiz..." Shahla'nın bakışlarındaki nefrete alışıktı ama bu kez tiksiniyormuş gibi bakıyordu.

"Ben senin düşmanın değilim..." dedi.

"Ben senin düşmanınım. Ver onu bana..." diyerek bir elinden zehri almaya çalıştı. Elleri vahşi bir hayvanın pençelerinden farksızdı ama başaramadı.

"Onu da öldürmene izin vermeyeceğim!" dedi Musa. Bakışları sepette gözleri aralanmış Laila'daydı. Hayatında gördüğü en güzel bebekti. Bembeyaz bir teni ve zümrüt gibi parlayan gözleri vardı.

"Sen kimsin? Sen nasıl bir hayvansın? Buraya gelip insanlarımızı öldürüp, katledip bana ahlak dersi mi veriyorsun?"

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim..." Kararlıydı Musa.

Askerler şaşkın gözlerle onları izliyordu.

"Kocamı öldürdün mü?" dedi meydan okuyarak. "Onun başını kesip aşağılık halifenizin gözüne gireceksin değil mi? Size para verecek, size unvan verecek... Bunları gerçekten hak ettin Komutan... "

"Buraya senin için geldim..."

Shahla sinirden gülmeye başladı. Kendine engel olamıyordu. "Benim için gelmiş..." deyip Jamala'ya baktı ve yine gülmeye başladı.

"Sizi buradan çıkarabilirim..."

"Cehennemde yanmayı tercih ederim..." Öylesine samimiydi ki bu Musa'yı derinden yaraladı.

*

Demir kapı gürültüyle açıldı ve ışık odayı aydınlattı.

Ali bin Muhammed ayaktaydı; elleri ve ayaklarından zincirlenmişti. Beyaz gömleği kandan belli olmuyordu. Yüzü elleri kanlıydı. Başını kaldırıp öfkeyle kapıda beliren adama baktı.

Gözlerinde en ufak bir korku yoktu. Ona neler yapacakları umurunda bile değildi.

"Ali bin Muhammed! Sonunda tanıştık!" dedi Komutan Musa. Onu tepeden tırnağa süzdü. Ali cevap vermedi; ama bakışlarını da kaçırmadı. Komutan Musa Aybars ve Bulugan'a baktı. Ali'nin ellerindeki ve ayak bileklerindeki zincirleri çözdüler. Ali şaşırdı ama umursamadı.

"Dışarıda bekleyin..." dedi Komutan Musa. Aybars ve Bulugan isteksiz ve çaresiz bir şekilde dışarıya çıktı.

"Sanırım beni tanıyorsun!" dedi Komutan Musa. Ali yine cevap vermedi. Bu işin ne kadar uzun ya da acı verici olacağı umurunda değildi. Ailesi düşman eline geçmemişti; önemli olan tek şey buydu.

"Karın ve kızın hayatta!" dediğinde başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Gözleri karardı; göğsünün tam ortasında büyüyen bir acıyla dudaklarını ısırdı.

"Ah, endişelenme. Onlara zarar verilmeyecek." Komutan Musa ile göz göze geldiğinde anlam veremediği bir şekilde onun sözüne güvendi ama bu onu rahatlatmadı.

"Biliyor musun? Şartlar farklı olsaydı seninle çok iyi dost olabilirdik... Kim bilir belki başka bir hayatta... Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Gerçekten! Ama böyle bir dünyada yaşamıyoruz Ali. Henüz değil! Belki yüz yıl sonra."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" dedi Ali.

Komutan Musa hiç konuşmayacağını düşünmüştü ve şaşkındı:

"Çünkü düşman bile olsak birbirimize saygı duyabiliriz!"

"Ah!" dedi Ali. "Karım ve kızımın gitmesine izin ver öyleyse. Saygını böyle göster!"

"Ona bunu teklif ettim! Benimle Samarra'ya gelmesini. Kızıyla sonsuza dek geleceği düşünmeden rahat bir şekilde yaşayabileceğinin mümkün olduğunu söyledim..."

Ali:

"Onunla konuşmama izin ver; seninle gelmesini sağlayacağım!" dedi. Shahla'nın bir şekilde kaçacağını biliyordu. Ve gariptir bu adamın sözüne güveniyordu.

"Pek sanmıyorum! O çok inatçı bir kadın! Benimle gelmektense seninle ölmeyi tercih etti..." dedi ve "Aybars!" diye seslendi. Kapı açıldığında Shahla'yı karşısında görünce Ali'nin gözleri doldu. Onu bir kez daha gördüğü için mutluydu ama ne olacağını bilemediği için ise kahroluyordu.

Shahla koşup ona sımsıkı sarıldığında kollarıyla onu sardı.

"Ali..." dedi Shahla ve başını onun göğsüne yasladı.

Ali başını kaldırdığında Komutan Musa elindeki zehri ona fırlattı. Ali bir hamlede yakaladı." "Kızına çok iyi bakacağım Ali..." dedi odadan çıktı.

"Shahla... Laila'yı yalnız bırakamazsın. Onunla git. Lütfen... Kızımı ona bırakma..."

"Merak etme, o iyi olacak!"

"Shahla..."

"Ali bana güven, tamam mı? Güven!" dedi ve ellerini kanayan yaralarının üzerinde gezdirdi. Elleri kana bulanmıştı ve kanlı parmaklarıyla duvara bir şeyler yazdı...

Döndü...

"Bana güven..." diyerek gülümsedi ve sımsıkı sarıldı.

"Çocuklar?" dedi Ali sesi titriyordu.

"Hiç acı çekmediler; anlamadılar bile..." gözlerinden yaşlar yüzüne aktı.

"Şehrimi ne hale getirdiklerini gördün mü?" dedi Ali gözleri dolu doluydu.

Sadece sarıldı Shahla. Gözlerinden akan yaşlar Ali'nin kanıyla birleşti.

"Bu şehir ve sen sonsuza dek hatırlanacaksın. Biz bataklıkların ortasında bir özgürlük şehri kurduk Ali. Bu sonsuza dek hatırlanacak... Sen, Cafer, Reyhan, Muhammed, Yahya hatta Rashid" deyip gülümsedi...

"Başaramadık!" Gözlerinden akan yaşlara aldırmıyordu.

"Tabi ki başardık. Biz bir hayali gerçek yaptık. İlk adımı attık; göreceksin arkamızdan geleceklerdir. Zalimlere meydan okuyan cesur adamlar hep olacaktır..."

"Öyle mi diyorsun!"

"Öyle diyorum..."

"Laila'nın iyi olacağından emin misin?"

Kanlı parmakları seviyle saçlarını okşadı. Shahla onun ellerini öptü ve gülümsedi.

"Hiçbir şüphem yok. O çok güzel ve çok zeki bir kadın olacak! Ve babasının kim olduğunu da bilecek!"

"Ya fark etmezlerse?"

"Bana güven!" dedi.

Yüksek pencereden ılık bir rüzgâr esti ve odayı doldurdu.

"Bunu nasıl fark edemedim... Bir gün sadece bir gün önce fark edebilseydim çocuklarım yaşayabilirdi; binlerce insan yaşayabilirdi..." dedi.

"Onlara özgürlük verdin. Onlara bir ülke verdin. Bazen tek bir an binlerce hayata bedeldir Ali. Seninle geçirdiğim her an binlerce yaşama bedeldi..." dedi ve sımsıkı sarıldı.

Ali yüzünü avuçlarının içine aldı ve yüzündeki yaşları sildi.

Yüzü kana bulanmıştı ama gülümsüyordu.

Gözleri bir zümrüt gibi parlıyordu.

Onu alnından öptü ve bir kez daha sarıldı.

Minik şişedeki zehrin yarısını Shahla'ya içirdi ve geri kalanını kendi içti.

Yere oturup sırtını duvara yasladı ve Shahla'yı kollarına aldı.

"Şat'tül Araba ilk geldiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Güneş doğmak üzereydi... Muhteşem bir sabahtı." deyip başını boynuna yasladı.

"Evet, çok güzel bir sabahtı." dedi parmakları saçlarındaydı.

"Senin kollarında uyandığım her sabah güzeldi..."

"İnsanların birbiriyle savaşmak zorunda olmayacağı günler gelecek mi dersin?" diye ekledi.

"Bir gün bunu anlayacaklardır. Belki yüz yıl sonra..." dedi Shahla.

"Yüz yıl..." deyip iç çekti Ali. "Umarım o kadar uzun sürmez..."

"Beni duymuş..." dedi Shahla.

"Ne?"

"Tanrı beni duymuş. Hatırlıyor musun? İlk geldiğimiz gün, senin kollarında ölmek istediğimi istemiştim. Beni duymuş!" dedi gözlerinden yaşlar boşalarak.

Ali gülümsedi:

"Yaşamanı isterdim..."

"Sensiz yaşamak istemezdim..." dedi yine göğsüne yaslandı.

Kalbi yavaşlamaya başlamıştı.

Öyle çok söylemek istediği şey vardı ki...

Bedeni ağırlaştı.

Her şey bulanıktı.

Boşlukta kaybolmak gibiydi.

Düşüyormuş hissine kapıldı ama Ali kollarıyla öyle sıkı sarmıştı ki kendini güvende hissetti.

Göz kapakları iyice ağırlaştı ve daha fazla direnmedi.

Son nefesini verirken daha önce hiç bilmediği bir huzur tüm ruhunu kapladı.

"Shahla..." dedi Ali.

Bitkindi, konuşmakta zorlanıyordu. Elleri boynunda gezindi, yüzünü çevirmeye korkuyordu.

Daha önce bilemediği bir acı tüm bedenini sardı.

Daha da sıkı sarıldı ve bedeni ağırlaştı.

Göz kapakları kapanıyordu.

Derin bir nefes aldı ve son bir kez ona baktı.

Kollarını hissetmiyordu ama yinede ona hala sımsıkı sarıldığını görmek içini rahatlattı.

Alnına bir öpücük kondurdu ve göz kapaklarına daha fazla direnmedi.

*

Komutan Musa kapıda bekleyen Baysal'a dönüp:

"Dışarıdaki cesetlerden birinin başı Bağdat'a gönderilsin. Onun başı kesilmeyecek. Onları buraya gömün. El Muhtare'ye! Kimsenin bundan haberi olmayacak! Aybars ve Bulugan Laila'yı Samarra'ya götüreceksiniz. Yanınıza birkaç asker alın. Ben dönene kadar ondan hiç kimsenin haberi olmayacak..."

"Emredesiniz komutanım!" dedi ve hızla uzaklaştılar.

Baysal ile baş başa kaldılar.

"Rehineleri ne yapacağız?" diye sordu.

"Bırak nereye istiyorlarsa gitsinler..."

Kılıcı elinden düştü; aldırmadı.

Nefesi almakta zorlandı.

Yürüdü.

Ve gözlerini sımsıkı kapadı.

Birkaç damla yaş yanağını ıslattı ve bu kez gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

*

EYLÜL 883
KUFE YAKINLARI
BUGÜNKÜ IRAK

Aybars Laila'yı uzun dar bir kumaşa dolayarak göğsüne sabitlemişti. Hızlıydılar ve bir an önce Samarra'ya gitmek istiyorlardı. Bulugan hemen yanındaydı. Altı asker onlara eşlik ediyordu. Öğleden sonraydı. Laila'nın karnını doyurmak için çevre köylere uğrayıp süt alıyor; kısa molalar vermeye gayret ediyorlardı. Biraz yavaşladılar. "Sence o kadını nereden tanıyor?" diye sordu Bulugan.

"Bilmiyorum, sanırım eski sevgilisi filan..."

"Hadi dostum kadın Komutan'ı neredeyse öldürecekti. O nasıl bir vuruştu. Üstelik ona kızmadı bile..."

"Kalbini kırmış olmalı; kadınlar böyle. Asla unutmazlar."

"Bence de... O da intikam almak için Ali bin Muhammed ile mi evlendi..."

"Bak bunu düşünmemiştim..." diye gülümsedi Aybars.

Laila kıpırdanmaya başladığında ise: "Çok enteresan bir bebek... Sürekli uyuyor ve ağlamıyor... "Annesi gibi bela bir kadın olabilir?" diyerek gülümsedi.

"Komutan onu kızı gibi mi büyütecek?"

"Sanırım..."

"Mola versek mi?" deyip arkadaki askerler baktı. Bitkin oldukları belliydi. "Şimdi olmaz; şimdi olmaz..." deyip hızlandı Aybars ve diğerleri onu izledi.

Uçsuz bucaksız tepeleri geçtiler. Akşam olmak üzereydi ama güneş hala yakıcıydı. Atların dinlenmesi gerekliydi ve karanlık çöktüğünde kamp kurmaya karar verdiler.

Aybars askerlerden birini sesiyle irkildi: "Komutanım, peşimizde birileri var?" Asker endişeliydi.

"Kim? Kaç kişiler?"

Asker biraz yavaşlayıp geriye baktı: "Altı... Yedi..." diye düzeltti.

Aybars yavaşladı. Atını döndürdü.

Hızla bir yay gibi üstlerine doğru yaklaşıyorlardı. Giysileri bembeyazdı. Yüzleri örtülüydü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve çok hızlıydılar. "Lanet olsun, bunlar da kim?" dedi. Şaşkındı.

Bulugan'dan bir yanıt bekledi ama o da şaşkındı. "Kim bunlar?" dedi bir kez daha ve dikkatlice baktı. Pek dost gibi görünmüyorlardı. "Tepeliğe doğru ilerleyin..." diye emretti Aybars ve hızlandılar. Kendilerini özellikle de Laila'yı koruyabilecekleri bir yer arıyordu. Aralarındaki mesafe azalıyordu; bu kadar hızlı olabilmeleri Aybars'ı rahatsız etti. "İki asker gitti Aybars!" diye bağırdı Bulugan.

"Ne demek gitti..."

"Ok... Ok..." Bulugan çok heyecanlandığında kekelemeye başlıyordu.

"O kadar uzun mesafeden ok atamazlar Bulugan!" dedi ve arkasına baktığında iki asker daha boynundan vuruldu ve attan

düştüler. "Lanet olsun!" dedi ve daha da hızlandı. "Hızlan Bulugan, hızlan... Sakın arkana bakma, tepeliği geçince kurtulacağız. Güven bana..." dedi ve Bulugan'ın atından düştüğünü görünce atını durdurdu. Atı döndürdüğünde Bulugan'ın boynundan okla vurulduğunu gördü. Acıyla bağıdı: "Bulugan..." Tüm askerleri birer bire avlamışlardı ve atından inip Bulugan'ın yanına gittiğinde öldüğünü anladı. İnanamadı. Laila hala göğsünde sarılıydı. Eğilip bir umutla yanağına dokundu: "Bulugan... Lütfen aç gözlerini..."

Nal sesleriyle irkildi ve etrafının çembere alındığını fark etti. Hapsi aynı anda atlarından indiler. Yüzleri örtülüydü. Giysileri bembeyazdı. "Kızı bize ver..." dedi tok sesli bir adam.

"Hayır..." dedi ve bir eliyle Laila'ya sarılıp diğer eliyle kılıcını tuttu sıkıca.

"Onu ver... Yaşamana izin vereceğiz!" Ses tonu daha yumuşak ve samimiydi.

"Hayır..." Bir şeyler daha söyleyecekti ki havada hızla dönen bir bıçak boynuna saplandı. O kadar hızlı ve bir anda oldu ki fark edemedi. Eli boynuna gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri kararmaya başladı; nefes alamıyordu. Her şey kararmaya başladı. Üzerine doğru yaklaşan beyazlar içinde birini gördü. Bu demin konuşan adam değildi. Bıçağı atan olmalıydı. Boynundaki bıçağı sertçe çekip üzerinde kanını sildi ve Laila'yı sardığı kumaşı kesip bebeği aldı. Engel olmak istedi ama kollarını kaldıracak hali yoktu. Her şey kararmaya başladı ve üşüdüğünü hissetti. Daha fazla direnemedi ve orada yığıldı. Göz kapakları sonsuza dek kapandı...

Sabika başını ve yüzünü sardığı örtüden kurtulup kollarında tuttuğu Laila'ya gülümsedi:

"Ah, benim güzel Laila'm..."

1 GÜN ÖNCE
EL MUHTARE

Başını göğe çevirdi; akbabalar acımasızdı.

Onca savaş görmüştü ama hiç bu kadar büyük bir sürüyle karşılaşmamıştı.

Hızlandı.

Ardında yüz kadar atlı vardı.

Bir an önce el Muhtere'ye varmak istiyordu.

Ne ovaların yeşilini ne de dağların gizemini umursamadı.

Sadece atını sürdü.

Tarlaları geçtiler.

Sağır edici bir sessizlik sinmişti.

Sadece kuşlar ve kahredici kanat çırpışları...

Uzakta gökyüzünü kaplayan gri dumanları görünce daha da hızlandı.

Su kanallarına yaklaştığında tek tük insanlar belirdi.

Yorun, bitkin ve umutsuz yüzlerinde ölümün ve çaresizliğin izleri içini acıttı.

"Shahla..." diye mırıldandı.

"Tanrım, lütfen. Yalvarıyorum sana..." diye mırıldandı.

Kanalları uçarcasına geçti.

Yavaşladı.

Her yer ceset doluydu.

Her yer yıkık dökük.

Birileri cesetleri gömmeye başlamıştı.

Yangın sönmüş; dumanlar her yere sinmişti.

Küçük bir grubun başındaki Reyhan bin Salih dikkatini çekti.

"Reyhan!" diye bağırdı ve hızla yanına yaklaşıp atından indi.

Gözleri yaşlıydı; perişan görünüyordu.

"Sabika!" dedi. Sesi öylesine güçsüzdü ki duyup duymadığından emin olamadı.

"Basra'daydım... Ben..." dedi ellerini çaresizce havaya kaldırdı.

"Shahla hayatta mı?" dedi Sabika.

İyi bir haber duymak için yalvarır gibiydi. Yaşlar bir yanaklarından süzülüp nehir gibi boynuna akıyordu.

"Bilmiyorum. Cesetleri yok! Her yere baktım."

Sabika arkasındakilere dönüp: "Her yeri arayın. Her yeri." diye emretti.

Herkes bir anda dağıldı.

Reyhan ile baş başa kaldılar.

"Buna inanamıyorum..." dedi etrafa bakarak.

O güzelim şehir bir harabeydi.

Çocuklar sokak kenarlarında ağlıyor; kadınlar çaresiz mezar kazan erkeklerine yardım ediyordu.

O kadar az kişiydiler ki...

"Ubulla'dan girmişler."

"Nasıl haberimiz olmaz..."

"İhanet Sabika... İhanet!"

Hızla yaklaşan bir atlıya döndü.

Atından insi ve yaklaştı.

"Kütüphanenin araksında toprak kazılmış; birileri gömülmüş olmalı. Henüz o bölgeye başlanmamış..." dedi.

Sabika hızla atına bindi ve kütüphanenin bulunduğu yere ilerledi.

"Hayatta ol kızım, o mezar senin olmasın..." diye mırıldandı.

Oraya vardığında içinde bir soğukluk hisseti.

Buz gibiydi; oysa delirten bir sıcak vardı.

Yüzündeki yaşları sildi ve "Açın!" dedi.

Cehennemde geçirilen bir an gibiydi; gözleri boş ve anlamsız bakıyordu.

Üç kişi bir yerlerden buldukları küreklerle kazmaya başladılar.

Bembeyaz bir bacak gördüğünde içinde derin bir yara açıldı.

Gittikçe büyüdü ve "Shahla..." dedi acıyla.

Kolları Ali'nin benine sarılmıştı. Hassan, Zeyd ve Huseyn yanlarındaydı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Çığlıkları tüm şehri kapladı.

Herkes üzgün herkes sessizdi.

Biri omzuna dokunup teselli etmek istedi, ama yapamadı.

Hıçkırıklar yerini sessiz yaşlara bıraktığında gözlerini bir an bile onlardan ayırmadı.

"Laila yok!" dedi.

Ayağa kalktı.

"Laila yok!"

Acı yerini umuda bırakmıştı. "Onu bulun. Hemen onu bulun!" diye bağırdı.

Ubbaklar bir anda dağıldılar.

Onlar geri dönene kadar gözlerini bir an bile ayırmadı.

Shahla'nın yüzündeki gülümseme içini yaktı, ama en büyük tesellisiydi.

"Artık sonsuza dek onun yanındasın güzel kızım..." dedi.

Ubbaklardan biri hızla yanında geldiğinde sadece döndü; ayağa kalkacak hali yoktu:

"Efendim, Shahla şifreli bir mesaj bırakmış; duvara kanla yazılmış; Laila'yı Türklerin götürdüğünü yazmış!"

1 YIL SONRA
EL MUHTARE

Gökyüzü masmaviydi. Kuşlar özgürce uçuyor, rüzgâr ağaç dallarına sataşıyordu, yapraklar birbiriyle cilveleşiyordu. Nehir coşkuluydu. Ihlamur kokusu her yere dinmişti

Evler harabeye dönmüştü ve kimsecikler yoktu.

Artık terk edilmiş bir şehirdi.

Zaman tüm izleri ortadan kaldıracaktı, ama ruhunu bir huzur sardı. Eğilip taşlara dokundu, bazılarının üzerinde kurumuş kan vardı. Acının ve umudun mührü gibiydi.

Derin bir nefes aldı. Gözleri buğuluydu, ama gülümsüyordu. Bu şehri insanlar yaşıyorken, birbirine inceden sataşırken ve kahkahalar atarken görmeyi ne çok isterdi.

Yine de gülümsedi. Zaman henüz ruhlarını ve her yere sinen umudu savurmamıştı.

Toprağa dokundu; avuçlarının içine alıp kokladı; parmaklarının arasından süzülüp yine özüne kavuşmasını izledi.

Gözlerini kapadı; rüzgârın şarkısın dinledi.

"Hey!" diye sert bir sesle gözlerini açtı.

İri yarı bir adamın gölgesi üzerine düştü; irkildi.

"Kimsin sen?" dedi. Adam öfkeliydi.

"Sen kimsin?" dedi ve doğruldu. Bedeni ince ve kırılgandı, ama korkak değildi. Onun cüssesinden de korkacak değildi. Kabaydı, ama rahatsız edici değildi

Adam gürültülü bir kahkaha attı.

"Cesursun, güzel!" dedi. Omzuna vurdu. Sert bir vuruştu ve dengesini kaybetti, ama düşmedi. Bu adamdan hoşlanmamıştı.

"Bir gezgin misin?" diye sordu.

"Belki..."

"Ah, zeki adamları severim. Nereden geliyorsun?" diye sordu.

"Bağdat!"

Adam derin bir iç çekti: "Ah, güzel Bağdat! Cennet ve cehennemin kapısı Bağdat!" dedi.

Ne doğru bir tespitti; gülümsedi.

"Peki sen? El Muhtare'li misin?" Heyecanlanmıştı.

"Kufe!" dedi.

"İnsanlar nereye gitti?" diye sordu.

"Kalanlar demek istiyorsun sanırım!" Yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu.

Sorduğuna pişman oldu; içini ince bir keder kapladı ve bakışlarını kaçırdı.

Ama adam yine de cevap verdi:

"Dağıldılar, dağıttılar! Kimi ülkelerine döndü. Kimi paralı asker oldu! Aşağılık herifler... Ama bir gün yeniden birleşecekler;

onları ben birleştireceğim! Kaldığımız yerden devam edeceğiz. Direneceğiz! Asla pes etmeyeceğiz ve zalimleri yeneceğiz!"

"Asla bitmeyecek değil mi?"

"Ah, hayır! Bu kez bitecek dostum. Güven bana... Bu kez bitecek!"

"Güvenmek! Ama sen güvenmiyorsun?"

"Ne demek bu?"

"Şu ince cılız otlara bak! Güveniyorlar; rüzgâra direnmiyorlar! Bak, sanki dans ediyorlar, tadını çıkarıyorlar! Bir rüzgâr esti ve ne kadar süreceğini bilmiyorlar, bunu umursamıyorlar bile, o anın tadını çıkarıyorlar! O güzel esintinin..."

"Esinti? Güzel, esintinin tadını çıkaralım! Rüzgâr kılıçlı adamları getirsin, kafamızı kessin, ekmeğimiz alsın, biz güzel esintinin tadını çıkaralım! Hay Allah, nasıl da düşünemedim!" Gülüşü alaycıydı.

"Rüzgârın teninde bıraktığı izi bilen bir adam asla kılıç çekmez!"

"E, güzel. Bağdat'ta bunları anlatsaydın, bari... Rüzgârlarla sevişen insanlar olurduk! Sonsuza dek mutlu ve huzurlu!"

"Bağdat'a döneceğimi sanmıyorum!"

"Niye? Nereye gidiyorsun?"

"Keşmir'e..."

Abartılı bir kahkaha attı adam: "Hakikati mi arıyorsun yoksa hakikati unutmak mı istiyorsun yabancı?"

Gülümsedi:

"Düşündüğüm kadar aptal bir adam değilmişsin!" dedi.

"Cesaretin fazlası küstahlık, biraz daha fazlası ahmaklıktır dostum!" İkisi de gülümsediler.

Ve ekledi:

"Şimdi dönmem diyorsun, ama döneceksin! Bağdat'a, buraya... Buralara! Buralardan vazgeçemeyiz!"

"Neden?"

"Çünkü bizim!" deyip bir kahkaha daha attı.

"Bizim?"

"Ah, yoksa sen de Tanrı'yı Keşmir'de arayan kaçıklardan mısın?"

"O'nu aramıyorum! O'nu buldum, O, her yerde... Dalların arasından usulca sızan şu güneş ışığına bak. Bu güzelliği nasıl anlatabilirsin? Hiç görmeyen birine anlatabilir misin? Sözcüklerin ötesine geçmelisin!"

"Yani Tanrı'yı dalların arasındaki güneş ışığında mı gördün?" Sesi alaycıydı.

"Senin gözlerinde de gördüm! Toprağa atılan her bir tohumun kendini yok edip, feda edip muhteşem bir çiçeğe dönüşebilme cesaretinde de gördüm. O, gördüğün ve görmediğin her yerde. En derinde ve en yüzeyde... Aşağıda ve yukarıda! Havada ve suda..."

"Dostum, böyle tuhaf konuşmamalısın! Yoksa kellen gider!"

Gülümsedi:

"Şu nehri görüyor musun? Çok uzun bir yoldan geldi, amacı denize kavuşmak! Bu yolculuk çok riskliydi! Ama o vazgeçmedi, çok yakında denizle buluşacak! Yok olacak! Var olmasının, bu yolculuğunun tek amacı buydu. Damla denize karışacak! Yok olacak! Damla deniz, deniz damla olacak!" dedi ve gülümsedi.

"Kafamı karıştırıyorsun dostum!"

"İnsanları birleştireceksen bir gün dediğin gibi önce kim olduğunu bulmalısın!"

"Bana inanıyor musun yani?" Heyecanlanmıştı. Öyle çok dalga geçilmişti ki; ilk kez kendisine inanan biriyle karşılaşıyordu.

"Elbette! Bu şehri kuran adama da inanmıştım!"

"Ali bin Muhammed'i tanır mıydın?"

Yanıt vermedi; ama:

"Eğer kötülüğe karşı savaşacağım diyorsan, içindeki kötülükten kurtulmanı tavsiye ederim!" dedi.

"Nasıl?"

"İçine dal. Kendi karanlığının içine dal. Gör onu, en büyük düşmanla yüzleş ve onu yen! Eğer onu yenebilirsen tüm dünyadaki kötülüğü de yenebilirsin!" dedi ve uzaklara baktı. Gitmeye hazırlanır gibiydi.

"Hey, hey! Nereye? Biraz daha açıklayıcı olsan?"

Gülümsedi:

"Bu yalnız bir yolculuk dostum; şimdilik herkes yoluna... Allah seninle olsun!" dedi ve sağ elini kalbinin üzerine koyup onu selamladı.

Henüz birkaç adım atmıştı ki:

"Söylediklerini unutmayacağım yabancı! Sen de bu dediklerimi unutma! Bir gün başaracağım! İnsanları birleştireceğim; sen de geri döneceksin! Buralara geri döneceksin ve yine karşılaşacağız!"

Gülümsedi ve yürümeye devam etti:

"Döneceğimi sanmıyorum!"

"Ah, evet. Kesinle döneceksin! Döndüğünde beni bul, Hamdan Karmati'yi arıyorum de! İster Basra'da, ister Bağdat'ta, ister Kufe'de ol! Seni bana getirecekler... Tekrar görüşeceğiz!"

"Kim bilir? Dönersem seni bulacağım! Söz!" deyip döndü ve başını eğerek bir kez daha selamladı onu.

"Herkesle görüşeceğimi nereden çıkardın? Daha adını bile bilmiyorum!"

Gülümsedi ve cevap verdi:

"Hallac-ı Mansur!"

"NOKTA TÜM ÇİZGİLERİN ESASIDIR" HALLAC-I MANSUR

İLKNUR ALTINTAŞ

YIL 869

O YIL NELER OLDUĞUNU HİÇ BİLMİYORSUNUZ!
ONLARI HİÇ TANIMIYORSUNUZ!
İSİMLERİ UNUTULDU; UNUTTURULDU!
ONLAR...
İSYAN TOPRAKLARINDA, HENÜZ PETROLE
"KARAKAN" DENİLDİĞİ ZAMANLARDA YAŞADILAR!
ARAP ÇÖLÜNDE,
BASRA BATAKLIKLARINDA...
BAĞDAT'TA,
SAMARRA'DA,
DAYLAM'DA...
EL KATAİ'DE,
DMAŞK'TA...
ONLARIN AŞKLARINA, HAYALLERİNE VE
ÖFKELERİNE TANIKLIK EDECEKSİNİZ!
ONLARIN CESARETLERİNE HAYRAN OLACAKSINIZ!
VE...
ONLARI BİR DAHA ASLA UNUTMAYACAKSINIZ!

ANATOLIA KÜLTÜR

Fiyatı: 25 TL
ISBN 978-605-9937-52-8
9 786059 937528
www.ferfir.com